S.J. WATSON

înainte să adorm

Cel mai vândut debut britanic, după seria *Harry Potter* a lui J.K. Rowling

TREI

FICTION CONNECTION 3

În 2008, **S.J. Watson** era un ORL-ist de 37 de ani, care lucra cu copii hipoacuzici. El s-a înscris la un curs de șase luni organizat de Faber Academy destinat celor care doresc să învețe să scrie romane.
Trei ani mai târziu, Watson scrie *Înainte să adorm*: un roman care face senzație pe scena literară internațională. În câteva luni, drepturile de publicare ale cărții au fost vândute deja în 40 de țări, iar Hollywood-ul a cumpărat proiectul de adaptare cinematografică, propunând o distribuție de zile mari.
Apărut în Anglia în 2011, *Înainte să adorm* este un thriller psihologic aclamat deopotrivă de public și de critici.

3
FICTION CONNECTION

«Un roman desăvârșit. Structura lui e atât de amețitoare, încât te face aproape să nu mai fii atent la stilul minunat în care e scris.» *The Guardian*

«Acest fermecător roman este în egală măsură un portret al impactului profund pe care boala îl are asupra personajului principal și un thriller care te ține cu sufletul la gură, fără să-i poți anticipa vreo clipă finalul.» *Booklist*

«Pur și simplu, cel mai bun roman de debut pe care l-am citit vreodată.» *Tess Gerritsen*

3
FICTION CONNECTION

S.J. WATSON

Ne definim prin amintirile noastre. Dar dacă ne-am trezi brusc fără ele?
Dacă am uita dintr-odată cum ne cheamă, cine suntem, de unde venim, pe cine iubim?

Are 47 de ani și e scriitoare. Se trezește în fiecare dimineață neștiind unde se află. O formă rară de amnezie o împiedică să rețină informații mai mult de 24 de ore. Crede că are cu 20 de ani mai puțin, că este singură și că are întreaga viață înainte. Dar descoperă că locuiește cu soțul ei, Ben, și că majoritatea deciziilor importante din viața sa au fost deja luate. Doctorul ei o sfătuiește să țină un jurnal care o ajută să-și recompună amintirile de la o zi la alta. Dar într-o zi deschide jurnalul și citește: «Să nu ai niciodată încredere în Ben».
O cheamă Christine. Jurnalul vieții ei se numește *Înainte să adorm*.
Ai intrat deja în viața ei.

O carte vândută în peste 40 de țări, care a devenit bestseller încă de la apariție în SUA, Marea Britanie, Canada, Franța, Germania, Bulgaria, Olanda și Belgia.

Drepturile de ecranizare au fost vândute casei de producție a celebrului regizor Ridley Scott. Rowan Joffe, scenaristul thrillerului *28 Weeks Later* și al dramei *The American*, va adapta cartea pentru marele ecran.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-973-707-514-7

Parteneri media:
radio 21
cinemagia
CÂND VINE VORBA DE FILME

S. J. WATSON

ÎNAINTE SĂ ADORM

Traducere din engleză şi note de Laurenţiu Dulman
Titlul original: BEFORE I GO TO SLEEP, 2011

Pentru mama mea şi pentru Nicholas

M-am născut mâine,
astăzi trăiesc,
ziua de ieri m-a ucis.

Paviz Owsia

Partea întâi

ASTĂZI

E un dormitor străin. Nu-l recunosc. Nu ştiu unde mă aflu, nici cum am ajuns aici. Şi habar n-am cum o să ajung acasă.

Aici mi-am petrecut noaptea. Am fost trezită de vocea unei femei – la început, am crezut că este în pat cu mine, dar apoi mi-am dat seama că citeşte ştirile şi că, de fapt, ascultam radioul unui ceas cu alarmă – iar când am deschis ochii, am descoperit că sunt aici. În camera asta, care îmi este străină.

Ochii mi se obişnuiesc cu întunericul şi mă uit în jur. Pe partea interioară a uşii de la şifonier atârnă un halat – pare să fie de damă, dar e pentru o femeie mult mai în vârstă decât mine – iar pe speteaza scaunului de lângă măsuţa de toaletă este aranjată cu grijă o pereche de pantaloni închişi la culoare. În rest, nu văd mare lucru. Mi se pare complicat să înţeleg cum funcţionează ceasul cu alarmă, dar în cele din urmă găsesc un buton şi reuşesc să opresc radioul.

Imediat după aceea, aud o respiraţie şuierătoare în spatele meu şi îmi dau seama că nu sunt singură. Mă întorc pe partea cealaltă. Văd un umăr gol şi nişte păr negru înspicat cu alb. Un bărbat. Are braţul stâng deasupra plăpumii, iar pe inelar poartă o verighetă de aur. Îmi înăbuş un oftat. „Deci pe lângă că e bătrân şi încărunţit, mai e şi căsătorit, îmi spun în sinea mea. Nu numai că mi-am tras-o cu un bărbat însurat, dar am făcut-o într-o casă care presupun că e a lui, în patul pe care presupun că, de obicei, îl împarte cu soţia.” Mă întind pe spate ca să mă liniştesc. „Ruşine să-mi fie!”

Mă întreb unde e soţia. Oare trebuie să-mi fac griji că ar putea să se întoarcă acasă din clipă în clipă? Mi-o şi imaginez stând în uşa dormitorului, ţipând şi făcându-mă târfă. O adevărată meduză, cu şerpi în loc de păr. Oare ce-aş spune, cum m-aş apăra? Dar tipul de lângă mine nu pare să-şi facă griji. S-a întors pe spate şi sforăie mai departe.

Mă străduiesc să rămân nemişcată. De obicei, îmi aduc aminte cum am ajuns într-o astfel de situaţie, dar nu şi astăzi. Cred că am fost la o petrecere, la un bar sau la un club. Probabil că eram

beată. Atât de beată, încât nu-mi mai amintesc nimic. Atât de beată, încât am venit acasă la un individ cu verighetă şi păr pe spate.

Dau plapuma la o parte cu multă grijă şi mă aşez pe marginea patului. Întâi de toate, trebuie să merg la baie. Privirea îmi cade pe nişte papuci, dar nici nu-mi trece prin cap să mă încalţ cu ei – una e să ţi-o tragi cu un bărbat căsătorit şi cu totul altceva să porţi papucii unei alte femei – aşa că păşesc desculţă pe podea. Îmi dau seama că sunt goală şi mi-e teamă ca nu cumva să nimeresc uşa greşită şi să dau peste vreun chiriaş sau peste vreun fiu adolescent. Respir uşurată când văd că uşa de la baie e întredeschisă – intru şi am grijă s-o încui.

Mă aşez pe closet, îmi fac nevoile, apoi trag apa şi mă apropii de chiuvetă să mă spăl. Întind mâna după săpun, dar ceva mi se pare în neregulă. La început, nu-mi dau seama ce anume, dar apoi înţeleg: mâna care apucă săpunul nu pare să fie a mea. Pielea e zbârcită, unghiile sunt mate şi roase, iar pe inelar port o verighetă simplă din aur, la fel ca a bărbatului de lângă care tocmai m-am ridicat.

Rămân înmărmurită preţ de câteva clipe, apoi îmi mişc degetele. Iar degetele mâinii care ţine săpunul se mişcă şi ele. Mi se taie respiraţia, iar săpunul cade în chiuvetă. Mă uit în oglindă.

Chipul care se uită la mine nu este al meu. Părul nu are niciun pic de volum şi este tuns mult mai scurt decât îl port eu, pielea obrajilor şi cea de sub bărbie atârnă, buzele sunt subţiri, iar colţurile gurii sunt coborâte. Deschid gura şi scot un icnet mut – dacă nu m-aş controla, s-ar transforma într-un ţipăt de spaimă – apoi văd ochii din oglindă. Deşi pielea din jurul lor e ridată, îmi dau seama că sunt ai mei. Persoana din oglindă sunt eu însămi, dar sunt cu douăzeci de ani mai în vârstă. Cu douăzeci şi cinci. Poate chiar cu mai mult.

E imposibil! Încep să tremur şi mă agăţ de marginea chiuvetei. Din piept mi se ridică un alt ţipăt, dar acesta erupe ca un icnet sugrumat. Fac un pas în spate, îndepărtându-mă de oglindă, şi abia acum le văd. Fotografiile. Sunt lipite pe perete, ba chiar şi pe oglindă. Între ele sunt presărate post-it-uri galbene, umede şi încreţite, pe care e scris cu markerul.

Mă uit pe unul la întâmplare. Christine, scrie pe el, iar o săgeată indică o fotografie în care apar eu – cu înfăţişarea mea cea nouă, de femeie în vârstă – stând pe o bancă de pe un chei,

alături de un bărbat. Numele acesta mi se pare cunoscut, dar nu mi-e foarte familiar, şi parcă trebuie să fac un efort ca să cred că e al meu. În fotografie, eu şi bărbatul ne uităm în obiectiv, ţinându-ne de mână. E un tip bine făcut şi atrăgător, iar când mă uit mai de aproape, îmi dau seama că e bărbatul cu care am dormit, cel pe care l-am lăsat în pat. Sub fotografie, în dreptul lui, e scris: Ben, iar alături: Soţul tău.

Iarăşi mi se taie respiraţia, şi smulg fotografia de pe perete. „Nu se poate! îmi spun în sinea mea. Nu! Nu poate fi adevărat…” Mă uit şi la celelalte. În toate apărem eu şi cu el. În una dintre ele, sunt îmbrăcată cu o rochie urâtă şi desfac un cadou, în alta, amândoi purtăm impermeabile identice şi stăm în picioare în faţa unei cascade, în timp ce un căţeluş amuşină la picioarele noastre. În cea de alături, stau lângă el, cu un pahar de suc de portocale în mână, şi sunt îmbrăcată cu halatul pe care l-am văzut adineauri în dormitor.

Mă dau şi mai în spate, până când simt pe piele răceala plăcilor de faianţă. În clipa aceea, am intuiţia vagă a ceea ce se numeşte memorie. Încerc să mă concentrez asupra ei, dar îmi scapă, asemenea cenuşii luate de vânt, iar în cele din urmă îmi dau seama că, în viaţa mea, există un atunci – un înainte, deşi nu ştiu înainte de ce anume – şi un acum, iar între cele două se întinde un vid tăcut şi îndelungat care m-a adus până aici, în această casă străină, împreună cu un bărbat necunoscut.

*

Mă întorc în dormitor. Încă ţin în mână fotografia în care apar alături de bărbatul din pat.

— Ce se întâmplă? ţip eu, cu lacrimi pe obraji.

Bărbatul se ridică în capul oaselor, cu ochii pe jumătate închişi.

— Cine eşti?

— Sunt soţul tău, îmi răspunde el, fără să se uite la trupul meu gol.

Are o faţă adormită, pe care nu se citeşte nicio urmă de iritare.

— Suntem căsătoriţi de ani de zile…

— Cum adică? întreb eu.

Aş vrea să fug, dar nu am unde.

— „Căsătoriţi de ani de zile”? Ce vrei să spui?

Bărbatul se ridică în picioare.

— Poftim, spune el, întinzându-mi capotul, apoi aşteaptă să mă îmbrac cu el.

Poartă nişte pantaloni de pijama care sunt prea mari pentru el şi un maiou alb. Îmi aduce aminte de tata.

— Ne-am căsătorit în 1995. În urmă cu douăzeci şi doi de ani. Ai…

— Poftim…? îl întrerup eu.

Simt că mi se scurge tot sângele din obraji, iar camera începe să se învârtă cu mine. De undeva din casă se aude ticăitul unui ceas – parcă ar fi nişte lovituri de ciocan.

— Dar…?

Face un pas către mine.

— Dar cum…?

— Christine, ai patruzeci şi şapte de ani.

Mă uit la el, la acest străin care îmi zâmbeşte. Nu vreau să-l cred, nici măcar nu vreau să ascult ce spune, dar el continuă:

— Ai avut un accident. Un accident grav. Ai suferit leziuni la cap, iar acum ţi-e greu să-ţi aminteşti lucruri care s-au întâmplat în trecut.

— Ce lucruri? întreb eu, gândindu-mă că nu se poate să fi uitat ultimii douăzeci şi cinci de ani. Ce lucruri?

Face iarăşi un pas spre mine, apropiindu-se ca şi când aş fi un animal speriat.

— Totul. În unele zile, tot ce ţi s-a întâmplat după vârsta de douăzeci de ani. Alteori, chiar şi de mai înainte.

Simt că mi se învârte capul. Datele şi vârstele mi se învălmăşesc în minte. Nu vreau să pun nicio întrebare, dar ştiu că trebuie.

— Când… Când a avut loc accidentul?

Se uită la mine, iar pe chipul său se citeşte un amestec de compasiune şi teamă.

— Când aveai douăzeci şi nouă de ani…

Închid ochii. Mintea mea încearcă să respingă această informaţie, dar undeva, în adâncul sufletului, ştiu că e adevărată. Încep iarăşi să plâng, iar bărbatul din faţa mea, acest Ben, se apropie de mine, care am rămas în prag. Îi simt prezenţa alături de mine şi nu mă mişc atunci când îmi cuprinde mijlocul şi mă trage spre el. Mă strânge în braţe. Ne legănăm uşor şi îmi dau

seama că mişcarea aceea îmi este cumva familiară. Mă face să mă simt mai bine.

— Te iubesc, Christine.

Ştiu că ar trebui să spun că şi eu îl iubesc, dar n-o fac. Nu spun nimic. Cum aş putea să-l iubesc? E un străin. Nimic nu are sens. Vreau să ştiu atât de multe lucruri. Cum am ajuns aici, cum am reuşit să supravieţuiesc. Dar nu ştiu cum să întreb.

— Mi-e frică, îi spun eu.

— Ştiu, îmi răspunde el. Ştiu… Dar nu-ţi face griji, Chris. O să am grijă de tine. Întotdeauna o să am grijă de tine. O să fie bine. Crede-mă.

*

Mi-a spus că o să-mi facă un tur al casei. Acum sunt mai calmă. Mi-am pus o pereche de chiloţi şi un tricou vechi pe care mi l-a dat el, apoi mi-am aruncat capotul pe umeri. Ieşim pe hol.

— Deja ai văzut baia, îmi spune, deschizând uşa alăturată. Ăsta e biroul.

Înăuntru se află un birou de sticlă, iar pe el văd ceva care pare să fie un computer, deşi e ridicol de mic – ai zice că-i un fel de jucărie. Alături de el e un fişet gri metalizat, deasupra căruia e atârnat un calendar. Totul e curat şi ordonat.

— Lucrez aici din când în când, îmi explică el, închizând uşa.

Apoi trecem de cealaltă parte a holului, iar el deschide o altă uşă. Un pat, o măsuţă de toaletă, un şifonier. E o cameră foarte asemănătoare cu cea în care m-am trezit.

— Uneori dormi aici. Dar de obicei nu-ţi place să te trezeşti singură. Intri în panică atunci când nu-ţi dai seama unde te afli.

Încuviinţez din cap. Mă simt ca un chiriaş căruia i se prezintă o nouă locuinţă. Iar bărbatul de lângă mine pare un fel de coleg de apartament.

— Hai să mergem la parter.

Cobor în urma lui. Îmi arată camera de zi – o canapea şi nişte fotolii, un ecran plat prins de perete, care cică e un televizor – sufrageria şi bucătăria. Niciuna nu mi se pare familiară. Nu simt nimic, nici măcar când văd pe un bufet o fotografie înrămată care ne înfăţişează pe noi doi.

— În spate e o grădină.

Mă uit prin uşa de sticlă a bucătăriei. Abia se crapă de ziuă, iar

cerul întunecat începe să se coloreze în albastru. Disting silueta unui copac mare, iar la capătul grădinii, un şopron – în rest, nimic. Îmi dau seama că nici măcar nu ştiu în ce parte a lumii mă aflu.

— Unde suntem? îl întreb eu pe bărbatul din spatele meu.

Mă uit în geam şi ne văd pe amândoi. Pe mine şi pe soţul meu. Doi oameni de vârstă mijlocie.

— În nordul Londrei, îmi răspunde el. În cartierul Crouch End.

Fac un pas în spate. Simt că mă cuprinde panica:

— Dumnezeule! Nici măcar nu ştiu unde locuiesc…

— Nu-ţi face griji, îmi spune el, luându-mă de mână. În scurtă vreme, o să te simţi mai bine.

Mă întorc cu faţa spre el şi aştept să-mi spună cum, cum o să mă simt mai bine, dar nu primesc nicio explicaţie.

— Vrei să-ţi fac o cafea?

Întrebarea lui mă enervează preţ de o clipă, dar apoi îi răspund:

— Da, te rog.

Iar el pune apă într-un ibric.

— Neagră, te rog, adaug eu. Fără zahăr.

— Ştiu, îmi spune el zâmbind. Vrei şi nişte pâine prăjită?

Îi spun că da. Îmi închipui că ştie o mulţime de lucruri despre mine, dar tot am impresia că e dimineaţa de după o aventură de o noapte: mă simt de parcă ar urma să iau micul dejun cu un străin, în casa lui, după care va trebui să aleg momentul potrivit pentru a pleca acasă.

Dar problema e că, din câte se pare, chiar sunt acasă.

— Vreau să stau jos, îi spun eu.

— Du-te şi ia loc în living. Vin şi eu imediat.

Ies din bucătărie.

În scurtă vreme, mi se alătură şi Ben. Îmi întinde un album cu fotografii.

— Uite, albumul ăsta ar putea să te ajute.

Îl iau în mână. Are o învelitoare de vinilin care imită – fără succes – pielea uzată şi e prins cu o panglică roşie, ale cărei capete sunt legate într-o fundă neglijentă.

— Mă întorc repede, îmi spune el, apoi mă lasă singură în cameră.

Mă aşez pe canapea. Albumul îmi atârnă greu în poală. Am

impresia că, dacă îl voi deschide, va fi ca şi când mi-aş vârî nasul în viaţa altcuiva. Dar îmi dau seama că albumul mi-a fost dat de soţul meu şi că tot ce se află în el are legătură cu mine.

Desfac funda şi îl deschid la întâmplare. Dau peste o fotografie cu mine şi Ben de pe vremea când eram mult mai tineri.

Îl închid la loc. Îmi trec mâinile peste copertă, apoi îl răsfoiesc uşor, spunându-mi în sinea mea: „Cred că fac asta în fiecare zi”.

Nu-mi pot da seama ce se întâmplă. Am impresia că s a produs o mare greşeală şi totuşi îmi dau seama că nu este aşa. Am toate dovezile: chipul pe care l-am văzut în oglinda de la etaj şi mâinile îmbătrânite care mângâie albumul. Nu sunt persoana care credeam că sunt atunci când m-am trezit.

Dar cine îmi închipuiam că sunt? Şi când anume am fost persoana aceea, care s-a trezit în patul unui străin şi tot ce avea în minte era să se ducă acasă? Închid ochii. Simt că plutesc. N-am repere. Sunt în pericol să mă rătăcesc.

Trebuie să mă agăţ de ceva. Încerc să mă concentrez asupra unui lucru concret. Orice. Nu găsesc nimic. Atât de mulţi ani din viaţa mea… Pur şi simplu au dispărut.

Albumul acesta îmi va spune cine sunt, dar nu vreau să-l deschid din nou. Nu încă. Vreau să stau liniştită o vreme, fără să ştiu ce cuprinde trecutul meu. Să rămân în aşteptare, la graniţa dintre posibilitate şi realitate. Îmi este teamă să-mi descopăr trecutul – ce-am realizat şi ce nu.

Ben se întoarce şi pune o tavă în faţa mea. Pâine prăjită, două ceşti de cafea, o cană cu lapte.

— Te simţi bine? mă întreabă el, iar eu încuviinţez din cap.

Se aşază lângă mine. E proaspăt ras şi poartă o pereche de pantaloni, o cămaşă şi o cravată. Acum nu mai seamănă cu tata, ci cu angajatul unei bănci sau al unei firme. „N-arată rău deloc”, îmi spun eu, dar îndepărtez din minte acest gând.

— Aşa se întâmplă în fiecare zi? îl întreb.

Ben pune o felie de pâine prăjită pe o farfurie şi întinde unt pe ea.

— Cam aşa. Vrei şi tu?

Clatin din cap, iar el muşcă din felie.

— Se pare că eşti capabilă să reţii informaţii cât timp eşti trează, dar după ce adormi, ţi se şterg din memorie. Cum ţi se pare cafeaua?

Îi spun că e bună, iar el îmi ia albumul din poală.

— E un fel de jurnal ilustrat, îmi spune, apoi îl deschide. În urmă cu câţiva ani, ne-a luat foc casa şi am pierdut multe fotografii şi lucruri vechi, dar încă mai avem câteva în albumul ăsta.

Îmi arată cu degetul prima pagină:

— Uite, aici e diploma ta de licenţă. Iar asta e o fotografie de când ai absolvit.

Mă uit la ce-mi arată şi mă văd zâmbind cu ochii mijiţi din pricina soarelui. Port o rochie neagră şi o pălărie de fetru cu un ciucure auriu. Chiar în spatele meu se află un tânăr cu costum şi cravată, care nu se uită în obiectiv.

— Ăsta eşti tu? întreb eu.

— Nu, spune el zâmbind. Nu am absolvit odată cu tine. Pe vreme aia, încă eram student. La facultatea de chimie.

Ridic privirea spre el.

— Când ne-am căsătorit?

Se uită la mine şi îmi cuprinde mâna între ale lui. Sunt surprinsă de asprimea palmelor sale – poate pentru că sunt obişnuită cu pielea lui catifelată din tinereţe.

— După ce ţi-ai susţinut teza de doctorat, îmi răspunde el. Deja eram împreună de câţiva ani, dar tu… de fapt, amândoi am vrut ca mai întâi să-ţi termini studiile.

Are noimă, dar mi se pare surprinzător de pragmatic din partea mea. Mă întreb dacă mi-am dorit cu adevărat să mă căsătoresc cu el.

— Eram foarte îndrăgostiţi, adaugă el, ca şi când mi-ar fi citit gândul. Şi încă suntem.

Nu ştiu ce să spun. Zâmbesc. Ben ia o gură de cafea, apoi se uită iarăşi în albumul pe care îl ţine în poală şi dă câteva pagini.

— Ai făcut studii de filologie engleză. După ce ai absolvit, ai avut câteva slujbe. Chestii foarte diverse: secretariat, vânzări… Cred că nu prea ştiai ce vrei. După licenţă, eu nu mi-am continuat studiile, ci am făcut nişte cursuri ca să devin profesor. Mi-a fost destul de greu câţiva ani, dar în cele din urmă am fost promovat şi, ei bine, am ajuns aici.

Mă uit în jur. Camera de zi este elegantă şi confortabilă. Degajă aerul cald al clasei de mijloc. Deasupra şemineului atârnă un tablou care înfăţişează o pădure, iar pe poliţa lui se află un ceas şi câteva bibelouri. Mă întreb dacă am contribuit şi eu la

decorarea casei.

— Predau la un liceu din apropiere. Acum sunt şef de catedră, îmi spune el cu un pic de mândrie în glas.

— Iar eu?

Nu ştiu de ce îl întreb, pentru că îmi închipui singurul răspuns posibil. Ben mă ia de mână.

— După accident, a trebuit să renunţi la serviciu. Acum nu munceşti. Nici nu e nevoie, adaugă el, simţindu-mi probabil dezamăgirea. Am un salariu destul de bun. Ne descurcăm. E în regulă.

Închid ochii şi duc mâna la frunte. Mi se pare prea mult. Aş vrea să tacă. Simt că trebuie să procesez foarte multe informaţii şi că, dacă n-o să se oprească, o să explodez. Aş vrea să-l întreb: „Şi ce fac toată ziua?”, dar mă tem de răspuns, aşa că mă abţin.

Ben îşi termină felia de pâine prăjită, apoi duce tava în bucătărie. Se întoarce în living îmbrăcat cu un pardesiu:

— Trebuie să plec la serviciu.

Simt că mă încordez.

— Nu-ţi face griji, spune el. O să te simţi bine. Te sun mai încolo. Promit. Şi nu uita că ziua de azi n-o să se deosebească de celelalte. O să fie bine.

— Dar… încep eu.

— Trebuie să plec. Îmi pare rău. Dar înainte vreau să-ţi arăt câteva lucruri de care ai putea avea nevoie.

Mergem în bucătărie şi îmi arată ce se află în dulapuri, mâncarea din frigider, pe care aş putea s-o încălzesc la prânz, şi o tablă de scris prinsă de perete, alături de care atârnă un marker negru legat cu o aţă.

— Uneori, îţi scriu mesaje pe tabla asta, îmi explică el. Văd că a scris pe ea cuvântul „vineri”, cu majuscule îngrijite, iar dedesubt: „Rufe?”, „Plimbare? (Ia telefonul!)”, „TV?” Sub cuvântul „prânz”, a scris că mai e nişte somon în frigider şi a adăugat: „Salată?”. La sfârşit, a scris că va ajunge acasă în jurul orei şase.

— Ai o agendă, continuă el. E în geanta ta. La sfârşit sunt notate câteva numere de telefon şi adresa noastră, în caz că te rătăceşti. Ai şi un telefon mobil…

— Un ce?

— Un telefon fără fir, pe care poţi să-l iei cu tine când ieşi din casă. Cred că e în geanta ta. Ai grijă să nu-l uiţi, dacă pleci.

— Am înţeles.

— Bine.

Ne ducem în hol, iar el ia o servietă din piele tocită aliată lângă uşă. Trebuie să plec.

— În regulă.

Nu ştiu ce altceva aş putea spune. Mă simt ca o fetiţă care nu se duce la şcoală şi e lăsată singură acasă de părinţii ei, care trebuie să meargă la serviciu. Mă aştept ca Ben să-mi spună: „Să nu atingi nimic. Şi nu uita să-ţi iei pastilele”.

Se apropie de mine şi mă sărută pe obraz. Nu-l resping, dar nici nu-i răspund cu un sărut. Se întoarce spre uşă, dar chiar înainte s-o deschidă, se opreşte şi se uită iarăşi la mine:

— Ah, era să uit!

Dintr-odată, Ben adoptă un entuziasm forţat, iar vocea lui capătă o notă falsă. Se străduieşte prea mult să pară natural – se vede limpede că s-a gândit îndelung la ce urmează să-mi spună. Şi nu e ceva rău, cum mi-am închipuit eu.

— În seara asta, plecăm din oraş. Doar pe durata weekendului. E aniversarea noastră, aşa că m-am gândit să mergem undeva. Ce părere ai?

Încuviinţez din cap:

— Sună bine.

Ben zâmbeşte cu un aer uşurat:

— Avem ceva frumos la care să ne gândim. Un pic de aer de mare… O să ne prindă bine.

Se întoarce spre uşă şi o deschide:

— Te sun mai încolo, să văd ce faci.

— Da, te rog.

— Te iubesc, Christine. Să nu uiţi niciodată.

Ben închide uşa, iar eu mă răsucesc pe călcâie şi mă întorc în living.

*

Mai târziu, pe la ora zece. Stau pe un fotoliu. Farfuriile sunt spălate şi rânduite cu grijă în suportul pentru vase, iar rufele sunt în maşină. M-am străduit să mă menţin ocupată.

Dar acum mă simt goală pe dinăuntru. E adevărat ce mi-a spus Ben. Nu am memorie. Nicio amintire. În această casă nu există niciun lucru de care să-mi aduc aminte. Niciuna dintre

fotografii – fie din jurul oglinzii, fie din albumul pe care îl am în faţă – nu-mi declanşează amintirea zilelor în care au fost făcute, şi nu am nicio amintire cu Ben, în afară de cele din dimineaţa aceasta. Mintea mi-e complet goală.

Închid ochii şi încerc să mă concentrez asupra a ceva. Orice. Crăciunul trecut. Un Crăciun oarecare. Nunta mea. Dar nu-mi vine nimic în minte.

Mă ridic în picioare. Mă plimb prin casă, trecând dintr-o cameră în alta. Încet. Plutind ca un strigoi, mângâind uşor pereţii, mesele şi celelalte mobile, dar parcă fără să le ating cu adevărat. „Cum am ajuns aşa?”, mă întreb. Mă uit la modelele covoarelor, la bibelourile de pe poliţa şemineului, la farfuriile ornamentale aranjate pe mi porturile din sufragerie. Încerc să-mi spun că toate sunt ale mele. Că e casa mea, soţul meu, viaţa mea. Dar simt că lucrurile acestea nu-mi aparţin. Nu sunt parte din mine. În dormitor, deschid uşa şifonierului şi văd nişte haine pe care nu le recunosc – toate atârnă frumos pe umeraşe, ca nişte simulacre ale unei femei pe care n-am întâlnit-o niciodată. O femeie căreia îi cotrobăi prin casă, căreia îi folosesc săpunul şi şamponul, căreia îi port papucii şi capotul. Femeia aceasta se ascunde de mine, este o prezenţă fantomatică, îndepărtată şi imposibil de atins. De dimineaţă, mi-am ales lenjeria intimă cu un sentiment de vinovăţie, scotocind în grabă printre perechile de chiloţi puse laolaltă cu dresurile şi ciorapii, ca şi când în aş fi temut ca nu cumva să fiu prinsă. Mi s-a tăiat respiraţia când am găsit în fundul sertarului nişte chiloţi de mătase cu dantelă – articole concepute nu doar pentru a fi purtate, ci şi privite. În cele din urmă, am ales nişte chiloţi azurii şi un sutien de aceeaşi culoare, şi am aranjat celelalte lucruri exact aşa cum le găsisem. Apoi mi-am pus o pereche de dresuri groase, nişte pantaloni şi o bluză.

M-am aşezat la măsuţa de toaletă să-mi studiez chipul în oglindă, apropiindu-mă cu precauţie de propria-mi imagine. Mi-am pipăit ridurile de pe frunte şi pliurile de sub ochi. Am zâmbit şi mi-am examinat dinţii, apoi m-am uitat la micile riduri de la colţurile gurii. Am observat că am o pată pe frunte – o porţiune de altă culoare, asemănătoare cu o vânătaie care încă nu a dispărut complet. Am găsit nişte farduri şi m-am machiat un pic. Puţină pudră şi un pic de roşu în obraji. Mi-am amintit de o femeie – acum îmi dau seama că era mama – care făcea acelaşi

lucru şi spunea că se pictează pentru război, asemenea băştinaşilor, iar azi-dimineaţă, în timp ce ajustam conturul rujului cu un şerveţel şi îmi dădeam genele cu rimel, mi s-a părut o comparaţie foarte potrivită. Chiar aveam impresia că mă pregăteam pentru un fel de luptă, sau că o luptă se apropia de mine.

Mă trimitea la şcoală… Se machia… Am încercat să mi-o amintesc pe mama făcând şi altceva. Orice altceva. Dar nu mi-a venit nimic în minte. Doar vid, spaţii vaste între mici insule de memorie. Ani complet goi.

Acum, sunt în bucătărie şi deschid pe rând dulapurile: pungi de paste, pachete de orez arborio[1], conserve cu fasole. Nu recunosc genul acesta de mâncare. Îmi aduc aminte că mâncam brânză cu pâine prăjită, peşte congelat, sandviciuri cu şuncă presată. Scot o cutie pe care scrie „năut” şi o pungă cu ceva care se cheamă „cuşcuş”. Nu numai că nu ştiu cum să le gătesc, dar nici măcar nu ştiu ce sunt. Şi atunci, cum reuşesc să-mi îndeplinesc sarcinile de soţie?

Mă uit la tabla de scris pe care mi-a arătat-o Ben înainte să plece. Are o culoare cenuşie – cuvintele au fost mâzgălite, şterse, înlocuite, corectate, şi fiecare dintre ele a lăsat nişte urme abia perceptibile. Mă întreb ce-aş descoperi dacă aş reuşi să descifrez straturile suprapuse, dacă aş putea să-mi explorez trecutul în felul acesta, dar îmi dau seama că, şi de-ar fi posibil, ar fi inutil. Sunt sigură că aş găsi doar câteva mesaje banale, liste de cumpărături şi sarcini de îndeplinit.

Oare aceasta chiar este viaţa mea? Cred că da. Nu sunt mai mult de-atât? Iau markerul şi scriu ceva pe tablă: „Să fac bagajul pentru diseară?” E o însemnare pe care am făcut-o pentru mine.

Aud un zgomot. O melodie care vine din geanta mea. O deschid şi o golesc pe canapea. Un portofel, nişte şerveţele, câteva pixuri, un ruj. O pudrieră, o chitanţă pentru două cafele. O agendă pătrată cu latura de câţiva centimetri, cu model floral pe copertă şi un pix prins de cotor.

În cele din urmă, găsesc ceva care presupun că este telefonul despre care mi-a vorbit Ben – un obiect mic, făcut din plastic, cu o tastatură care îl face să semene cu o jucărie. Sună, iar ecranul se aprinde intermitent. Apăs pe un buton care sper că e cel

[1] Varietate de orez originară din localitatea italiană Arborio.

corect.

— Alo? spun eu.

Vocea care răspunde nu este a lui Ben:

— Bună! Christine? Christine Lucas?

Nu vreau să răspund. Numele meu de familie mi se pare la fel de ciudat pe cât mi s-a părut la început prenumele meu. Mă simt ca şi când pământul ferm pe care începusem să păşesc a dispărut din nou, fiind înlocuit de nisipuri mişcătoare.

— Christine? Alo, mai eşti la telefon?

Cine o fi? Ce alte persoane mai ştiu cine sunt şi unde mă aflu? Îmi dau seama că ar putea fi oricine. Simt că mă cuprinde panica. Degetul meu ezită deasupra butonului care ar putea încheia conversaţia.

— Christine? Sunt eu. Doctorul Nash. Răspunde-mi, te rog.

Numele nu-mi spune nimic, dar în cele din urmă întreb:

— Cine e?

Vocea lui capătă un alt ton. Uşurare?

— Sunt Nash, medicul tău.

Încă un acces de panică:

— Medicul meu?

Aş vrea să-i spun că nu sunt bolnavă, dar nici măcar de asta nu sunt sigură. Simt că mi se învârte capul.

— Da, spune el. Dar nu-ţi face griji. În ultima vreme, am făcut nişte investigaţii în legătură cu memoria ta. Nu-i nimic în neregulă.

Îmi atrage atenţia timpul verbal pe care l-a folosit: *am făcut.* Deci e vorba despre încă o persoană de care nu-mi aduc aminte nimic.

— Ce fel de investigaţii? întreb eu.

— Am încercat să te ajut, să-ţi ameliorez situaţia. M-am, străduit să-mi dau seama ce anume a cauzat problemele tale de memorie şi dacă putem face ceva pentru a le remedia.

Are noimă ce spune, dar îmi vine în minte o altă întrebare: de ce nu mi-a zis Ben nimic despre acest medic înainte să plece la serviciu?

— Cum? spun eu în cele din urmă. Ce-am făcut, mai exact?

— Ne-am întâlnit de mai multe ori în ultimele săptămâni. Cam de două ori pe săptămână.

Mi se pare neverosimil. Încă o persoană pe care o văd în mod regulat, dar despre care n-am absolut nicio amintire.

Aş vrea să-i spun: „Nu ne-am întâlnit niciodată. Ai putea fi oricine”. Dar mă abţin. Acelaşi lucru ar putea fi spus şi despre bărbatul alături de care m-am trezit azi-dimineaţă şi care s-a dovedit a fi soţul meu.

— Nu-mi aduc aminte, îi răspund în cele din urmă.

Vocea lui devine mai caldă:

— Ştiu. Nu-ţi face griji.

Dacă e adevărat ce spune, atunci sigur îmi înţelege problema. Îmi spune că următoarea noastră întâlnire este programată pentru astăzi.

— Astăzi? întreb eu.

Mă gândesc la lucrurile pe care mi le-a zis Ben azi-dimineaţă şi la lista cu sarcini de pe tabla din bucătărie.

— Dar soţul meu nu mi-a zis nimic despre asta.

Îmi dau seama că e prima oară când mă refer în felul acesta la bărbatul cu care m-am trezit în pat.

Urmează o pauză, iar în cele din urmă, doctorul Nash îmi spune:

— Nu cred că Ben ştie de întâlnirea noastră de azi.

Deşi îmi dau seama că ştie cum îl cheamă pe soţul meu, îi răspund:

— Dar e ridicol! Cum să nu ştie? Sigur mi-ar fi spus!

Se aude un oftat:

— Va trebui să ai încredere în mine. Când ne întâlnim, pot să-ţi explic totul. Chiar am început să facem progrese.

„Când ne întâlnim”… Şi cum să facem asta? Mă înspăimântă gândul de a ieşi din casă fără Ben, fără ca el să ştie unde mă aflu sau cu cine sunt.

— Îmi pare rău, îi spun. Nu pot.

— Christine, e important. Dacă te uiţi în agenda ta, ai să vezi că e adevărat ce spun. O ai la îndemână? Ar trebui să fie în geanta ta.

Iau agenda cu model floral de pe canapea şi am un şoc atunci când văd anul imprimat pe copertă cu litere aurii. Două mii şapte. Douăzeci de ani mai târziu decât ar trebui să fie.

— Gata.

— Acum uită-te la data de azi. 30 noiembrie. Ar trebui să scrie că ai întâlnire cu mine.

Nu înţeleg cum de suntem în noiembrie – mâine începe decembrie – dar răsfoiesc paginile subţiri precum şerveţelele şi,

în cele din urmă, ajung la data de azi. Găsesc între file o bucată de hârtie galbenă, acoperită cu un scris de mână pe care nu-l recunosc: „30 noiembrie – întâlnire cu doctorul Nash”. Sub această însemnare, o alta: „Nu-i spune lui Ben”. Mă întreb dacă a citit şi Ben acest bilet, dacă se uită prin lucrurile mele.

Ajung la concluzia că nu ar avea niciun motiv să facă una ca asta. Celelalte pagini ale agendei sunt goale. Nicio aniversare, nicio ieşire în oraş, nicio petrecere. Oare chiar aşa este viaţa mea?

— Am găsit-o, îi răspund eu în cele din urmă.

Îmi spune că o să vină să mă ia de acasă, că ştie unde stau şi că o să ajungă într-o oră.

— Dar soţul meu…

— Nicio problemă. O să ne întoarcem cu mult înainte ca el să ajungă acasă. Promit. Ai încredere în mine.

Aud bătăile ceasului demodat de pe poliţa şemineului şi îmi întorc privirea spre el. Un cadran mare, cu cifre romane, montat într-o cutie de lemn. Arată ora unsprezece şi jumătate. Alături de el se află o cheie argintie cu care îl întorci, lucru pe care îmi închipui că Ben îşi aminteşte să-l facă în fiecare seară. Pare atât de vechi încât poate fi considerat o antichitate, şi mă întreb cum am intrat în posesia unui astfel de ceas. Poate că nu-i o moştenire de familie şi n-are nicio valoare sentimentală pentru noi, ci pur şi simplu l-am văzut într-un magazin sau la un târg de antichităţi şi l-am cumpărat pentru că i-a plăcut unuia dintre noi. Probabil lui Ben. Îmi dau seama că mie nu-mi place.

Cred că mă voi întâlni cu doctorul Nash doar de data asta. Iar diseară îi voi povesti tot lui Ben, când se întoarce de la serviciu. Nu-mi vine să cred că îi ascund aşa ceva. Mai ales că depind atât de mult de el.

Dar vocea medicului are o familiaritate ciudată. Spre deosebire de Ben, bărbatul acesta nu mi se pare complet străin. Îmi dau seama că mi-e mai uşor să cred că-l cunosc decât mi-a fost cu soţul meu.

Mi-a spus că „am început să facem progrese”. Vreau să ştiu despre ce progrese e vorba.

— Bine, spun eu. Vreau să ne întâlnim.

*

Când ajunge la noi acasă, doctorul Nash îmi propune să ieşim la o cafea.

— Nu cred că are rost să mergem până la cabinetul meu, spune el. Oricum, azi vreau doar să stau de vorbă cu tine.

Spun da, încuviinţând din cap.

Când a venit, eram în dormitor şi mă uitam pe fereastră: a parcat, şi-a aranjat părul, şi-a netezit haina, şi-a luat servieta, apoi a încuiat maşina. „Nu-i el”, m-am gândit, atunci când i-a salutat din cap pe muncitorii care descărcau scule dintr-o dubă, dar apoi a luat-o pe aleea care duce la uşa casei noastre. Părea destul de tânăr – prea tânăr ca să fie medic – şi, cu toate că nu ştiu exact cu ce mă aşteptam să fie îmbrăcat, sigur nu mi-l închipuiam purtând sacoul sport şi pantalonii reiaţi de culoare gri în care venise.

— La capătul străzii e un parc, adaugă el. Cred că e şi un mic bar acolo. Vrei să mergem?

Pornim într-acolo pe jos. E un frig pătrunzător, aşa că îmi înfăşor mai bine fularul în jurul gâtului. Îmi pare bine că am în geantă telefonul mobil pe care mi l-a dat Ben. Îmi pare bine şi că doctorul Nash nu a insistat să mergem undeva cu maşina. O parte din mine are încredere în el, dar o alta, una mai mare, îmi spune că ar putea fi oricine. Un străin.

Sunt o adultă, dar o adultă cu probleme. I-ar fi uşor acestui bărbat să mă ducă cine ştie unde, fără ca eu să ştiu ce intenţii are. Sunt la fel de vulnerabilă ca un copil.

Ajungem la strada principală care separă capătul străzii de parc şi aşteptăm la trecerea de pietoni. Tăcerea dintre noi e apăsătoare.

— Ce fel de doctor eşti? spun, deşi îmi propusesem să-l întreb asta abia după ce aveam să luăm loc undeva. Cu ce te ocupi? Şi cum m-ai găsit?

Întoarce capul spre mine.

— Sunt neuropsiholog, spune el cu un zâmbet.

Mă întreb dacă îi pun aceeaşi întrebare de fiecare dată când ne întâlnim.

— M-am specializat în problemele pacienţilor cu afecţiuni ale creierului şi sunt interesat de câteva dintre noile tehnici de neuroimagistică funcţională. Studiez de multă vreme procesele şi funcţiile memoriei. Am hotărât să iau legătura cu tine după ce am citit despre cazul tău în literatura de specialitate. Şi nu mi-a

fost greu deloc să te găsesc.

Undeva mai încolo, o maşină intră pe strada principală şi se apropie de noi.

— Literatura de specialitate?

— Da. S-au scris mai multe studii de caz despre tine. Am luat legătura cu centrul unde ai fost îngrijită înainte să te întorci acasă.

— Dar de ce ai vrut să iei legătura cu mine?

— M-am gândit că te pot ajuta, îmi răspunde el cu un zâmbet. Am lucrat o scurtă perioadă cu pacienţi care au genul acesta de probleme. Şi cred că pot fi ajutaţi. Dar e nevoie de asistenţă intensivă, adică mai mult de o oră pe săptămână, cum se face de obicei. Am câteva idei pentru a obţine îmbunătăţiri reale şi am vrut să testez câteva dintre ele.

Face o pauză.

— Şi am scris un studiu de caz despre tine, adaugă el. S-ar putea spune că e cel mai bun!

Izbucneşte în râs, dar se întrerupe când vede că nu mă arăt amuzată de gluma lui. Îşi drege glasul şi continuă:

— Cazul tău este neobişnuit. Mulţumită ţie, cred că ne putem îmbunătăţi considerabil cunoştinţele despre felul cum funcţionează memoria.

Maşina trece, după care traversăm. Simt că devin neliniştită şi încordată. „Afecţiuni ale creierului. Cercetare. Am luat legătura cu tine.” Încerc să respir normal, să mă relaxez, dar îmi dau seama că nu pot. Acum, trupul meu adăposteşte două persoane: una este o femeie de patruzeci şi şapte de ani, calmă, politicoasă, conştientă de ce se cuvine şi ce nu se cuvine să facă, iar cealaltă are douăzeci de ani şi urlă. Nu pot să-mi dau seama care dintre ele sunt eu, însă nu aud decât vuietul îndepărtat al traficului şi ţipetele copiilor din parc, de aceea presupun că, în realitate, sunt prima persoană.

Când ajungem pe celălalt trotuar, mă opresc şi spun:

— Ce se întâmplă? M-am trezit azi-dimineaţă într-o casă pe care n-am mai văzut-o niciodată, dar care se pare că e a mea, şi aveam lângă mine un bărbat pe care nu l-am recunoscut, dar care îmi spune că suntem căsătoriţi de ani de zile. Iar tu pari să ştii despre mine mai mult decât ştiu eu însămi.

Aprobă încet din cap.

— Suferi de amnezie, îmi spune el, luându-mă uşor de braţ.

Suferi de amnezie de multă vreme. Nu poţi păstra amintiri noi, aşa că ai uitat mare parte din ce ţi s-a întâmplat în viaţa ta de adultă. În fiecare dimineaţă, te trezeşti crezând că eşti o femeie tânără. Iar în unele zile, te trezeşti crezând că eşti un copil.

Spuse de el – un medic – lucrurile astea par cumva mai grave.

— Deci e adevărat? îl întreb.

— Mă tem că da. Iar bărbatul pe care l-ai văzut acasă chiar e soţul tău. Ben. V-aţi căsătorit cu ani în urmă. Cu mult timp înainte să devii amnezică.

Încuviinţez uşor din cap.

— Mergem? mă întreabă.

Spun da şi intrăm în parc. E înconjurat de o alee, iar un pic mai încolo se vede un loc de joacă pentru copii, lângă care se află un mic bar din care ies oameni ţinând în mâini tăviţe cu diferite gustări. Pornim într-acolo şi, după ce intrăm, eu iau loc la o masă din plastic laminat, plină de zgârieturi, iar doctorul Nash se duce să comande.

Se întoarce cu două pahare de plastic pline cu cafea tare – a lui cu lapte, a mea fără. Îşi pune zahăr din bolul de pe masă, dar nu se oferă să-mi pună şi mine, iar lucrul acesta, mai mult decât orice, mă convinge că într-adevăr ne-am mai întâlnit. Ridică privirea spre mine şi mă întreabă cum m-am lovit la frunte.

— Poftim? spun eu mai întâi, dar apoi îmi aduc aminte de vânătaia pe care am văzut-o azi-dimineaţă – e clar că pudra n-a reuşit s-o ascundă. Ah, asta? Nu ştiu. O nimica toată. Nu mă doare.

Doctorul Nash nu spune nimic, ci învârte mai departe în cafea.

— Deci stau acasă şi soţul meu are grijă de mine?

Ridică iarăşi privirea:

— Da, dar n-a fost aşa tot timpul. La început, starea ta era atât de gravă, încât trebuia să fii supravegheată în permanenţă. Ben a ajuns la concluzia că poate să te îngrijească singur doar de puţină vreme.

Deci felul în care mă simt acum reprezintă o ameliorare. Mă bucur că nu-mi pot aduce aminte de vremurile când situaţia era şi mai dificilă.

— Cred că mă iubeşte foarte mult, spun, mai mult pentru mine, decât pentru doctorul Nash.

Încuviinţează din cap, apoi urmează o pauză în care amândoi luăm câte o gură de cafea.

— Da, răspunde el în cele din urmă. Cred că te iubeşte foarte mult.

Zâmbesc şi îmi plec privirea la mâinile cu care ţin paharul fierbinte, la verigheta de aur, la unghiile scurte, la picioarele mele încrucişate politicos. Nu-mi recunosc propriul trup.

— De ce nu ştie soţul meu că mă întâlnesc cu tine?

Clipeşte şi scoate un oftat.

— Am să fiu sincer cu tine, răspunde el, împreunându-şi mâinile şi aplecându-se spre mine. Când am luat legătura cu tine, ţi-am cerut să nu-i spui lui Ben că te întâlneşti cu mine.

Mă străbate un fior de spaimă, asemenea unui ecou. Cu toate astea, pare un om demn de încredere.

— Continuă, îl rog.

Vreau să cred că mă poate ajuta.

— În trecut, tu şi cu Ben aţi fost abordaţi de mai mulţi oameni care voiau să lucreze cu tine – medici, psihiatri, psihologi şi aşa mai departe. Dar de fiecare dată soţul tău s-a arătat foarte reticent şi n-a vrut să te lase să lucrezi cu ei. Le-a spus că ai mai fost supusă unor tratamente de amploare şi că, după părerea lui, singurul lor rezultat a fost că ţi-au provocat mari neplăceri. Şi bineînţeles că a vrut să te cruţe – şi să se cruţe pe el – de aceste neplăceri.

E de înţeles: nu vrea să-mi dea speranţe false.

— Aşadar, m-ai convins să mă întâlnesc cu tine fără ştirea lui?

— Da. Mai întâi am luat legătura cu Ben. Am vorbit cu el la telefon. Ba chiar l-am rugat să ne întâlnim ca să-i explic ce am de oferit, dar m-a refuzat. Aşa că am luat legătura direct cu tine.

Un alt fior de spaimă, venit parcă de nicăieri.

— Cum?

Pleacă privirea.

— Am venit în faţa casei tale, am aşteptat până ai ieşit, apoi te-am abordat şi m-am prezentat.

— Şi am acceptat să mă văd cu tine? Aşa, pur şi simplu?

— La început, nu. A trebuit să te conving că poţi avea încredere în mine. Ţi-am propus să ne întâlnim doar o dată, pentru o singură şedinţă. Dar fără ştirea lui Ben, dat fiind că se declarase împotrivă. Ţi-am spus că o să-ţi explic de ce vreau să ne vedem şi ce cred că pot să-ţi ofer.

— Şi am fost de acord…

Mă priveşte în ochi.

— Da. Şi ţi-am spus că, după această primă întâlnire, vei decide singură dacă îi spui sau nu lui Ben. Iar dacă vei hotărî să nu-i spui, te voi suna să-ţi amintesc de întâlnirile noastre şi tot restul.

— Şi am ales să nu-i spun.

— Da, exact. Ai hotărât să aşteptăm să facem progrese înainte să-i spui. Ţi s-a părut că aşa e mai bine.

— Şi facem?

— Ce?

— Progrese?

Mai ia o gură de cafea, apoi pune paharul pe masă.

— Cred că da. Cu toate că progresele sunt destul de greu de cuantificat cu precizie. Dar în ultimele săptămâni, ţi-au revenit o mulţime de amintiri – multe dintre ele pentru prima dată, din câte ne putem da seama. Iar acum, îţi aminteşti anumite lucruri mai des decât înainte. De exemplu, uneori te trezeşti şi îţi aduci aminte că eşti căsătorită. Şi…

Face o pauză.

— Şi? întreb eu.

— Şi impresia mea e că devii mai independentă.

— Independentă?

— Da. Nu te mai bazezi pe Ben la fel de mult ca înainte. Şi nici pe mine.

„Deci asta e”, îmi spun în sinea mea. Acesta este progresul pe care crede că l-am făcut. Independenţa. Poate se referă la faptul că pot merge la magazin sau la bibliotecă fără însoţitor, deşi nu sunt sigură că pot face asta. În orice caz, încă nu am făcut suficiente progrese cât să mă pot mândri în faţa soţului meu. Nici măcar cât să-mi aduc aminte în fiecare dimineaţă că am un soţ.

— Dar asta-i tot?

— E important, mă asigură el. Nu trebuie să subestimezi acest lucru, Christine.

Nu spun nimic. Iau o gură de cafea şi mă uit în jur. Barul e aproape pustiu. Se aud nişte voci din bucătărioara barului, bolborositul apei date în clocot, ţipetele unor copii care se joacă în parc. Îmi vine greu să cred că acest local e atât de aproape de casa mea şi totuşi nu-mi aduc aminte să fi fost vreodată aici.

— Şi ce am făcut până acuma? îl întreb pe doctorul Nash. Mi-ai spus că ne întâlnim de câteva săptămâni.

— Îţi aminteşti ceva din întâlnirile noastre anterioare? Orice.

— Nu. Nimic. Din punctul meu de vedere, mă întâlnesc cu tine pentru prima oară.

— Scuză-mă că te-am întrebat. După cum ţi-am zis, uneori îţi revin anumite amintiri. Se pare că în unele zile îţi aminteşti mai multe lucruri decât în altele.

— Nu înţeleg. Nu-mi aduc aminte să mă fi întâlnit cu tine înainte, nici ce s-a întâmplat ieri sau alaltăieri sau anul trecut. Cu toate astea, îmi pot aminti lucruri petrecute cu câţiva ani în urmă. Îmi aduc aminte frânturi din copilăria mea. Şi de mama mea. Sau că am fost studentă. Cum de-au supravieţuit aceste amintiri vechi când toate celelalte au dispărut?

Cât timp am vorbit, a încuviinţat din cap de mai multe ori. Sunt sigură că i-am mai pus această întrebare. Probabil că-l întreb acelaşi lucru în fiecare săptămână. Poate că avem aceeaşi conversaţie de fiecare dată.

— Memoria e ceva foarte complex, îmi spune el. Oamenii au o memorie de scurtă durată care poate stoca fapte şi informaţii preţ de un minut sau două, dar şi o memorie de lungă durată. Aceasta din urmă poate păstra o cantitate uriaşă de informaţii, şi se pare că pentru o perioadă de timp indefinită. În prezent, se ştie că aceste două funcţii sunt controlate de părţi diferite ale creierului şi că între ele există anumite conexiuni neurale. Există şi o zonă a creierului care preia amintirile de scurtă durată şi le transformă în amintiri de lungă durată, care pot fi folosite mai târziu.

Vorbeşte repede şi cu lejeritate, asemenea cuiva care umblă pe un teritoriu foarte bine cunoscut. Presupun că şi eu am fost aşa cândva – sigură pe mine.

— Sunt două tipuri principale de amnezie, continuă el. De cele mai multe ori, amnezicii nu-şi pot aminti evenimentele din trecut, iar amintirile lor cele mai recente au cel mai mult de suferit. Dacă, de exemplu, pacientul a avut un accident de maşină, e posibil să nu-şi mai aducă aminte accidentul sau zilele, poate chiar săptămânile dinainte, dar îşi poate aduce aminte perfect tot ce s-a întâmplat până cu şase luni înainte de accident.

Încuviinţez din cap.

— Şi celălalt tip?

— Celălalt e mai rar, îmi răspunde el. Uneori, pacientul este

incapabil să transfere amintirile din memoria de scurtă durată în cea de lungă durată. Oamenii aflaţi în această situaţie trăiesc în prezent, fiind capabili să-şi amintească doar trecutul imediat, şi doar pentru o scurtă perioadă de timp.

Face o pauză, de parcă s-ar aştepta să spun ceva. E ca şi cum fiecare ar avea de rostit nişte replici, ca şi cum am fi repetat de mai multe ori acest dialog.

— Iar eu sufăr de ambele? întreb în cele din urmă. Nu numai că mi-am pierdut amintirile, dar sunt incapabilă să stochez unele noi?

Îşi drege glasul.

— Din păcate, aşa stau lucrurile. Nu se întâmplă des, dar e perfect posibil. Neobişnuit în cazul tău e tiparul amneziei. În general, nu ai nicio amintire stabilă despre nimic din ce s-a întâmplat după copilăria ta, dar se pare că procesezi amintirile noi într-un mod pe care nu l-am mai întâlnit în toată cariera mea. Dacă aş ieşi din barul ăsta acuma şi m-aş întoarce peste două minute, cele mai multe persoane care suferă de amnezie anterogradă[2] n-ar mai fi în stare să-şi aducă aminte că s-au întâlnit cu mine – cu siguranţă nu astăzi. Dar se pare că tu îţi aminteşti intervale mari de timp – de până la douăzeci şi patru de ore – pe care după aceea le uiţi. Nu e un fenomen obişnuit. Sincer să fiu, e ceva care n-are nicio noimă, dacă ne ghidăm după felul în care oamenii de ştiinţă înţeleg memoria în prezent. Se pare că eşti perfect capabilă să transferi amintiri din memoria de scurtă durată în cea de lungă durată. Dar nu înţeleg de ce nu le poţi păstra decât pentru o zi.

E drept că viaţa mea e făcută ţăndări, dar cel puţin ţăndările sunt suficient de mari încât să pot păstra aparenţa independenţei. Presupun că ar trebui să mă simt norocoasă.

— De ce? întreb eu. Ce anume mi-a provocat amnezia?

Nu spune nimic. În bar se lasă liniştea. Am senzaţia că aerul e nemişcat şi vâscos. Când, în cele din urmă, îmi răspunde, cuvintele lui par să aibă ecou.

— Funcţionarea memoriei – atât a celei de lungă durată, cât şi a celei de scurtă durată – poate fi afectată de mai multe cauze: boli, traumatisme, consumul de droguri. Natura deficienţelor de

[2] Formă de amnezie în care pacientul nu mai este capabil să stocheze amintiri noi după evenimentul care i-a cauzat amnezia.

memorie pare să difere în funcţie de partea creierului care a fost afectată.

— Am înţeles. Dar ce anume a cauzat-o pe a mea?

Se uită la mine preţ de o clipă:

— Ben ce ţi-a spus?

Mă gândesc la discuţia pe care am avut-o cu el în dormitor. „Un accident, mi-a zis el. Un accident grav.”

— Nu mi-a spus mare lucru. În orice caz, nimic precis. Mi-a zis doar că am avut un accident.

— Aşa-i, încuviinţează el, aplecându-se după geanta pe care a lăsat-o sub masă. Amnezia ta a fost cauzată de un traumatism. Ăsta e adevărul – cel puţin în parte.

Îşi deschide geanta şi scoate o agendă. Primul meu gând este că vrea să-şi consulte însemnările, dar văd că mi-o întinde peste masă.

— Poftim. O să găseşti în agenda asta explicaţii mai bune decât cele pe care ţi le pot da eu. Mai ales cu privire la ce anume ţi-a pricinuit amnezia. Dar şi cu privire la alte lucruri.

Întind mâna şi o iau. E legată în piele maro şi e prinsă cu un elastic. Îl dau jos şi o deschid la întâmplare. Paginile groase, cu linii orizontale subţiri şi cu o dungă roşie pe margine, sunt pline cu un scris înghesuit.

— Ce este?

— Un jurnal, îmi răspunde el. Un jurnal pe care l-ai ţinut în ultimele săptămâni.

Sunt şocată.

— Un jurnal?

Mă întreb de ce e la el.

— Da. Conţine însemnări despre ce-am făcut împreună în ultima vreme. A fost ideea mea. Ne-am străduit să aflăm cum anume funcţionează memoria ta. Şi m-am gândit că ne-ar putea fi util dacă ai consemna într-un jurnal lucrurile pe care le facem.

Mă uit la paginile din faţa mea.

— Deci eu am scris toate astea?

— Da. Ţi-am sugerat să scrii ce vrei tu. Mulţi amnezici au încercat acest lucru, dar de obicei nu este atât de util pe cât ar fi de aşteptat, pentru că cei mai mulţi dintre ei nu reuşesc să stocheze amintiri decât o perioadă foarte scurtă de timp. Dar întrucât tu ţii minte anumite lucruri o zi întreagă, mi-am zis că n-ar fi rău să faci nişte însemnări seară de seară. M-am gândit că

s-ar putea să-ţi fie de folos să păstrezi şirul amintirilor de la o zi la alta. În plus, impresia mea e că memoria se comportă cam ca un muşchi, ca o structură ce poate fi întărită prin exerciţii.

— Şi mi-ai citit jurnalul pe măsură ce scriam în el?

— Nu. Doar tu ai avut acces la el.

— Dar cum...? încep eu, apoi fac o pauză. Mi-a amintit Ben să scriu în el?

Clatină din cap:

— Te-am sfătuit să nu-i spui. Şi l-ai ţinut ascuns acasă. Iar eu te-am sunat să-ţi spun unde l-ai pus.

— În fiecare zi?

— Da, mai mult sau mai puţin.

— Dar Ben...?

Tace câteva clipe, după care îmi spune:

— Nu. Ben nu l-a citit.

Mă întreb de ce nu. Oare ce lucruri aş vrea să ascund de soţul meu? Ce secrete oi fi având? Secrete pe care nici eu nu le ştiu.

— Tu l-ai citit?

— Mi l-ai lăsat acum câteva zile. Mi-ai zis că vrei să mă uit pe el. Că a venit timpul.

Mă uit la jurnal. Sunt nerăbdătoare. Un jurnal. O legătură cu trecutul uitat, chiar dacă e vorba de un trecut recent.

— L-ai citit pe tot? întreb eu.

— Aproape. Am citit mare parte din el. În fine, cred că am citit tot ce era important.

Face o pauză şi îşi ia privirea de la mine, scărpinându-se la ceafă. Cred că e jenat. Mă întreb dacă îmi spune adevărul. Oare ce-o fi în jurnalul ăsta?

Bea ultima gură de cafea şi îmi spune:

— Vreau să ştii că nu ţi-am cerut să mă laşi să-l citesc.

Încuviinţez din cap şi îmi termin cafeaua în tăcere, răsfoind jurnalul din faţa mea. Pe partea interioară a primei coperte dau peste o listă de date.

— Ce sunt astea?

— Sunt zilele în care ne-am întâlnit. Şi zilele în care urmează să ne întâlnim. Le-am stabilit de comun acord în şedinţele noastre. Şi te-am sunat să-ţi aduc aminte de ele, cerându-ţi să te uiţi în jurnal.

Îmi aduc aminte de biletul galben pe care l-am găsit astăzi între paginile agendei. Dar astăzi?

— Astăzi, jurnalul era la mine, aşa că am hotărât să scriem un bilet.

Clatin din cap şi răsfoiesc iarăşi jurnalul. E plin cu un scris înghesuit pe care nu îl recunosc. Pagini întregi. Zile şi zile de trudă.

Mă întreb cum de-am avut atâta timp, dar apoi îmi amintesc de tabla din bucătărie şi răspunsul devine evident: n-am avut nimic altceva de făcut.

Pun jurnalul pe masă. Un tânăr în blugi şi tricou intră în bar, aruncă o privire spre noi, apoi comandă ceva de băut, ia loc la o masă şi deschide un ziar. Nu-mi mai aruncă nicio privire, iar eul meu de douăzeci de ani se necăjeşte – mă simt de parcă aş fi invizibilă.

— Mergem? întreb.

Ne întoarcem pe drumul pe care am venit. Cerul s-a înnorat, iar în aer pluteşte o ceaţă subţire. Pământul e moale şi am impresia că păşesc pe nisipuri mişcătoare. Pe terenul de joacă văd un carusel care se învârte încet, deşi pe platforma lui nu se află niciun copil.

— Dar nu aici ne întâlnim de obicei, nu? îl întreb eu când ajungem la stradă. Adică nu în barul ăla?

— Ah, nu. De obicei, ne întâlnim în cabinetul meu. Facem exerciţii, teste şi aşa mai departe.

— Atunci de ce azi ne-am întâlnit aici?

— Am vrut doar să-ţi înapoiez jurnalul. M-am gândit că nu e bine să nu-l ai la tine.

— Am ajuns să mă bizui pe el?

— Într-un fel, da.

Traversăm strada şi ne întoarcem la casa în care locuiesc împreună cu Ben. Văd maşina doctorului Nash, aleea scurtă care duce la uşa de la intrare şi straturile de flori. Tot nu-mi vine să cred că locuiesc aici.

— Vrei să intri? îl întreb eu. Să mai bem ceva?

Scutură din cap:

— Nu, nu intru, mersi. Trebuie să plec. Julie şi cu mine avem planuri în seara asta.

Rămâne nemişcat o clipă, privindu-mă în ochi. E tuns scurt, cu o cărare îngrijită, şi poartă o cămaşa cu dungi verticale, care cad perpendicular pe cele orizontale ale puloverului. Îmi dau seama că are doar cu câţiva ani mai mult decât îmi închipuiam că aş

avea eu azi-dimineaţă, când m-am trezit.

— Julie e soţia ta?

Zâmbeşte şi clatină din cap:

— Nu, e prietena mea. De fapt, logodnica. Ne-am logodit de curând, dar uit tot timpul.

Îi răspund cu un zâmbet. Cred că acestea sunt detaliile pe care ar trebui să mi le amintesc. Lucrurile mărunte. Poate că mi-am notat în jurnal tocmai aceste detalii neînsemnate, aceste mici cârlige de care atârnă o viaţă de om.

— Felicitări! îi spun eu, iar el îmi mulţumeşte.

Simt că ar trebui să-i pun mai multe întrebări, să manifest mai mult interes, dar nu prea are rost. Lucrurile pe care mi le spune acum le voi fi uitat deja mâine-dimineaţă. Nu am decât ziua de azi.

— Şi eu trebuie să mă întorc acasă, îi spun. În weekendul ăsta plecăm undeva la mare. Aşa că mai încolo va trebui să fac bagajele…

— La revedere, Christine, îmi răspunde el cu un zâmbet, apoi se răsuceşte pe călcâie şi dă să plece, dar se opreşte şi se întoarce iarăşi spre mine. Ai numerele mele notate în jurnal. Chiar la început. Sună-mă dacă vrei să ne mai întâlnim. Adică să continuăm tratamentul. Da?

— Dacă? îl întreb eu.

Îmi aduc aminte că pe coperta interioară a jurnalului erau notate cu creionul alte câteva întâlniri până la sfârşitul anului.

— Am crezut că avem programate şi alte întâlniri.

— O să înţelegi când o să citeşti jurnalul, mă lămureşte el. Ai să vezi că lucrurile or să se lege. Promit.

— Bine.

Îmi dau seama că am încredere în el, şi mă bucur. Mă bucur că mă pot bizui şi pe altcineva în afară de soţul meu.

— Depinde de tine, Christine. Sună-mă oricând vrei.

— Aşa am să fac, îi spun eu, iar el îmi face semn cu mâna, se urcă în maşină şi, uitându-se peste umăr, iese în stradă şi pleacă.

Îmi fac o ceaşcă de cafea şi o iau în camera de zi. De afară se aud şuierături şi zgomote puternice de picamăr, punctate de hohote de râs sacadat, dar după ce mă aşez în fotoliu, toate astea se transformă într-un zumzet discret. Lumina firavă a

soarelui se strecoară prin perdele, încălzindu-mi uşor braţele şi coapsele. Scot jurnalul din geantă.

Sunt un pic agitată. Nu ştiu ce conţin paginile lui. Ce şocuri şi surprize. Ce mistere. Văd albumul cu fotografii pe măsuţa pentru cafea. În el se află o versiune a trecutului meu, dar e una alcătuită de Ben. Oare jurnalul pe care îl ţin în mâini conţine altă versiune?

Îl deschid.

Prima pagină nu e liniată. În mijlocul ei, mi-am scris numele cu cerneală neagră: „Christine Lucas”. Mă miră că n-am scris sub el: „Privat!” Sau: „Nu citi!”

Constat că a fost adăugat ceva. Ceva neaşteptat şi înfiorător. Mai înfiorător decât oricare dintre lucrurile pe care le-am văzut azi. Sub numele meu, sunt scrise cu majuscule de culoare albastră următoarele cuvinte:

SĂ NU AI ÎNCREDERE ÎN BEN.

Tot ce pot să fac este să dau pagina.

Încep să-mi citesc povestea.

Partea a doua

JURNALUL CHRISTINEI LUCAS

Vineri, 9 noiembrie

Numele meu este Christine Lucas. Am patruzeci şi şapte de ani. Sunt amnezică. Stau aici, într-un pat străin, şi îmi scriu povestea, îmbrăcată cu un furou de mătase pe care se pare că bărbatul de la parter – mi-a spus că este soţul meu şi că îl cheamă Ben – mi l-a oferit când am împlinit patruzeci şi şase de ani. E linişte în cameră, iar veioza de pe noptieră împrăştie în jur o lumină catifelată de culoare portocalie. Mă simt de parcă aş pluti într-un lac de lumină.

Am închis uşa dormitorului. Scriu pe ascuns. În secret. Soţul meu e în living – aud câte un tuset înăbuşit politicos şi scârţâiturile discrete al canapelei atunci când Ben se apleacă în faţă sau se ridică în picioare – dar dacă vine la etaj, am să ascund repede acest jurnal. Am să-l pun sub pat sau sub pernă. Nu vreau să ştie că-mi fac însemnări. Nu vreau să fiu nevoită să-i spun de unde îl am.

Mă uit la ceasul de pe noptieră. E aproape unsprezece. Trebuie să scriu repede. Îmi închipui că, în curând, zgomotul televizorului o să dispară, după care o să aud scârţâitul podelei din living sub greutatea paşilor lui Ben şi, în cele din urmă, ţăcănitul întrerupătorului. Oare o să se ducă în bucătărie să-şi facă un sandvici sau să bea un pahar cu apă? Sau o să vină direct la culcare? Nu ştiu. Nu-i cunosc tabieturile. Nu le cunosc nici pe ale mele.

Pentru că nu am memorie. Atât din spusele lui Ben, cât şi din cele ale medicului cu care m-am întâlnit în după-amiaza asta, am aflat că la noapte, în timpul somnului, tot ce am aflat şi am făcut azi mi se va şterge din minte. Mâine o să mă trezesc la fel ca azi-dimineaţă: crezând că sunt un copil, că am o viaţă înainte şi încă pot face nenumărate alegeri.

Apoi o să aflu din nou că mă înşel. Că deja am făcut multe alegeri decisive şi mă aflu la jumătatea vieţii.

Pe medic îl cheamă Nash. M-a sunat azi-dimineaţă, a venit să mă ia cu maşina şi m-a dus la un cabinet. M-a întrebat dacă l-am mai văzut vreodată, iar eu i-am spus că nu. A zâmbit binevoitor şi a deschis capacul laptopului care se afla pe biroul său.

Mi-a pus un film. O înregistrare video. În ea apăream amândoi, îmbrăcaţi cu alte haine, dar stând pe aceleaşi scaune, în acelaşi cabinet. Am văzut că îmi dăduse un pix şi îmi ceruse să desenez nişte obiecte, privind într-o oglindă, astfel încât totul să-mi apară inversat. Expresia de pe chipul meu dădea de înţeles că mi se părea o sarcină dificilă, dar în film nu se vedeau desenele de pe foaie, ci doar degetele mele ridate şi strălucirea verighetei de pe inelarul stâng. Când am terminat, medicul mi-a zis pe un ton satisfăcut: „Eşti din ce în ce mai rapidă”, apoi a adăugat că undeva, în adâncul minţii mele, probabil că-mi amintesc efectele celor câteva săptămâni de exerciţii, chiar dacă nu reuşesc să-mi amintesc exerciţiile însele. „Asta înseamnă că, la un anumit nivel, memoria ta de lungă durată încă funcţionează.” I-am zâmbit, dar nu păream bucuroasă. Apoi s-a terminat filmul.

Doctorul Nash şi-a închis laptopul. Mi-a spus că ne întâlnim de câteva săptămâni şi că, în cazul meu, ceea ce se numeşte memoria episodică este profund afectată. Mi-a explicat că nu-mi pot aminti întâmplări din trecutul meu, detalii autobiografice şi că, de obicei, această boală e cauzată de o problemă neurologică – fie structurală, fie chimică. Sau de un dezechilibru hormonal. E o afecţiune foarte rară, iar eu par să am o formă foarte gravă. Când l-am întrebat cât de gravă, mi-a spus că, în unele zile, nu-mi pot aminti mare lucru din ce s-a întâmplat după copilăria mea timpurie. M-am gândit la dimineaţa asta, când m-am trezit fără nicio amintire din perioada mea adultă.

— În unele zile? l-am întrebat eu.

Dar nu mi-a răspuns, iar tăcerea lui mi-a dat de înţeles ce voia să spună: „În cele mai multe zile”.

Mi-a spus că există tratamente pentru amnezia persistentă – medicamente, hipnoză – dar că cele mai multe dintre ele deja mi-au fost aplicate.

— Situaţia ta e foarte neobişnuită, Christine, şi îţi permite să te poţi ajuta singură.

L-am întrebat de ce şi mi-a explicat că sunt diferită de cei mai mulţi dintre amnezici:

— Configuraţia simptomelor tale nu sugerează că ţi-ai fi

pierdut amintirile în mod iremediabil. Poţi să reţii ce ţi se întâmplă preţ de câteva ore. Mai exact, până să adormi. Ba chiar poţi să moţăi şi să-ţi aduci aminte anumite lucruri după ce te trezeşti, dar numai dacă nu intri în etapa de somn profund. E ceva foarte neobişnuit. Cei mai mulţi amnezici îşi pierd amintirile noi după câteva secunde…

— Aşa, şi?

Mi-a împins peste masă o agendă maro.

— Cred că ar fi util să faci însemnări despre tratamentul şi sentimentele tale. Să scrii în agenda asta toate impresiile şi amintirile care îţi vin în minte.

Am întins mâna şi am luat agenda. Avea paginile goale.

„Deci ăsta e tratamentul? mi-am zis în sinea mea. Să ţin un jurnal? Dar eu vreau să-mi amintesc lucrurile, nu doar să mi le însemnez.”

Probabil că mi-a intuit dezamăgirea.

— Şi sper ca aceste însemnări să-ţi declanşeze alte amintiri. Efectul ar putea fi unul cumulativ.

Am tăcut preţ de câteva clipe. În fond, care erau opţiunile? Să ţin un jurnal sau să rămân aşa pentru totdeauna.

— De acord, am zis în cele din urmă. Aşa am să fac.

— Bine. Am notat numerele mele de telefon la începutul agendei. Sună-mă atunci când te simţi dezorientată.

Am luat agenda şi i-am spus că am să-l sun. A urmat o pauză lungă, după care doctorul Nash a adăugat:

— În ultima vreme, ne-am ocupat de copilăria ta. Ne-am uitat la poze din perioada aceea.

N-am zis nimic, iar el a scos o fotografie din dosarul pe care îl avea în faţă:

— Astăzi aş vrea să te uiţi la poza asta. O recunoşti?

Era fotografia unei case. La început, mi s-a părut complet străină, dar apoi am văzut treapta tocită din faţa uşii de la intrare şi mi-am amintit dintr-odată. Era casa în care am crescut, cea în care am crezut că m-am trezit azi-dimineaţă. Părea diferită şi avea un aer ireal, dar era de neconfundat. Am înghiţit în sec şi am zis:

— E casa în care am crescut.

A încuviinţat din cap şi mi-a spus că cele mai multe dintre amintirile mele timpurii au rămas intacte. Mi-a cerut să-i descriu interiorul casei.

I-am spus ce îmi aminteam: că uşa de la intrare dădea direct în camera de zi, că în partea din spate a casei era o mică sufragerie, că musafirilor li se recomanda s-o ia pe aleea care separa casa noastră de cea a vecinilor şi să intre direct în bucătărie, care era tot în spate.

— Altceva? m-a întrebat el. Despre etaj ce-ţi aminteşti?

— Erau două dormitoare. Unul în faţă, unul în spate. Baia şi toaleta erau lângă bucătărie – o vreme, au alcătuit o clădire separată, dar apoi au fost unite cu restul casei prin doi pereţi de cărămidă acoperiţi cu plăci din plastic ondulat.

— Altceva?

Nu-mi dădeam seama ce voia să afle.

— Nu mai ştiu…

M-a întrebat dacă îi puteam spune vreun detaliu, iar în clipa aceea mi-am amintit:

— Mama avea în cămară un borcan pe care scria: „Zahăr”. Ţinea bani în el şi îl ascundea pe raftul cel mai de sus. Tot acolo erau şi borcanele cu gem de mure, pe care le făceam în casă. Mergeam cu maşina într-o pădure, dar nu-mi aduc aminte exact unde. Ne afundam printre copaci şi umpleam cu mure câteva genţi, iar când ne întorceam acasă, mama le spăla şi le punea la fiert.

— Excelent! a zis el, încuviinţând din cap, după care şi-a notat ceva în dosarul din faţa lui. Despre astea ce poţi să-mi spui?

Mi-a arătat alte două fotografii: una cu o femeie pe care, după câteva clipe, am recunoscut-o ca fiind mama mea, iar cealaltă cu mine. I-am povestit câte ceva despre ele, iar când am terminat, le-a pus deoparte.

— Foarte bine! Ţi-ai amintit despre copilăria ta mult mai multe decât de obicei, şi cred că asta se datorează pozelor.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Data viitoare, aş vrea să-ţi arăt mai multe.

Am fost de acord. M-am întrebat de unde făcuse rost de ele şi dacă ştia despre viaţa mea multe alte lucruri pe care eu nu le ştiam.

— Pot s-o păstrez pe asta cu fosta mea casă?

— Bineînţeles, mi-a răspuns cu un zâmbet, întinzându-mi fotografia.

Am luat-o şi am vârât-o între paginile agendei.

M-a dus acasă cu maşina. Deja îmi explicase că Ben nu ştie de întâlnirile noastre, iar acum mi-a spus că trebuie să mă gândesc serios dacă vreau să-i spun soţului meu despre jurnalul pe care urma să-l încep.

— S-ar putea să te simţi inhibată. Să ai reţineri când vrei să scrii anumite lucruri. Cred că e foarte important să te simţi în stare să scrii tot ce vrei. În plus, s-ar putea ca pe Ben să nu-l încânte ideea că ai hotărât să începi un nou tratament.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— S-ar putea să trebuiască să-l ascunzi.

— Dar cum o să-mi aduc aminte să scriu în el? l-am întrebat.

N-a spus nimic, dar în cele din urmă mi-a venit o idee.

— N-ai putea să-mi aminteşti tu?

A fost de acord.

— Dar va trebui să-mi zici unde ai de gând să-l ascunzi.

Am parcat în faţa unei case, iar după ce s-a oprit motorul, mi-am dat seama că era casa mea.

— În şifonier, am răspuns eu. Am să-l pun în fundul şifonierului.

— Bună idee. Şi trebuie să-ţi faci primele însemnări chiar în seara asta, înainte să te culci. Altminteri, mâine o să găseşti o simplă agendă goală şi n-o să ştii ce-i cu ea.

I-am spus că am înţeles şi că aşa am să fac, apoi am coborât din maşină.

— Ai grijă, Christine.

Acum stau în pat. Îl aştept pe soţul meu. Mă uit la fotografia casei în care am crescut. Pare atât de normală, atât de prozaică. Şi atât de familiară.

Oare cum am ajuns de acolo aici? *Ce s-a întâmplat? Care e povestea mea?*

Aud bătăile ceasului de pe policioara şemineului. Miezul nopţii. Ben urcă treptele. Am să-mi ascund jurnalul într-o cutie de pantofi pe care am pregătit-o anume. Am s-o pun în şifonier, unde i-am spus doctorului Nash. Mâine, dacă mă sună, voi continua să scriu.

Sâmbătă, 10 noiembrie

E după-amiază. Ben e la parter. Citeşte. Crede că mă odihnesc, dar, deşi mă simt obosită, stau trează. Nu am timp de odihnă. Trebuie să scriu ce mi s-a întâmplat. Înainte să uit tot. Trebuie să-mi continui jurnalul.

Mă uit la ceas. Ben mi-a propus să ieşim la plimbare în după-amiaza asta. Am la dispoziţie un pic mai mult de o oră.

Azi-dimineaţă m-am trezit fără să ştiu cine sunt. Când am deschis ochii, mă aşteptam să văd muchiile tari ale unei noptiere şi o veioză galbenă. Un şifonier aproape cubic într-un colţ al camerei şi tapet cu model discret în formă de ferigă. Mă aşteptam s-o aud pe mama prăjind bacon la parter sau pe tata fluierând în grădină, în timp ce tundea gardul viu. Mă aşteptam ca patul în care eram întinsă să fie de o singură persoană şi în el să nu mă aflu decât eu împreună cu iepurele meu de pluş, care avea o ureche ruptă.

Ei bine, m-am înşelat. La început, mi-am zis în sinea mea: „Sunt în dormitorul părinţilor mei”, dar apoi mi-am dat seama că nu recunosc nimic. Dormitorul îmi era cu totul străin. M-am întins iarăşi în pat. „Ceva e în neregulă. Complet în neregulă!”

Când am coborât la parter, deja văzusem fotografiile din jurul oglinzii şi le citisem etichetele. Aflasem că nu sunt un copil, nici măcar o adolescentă, şi îmi dădusem seama că bărbatul pe care îl auzeam pregătind micul dejun şi fluierând melodia de la radio nu era tatăl meu, nici iubitul meu sau vreun coleg de apartament, ci era soţul meu şi îl chema Ben.

Am ezitat înainte să intru în bucătărie. Eram speriată. Simţeam că urmează să-l întâlnesc pentru prima oară. Oare cum e? Arăta la fel ca în fotografii? Sau şi ele sunt nişte reprezentări eronate? Oare e mai în vârstă, mai gras sau mai chel? Ce timbru are vocea lui? Cum se mişcă? Oare îmi alesesem bine soţul?

În clipa aceea, am avut o viziune fulgerătoare: o femeie – mama mea? – îmi spune să am grijă. „Cine se căsătoreşte în grabă...”[3]

[3] Prima parte a unui proverb: „Cine se căsătoreşte în grabă, se căieşte pe îndelete”.

Am deschis uşa de la bucătărie. Ben stătea cu spatele la mine, răsucind cu o spatulă feliile de bacon care sfârâiau în tigaie. Nu m-a auzit intrând.

— Ben? am zis eu, iar el s-a întors imediat spre mine.

— Christine, te simţi bine?

N-am ştiut ce să-i răspund, aşa că i-am zis:

— Da, cred că da.

Mi-a zâmbit cu un aer uşurat, iar eu i-am răspuns tot cu un zâmbet. Părea mai în vârstă decât în fotografiile de la etaj – avea mai multe riduri pe faţă, iar părul înspicat i se rărise pe la tâmple – dar toate astea îl făceau mai atrăgător. Avea o privire poznaşă, iar maxilarul său puternic te trimitea cu gândul la un om mai în vârstă. Mi-am dat seama că semăna puţin cu o versiune mai bătrână a tatei. „Aş fi putut alege mai rău, îmi spun în sinea mea. Mult mai rău.”

— Ai văzut fotografiile? m-a întrebat el, iar eu am încuviinţat din cap. Nu-ţi face griji, am să-ţi explic tot. Ce-ar fi să te duci în sufragerie şi să te aşezi la masă? Ia-o pe acolo. (Mi-a făcut semn cu mâna spre hol.) Vin şi eu imediat. Uite, ia şi asta.

Mi-a întins o râşniţă de piper, apoi am pornit spre sufragerie. Câteva minute mai târziu, a venit şi el cu două farfurii. În fiecare era câte un ou prăjit, o felie subţire de bacon năclăit în grăsime şi nişte pâine prăjită. În timp ce mâneam, mi-a explicat cum reuşesc să mă descurc în viaţa de zi de zi.

Mi-a spus că azi e sâmbătă şi că, în timpul săptămânii, lucrează – e profesor. Mi-a explicat ce-i cu telefonul din geanta mea şi cu tabla din bucătărie. Mi-a arătat unde ţinem fondul de urgenţă – două bancnote de douăzeci de lire, înfăşurate strâns şi vârâte în spatele ceasului de pe policioara şemineului – şi albumul cu fotografii în care pot vedea frânturi din viaţa mea. Mi-a zis şi că ne descurcăm destul de bine împreună. Nu-mi dau seama dacă l-am crezut sau nu, dar ştiu că trebuie să-l cred.

După ce am terminat de mâncat, l-am ajutat să strângă masa.

— Ce zici, ieşim la o plimbare mai încolo?

I-am spus că da, iar el a părut mulţumit.

— Eu mă duc în living să citesc ziarul, a adăugat.

Apoi am urcat la etaj. Simţeam că mi se învârte capul – era prea plin şi, în acelaşi timp, prea gol. Aveam impresia că nu pot să înţeleg nimic. Şi nimic nu părea real. Mă uitam la casa în care mă aflam – cea despre care acum ştiam că era casa mea – cu

nişte ochi care păreau s-o vadă pentru prima oară. Preţ de o clipă, mi-a trecut prin minte să fug, dar a trebuit să mă calmez.

M-am aşezat pe marginea patului în care dormisem. M-am gândit că ar trebui să aranjez aşternutul. Să fac ordine. Ca să mă menţin ocupată. Am luat una dintre perne şi, în timp ce o băteam uşor, am auzit un fel de zumzăit.

Nu ştiam ce se aude. Era un zgomot slab şi persistent. O melodie firavă. Geanta mea era la picioare, iar când am ridicat-o, mi-am dat seama că din ea se auzea zgomotul. Mi-am amintit de telefonul mobil de care mi-a zis Ben.

Când l-am găsit, ecranul era luminos. M-am uitat la el preţ de câteva clipe. O parte din mine – îngropată foarte adânc sau aflată undeva la marginea extremă a memoriei – ştia exact despre ce era vorba. Am răspuns.

— Alo? s-a auzit vocea unui bărbat. Christine? Christine, mă auzi?

I-am spus că da.

— Sunt medicul tău. Te simţi bine? Ben e cumva prin preajmă?

— Nu. E în… Dar despre ce-i vorba?

Mi-a spus cum îl cheamă şi că lucrăm împreună de câteva săptămâni.

— Ne ocupăm de memoria ta, mi-a explicat el, iar când a văzut că nu-i răspund, a continuat: Ai încredere în mine. Vreau să te uiţi în şifonierul din dormitorul tău.

Încă o pauză, apoi a adăugat:

— Ai să dai peste o cutie de pantofi. Uită-te în ea. Ar trebui să găseşti o agendă.

M-am uitat la şifonierul din colţul camerei:

— De unde ştii toate lucrurile astea?

— Tu mi le-ai spus. Ne-am întâlnit ieri, şi am hotărât să ţii un jurnal. Mi-ai spus că o să-l ascunzi în şifonier.

Aş fi vrut să-i spun: „Nu te cred”, dar mi s-a părut c-ar fi nepoliticos, şi oricum, nu era în întregime adevărat.

— Te duci să te uiţi?

I-am spus că da, iar el a adăugat:

— Uită-te acum. Şi nu-i spune nimic lui Ben.

M-am apropiat de şifonier, fără să închid telefonul. Avea dreptate. Înăuntru se afla o cutie de pantofi – era albastră şi avea un capac uzat pe care era scris „Scholl” – iar înăuntru se afla o agendă învelită în hârtie cerată.

— Ai găsit-o? m-a întrebat doctorul Nash.

Am scos-o din cutie şi am desfăcut-o. Avea coperţi din piele maro şi părea scumpă.

— Christine?

— Da, am găsit-o.

— Foarte bine. Ai scris ceva în ea?

Am deschis-o la prima pagină şi am văzut că făcusem nişte însemnări. „Numele meu este Christine Lucas. Am patruzeci şi şapte de ani. Sunt amnezică.” Eram agitată. Aveam impresia că îmi bag nasul în viaţa altcuiva – în propria mea viaţă.

— Da, i-am răspuns în cele din urmă.

— Excelent!

Mi-a spus că o să mă sune şi mâine, după care a închis.

Am rămas nemişcată. Ghemuită pe podea în faţa şifonierului, cu patul încă nefăcut, am început să-mi citesc jurnalul.

La început, am fost dezamăgită. Nu-mi aminteam nimic. Nici de doctorul Nash, nici de cabinetul în care scrisesem că m-ar fi dus, nici de exerciţiile pe care le-am făcut. În ciuda faptului că tocmai i-am auzit vocea, nu reuşesc să-mi aduc aminte de el şi nici de întâlnirea noastră. Jurnalul ăsta sună ca o operă de ficţiune. Dar apoi am găsit o fotografie vârâtă între două pagini de la sfârşitul agendei. Casa în care am crescut, cea în care credeam că mă aflu azi-dimineaţă, când m-am trezit. Deci mă întâlnisem cu doctorul Nash, iar el îmi dăduse această fotografie, acest fragment din trecutul meu.

Am închis ochii. Ieri i-am descris medicului casa părintească, după care i-am povestit despre borcanul pentru zahăr din cămară şi despre cum mergeam la cules de mure. Oare încă mai păstram aceste amintiri? Oare puteam evoca şi altele? M-am gândit la mama şi la tata, sperând să-mi amintesc şi altceva. Încetul cu încetul, imaginile au prins contur. Un covor de un portocaliu spălăcit, o vază oliv. Un şpilhozen galben, cu o raţă roz cusută pe piept, care se încheia cu capse. O oliţă roz-deschis şi un scăunel pentru maşină de culoare bleumarin.

Forme şi culori, dar nimic care să descrie o viaţă. Nimic. „Vreau să-mi văd părinţii”, mi-am zis în sinea mea. Imediat după aceea, mi-am dat seama pentru prima oară că, în adâncul meu, ştiam că părinţii mei au murit.

Am oftat şi m-am aşezat pe marginea patului nefăcut. Între paginile jurnalului era vârât un pix. L-am scos aproape fără să

stau pe gânduri, vrând să-mi continui însemnările. L-am potrivit între degete, am pus podul palmei pe pagină şi am închis ochii ca să mă concentrez.

Atunci s-a întâmplat. Nu ştiu dacă realizarea faptului că părinţii mei au murit a declanşat alte amintiri, dar m-am simţit de parcă mintea mi s-ar fi trezit dintr-un somn lung şi adânc. A revenit la viaţă. Dar nu treptat, ci brusc. Am simţit un fel de impuls electric. Dintr-odată, nu mai eram în dormitorul meu, cu o pagină albă în faţă, ci în altă parte. Înapoi în trecut – un trecut pe care credeam că l-am pierdut. Puteam să ating, să simt şi să savurez totul. Mi-am dat seama că îmi aduceam aminte.

M-am văzut întorcându-mă acasă – în casa în care crescusem. Am treisprezece sau paisprezece ani şi sunt nerăbdătoare să continui povestea pe care am început s-o scriu, dar găsesc un bilet pe masa din bucătărie: „A trebuit să plecăm. Unchiul Ted vine să te ia la ora şase”. Îmi iau ceva de băut şi un sandvici, după care mă aşez la masă cu o agendă deschisă în faţă. Doamna Royce mi-a spus că poveştile mele sunt „puternice” şi „emoţionante” – crede că aş putea să fac o carieră din asta. Dar nu ştiu ce să scriu, nu mă pot concentra. Clocotesc de mânie. E vina lor. Unde sunt? Ce fac? De ce n-am fost şi eu invitată? Rup pagina şi o arunc.

Imaginea a dispărut, dar imediat după aceea a apărut alta. Una mai puternică. Mai concretă. Suntem în maşină şi mergem spre casă. Tata e la volan, iar eu stau pe bancheta din spate şi mă uit ţintă la o pată de pe parbriz. O muscă moartă. Sau nişte noroi. Nu-mi dau seama. Deschid gura, dar nu ştiu ce urmează să spun.

— Când aveaţi de gând să-mi spuneţi?

Nu-mi răspunde niciunul.

— Mami?

— Christine, spune mama, nu începe.

— Tati, când aveai de gând să-mi spui?

Tăcere.

— Ai să mori? întreb eu, uitându-mă în continuare la pata de pe parbriz. Tati, ai să mori?

Îmi aruncă o privire peste umăr şi îmi zâmbeşte:

— Bineînţeles că nu, îngeraşul meu. Bineînţeles că nu. O să trăiesc până la adânci bătrâneţi şi o să am o mulţime de nepoţi!

Ştiu că minte.

— O să luptăm! adaugă el. Promit!

Un icnet. Deschid ochii. S-a terminat. Imaginea a dispărut. Am revenit în acest dormitor, dormitorul în care m-am trezit azi-dimineaţă, dar, preţ de câteva clipe, mi s-a părut diferit. Foarte mohorât. Lipsit de culoare şi energie – aveam impresia că mă uit la o fotografie decolorată de soare. Era ca şi când imaginile vii ale trecutului ar fi golit de viaţă prezentul.

Am plecat privirea spre agenda pe care o ţineam pe genunchi. Pixul îmi alunecase printre degete şi căzuse pe podea, lăsând pe pagină o dâră subţire de culoare albastră. Inima îmi bătea cu putere. Îmi amintisem câteva lucruri. Câteva lucruri de o importanţă covârşitoare. Deci amintirile acestea nu erau pierdute pentru totdeauna. Am luat pixul de jos şi am început aceste însemnări.

În curând, trebuie să mă opresc. Închid ochii şi încerc să evoc din nou aceste imagini. Mă văd pe mine. Părinţii mei. Drumul cu maşina către casă. Imaginile încă sunt acolo. Mai puţin vii, ca şi când trecerea timpului le-ar fi tocit, dar sunt tot acolo. Chiar şi aşa, îmi pare bine că mi le-am notat. Ştiu că, în cele din urmă, vor dispărea. Aşa, măcar nu se vor pierde pentru totdeauna.

Ben probabil că a terminat de citit ziarul. M-a strigat de jos, întrebându-mă dacă sunt gata de plimbare. I-am spus că da. Am să ascund jurnalul în dulap, după care o să caut o haină şi nişte încălţări. Am să scriu şi mai încolo. Dacă o să-mi aduc aminte.

*

Am făcut însemnările de mai sus în urmă cu câteva ore. Am fost plecaţi toată după-amiaza, dar acum ne-am întors acasă. Ben e în bucătărie – pregăteşte nişte peşte pentru cină. A pornit radioul, iar acordurile de jazz se strecoară până în dormitor, unde scriu aceste rânduri. Nu m-am oferit să gătesc eu – eram prea nerăbdătoare să vin aici şi să consemnez ce am văzut în după-amiaza asta – dar n-a părut deloc supărat din pricina asta.

— Mergi să dormi un pic, mi-a sugerat el. O să dureze cam trei sferturi de oră. Te chem când e gata.

Am încuviinţat din cap şi am urcat în dormitor. Mă uit la ceas. Dacă scriu repede, s-ar putea să am timp.

*

Am plecat de acasă la unu fără câteva minute. Nu am mers departe – am parcat lângă o clădire mică şi joasă care părea părăsită. Pe pervazul fiecăreia dintre ferestrele acoperite cu scânduri stătea câte un porumbel cenuşiu, iar uşa era mascată cu tablă ondulată.

— Aici e ştrandul, mi-a explicat Ben, ieşind din maşină. Cred că e deschis pe timpul verii. Hai să ne plimbăm.

Am pornit în tăcere pe o alee de ciment care cotea spre culmea unui deal. Liniştea era întreruptă de croncăniturile răzleţe ale ciorilor de pe un teren de fotbal, de scheunatul îndepărtat al unui câine sau de strigătele copiilor, iar în fundal se auzea zumzetul discret al oraşului. M-am gândit la tata, la moartea lui şi la faptul că măcar mi-am amintit o mică parte din trecutul meu. O femeie alerga singură pe o pistă din apropiere, şi am urmărit-o cu privirea până când aleea ne-a purtat dincolo de un gard viu înalt. Când am ajuns pe culme, am dat de oarecare animaţie: un băieţel înălţa un zmeu, în timp ce tatăl lui îl urmărea cu privirea din spate, iar o fetiţă plimba un câine cu o zgardă lungă.

— Ăsta e Parliament Hill, mi-a explicat Ben. Venim des aici.

N-am spus nimic. Oraşul se întindea în faţa noastră, sub stratul de nori joşi. Părea liniştit. Şi mai mic decât îmi imaginam. L-am străbătut cu privirea până la dealurile joase din zare. Am văzut vârful turnului Telecom, cupola catedralei Saint Paul, centrala electrică Battersea – erau forme pe care le recunoşteam, chiar dacă doar vag şi fără să-mi dau seama de ce. Am observat şi câteva construcţii impozante care nu-mi erau familiare: un turn din sticlă asemănător unui trabuc gros şi, foarte departe, o roată uriaşă de culoare albă. La fel ca şi chipul meu, priveliştea mi se părea atât străină, cât şi cumva familiară.

— Mi se pare că recunosc locul ăsta, am zis.

— Da. Venim aici de multă vreme. Dar priveliştea se schimbă tot timpul.

Apoi ne-am continuat plimbarea. Cele mai multe dintre bănci erau ocupate – fie de cupluri, fie de oameni singuri. Ne-am îndreptat spre una aflată dincolo de culmea dealului şi am luat loc. Am simţit miros de ketchup: sub bancă, într-o cutie de carton, era un hamburger mâncat pe jumătate.

Ben l-a luat de jos şi l-a aruncat într-un coş de gunoi aflat în

apropiere, apoi s-a aşezat lângă mine şi mi-a arătat câteva dintre clădirile reprezentative ale oraşului.

— Acolo e Canary Wharf, mi-a explicat el, făcând semn cu mâna spre un grup de clădiri care, deşi se aflau la mare distanţă, tot păreau extrem de înalte. E un complex construit la începutul anilor nouăzeci. Toate sunt clădiri de birouri.

Anii nouăzeci. Mi s-a părut ciudat să aud rezumat în doar două cuvinte un deceniu din care nu am nicio amintire. Îmi închipui că am ratat multe lucruri. Multă muzică, multe filme şi cărţi, multe ştiri. Dezastre, tragedii, războaie. Poate că unele ţari s-au şi dezmembrat în timp ce eu rătăceam de la o zi la alta, fără să-mi pot aminti nimic.

Şi o mare parte din viaţa mea. Atât de multe peisaje pe care nu le pot recunoaşte, cu toate că le văd zi de zi.

— Povesteşte-mi despre noi, Ben, l-am rugat eu.

— Despre noi? Cum adică?

M-am întors spre el. Rafalele de vânt rece luau cu asalt dealul, şfichiuindu-mi faţa, iar un câine lătra în depărtare. Habar n-aveam cum să-i explic – doar ştia foarte bine că nu-mi amintesc deloc de el.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu nimic despre noi doi. Nu ştiu nici măcar cum ne-am cunoscut sau când ne-am căsătorit. Nimic.

Mi-a zâmbit, apoi s-a tras mai aproape de mine, astfel încât să ne atingem. Mi-a cuprins umerii cu braţul, iar eu am vrut să mă retrag, însă mi-am amintit că nu e un străin, ci bărbatul cu care m-am căsătorit.

— Ce vrei să-ţi spun? m-a întrebat el.

— Nu ştiu… De exemplu, cum ne-am întâlnit.

— Eram amândoi studenţi. Tu tocmai îţi începuseşi doctoratul, îţi aduci aminte?

Am clătinat din cap:

— Nu prea. Ce facultate am terminat?

— Facultatea de Litere.

Dintr-odată, mi-a venit în minte o imagine foarte vie. M-am văzut într-o bibliotecă şi mi-am amintit vag că lucram la o licenţă despre feminism şi literatura de la începutul secolului al XX-lea, deşi e posibil ca între timp să fi lucrat la un roman. Mama nu prea înţelegea tema pe care mi-o alesesem, dar nu avea obiecţii, pentru că doctoratul i se părea o ocupaţie legitimă. Amintirea aceasta intensă – atât de vie încât aproape că o puteam atinge –

a stăruit câteva clipe, dar a dispărut imediat ce Ben a vorbit din nou.

— Eu îmi pregăteam licenţa în chimie. Te vedeam foarte des. La bibliotecă, în baruri, peste tot. Mi se părea că arăţi foarte bine, dar niciodată nu-mi luam inima în dinţi să stau de vorbă cu tine.

Am izbucnit în râs:

— Serios?

Îmi era greu să-mi închipui că aş fi putut intimida pe cineva.

— Întotdeauna păreai foarte sigură pe tine. Şi foarte pasionată de ceea ce făceai. Stăteai în bibliotecă ore în şir, înconjurată de cărţi: citeai, luai notiţe, sorbeai câte o gură de cafea… Şi erai atât de frumoasă. N-am visat niciodată că o să fii interesată de mine. Dar, într-o bună zi, s-a întâmplat să stau lângă tine în bibliotecă şi, la un moment dat, ţi-ai vărsat cafeaua peste cărţile mele. Ţi-ai cerut nenumărate scuze, cu toate că era un accident atât de mărunt, apoi am şters petele de cafea împreună, iar eu am insistat să-ţi cumpăr alta. Mi-ai răspuns că tu eşti cea care ar trebui să-mi iei o cafea, ca să te revanşezi, iar eu am acceptat şi am mers împreună la bufet. Aşa a început totul.

Am încercat să-mi imaginez episodul şi să-mi aduc aminte de noi – doi tineri într-o bibliotecă, râzând pe înfundate, înconjuraţi de hârtii îmbibate cu cafea. Dar n-am reuşit. Şi am simţit junghiul rece al tristeţii. M-am gândit că fiecărui cuplu îi place să rememoreze prima întâlnire – cine a făcut primul pas, cine ce a spus – dar eu nu mi-o amintesc pe a noastră. Vântul a răsucit dintr-odată coada zmeului mânuit de băieţelul pe care îl văzusem înainte, şi s-a auzit un zgomot precum horcăitul unui muribund.

— Şi ce s-a întâmplat apoi? am întrebat eu.

— Am început să ieşim împreună. Mă rog, cum fac toate cuplurile. Eu mi-am luat licenţa, tu ţi-ai terminat doctoratul, iar apoi ne-am căsătorit.

— Cum? Cine a cerut pe cine?

— Ah! Eu te-am cerut.

— Unde? Spune-mi cum a fost.

— Eram foarte îndrăgostiţi, a spus el, privind în zare. Eram tot timpul împreună. Stăteai undeva cu chirie, dar nu prea mergeam pe-acolo. Îţi petreceai cea mai mare parte din timp cu mine. Aşa că ni s-a părut foarte firesc să ne căsătorim şi să locuim

împreună. Într-o zi de Sfântul Valentin, ţi-am cumpărat un săpun. Era o marcă scumpă, care îţi plăcea foarte mult. Am desfăcut celofanul în care era împachetat, am înfipt inelul în săpun, l-am împachetat la loc, apoi ţi l-am făcut cadou. În seara aia, în timp ce te spălai, l-ai descoperit şi ai zis da.

Am zâmbit în sinea mea. Mi s-a părut foarte complicat: un inel înfipt într-un săpun pe care aş fi putut să nu-l folosesc timp de câteva săptămâni. Şi totuşi, n-a fost o idee lipsită de romantism.

— Cine era colega mea de apartament?

— Ah, nu mai ţin minte. O prietenă... în fine, ne-am căsătorit anul următor, într-o biserică din Manchester, aproape de casa unde locuia mama ta. A fost o zi minunată. Pe vremea aceea, încă făceam cursuri ca să devin profesor, aşa că nu prea aveam bani, dar chiar şi-aşa, a fost foarte frumos. Era o zi însorită, şi toată lumea era fericită. Apoi am plecat în luna de miere. În Italia, în zona lacurilor. A fost extraordinar.

Am încercat să-mi aduc aminte de biserică, de rochie, de priveliştea unei camere de hotel... Dar nu mi-a venit nimic în minte.

— Nu-mi amintesc nimic din toate astea, am zis eu. Îmi pare rău.

Ben a întors capul în altă parte, să nu-i văd faţa:

— Nu-i nimic. Înţeleg...

— Nu-s multe fotografii, am continuat. În album, adică. N-am văzut nicio poză de la nunta noastră.

— În casa unde locuiam înainte a avut loc un incendiu.

— Un incendiu?

— Da. Ne-a ars casa aproape în întregime. Am pierdut o mulţime de lucruri atunci.

Am oftat. Mi se părea nedrept: îmi pierdusem nu numai amintirile, ci şi suvenirele.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Când?

— După nuntă. După luna de miere.

— Ne-am mutat împreună. Eram foarte fericiţi.

— Şi apoi?

A scos un oftat, dar n-a spus nimic. „Nu se poate ca asta să fie tot, mi-am zis în sinea mea. Nu se poate ca asta să fie toată viaţa mea. O nuntă, o lună de miere, o căsnicie.” Dar oare la ce altceva mă aşteptam? Ce altceva ar fi putut cuprinde viaţa mea?

Răspunsul a venit imediat. Copii. Mi-am dat seama cu un fior că asta părea să lipsească din viaţa mea, din căminul nostru. Pe policioara şemineului nu era nicio fotografie cu vreun fiu sau vreo fiică ţinând în mână o diplomă, dându-se cu barca pe un râu înspumat sau pur şi simplu uitându-se plictisiţi în obiectiv. N-am văzut nici poze cu nepoţi. Deci n-am avut copii.

M-am simţit dezamăgită. Această dorinţă nesatisfăcută era gravată în subconştientul meu. Deşi mă trezisem fără ca măcar să ştiu ce vârstă am, probabil că o parte din mine ştia că voiam un copil.

Dintr-odată, am auzit vocea mamei, care îmi descria ceasul biologic de parcă ar fi fost un fel de bombă: „Stabileşte cât mai repede toate lucrurile pe care ţi le doreşti în viaţă, pentru că azi eşti plină de avânt, dar mâine…”

Ştiam ce voia să spună: bum! Într-o bună zi, ambiţiile mele urmau să dispară şi aveam să rămân doar cu dorinţa de a face copii. „Asta mi s-a întâmplat mie, îmi spunea ea. Şi o să ţi se întâmple şi ţie. Aşa păţesc toate femeile.”

Dar, din câte îmi pot da seama, mie nu mi s-a întâmplat asta. Sau poate că mi s-a întâmplat altceva. M-am întors spre soţul meu:

— Şi apoi, Ben?

Mi-a strâns mâna şi m-a privit în ochi:

— Apoi ţi-ai pierdut memoria.

Memoria mea. Totul se reducea la asta. De fiecare dată.

M-am uitat la priveliştea care se întindea în faţa noastră. Soarele se apropia de orizont, strălucind slab din spatele norilor şi aruncând umbre lungi pe iarbă. Mi-am dat seama că, în curând, avea să se întunece. Soarele avea să apună, după care avea să răsară luna. Încă o zi se apropia de sfârşit. Încă o zi pierdută.

— N-am făcut copii, am zis eu, şi nu era o întrebare.

Ben n-a spus nimic, ci s-a întors cu faţa spre mine. Mi-a cuprins mâinile într-ale sale, frecându-le uşor, ca şi când ar fi încercat să le încălzească.

— Nu. N-am făcut.

Pe chipul lui s-a aşternut tristeţea. Simţea compasiune pentru el sau pentru mine? Nu-mi puteam da seama. L-am lăsat să-mi mângâie mâinile şi mi-am dat seama că, în ciuda sentimentului de confuzie, mă simţeam în siguranţă acolo, alături de bărbatul

acela. Se vedea că era un om bun, grijuliu şi răbdător. Chiar dacă situaţia mea era oribilă, ar fi putut fi şi mai rău.

— De ce? am întrebat eu.

Ben n-a spus nimic. Se uita la mine cu o expresie de durere. Durere şi dezamăgire.

— Cum s-a întâmplat, Ben? Cum am ajuns aşa?

Am simţit cum se încordează.

— Sigur vrei să ştii? m-a întrebat.

Mi-am aţintit privirea asupra unei fetiţe care se plimba cu tricicleta în depărtare. Îmi dădeam seama că nu avea cum să fie prima oară când îi puneam această întrebare şi nici prima oară când trebuia să-mi povestească ce se întâmplase. Probabil că îl întreb în fiecare zi.

— Da, i-am răspuns.

Şi mi-am dat seama că de data asta era diferit. De data asta, aveam să-mi notez totul în jurnal. Ben a inspirat adânc şi mi-a spus:

— Era decembrie. Totul era îngheţat. Fuseseşi la serviciu şi te întorceai acasă pe jos – era un drum scurt. N-au fost martori. Nu ştim dacă în clipa aceea traversai strada sau dacă maşina care te-a lovit a urcat pe trotuar, dar cert e că ai fost izbită în plin şi aruncată peste capotă. Ai fost rănită foarte grav. Ţi-ai rupt ambele picioare, o mână o claviculă.

A făcut o pauză. Auzeam zumzetul difuz al oraşului. Traficul, un avion, foşnetul vântului printre crengi. Ben mi-a strâns mâna.

— Au spus că probabil ai aterizat în cap, şi de aceea ţi-ai pierdut memoria.

Am închis ochii. Nu-mi aminteam deloc accidentul, aşa că n-am fost furioasă şi nici măcar necăjită. Dar am simţit că mă copleşeşte un regret calm. Un sentiment de vid. O undă aproape imperceptibilă pe lacul memoriei.

Ben mi-a strâns iarăşi mâna. Mi-am aşezat cealaltă mână peste a lui şi am simţit răceala verighetei de aur.

— Ai avut noroc că ai scăpat, mi-a spus el.

Am simţit un fior rece:

— Şi ce s-a întâmplat cu şoferul?

— N-a oprit. A fugit de la locul accidentului. Nu ştim cine a fost.

— Dar cine ar face una ca asta? Cine ar fi în stare să dea cu maşina peste cineva şi apoi să meargă mai departe?

N-a spus nimic. Nu ştiu la ce mă aşteptam. M-am gândit la ce am citit în jurnal despre întâlnirea mea cu doctorul Nash. „O problemă neurologică, îmi spusese el. Fie structurală, fie chimică. Un dezechilibru hormonal.” Îmi închipuiam că se referea la o boală. Ceva care se întâmplase din senin. Ceva imprevizibil.

Dar părea că fusese mai rău – avusesem de suferit de pe urma unui lucru pe care mi-l făcuse cineva, deci ar fi putut fi evitat. Dacă m-aş fi întors acasă pe un alt drum sau dacă şoferul care m-a lovit ar fi ales o altă rută, aş fi rămas o persoană normală. Şi cine ştie, poate că acum aş fi fost bunică.

— De ce? am zis eu. De ce?

Nu era o întrebare la care să-mi poată răspundă, aşa că Ben n-a spus nimic. Am rămas în tăcere o vreme, cu mâinile împreunate. Cerul se întunecase. Clădirile oraşului luminau în zare. „În curând o să vină iarna”, mi-am zis în sinea mea. Încă un pic şi ajungem la jumătatea lui noiembrie. O să vină decembrie, apoi Crăciunul… Dar nu-mi puteam imagina cum aveam să ajung până acolo. Nu mă puteam imagina trăind un şir de zile identice.

— Mergem? m-a întrebat Ben. Ne întoarcem acasă?

Nu i-am răspuns.

— Dar de unde veneam când m-a lovit maşina? Ce făcusem în ziua aceea?

— Te întorceai acasă de la serviciu, mi-a explicat el.

— Ce slujbă aveam? Cu ce mă ocupam?

— Ah, aveai o slujbă temporară. Lucrai ca secretară – de fapt, ca asistentă personală. Cred că la un cabinet de avocatură.

— Dar de ce…? am început eu.

— Trebuia să munceşti ca să putem plăti ratele. A fost destul de greu o vreme.

Nu la asta mă referem. Voiam să-l întreb: „De ce-am ales o asemenea slujbă, din moment ce aveam un doctorat?”

— Dar de ce lucram ca secretară?

— A fost singura slujbă pe care ai găsit-o. Erau vremuri grele.

Mi-am amintit de bănuiala pe care o avusesem mai înainte.

— Cumva scriam cărţi?

A clătinat din cap.

— Nu.

Deci fusese o ambiţie trecătoare. Sau poate că încercasem, dar nu reuşisem. Când m-am întors spre el să-l întreb, norii s-au luminat şi, o clipă mai târziu, s-a auzit o bubuitură puternică. Am

tresărit şi m-am uitat în zare: am văzut o jerbă de scântei care se revărsa deasupra oraşului.

— Ce-a fost asta? am întrebat eu.

— Un foc de artificii. Săptămâna asta a fost Noaptea focurilor de artificii[4].

O clipă mai târziu, o nouă jerbă a luminat cerul, şi s-a auzit încă o bubuitură.

— Se pare c-o să fie un întreg spectacol de artificii, a zis Ben. Vrei să ne uităm?

Am încuviinţat din cap. Nu vedeam niciun motiv pentru care aş fi refuzat şi, cu toate că o parte din mine voia să se întoarcă repede acasă, la jurnalul din şifonier, ca să scriu ce-mi povestise Ben, o altă parte din mine voia să rămână, în speranţa că aveam să aflu mai multe de la soţul meu.

— Da, am spus, hai să mai rămânem.

Mi-a zâmbit, apoi şi-a petrecut braţul pe după umerii mei. Cerul a rămas întunecat preţ de câteva clipe, apoi s-a auzit o pocnitură şi am văzut o mică scânteie înălţându-se spre nori, însoţită de un şuier subţire. A rămas nemişcată în aer un moment, apoi a explodat sub forma unei inflorescenţe portocalii, urmată imediat de o bubuitură răsunătoare. Era foarte frumos.

— De obicei, mergem să vedem un spectacol de anvergură, mi-a explicat Ben. Dar anul ăsta am uitat...

Apoi mi-a mângâiat gâtul cu bărbia şi m-a întrebat:

— Îţi place?

— Da, i-am răspuns eu, uitându-mă la exploziile de culoare de deasupra oraşului. E bine aici. De pe dealul ăsta putem vedea toate focurile de artificii.

Ben a scos un oftat. Stăteam în tăcere pe bancă, privind luminile colorate de pe cer, iar aburii care ne ieşeau din gură se amestecau în faţa noastră. Din parcurile oraşului se ridicau trâmbe de fum luminate puternic în portocaliu şi roşu, în albastru şi violet, iar aerul nopţii a început să capete un miros metalic şi foarte aspru. Mi-am trecut limba pe deasupra buzelor şi am simţit un gust de sulf, iar în clipa aceea mi-a revenit în cap încă o amintire.

[4] Sărbătoare organizată anual în noaptea dinspre 5 spre 6 noiembrie, care celebrează, prin ruguri uriaşe şi focuri de artificii, eşecul complotului pus la cale de Guy Fawkes împotriva regelui Iacob I.

Era extrem de vie. Sunetele erau prea puternice, iar culorile, prea strălucitoare. Mă simţeam ca şi când aş fi fost nu un observator, ci chiar în mijlocul evenimentelor. Am avut senzaţia că o să cad pe spate şi m-am agăţat de mâna lui Ben.

Sunt împreună cu o tânără roşcată. Stăm în picioare pe un acoperiş şi ne uităm la nişte focuri de artificii. Suflă un vânt rece, care aduce până la noi un fum înţepător, şi aud basul muzicii din camera de sub noi. Sunt îmbrăcată doar cu o rochie subţire, dar nu mi-e deloc frig – sunt ameţită de alcool, iar în mână ţin un joint. Simt pietriş sub tălpi şi îmi aduc aminte că mi-am lăsat încălţările în camera tinerei de lângă mine. Mă uit la ea, iar ea se întoarce spre mine. Mă simt fericită şi plină de viaţă.

— Chrissy, îmi spune ea, luându-mi jointul din mână, vrei un timbru?

Îi spun că nu ştiu la ce se referă, iar ea izbucneşte în râs.

— Cum nu ştii? Un timbru. Nişte acid. LSD. Sunt sigură că Nige a adus câteva. Aşa mi-a promis.

— Nu ştiu ce să zic…

— Ei, haide! O să fie mişto!

Izbucnesc şi eu în râs, apoi iau jointul înapoi şi trag un fum adânc, de parcă aş vrea să demonstrez că nu sunt o fată plicticoasă. Amândouă ne-am promis că n-o să fim niciodată plicticoase.

— N-am chef, îi răspund eu. Nu mă dau în vânt după LSD. Cred c-o să mă rezum la joint şi bere.

— Cum vrei… spune ea, întorcându-se iarăşi spre grilajul de la marginea acoperişului.

Îmi dau seama că e dezamăgită, dar nu şi furioasă pe mine. Mă întreb dacă o să ia şi fără mine. Dar nu cred. N-am mai avut o prietenă ca ea. Una care ştie totul despre mine, în care să am atâta încredere – uneori mai multă decât în mine însămi. Mă uit la părul ei roşcat răvăşit de vânt şi văd capătul jointului strălucind în întuneric. Oare e mulţumită de drumul pe care a apucat-o în viaţă? Sau e prea devreme ca să se pronunţe?

— Ia uite! spune ea, făcând semn cu mâna spre o jerbă de scântei roşii care luminează siluetele copacilor. Al dracului de frumos, nu?

Izbucnesc în râs, dându-i dreptate, apoi rămânem în tăcere alte câteva minute, trecându-ne jointul una alteia. La sfârşit, îmi întinde chiştocul umezit cu salivă, dar o refuz, aşa că îl aruncă la

picioare şi îl striveşte cu vârful cizmei.

— Hai să coborâm, îmi spune ea, luându-mă de braţ. Vreau să-ţi prezint pe cineva.

— Iarăşi? îi răspund eu, dar mă las dusă de la spate. Trecem pe lângă un cuplu care se sărută pe trepte.

— Sper că nu-i încă unul din colegii ăia ai tăi nesuferiţi!

— Tacă-ţi fleanca! zice ea, tropăind pe scară. Am crezut c-o să-ţi placă Alan!

— Şi chiar mi-a plăcut! Până în clipa când mi-a zis că-i îndrăgostit de un tip pe care-l cheamă Kristian.

— Mda, îmi răspunde ea râzând. De unde era să ştiu că Alan o să-ţi mărturisească tocmai ţie că e gay? Dar ăsta de acuma e altfel. O să-ţi placă. Sunt sigură. Doar faceţi cunoştinţă. N-ai nicio obligaţie.

— Bine, spun eu, apoi deschid uşa şi revenim în mijlocul petrecerii.

E o cameră mare, cu pereţi din beton netencuit şi becuri fără abajur atârnând din tavan. Ne croim drum până la bucătărie şi ne luăm câte o bere, apoi ne găsim un loc lângă fereastră.

— Păi şi unde e tipu’ ăsta? o întreb eu, dar nu mă aude.

Simt efectul combinat al băuturii şi ierbii, şi încep să dansez. Camera e plină de tineri. Cei mai mulţi sunt îmbrăcaţi în negru – mda, deci studenţi la Arte.

Cineva se apropie de noi. Îl recunosc. Keith. Ne-am mai întâlnit la o petrecere şi am sfârşit sărutându-ne într-un dormitor. Dar acum vorbeşte cu prietena mea, făcând semn cu mâna spre unul dintre tablourile ei, care atârnă pe peretele livingului. Mă întreb dacă şi-a propus să mă ignore sau pur şi simplu nu-şi mai aminteşte că ne-am întâlnit. Oricum, mi se pare un nenorocit. Îmi termin berea şi o întreb pe prietena mea:

— Mai vrei una?

— Da. Aduci, te rog, două beri cât stau de vorbă cu Keith? Apoi o să te prezint tipului de care ţi-am zis. E bine aşa?

— Da, cum zici tu, îi răspund eu râzând. Mă duc iarăşi în bucătărie.

Apoi aud o voce puternică:

— Christine! Chris! Te simţi bine?

Eram confuză. Vocea mi se părea familiară. Am deschis ochii şi am tresărit când mi-am dat seama că eram în aer liber, pe Parliament Hill, că Ben mă striga pe nume şi că focurile de

artificii luminau cerul nopţii în culoarea sângelui.

— Ai stat cu ochii închişi, mi-a spus el. Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă?

— Nu, nimic.

Mi se învârtea capul şi abia puteam să respir. Mi-am luat privirea de la soţul meu, prefăcându-mă că urmăresc spectacolul de artificii.

— Îmi pare rău, am adăugat. Nu-i nimic. Mă simt bine.

— Tremurai. Ţi s-a făcut frig? Vrei să plecăm? Mi-am dat seama că da, voiam să mă întorc acasă.

Voiam să consemnez în jurnal lucrurile pe care tocmai mi le amintisem.

— Da. Te superi?

*

În drum spre casă, m-am tot gândit la acea amintire. Mă şocase prin limpezimea ei, prin contururile ei precise. Îmi captivase întreaga atenţie şi mă absorbise cu totul, de parcă aş fi retrăit-o. Am simţit toate gusturile şi mirosurile. Aerul rece şi berea acidulată. Fumul fierbinte de iarbă în fundul gâtului. Saliva caldă a lui Keith pe limba mea. Totul părea real, aproape mai real decât ce-am văzut în jur când amintirea a dispărut şi am deschis ochii.

Nu-mi dădeam seama când avuseseră loc toate astea. Poate în timpul facultăţii. Sau poate imediat după absolvire. Dar era genul de petrecere la care îmi închipui că studenţii se simt foarte bine. Nu aveam nicio responsabilitate. Mă simţeam liberă. Lipsită de griji.

Cu toate că nu-mi aduceam aminte cum o chema, ştiam sigur că tânăra aceea era foarte importantă pentru mine. Prietena mea cea mai bună. „Pentru totdeauna”, îmi spusesem în sinea mea. Şi, deşi acum nu mai ştiam cine era, cert e că, în amintirea aceea, mă simţeam în siguranţă alături de ea.

M-am întrebat dacă încă eram apropiate şi am încercat să stau de vorbă cu Ben despre asta în timp ce conducea. Era tăcut – nu nemulţumit, ci îngândurat. Preţ de câteva clipe, m-am gândit să-i povestesc acea amintire, dar până la urmă l-am întrebat ce prieteni aveam atunci când ne-am cunoscut.

— Aveai o mulţime de prieteni. Erai foarte îndrăgită.

— Aveam o prietenă foarte bună? Pe cineva de care eram foarte apropiată?

Mi-a aruncat o privire:

— Nu, nu cred.

M-am întrebat cum de nu-mi puteam aminti numele ei, din moment ce ţineam minte numele lui Keith şi al lui Alan.

— Eşti sigur? am insistat eu.

— Da, sunt sigur, mi-a răspuns el luându-şi privirea de la mine.

A început să plouă. Asfaltul umed reflecta luminile vitrinelor şi firmele de neon de deasupra lor. Voiam să-l întreb atât de multe lucruri, dar până la urmă n-am zis nimic, iar după câteva minute, deja era prea târziu. Am ajuns acasă, iar el a început să gătească. Prea târziu.

*

După ce am terminat de scris, Ben m-a chemat jos să luăm cina. Pusese masa şi turnase vin alb în pahare, dar nu-mi era foame, iar peştele era prea ars. Am mâncat foarte puţin. Apoi, dat fiind că Ben gătise, m-am oferit să spăl vasele. Am dus farfuriile în chiuvetă şi am dat drumul la apa caldă, sperând că mai încolo voi putea găsi o scuză pentru a veni la etaj să-mi citesc jurnalul şi poate să mai scriu ceva. Dar n-am găsit niciuna – ar fi fost suspect să stau atât de mult timp singură în dormitor – aşa că ne-am petrecut seara împreună, uitându-ne la televizor.

Nu mă puteam relaxa. Eram cu gândul la jurnal şi mă tot uitam la limbile ceasului de pe şemineu, care înaintau încet de la nouă la zece, apoi la zece şi jumătate, în cele din urmă, când s-au apropiat de unsprezece, mi-am dat seama că n-o să mai am timp în noaptea asta, aşa că i-am spus:

— Cred c-o să mă duc la culcare. A fost o zi încărcată.

Mi-a zâmbit şi a încuviinţat uşor din cap:

— Bine, draga mea. O să vin şi eu.

Am dat şi eu din cap şi am zis: „Bine”, dar după ce am ieşit din cameră, am simţit că mă cuprinde spaima. „Bărbatul ăsta e soţul meu, mi-am zis în sinea mea. Sunt căsătorită cu el.” Şi totuşi, simţeam că nu era în regulă să mă culc cu el. Nu-mi puteam aminti să mai fi făcut asta vreodată şi nu ştiam la ce să mă aştept.

M-am dus la baie, am folosit closetul, apoi m-am spălat pe dinţi fără să mă uit în oglindă sau la fotografiile lipite în jurul ei. Apoi am intrat în dormitor şi mi-am găsit furoul împăturit pe pernă şi am început să mă dezbrac. Voiam să fiu gata înainte să vină, să fiu deja sub plapumă. Şi mi-a trecut prin minte o idee absurdă: că aş putea să mă prefac că dorm.

Mi-am dat jos puloverul şi m-am uitat în oglindă. Am văzut sutienul crem pe care mi-l pusesem de dimineaţă şi, în clipa imediat următoare, mi-am amintit că eram mică şi o întrebam pe mama de ce purta sutien, iar eu nu – mi-a spus că într-o bună zi o să port şi eu. Episodul acela mi-a revenit în minte nu încetul cu încetul, ci dintr-odată. Moliciunea sânilor mei durdulii îmi dovedea mai limpede decât ridurile de pe mâini şi faţă că nu mai eram tânără, ci devenisem femeie în toată firea.

Mi-am pus furoul şi l-am netezit cu palmele. Mi-am vârât mâinile sub el şi mi-am desfăcut sutienul, simţindu-mi greutatea sânilor, apoi mi-am desfăcut fermoarul de la pantaloni şi i-am dat jos. Nu voiam să-mi mai studiez trupul – cel puţin nu în seara asta – aşa că, după ce mi-am dat jos dresurile şi chiloţii pe care mi-i pusesem de dimineaţă, m-am vârât în aşternut şi, închizând ochii, m-am întors pe o parte.

Am auzit bătăile ceasului de la parter, iar Ben a intrat în dormitor câteva clipe mai târziu. N-am făcut nicio mişcare, ci l-am ascultat cum se dezbracă, apoi am simţit cum se lasă salteaua când s-a aşezat pe marginea patului. A rămas nemişcat preţ de o clipă, apoi i-am simţit mâna grea pe şold.

— Christine? a zis el în şoaptă. Eşti trează?

I-am răspuns că da, tot cu glas scăzut.

— Ţi-ai amintit de vreo prietenă azi? a continuat el.

Am deschis ochii şi m-am întors cu faţa spre tavan. I-am văzut spatele lat şi gol şi părul fin de pe umeri.

— Da, am spus eu, iar el a întors capul spre mine.

— Ce ţi-ai amintit?

I-am povestit, dar foarte pe scurt.

— Eram la o petrecere. Şi cred că amândouă eram studente.

Ben s-a ridicat în picioare şi s-a întors cu faţa spre mine, pregătindu-se să se bage în pat. Am văzut că era gol. Penisul îi atârna din cuibul întunecat de păr, şi a trebuit să-mi reprim imboldul de a chicoti. Nu-mi aduceam aminte să mai fi văzut vreodată organe genitale masculine – nici măcar în cărţi – şi

totuşi nu-mi erau necunoscute. M-am întrebat ce ştiam despre ele şi ce experienţe sexuale avusesem până atunci. Aproape involuntar, mi-am întors privirea în altă parte.

— Ţi-ai mai amintit de petrecerea aia, a zis el, ridicând plapuma. Ba chiar cred că-ţi aduci aminte de ea destul de des. Ai anumite amintiri care par să revină cu regularitate.

Am scos un oftat. „Deci nu-i nimic nou, pare să-mi spună el. Nimic care să te entuziasmeze.” S-a întins alături de mine şi a tras plapuma peste amândoi. N-a stins lumina.

— Se întâmplă des să-mi amintesc astfel de lucruri?

— Da, îţi aduci aminte câte ceva în multe zile.

— Sunt aceleaşi lucruri?

S-a întors cu faţa spre mine, sprijinindu-se în cot:

— Uneori… De fapt, de cele mai multe ori. Rareori îţi aminteşti ceva nou.

Mi-am luat privirea de la chipul lui şi m-am uitat spre tavan.

— Îmi aduc aminte vreodată de tine?

— Nu, mi-a răspuns el, apoi mi-a luat mâna şi mi-a strâns-o cu putere. Dar nu-i nicio problemă. Te iubesc. Nu-ţi face griji.

— Îmi închipui că sunt o povară îngrozitoare pentru tine.

Şi-a mişcat uşor mâna şi a început să-mi mângâie braţul. S-a produs o mică descărcare electrică şi am tresărit.

— Nu, a spus el. Absolut deloc. Te iubesc.

S-a aplecat deasupra mea şi m-a sărutat pe gură.

Am închis ochii. Eram tulburată. „Oare vrea să facem sex?” Pentru mine, era un străin. Deşi mintea îmi spunea că, de la nuntă încoace, dormeam împreună în fiecare noapte, trupul meu îl cunoştea doar de o zi.

— Sunt foarte obosită, Ben.

A coborât foarte mult glasul şi mi-a spus în şoaptă:

— Ştiu, draga mea.

M-a sărutat uşor pe obraji, pe gură, pe ochi.

— Ştiu…

Mâna lui a coborât sub plapumă, şi am simţit că mă cuprinde un val de nelinişte – aproape panică.

— Ben… îmi pare rău…

I-am apucat mâna şi i-am oprit înaintarea. Am vrut să i-o îndepărtez cu un gest revoltat, dar m-am abţinut şi i-am mângâiat-o.

— Sunt obosită. Nu în seara asta…

N-a spus nimic, ci doar şi-a retras mâna şi s-a întins pe spate. Simţeam că degajă valuri de dezamăgire. Nu ştiam ce să spun. O parte din mine îmi spunea că trebuie să-mi cer scuze, dar o parte şi mai mare îmi spunea că nu greşisem cu nimic. Aşa că am rămas în tăcere. Stăteam întinşi unul lângă altul, fără să ne atingem, şi m-am întrebat cât de des se întâmplă asta. Cât de des vine în pat cu poftă de sex. Şi dacă eu simt vreodată nevoia asta sau dacă sunt atrasă de el. Dacă fiecare refuz al meu e urmat de liniştea asta stingheritoare.

— Noapte bună, draga mea, mi-a spus el după câteva minute, iar tensiunea a dispărut.

Am aşteptat până când a început să sforăie uşor, apoi m-am dat jos din pat cu multă grijă şi am venit aici, în dormitorul pentru oaspeţi, să scriu în jurnal.

Îmi doresc atât de mult să-mi amintesc de el. Măcar o dată.

Luni, 12 noiembrie

Ceasul tocmai a bătut ora patru. Începe să se întunece. Ben n-o să se întoarcă foarte curând, şi totuşi, în timp ce scriu, stau cu urechea ciulită ca să-i aud maşina. Cutia de pantofi se află pe podea, la picioarele mele, iar hârtia cerată în care era înfăşurat acest jurnal e răsfrântă peste marginile ei. E incorect faţă de soţul meu – dar nu atât de incorect – şi nu văd nimic rău în faptul că vreau să păstrez secret ce scriu în jurnal. Trebuie să scriu ce-am văzut şi ce-am aflat. Dar asta nu înseamnă că vreau să-mi citească cineva – nu contează cine – însemnările.

Astăzi m-am întâlnit cu doctorul Nash. Ne-am aşezat faţă în faţă, de o parte şi de alta a biroului său. În spatele lui se afla un dulăpior pentru dosare, pe care era aşezat un model din plastic al creierului, secţionat pe mijloc – semăna cu o portocală din care s-au scos câteva felii. M-a întrebat cum m-am simţit în ultima vreme.

— Bine, i-am răspuns eu. Cel puţin aşa cred.

Era o întrebare dificilă – cele câteva ore care trecuseră de când mă trezisem erau singurele de care îmi aminteam limpede. Stătusem de vorbă cu soţul meu – avusesem impresia că-l văd pentru prima oară, dar ştiam că nu este aşa – apoi mă sunase doctorul Nash să-mi amintească de jurnal. După masa de prânz, a venit să mă ia cu maşina şi m-a dus la cabinetul lui.

— Sâmbătă, după ce m-ai sunat, am scris în jurnal, i-am spus eu.

Părea încântat:

— Şi crezi că te-a ajutat în vreun fel?

— Cred că da.

I-am povestit lucrurile pe care mi le-am amintit – petrecerea la care am fost împreună cu tânăra roşcată şi ziua când am aflat de boala tatei – iar el şi-a luat notiţe.

— Dar acum îţi mai aduci aminte de lucrurile astea? m-a întrebat. Sau azi-dimineaţă, când te-ai trezit, ţi le-ai adus aminte?

Am ezitat câteva clipe. Adevărul e că nu mi le aminteam. Cel puţin pe unele dintre ele. Azi-dimineaţă, am citit ce-am scris sâmbătă: despre micul dejun cu soţul meu şi despre plimbarea pe Parliament Hill. Am avut impresia că parcurg nişte pagini de

literatură, care nu aveau nicio legătură cu mine, şi m-am trezit citind şi recitind aceleaşi paragrafe, în încercarea de a mi le întipări în memorie. Mi-a luat mai mult de o oră.

Am citit lucrurile pe care mi le povestise Ben – despre cum ne-am cunoscut, despre nuntă şi viaţa noastră împreună – dar n-am simţit nimic. În schimb, unele lucruri mi-au rămas vii în minte. Tânăra, de exemplu. Prietena mea. Nu-mi aminteam detaliile petrecerii – că am fost pe acoperiş să vedem focurile de artificii, că am cunoscut un bărbat pe nume Keith – dar încă păstram amintirea ei, iar azi-dimineaţă, în timp ce citeam şi reciteam însemnările de sâmbătă, mi-au revenit în minte şi alte amănunte. Roşul strălucitor al părului ei, hainele negre după care se dădea în vânt, cureaua cu capse, rujul stacojiu, gesturile ei de fumătoare, care te făceau să crezi că fumatul e cel mai mişto lucru din lume. Tot nu-mi puteam aminti cum o chema, dar mi-am adus aminte de noaptea în care ne-am întâlnit – eram într-o cameră plină cu fum gros de ţigară, în care se auzeau şuierăturile şi pocniturile unui joc de pinball şi muzica unui mic tonomat. I-am cerut un foc, după care s-a prezentat şi mi-a propus să mă alătur grupului ei de prieteni. Am băut votcă şi bere Lager[5], iar mai apoi m-a ţinut de cap deasupra closetului în timp ce vomitam mare parte din ce ingurgitasem. „Acuma chiar că suntem prietene! mi-a zis ea râzând când m-am pus pe picioare. Să ştii că nu fac chestia asta pentru oricine.”

I-am mulţumit şi, fără să-mi dau seama de ce, ca şi când i-aş fi explicat motivul pentru care ajunsesem în halul ăla, i-am spus că tata murise. „La dracu’…”, a zis ea şi, într-una dintre multele ei treceri de la frivolitatea tipică oamenilor beţi la o eficienţă plină de compasiune, m-a dus în camera ei, unde am mâncat pâine prăjită şi am băut cafea neagră, ascultând muzică şi vorbind despre vieţile noastre până s-a crăpat de ziuă.

Avea tablouri sprijinite de pereţi şi de capătul patului, iar pe jos erau împrăştiate caiete cu schiţe. „Eşti artistă?”, am întrebat-o eu, iar ea a încuviinţat din cap: „De-aia am venit la universitate”. Mi-am adus aminte că îmi spusese că studia artele frumoase. „Bineînţeles c-o să ajung profesoară, a adăugat ea, dar, între timp, trebuie să visez cu ochii deschişi, nu?” Am izbucnit în râs, apoi m-a întrebat: „Dar tu? Ce studiezi?” i-am

[5] Bere maturată prin păstrarea la rece timp de câteva luni.

spus – filologie engleză. „Ah! Înseamnă că vrei să scrii romane sau să predai, nu?”, m-a întrebat, izbucnind în râs. Nu era un râs ironic, şi totuşi n-am scos o vorbă despre povestirea la care lucrasem înainte să ies din cameră. „Nu ştiu... am zis. Cred că sunt la fel ca tine.” A râs din nou: „Atunci să bem pentru noi!”, iar când am ciocnit cănile de cafea, am simţit – pentru prima oară de câteva luni – că lucrurile s-ar putea îndrepta în curând.

Am reuşit să-mi amintesc toate astea. Mă simţeam epuizată de efortul de a-mi sonda vidul memoriei în încercarea de a da peste un detaliu care mi-ar putea resuscita memoria. Dar amintirile cu soţul meu? Dispăruseră. Lectura însemnărilor mele nu mi-a declanşat nici cea mai vagă amintire. Era ca şi când nu ne-am fi plimbat pe Parliament Hill şi nici nu mi-ar fi povestit tot ce mi-am notat în jurnal.

— Îmi aduc aminte nişte lucruri, i-am spus doctorului Nash. Sunt amintiri de când eram tânără. Mi-au revenit ieri şi azi încă le ţin minte. Şi mi-am amintit mai multe detalii. Dar nu ţin minte nimic din ce-am făcut ieri. Sau sâmbătă. Pot să construiesc în minte o imagine a episodului descris în jurnal, dar ştiu că nu e o amintire. Ştii că e doar rezultatul imaginaţiei.

A clătinat din cap.

— Dar îţi aduci aminte ceva ce s-a întâmplat sâmbătă? E vreun detaliu pe care l-ai notat în jurnal şi pe care încă ţi-l aminteşti? Un lucru care s-a întâmplat pe seară, de exemplu.

M-am gândit la ce scrisesem noaptea trecută, când mă dusesem în dormitorul pentru oaspeţi. Mi-am dat seama că mă simţeam vinovată. Vinovată că, deşi era un om atât de bun, nu fusesem în stare să mă ofer cu totul soţului meu.

— Nu, am minţit. Nimic.

M-am întrebat ce-ar fi putut face Ben pentru ca eu să-l primesc în braţele mele, să-l las să facă dragoste cu mine. Să-mi aducă flori? Bomboane de ciocolată? Oare trebuie să pună la cale preludii romantice ori de câte ori vrea să facem sex, ca şi când ar fi prima oară? Mi-am dat seama că probabil îi este foarte greu să mă seducă. Nici măcar nu-mi poate pune prima melodie pe care am dansat la nunta noastră sau să recreeze prima cină pe care am luat-o împreună la restaurant, pentru că pur şi simplu nu mi le amintesc. În plus, sunt soţia lui, şi n-ar trebui ca, ori de câte ori vrea să facem sex, să mă seducă de parcă abia ne-am fi cunoscut.

Dar oare îl las vreodată să facă dragoste cu mine? Sau mi se întâmplă vreodată să vreau să fac sex cu el? Sunt şi zile în care mă trezesc ştiind suficient de multe încât dorinţa să se nască de la sine, fără să mă forţez?

— Nici măcar nu-mi aduc aminte de Ben, am continuat în. Azi-dimineaţă, habar n-aveam cine e.

A aprobat din cap.

— Dar ţi-ai dori să ştii?

Aproape că am izbucnit în râs:

— Bineînţeles! Vreau să-mi amintesc trecutul. Vreau să ştiu cine sunt. Cu cine m-am căsătorit. Toate lucrurile astea se leagă între ele.

— Ai dreptate, a zis el, apoi şi-a sprijinit coatele pe masă, împreunându-şi mâinile în dreptul feţei, ca şi când s-ar fi gândit pe îndelete la ce urma să-mi spună sau la cum s-o facă. Lucrurile pe care mi le-ai povestit sunt încurajatoare, deoarece dau de înţeles că amintirile nu s-au pierdut definitiv. Problema nu e stocarea, ci accesarea lor.

Am stat pe gânduri câteva clipe, apoi l-am întrebat:

— Adică amintirile sunt la locul lor, atâta doar că nu pot ajunge la ele?

— Da, se poate spune şi aşa, mi-a răspuns el zâmbind.

Mă simţeam frustrată şi nerăbdătoare.

— Păi şi cum să fac să-mi aduc aminte mai multe lucruri?

S-a lăsat pe spateaza scaunului şi s-a uitat la dosarul din faţa lui.

— Săptămâna trecută, în ziua în care ţi-am dat jurnalul, ai scris cumva în el că ţi-am arătat o poză cu casa în care ai crescut? Cred că ţi-am şi dat-o.

— Da, am scris.

— Când ai văzut fotografia, ţi-ai amintit mult mai multe decât atunci când te-am întrebat despre casa părintească, fără ca mai întâi să-ţi arăt o poză, mi-a explicat el, apoi a făcut o pauză. Ceea ce nu e surprinzător. Dar aş vrea să văd ce se întâmplă dacă îţi arăt poze făcute în perioada din care nu-ţi aminteşti nimic. Vreau să văd dacă îţi aminteşti ceva.

Ezitam, neştiind unde avea să ducă acel drum, dar cu siguranţă era o propunere pe care nu puteam decât s-o accept.

— Bine, am zis.

— Excelent! Azi o să ne uităm la o singură poză.

A scos o fotografie de la fundul dosarului, apoi a ocolit biroul şi s-a aşezat lângă mine.

— Înainte să ne uităm la ea, aş vrea să ştiu dacă îţi aminteşti ceva despre nunta ta.

Ştiam că nu aveam nicio amintire despre acest eveniment: din punctul meu de vedere, căsătoria cu bărbatul lângă care mă trezisem dimineaţă pur şi simplu nu avusese loc.

— Nu, am zis eu. Nimic.

— Eşti sigură?

Am încuviinţat din cap.

— Da.

A pus fotografia pe birou, în faţa mea.

— Te-ai căsătorit aici, mi-a zis, lovind-o uşor cu degetul.

M-am uitat la ea şi am văzut o bisericuţă. Avea un acoperiş jos şi o clopotniţă foarte mică. Îmi era complet străină.

— Îţi aminteşti ceva?

Am închis ochii şi am încercat să-mi golesc mintea. Am văzut nişte apă. Pe prietena mea. O podea cu gresie albă şi neagră. Nimic altceva.

— Nu, nu-mi amintesc s-o mai fi văzut vreodată.

Părea dezamăgit.

— Eşti sigură?

Am închis iarăşi ochii. Negru. Am încercat să mă gândesc la ziua nunţii mele, să mi-l imaginez pe Ben în costum şi pe mine în rochie de mireasă, stând împreună în faţa bisericii, dar nu mi-a revenit în cap nicio amintire. M-a cuprins tristeţea. Îmi închipui că, la fel ca orice mireasă, am dedicat câteva săptămâni organizării nunţii: mi-am ales rochia şi am aşteptat cu nerăbdare să fie ajustată, am făcut rezervare la coafor şi m-am tot gândit cum o să mă machiez. Mi-am imaginat cum m-am chinuit să aleg meniul, imnurile bisericeşti şi florile, sperând tot timpul că ziua aceea avea să se ridice la înălţimea aşteptărilor mele imposibile. Iar acum nu am cum să aflu dacă am fost mulţumită sau nu. Pentru că ziua nunţii mele a dispărut cu totul – n-a mai rămas nimic din ea. Nimic, în afară de bărbatul cu care m-am căsătorit.

— Da, sunt sigură, am spus în cele din urmă. N-a mai rămas nimic.

Doctorul Nash mi-a luat fotografia din faţă şi mi-a spus:

— Potrivit datelor strânse în timpul tratamentului tău iniţial, te-ai căsătorit în Manchester. Biserica se numeşte St Mark.

Fotografia asta e recentă – n-am reuşit să fac rost de una mai veche – dar îmi închipui că nu prea s-a schimbat de atunci.

— Nu există nicio fotografie de la nunta noastră, am zis eu.

Era atât o întrebare, cât şi o afirmaţie.

— Nu. S-au pierdut. Se pare că au ars într-un incendiu.

Am încuviinţat din cap. Auzit din gura lui, faptul acesta părea mai solid, devenea mai real. Era ca şi când, întrucât era doctor, vorbele lui căpătau o greutate pe care cuvintele lui Ben n-o aveau.

— Când m-am căsătorit? l-am întrebat.

— Cam pe la jumătatea anilor optzeci.

— Înainte de accident.

Doctorul Nash părea stânjenit. M-am întrebat dacă vorbisem vreodată cu el despre accidentul în urma căruia rămăsesem fără memorie.

— Ştii ce anume ţi-a provocat amnezia? m-a întrebat el.

— Da, am vorbit acum două zile cu Ben. Mi-a povestit cum s-a întâmplat şi am scris tot în jurnal.

A încuviinţat din cap.

— Şi ce sentimente îţi stârneşte?

— Nu sunt sigură.

Adevărul este că nu-mi aminteam deloc de accident, aşa că nu mi se părea ceva real. Rămăsesem doar cu efectele lui. Cu amnezia pe care mi-o pricinuise.

— Îmi dau seama că ar trebui să-l urăsc pe cel care mi-a făcut asta, am continuat eu. Mai ales că n-a fost prins, că n-a fost pedepsit pentru că m-a adus în halul ăsta. Pentru că mi-a distrus viaţa. Dar lucrul ciudat e că nu-l urăsc. Nu pot. Nu reuşesc să-mi imaginez cum ar putea arăta. E ca şi când nici n-ar exista.

Pe chipul lui s-a aşternut un aer dezamăgit.

— Aşa crezi? Că viaţa ta e distrusă?

— Da, am zis eu după câteva clipe. Da, aşa cred.

N-a spus nimic.

— Nu-i aşa? l-am întrebat.

Nu ştiu ce mă aşteptam să spună sau să facă. Presupun că o parte din mine voia să mă asigure că mă înşel, să încerce să mă convingă că viaţa mea merită trăită. Dar n-a făcut asta. Pur şi simplu se uita ţintă la mine. Mi-am dai seama că avea nişte ochi fascinanţi – albaştri cu ape gri.

— Îmi pare rău, Christine, a spus el în cele din urmă. Îmi pare

rău. Fac tot ce-mi stă în putinţă şi chiar sunt convins că te pot ajuta. Trebuie să mă crezi.

— Te cred, i-am răspuns eu. Te cred.

Şi-a aşezat mâna peste a mea, pe care o ţineam pe birou. Era grea. Şi caldă. Mi-a strâns degetele şi, preţ de o clipă, m-am simţit stânjenită – atât pentru mine, cât şi pentru el – dar apoi m-am uitat la chipul lui, care căpătase un aer trist, şi mi-am dat seama că gestul lui era cel al unui tânăr care consolează o femeie mai în vârstă. Nimic mai mult.

— Îmi pare rău, i-am spus. Trebuie să merg până la baie.

Când m-am întors, am văzut că turnase cafea pentru amândoi. Ne-am aşezat de o parte şi de alta a biroului, sorbind din ceşti. Doctorul Nash părea să-mi evite privirea, răsfoindu-şi hârtiile de pe birou şi aranjându-le cu gesturi stângace. La început, am crezut că era jenat pentru că-mi strânsese mâna, dar în cele din urmă s-a uitat la mine şi mi-a spus:

— Christine, voiam să te întreb ceva. De fapt, e vorba de două lucruri.

Am încuviinţat din cap, iar el a continuat.

— Mai întâi, am hotărât să scriu despre cazul tău. E cât se poate de neobişnuit, şi cred că ar fi foarte util dacă detaliile lui ar fi accesibile întregii comunităţi ştiinţifice. Ai ceva împotrivă?

M-am uitat la teancurile de reviste împrăştiate pe rafturile din birou. Oare la ce spera să-l ajute cazul meu, la promovare sau la cimentarea postului? „De-aia mă aflu aici?” Preţ de câteva clipe, m-am gândit să-i spun că aş prefera să nu scrie despre mine, dar în cele din urmă am clătinat din cap şi am zis:

— Nu. Nicio problemă.

— Bine, mi-a răspuns el cu un zâmbet. Mulţumesc. Iar acuma vreau să-ţi pun o întrebare. Mă rog, e mai degrabă o idee. E un lucru pe care aş vrea să-l încerc. Ce zici?

— Despre ce e vorba?

Eram un pic agitată, dar în acelaşi timp mă simţeam uşurată că, în sfârşit, urma să-mi spună ce avea în minte.

— Ei bine, potrivit dosarului tău, după ce v-aţi căsătorit, tu şi Ben aţi continuat să locuiţi în aceeaşi casă din East London în care stăteaţi şi înainte.

A făcut o pauză. Dintr-odată mi-a venit în minte o voce care probabil era a mamei: „Trăiţi în păcat…”, apoi un tţ-tţ plin de

năduf şi un clătinat din cap care spunea totul.

— După vreun an, a continuat el, v-aţi mutat în altă casă. Aţi stat acolo cam până ai fost internată în spital.

O nouă pauză.

— E foarte aproape de casa în care locuiţi acum.

În clipa aceea, am început să înţeleg cam unde voia să ajungă.

— M-am gândit că am putea pleca acum şi, în drum spre casă, să trecem pe acolo. Ce părere ai?

Ce părere aveam? Niciuna. Era o întrebare la care aproape că nu puteam să răspund. Ştiam că era o propunere rezonabilă, ce m-ar fi putut ajuta într-un mod neaşteptat, pe care niciunul dintre noi nu aveam cum să-l bănuim şi, cu toate astea, eram reticentă. Era ca şi când trecutul meu mi se părea dintr-odată periculos. Un loc pe care nu era indicat să-l vizitez.

— Nu ştiu ce să zic, i-am răspuns.

— Ai locuit acolo câţiva ani.

— Ştiu, dar…

— Dacă vrei, putem să ne uităm doar de afară. Nu-i nevoie să intrăm.

— Să intrăm? Cum aşa?

— Am scris cuplului care locuieşte acolo, apoi am vorbit la telefon. Mi-au spus că, dacă asta te-ar putea ajuta, n-ar avea absolut nimic împotrivă să arunci o privire prin casă.

Am fost surprinsă.

— Serios?

Şi-a luat privirea de la mine – nu mai mult de o clipă, dar suficient cât să-mi dau seama că era jenat – şi m-am întrebat ce-mi ascundea.

— Da, a zis. Mă rog, nu fac eforturi de genul ăsta pentru toţi pacienţii.

N-am zis nimic.

— Chiar cred că te-ar putea ajuta, Christine, a adăugat el cu un zâmbet.

Cum aş fi putut să-l refuz?

Aveam de gând ca, în drum spre adresa cu pricina, să scriu un pic în jurnal. Dar abia am apucat să citesc ultimele însemnări, că am şi parcat lângă o casă. Am închis agenda şi am ridicat privirea. Era o casă asemănătoare celei din care plecasem de

dimineaţă – cea în care trebuia să-mi reamintesc că locuiam acum. Cărămidă roşie, lemnărie vopsită, acelaşi bovindou şi aceeaşi grădină bine îngrijită. Singurele diferenţe erau că aceasta părea mai mare şi avea o fereastră în acoperiş, care indica faptul că podul fusese transformat în mansardă, ceea ce noi nu făcuserăm. La început, mi s-a părut de neînţeles faptul că plecaserăm de acolo ca să ne mutăm într-o casă identică, aflată la o distanţă care nu părea să fie mai mare de doi-trei kilometri. Dar după câteva clipe, mi-am dat seama care era motivul: amintirile. Amintirile unor vremuri mai bune, de dinainte de accidentul meu, când eram fericiţi şi duceam o viaţă normală. Aceste amintiri l-ar fi răscolit pe Ben, chiar dacă eu le pierdusem.

Dintr-odată, am căpătat certitudinea că acea casă avea să scoată la iveală anumite lucruri. Să-mi scoată la iveală trecutul.

— Vreau să intru, am zis.

Fac o pauză. Vreau să notez şi restul, dar e vorba de lucruri importante – prea importante ca să mă grăbesc – iar Ben o să ajungă acasă dintr-o clipă în alta. Deja e în întârziere. Cerul e întunecat, iar pe stradă se aude ecoul uşilor închise, pe măsură ce oamenii se întorc de la serviciu. Maşinile încetinesc în faţa caselor şi, în curând, una dintre ele va fi a lui Ben. E mai bine dacă mă opresc acum. Las jurnalul deoparte şi îl ascund în şifonier.

Am să continui mai târziu.

*

Tocmai puneam capacul la cutia de pantofi când l-am auzit pe Ben vârând cheia în uşă. După ce a intrat în casă, m-a strigat, iar eu i-am spus că am să cobor imediat. Deşi nu aveam niciun motiv să ascund că umblasem în şifonier, am închis uşa cu multă grijă, apoi m-am dus să-mi văd soţul.

Toată seara am fost destul de absentă. Am stat cu gândul numai la jurnal. În timp ce mâncam, m-am întrebat dacă nu cumva aş putea scrie în el înainte să spăl vasele, iar în timp ce spălam vasele, m-am întrebat dacă nu cumva ar fi fost bine ca, imediat după aceea, să pretind că am o migrenă ca să pot urca în dormitor să scriu. Dar când am terminat curăţenia în bucătărie, Ben mi-a zis că are ceva de lucru în biroul lui. Am oftat

uşurată şi i-am spus că mă bag în pat.

Iar acum chiar sunt în pat. Îl aud pe Ben scriind la calculator – toc, toc, toc – şi trebuie să recunosc că e un zgomot care mă linişteşte. Am citit ce-am scris înainte ca Ben să ajungă acasă, iar acum mi-am amintit perfect unde eram azi după-amiază: stăteam în faţa unei case în care am locuit cândva. Acum pot să-mi continui povestea.

Totul s-a întâmplat în bucătărie.

Am apăsat insistent pe butonul soneriei şi, în cele din urmă, ne-a răspuns o femeie – Amanda – care l-a întâmpinat pe doctorul Nash cu o strângere de mână, iar pe mine, cu o privire care ezita între milă şi fascinaţie.

— Dumneavoastră sunteţi Christine, nu-i aşa? a zis ea, înclinând capul într-o parte şi făcându-ne semn cu mâna ei foarte îngrijită. Intraţi, vă rog!

Purta o bluză crem şi bijuterii de aur. După ce a închis uşa în urma noastră, s-a prezentat şi ne-a spus:

— Puteţi să staţi cât doriţi. Cât aveţi nevoie.

Am încuviinţat din cap şi m-am uitat în jur. Ne aflam într-un hol luminos, cu mochetă pe jos. Soarele năvălea prin ferestre, învăluind în lumină o vază cu lalele roşii aşezată pe o măsuţă. S-a aşternut o linişte neplăcută.

— E o casă minunată, a zis Amanda în cele din urmă şi, preţ de o clipă, m-am simţit de parcă doctorul Nash şi cu mine eram nişte potenţiali cumpărători, iar ea, un agent imobiliar nerăbdător să încheie o tranzacţie. Am cumpărat-o în urmă cu vreo zece ani. Ni se pare adorabilă. E atât de luminoasă! Vreţi să mergem în living?

Am urmat-o în camera de zi. Era o încăpere mare şi aranjată cu bun-gust. N-am simţit nimic, nici măcar un vag sentiment de familiaritate – mi se părea o cameră oarecare dintr-o casă oarecare.

— Vă mulţumesc foarte mult că aţi fost de acord să vizităm casa, a spus doctorul Nash.

— Ei, n-aveţi pentru ce! a zis ea, pufnind într-un mod ciudat.

Dintr-odată, mi-am închipuit-o călare sau aranjând nişte flori.

— Aţi făcut multe reamenajări de când v-aţi mutat aici? a întrebat el.

— Destul de multe. Tot felul de lucruri mărunte.

M-am uitat la podelele de culoarea nisipului, la pereţii albi, la canapeaua crem şi la reproducerile după pictori contemporani agăţate pe pereţi. Mi-am adus aminte de casa din care plecasem de dimineaţă – greu mi-aş fi putut închipui una mai diferită de cea în care eram acum.

— Vă mai amintiţi cum arăta livingul când v-aţi mutat aici? a întrebat-o doctorul Nash.

Amanda a scos un oftat:

— Destul de vag, din păcate. Pe jos era o mochetă cafeniu-deschis, dacă nu mă înşel. Iar pereţii erau acoperiţi cu tapet – în dungi, parcă.

Am încercat să-mi imaginez camera aşa cum mi-o descria. Dar nu mi-am amintit nimic.

— Era şi un şemineu pe care l-am scos. Acuma îmi pare rău, pentru că era un detaliu destul de original.

— Ţi-ai amintit ceva, Christine? m-a întrebat medicul, iar când am clătinat din cap, a adăugat: Vrei să ne uităm şi la restul casei?

Am urcat la etaj, unde erau două camere.

— Giles lucrează destul de mult de acasă, a zis Amanda când am intrat în încăperea cu vedere spre faţă.

În ea se aflau un birou, dulapuri pentru dosare şi cărţi.

— Cred că proprietarii dinainte foloseau camera asta pe post de dormitor conjugal, a continuat Amanda, aruncându-mi o privire, însă eu n-am zis nimic. E un pic mai mare decât cealaltă, dar Giles nu poate dormi aici din pricina traficului.

A urmat o pauză.

— E arhitect, a adăugat ea.

Iarăşi n-am zis nimic.

— O mare coincidenţă, a continuat gazda noastră, pentru că cel de la care am cumpărat-o era şi el arhitect. L-am cunoscut când am venit să vedem casa. Soţul meu s-a înţeles foarte bine cu el, şi cred că tocmai de aceea ne-a vândut-o cu câteva mii mai ieftin decât preţul iniţial.

Încă o pauză. M-am întrebat dacă se aştepta s-o felicităm.

— Giles urmează să-şi înfiinţeze propriul birou de arhitectură.

„Au cumpărat-o de la un arhitect, mi-am zis în sinea mea. Nu de la un profesor. Deci nu lor le-a vândut-o Ben.” Am încercat să-mi imaginez camera cu un pat în locul biroului cu tăblie de sticlă, iar podelele şi pereţii albi acoperiţi cu mochetă şi tapet.

Doctorul Nash s-a întors cu faţa spre mine.

— Ţi-ai amintit ceva? Am clătinat din cap.

— Nu. Nimic.

Ne-am uitat şi în celălalt dormitor, apoi în baie, dar tot fără niciun rezultat, aşa că am revenit la parter şi am intrat în bucătărie.

— Vreţi o ceaşcă de ceai? ne-a întrebat Amanda. Nu-i niciun deranj. E gata preparat.

— Nu, mulţumesc, am zis eu.

Bucătăria avea un aspect destul de neprimitor. Era plină de muchii dure. Mobilierul era din lemn alb şi fier cromat, iar blatul pentru gătit părea turnat din ciment. Singura pată de culoare era un bol cu lămâi verzi.

— Oricum, nu mai stăm mult, am adăugat în cele din urmă.

— Bine, nicio problemă, a răspuns Amanda.

Aerul ei de om vioi şi săritor a dispărut dintr-odată, iar pe chipul ei s-a aşternut o expresie de dezamăgire. M-am simţit vinovată – gazda noastră sperase că o vizită la ea acasă avea să fie miracolul care să mă vindece.

— Mi-aţi putea da un pahar cu apă? am întrebat-o.

— Bineînţeles! mi-a răspuns, luminându-se la faţă. Imediat!

Mi-a întins un pahar, iar în clipa când l-am luat în mână, o altă amintire a prins viaţă.

Amanda şi doctorul Nash au dispărut. Am rămas singură. Pe blatul pentru gătit am văzut un peşte crud, umed şi strălucitor, aşezat pe o farfurie ovală. Am auzit o voce. O voce de bărbat. Mi-am dat seama că e a lui Ben, dar de când era mai tânăr: „Vin alb sau roşu?” M-am întors şi l-am văzut intrând în bucătărie. Era aceeaşi bucătărie – cea în care stăteam mai adineauri cu Amanda şi doctorul Nash – dar pereţii erau vopsiţi în altă culoare. Ben ţinea câte o sticlă de vin în fiecare mână. Era acelaşi, atâta doar că avea mustaţă, era mai slab şi mai puţin cărunt. Era gol, iar penisul lui semierect i se bălăngănea uşor în timp ce mergea. Pielea netedă şi întinsă îi scotea în evidenţă muşchii de pe braţe şi piept, şi m-am simţit puternic atrasă de el. Am crezut că o să rămân cu gura căscată, în schimb am izbucnit în râs.

„Cred că alb”, a zis el, râzând împreună cu mine, după care a pus ambele sticle pe masă şi s-a apropiat de mine. M-a luat în braţe, iar eu am închis ochii, am deschis gura – aproape involuntar – şi am început să ne sărutăm. I-am simţit penisul

atingându-mi pubisul şi am coborât încet mâna spre el. Chiar în timp ce-l sărutam, îmi spuneam că trebuie să ţin minte toate detaliile şi senzaţiile. „Trebuie să le introduc în cartea mea. Despre lucrurile astea vreau să scriu.”

Apoi mi-am lipit trupul de al lui, iar mâinile soţului meu au început să tragă de rochia de pe mine, bâjbâind după fermoar. „Stai! i-am spus. Opreşte-te…” Dar deşi i-am spus nu, cerându-i să înceteze, simţeam că îl doresc mai mult decât dorisem pe oricine altcineva înainte. „Să mergem sus, am zis eu. Repede!” Apoi am ieşit din bucătărie, dându-mi hainele jos, şi am pornit spre dormitorul cu mochetă gri şi tapet cu model albastru, spunându-mi: „Da, despre asta ar trebui să scriu în următorul meu roman, ăsta e sentimentul pe care vreau să-l surprind”.

M-am împiedicat. S-a auzit zgomot de sticlă spartă, iar imaginea mi-a dispărut din faţa ochilor. Era ca şi când bobina de film s-ar fi terminat, iar imaginile de pe ecran ar fi fost înlocuite cu o lumină pâlpâitoare şi umbrele câtorva fire de praf. Am deschis ochii.

Eram tot acolo, în bucătărie, dar acum îl aveam în faţă pe doctorul Nash, îndărătul căruia se afla Amanda, şi amândoi se uitau la mine cu un aer preocupat şi neliniştit. Mi-am dat seama că scăpasem paharul.

— Christine, a zis doctorul Nash. Christine, te simţi bine?

Nu i-am răspuns. Nu-mi dădeam seama ce simt. Din câte ştiam, era prima oară când îmi aduceam aminte de soţul meu.

Am închis ochii şi am încercat să resuscitez acea amintire. Am încercat să văd peştele şi vinul, pe soţul meu cu mustaţă, gol şi cu penisul bălăngănindu-se, dar imaginile nu s-au mai întors. Amintirea dispăruse, se evaporase ca şi când n-ar fi existat niciodată sau ca şi când ar fi fost distrusă de prezent.

— Da, i-am răspuns eu în cele din urmă. N-am nimic. Am…

— Ce s-a întâmplat? Sigur ţi-e bine?

— Mi-am amintit ceva.

Am văzut-o pe Amanda ducându-şi mâinile la gură cu un aer încântat.

— Serios? Excelent! Ce? Ce v-aţi amintit?

— Vă rog… a intervenit doctorul Nash.

A făcut un pas în faţă, luându-mă de braţ, iar cioburile i-au scrâşnit sub tălpi.

— Mi-am adus aminte de soţul meu. Era aici…

Entuziasmul Amandei s-a evaporat. „Asta-i tot?”, părea să spună expresia ei.

— Mi-am amintit de Ben! i-am repetat doctorului Nash, simţind că încep să tremur.

— Foarte bine, a zis el. E excelent!

M-au condus până în sufragerie, apoi am luat loc pe canapea. Amanda mi-a adus o cană de ceai fierbinte şi un biscuit pe o farfurioară. „Femeia asta nu înţelege, mi-am zis în sinea mea. Nu poate. Mi-am amintit de Ben. De mine pe când eram tânără. De noi doi împreună. Ştiu că eram îndrăgostiţi. Nu mai trebuie să-l cred pe cuvânt. E un lucru important. Dar ea nu-şi poate da seama cât de important e.”

Apoi am plecat spre casă cu doctorul Nash. Eram încântată şi mă simţeam plină de energie. Mă uitam la lumea din jur – lumea aceea străină, ciudată, misterioasă – şi nu mai vedeam în ea ameninţări, ci oportunităţi. Doctorul Nash mi-a spus că facem progrese. Era entuziasmat. „Ce bine!”, spunea el întruna. Nu-mi dădeam seama dacă era bine pentru mine sau pentru el şi cariera lui. Mi-a zis că ar vrea să mă programeze la tomograf, şi am acceptat aproape fără să stau pe gânduri. Mi-a dat şi el un telefon mobil, spunându-mi că fusese al prietenei lui. Nu semăna cu cel pe care îl aveam de la Ben. Era mai mic şi avea o clapetă care, atunci când se deschidea, dădea la iveală o tastatură şi un ecran interior. „Nu mai avem ce să facem cu el, mi-a explicat. Poţi să mă suni oricând. Oricând simţi că e ceva important. Şi să-l ţii mereu la tine. O să te sun pe el să-ţi amintesc de jurnal.” Asta s-a întâmplat în urmă cu câteva ore. Acum îmi dau seama că mi l-a dat ca să mă poată suna fără să afle Ben. De fapt, cam asta mi-a zis şi el: „Am sunat deunăzi şi mi-a răspuns Ben. Ar putea să i se pară ciudat. Cu telefonul ăsta, o să fie mai uşor”. L-am luat fără să spun nimic.

Aşadar, mi-am amintit de Ben. Mi-am amintit că-l iubeam. În curând, o să se întoarcă acasă. Poate că mai încolo, când o să mergem la culcare, o să mă revanşez pentru că l-am refuzat acum două zile. Mă simt vie. Debordând de energie.

Marţi, 13 noiembrie

E după-amiază. În scurtă vreme, Ben o să se întoarcă acasă după încă o zi de lucru. Stau cu acest jurnal în faţa mea. În jurul prânzului, m-a sunat un bărbat – doctorul Nash – care mi-a spus unde să-l caut. Eram în camera de zi când a sunat şi la început am crezut că nu ştie cu cine stă de vorbă. „Uită-te în cutia de pantofi din şifonier, m-a rugat el. Ai să găseşti o agendă.” Nu l-am crezut, dar a aşteptat la telefon cât m-am dus să mă uit şi am văzut că avea dreptate. Jurnalul meu era în cutie, înfăşurat în hârtie cerată. L-am ridicat cu grijă, ca şi când ar fi fost un obiect fragil, iar apoi, după ce mi-am luat la revedere de la medic, m-am aşezat în genunchi chiar lângă şifonier şi l-am citit. Cuvânt cu cuvânt.

Eram agitată, dar nu-mi dădeam seama de ce. Jurnalul mi se părea un lucru interzis şi periculos, deşi probabil că era un sentiment provocat de grija cu care îl ascunsesem. Am ridicat privirea de mai multe ori să văd cât e ceasul, ba chiar l-am închis repede şi l-am înfăşurat la loc în hârtia cerată când am auzit zgomotul unei maşini. Dar acum sunt calmă. Fac aceste însemnări în dormitor, chiar lângă bovindou. Mi se pare un loc familiar – poate că stau deseori aici. Am o bună perspectivă asupra străzii: într-o parte văd un şir de copaci înalţi în spatele cărora se află un parc, iar în cealaltă parte, un rând de case şi o altă stradă, una mai aglomerată. Îmi dau seama că, deşi pot alege să-l ascund de Ben, nu s-ar întâmpla nimic îngrozitor dacă l-ar găsi. Doar e soţul meu. Şi pot avea încredere în el.

Citesc iarăşi despre entuziasmul care m-a cuprins ieri, în drum spre casă. Sentimentul acesta a dispărut. Acum mă simt mulţumită. Încă. Pe stradă trec maşini. Din când în când, văd pe câte cineva care se plimbă pe trotuar: un bărbat care fluieră o melodie sau o tânără mamă care îşi duce copilul în parc – o văd şi când se întoarce. În zare, un avion se pregăteşte de aterizare şi pare că stă pe loc.

Casele de peste drum sunt goale, iar strada e liniştită – nu se aude decât fluieratul bărbatului şi lătratul unui câine nemulţumit. Agitaţia dimineţii, cu simfonia ei de uşi închise, vorbe de rămas-bun şi motoare turate, a dispărut complet. Mă simt singură pe lume.

Începe să plouă. Stropii mari izbesc geamul din faţa mea, rămân nemişcaţi o clipă, apoi, împreună cu alţii, îşi încep coborâşul lent. Îmi lipesc palma de sticla rece.

Mă separă atât de multe lucruri de lumea de afară.

Am citit că am fost să vizitez casa în care am locuit împreună cu soţul meu. Oare chiar am scris ieri acele cuvinte? Nu simt că-mi aparţin. Am citit şi despre ziua pe care mi-am amintit-o. Despre cum mă sărutam cu Ben – în casa pe care am cumpărat-o împreună cu mult timp în urmă – iar când închid ochii revăd acea scenă. La început e înceţoşată, are contururi vagi, dar apoi imaginea începe să strălucească şi se limpezeşte, căpătând dintr-odată o claritate copleşitoare. Ben îmi smulge hainele de pe mine şi mă strânge în braţe, iar sărutările lui devin mai precipitate, mai pasionale. Îmi aduc aminte că nici n-am mâncat peştele, nici n-am băut vinul; după ce am făcut dragoste, am rămas în pat mult timp, cu picioarele împletite şi cu capul sprijinit pe pieptul lui; Ben îmi mângâia părul, şi simţeam cum mi se usca sperma pe pântece. Am rămas în tăcere, învăluiţi în fericire ca într-un nor.

— Te iubesc, mi-a spus el după o vreme.

Vorbea în şoaptă, ca şi când n-ar mai fi spus niciodată acele cuvinte şi, cu toate că le mai rostise de multe ori, păreau noi. Interzise şi periculoase. M-am uitat la el, la perii din bărbia lui, la carnaţia buzelor şi la conturul nasului de deasupra lor.

— Şi eu te iubesc, i-am răspuns eu în şoaptă, ca şi când cuvintele ar fi fost fragile.

M-a strâns în braţe şi m-a sărutat uşor. Pe creştet, pe frunte. Am închis ochii şi mi-a sărutat pleoapele, abia atingându-le cu buzele. Mă simţeam în siguranţă. Acasă. Aveam impresia că acolo, lipită de trupul lui, era singurul loc în care mă puteam adăposti. Singurul loc în care îmi doream să fiu. Am stat în tăcere o vreme, ţinându-ne în braţe, cu trupurile lipite şi respiraţiile sincronizate. Simţeam că tăcerea ar putea face ca acele clipe să dureze veşnic, ceea ce tot n-ar fi fost de ajuns.

Ben a fost cel care a rupt vraja.

— Trebuie să plec, a spus el, iar eu am deschis ochii şi i-am luat mâna într-a mea.

Era caldă. Şi moale. Am dus-o la gură şi am sărutat-o. Gust de sticlă. Şi de pământ.

— Deja? l-am întrebat.

M-a sărutat încă o dată.

— Da. E mai târziu decât îţi închipui. O să pierd trenul.

Am simţit că mă scufund. Despărţirea mi se părea de neconceput. De nesuportat.

— Mai stai, l-am rugat eu. Iei următorul tren.

— Chris, ştii bine că nu pot, mi-a spus el râzând.

L-am sărutat şi i-am zis:

— Ştiu, ştiu.

După ce a plecat, am făcut un duş. M-am spălat pe îndelete, săpunindu-mă abundent, simţind apa pe piele ca şi cum ar fi fost o senzaţie nouă. Când m-am întors în dormitor, m-am parfumat, mi-am pus cămaşa de noapte şi un capot, apoi am coborât în living.

Se făcuse întuneric. Am aprins lumina. Pe masa din faţa mea se afla o maşină de scris în care aştepta o pagină albă, iar alături de ea, un teanc subţire de foi puse cu faţa scrisă în jos. M-am aşezat în faţa maşinii. Am început să scriu. „Capitolul al doilea.”

Apoi m-am oprit. Nu ştiam ce să scriu mai departe, cum să încep. Am scos un oftat, sprijinindu-mi mâinile pe taste. Atingerea lor netedă şi rece mi se părea familiară, iar forma lor părea să mi se muleze pe buricele degetelor. Am închis ochii şi am continuat să scriu.

Degetele dansau pe tastatură automat, aproape fără să mă gândesc. Când am deschis ochii, am văzut că scrisesem o singură frază.

„Lizzy nu ştia ce făcuse şi nici cum putea fi îndreptat.”

M-am uitat la ea. Ceva concret pe pagina albă.

„O porcărie!”, mi-am zis în sinea mea. Eram enervată. Ştiam că puteam scrie mai bine de-atât. Cu două veri în urmă, cuvintele curgeseră cu mare uşurinţă, împrăştiindu-se pe hârtie ca nişte confetti. Dar acum? Acum, ceva era în neregulă. Limbajul parcă devenise rigid. Ţeapăn.

Am luat un pix şi am tăiat fraza. M-am simţit mai bine când am văzut-o traversată de o linie de la un cap la altul, dar iarăşi mă blocasem – nu ştiam de unde să încep.

M-am ridicat în picioare şi mi-am aprins o ţigară din pachetul pe care îl lăsase Ben pe masă. Am tras un fum adânc, l-am ţinut câteva clipe în plămâni, apoi l-am suflat afară. Mi-am dorit să fi fost iarbă şi m-am întrebat de unde aş putea face rost pentru situaţiile de genul ăsta. Mi-am turnat ceva de băut – votcă simplă

într-un pahar de whisky – şi am luat o gură. Va trebui să găsesc o soluţie. „E un blocaj… mi-am zis. Of, cum dracu’ am ajuns a recurg la clişee dintr-astea?”

Ultima oară? Cum am ieşit din impas ultima oară? M-am dus la biblioteca de pe peretele din sufragerie şi, cu ţigara bălăngănindu-mi-se între buze, am scos o carte din raftul de sus. „Sigur o să găsesc o soluţie în ea.”

Am pus votca jos şi am răsucit cartea în mână. Mi-am aşezat degetele pe copertă cu multă grijă, ca şi când ar fi fost un obiect fragil, apoi le-am plimbat de-a lungul titlului: *Pentru păsările dimineţii.* De Christine Lucas. Am deschis-o şi am început s-o răsfoiesc.

*

Imaginea a dispărut. Ochii mi s-au deschis. Camera în care mă aflam era urâtă şi cenuşie, dar încă respiram precipitat. Am fost uşor surprinsă când mi-am dat seama că, pe vremuri, eram fumătoare, dar în clipa următoare sentimentul acesta a fost înlocuit de altceva. Oare era adevărat? Chiar scrisesem un roman? Fusese publicat? M-am ridicat în picioare, iar jurnalul mi-a alunecat din poală. Dacă era aşa, atunci înseamnă că fusesem cineva, cineva cu o viaţă, cu scopuri, ambiţii şi realizări. Am coborât treptele în grabă.

Era adevărat? Ben nu mi-a spus nimic în dimineaţa asta. Nu mi-a spus că eram scriitoare. Azi-dimineaţă am citit despre plimbarea pe Parliament Hill. După ce ne-am aşezat pe bancă, mi-a spus că, atunci când am avut accidentul, lucram ca secretară.

M-am uitat prin biblioteca din living. Dicţionare. Un atlas. Un ghid practic pentru reparaţii în gospodărie. Câteva romane cartonate care, judecând după cum arătau, nu cred că fuseseră citite. Dar nimic scris de mine. Nimic care să-mi dea de înţeles că publicasem un roman. Mă învârteam de colo-colo, cuprinsă de agitaţie. „Trebuie să fie undeva pe-aici, mi-am zis. Trebuie!” Dar apoi mi-a venit în minte un alt gând: poate că scena pe care o văzusem nu era o amintire, ci o invenţie. Poate că, în lipsa unei biografii adevărate la care să se raporteze şi să mediteze, mintea mea a inventat o poveste. Poate că subconştientul meu a hotărât că sunt scriitoare, pentru că e ceea ce mi-am dorit

întotdeauna să fiu.

Am urcat iarăşi la etaj. Rafturile din birou erau pline cu dosare şi manuale de utilizare a computerelor, iar azi-dimineaţă, când făcusem turul casei, nu văzusem nicio carte în dormitoare. Am rămas pe gânduri o clipă, apoi am văzut computerul din faţa mea, cu ecranul său negru şi tăcut. Ştiam ce trebuie să fac, deşi nu-mi dau seama de unde. Am apăsat pe butonul de pornire, iar unitatea a început să zumzăie sub birou. O clipă mai târziu s-a aprins şi monitorul. Din difuzoarele aşezate lângă el s-au auzit câteva note, apoi a apărut o imagine. O fotografie cu Ben şi cu mine – amândoi zâmbeam. În mijlocul feţelor noastre erau două casete; în dreptul primei scria: „Nume de utilizator”, iar în dreptul celei de-a doua: „Parolă”.

În episodul pe care tocmai mi-l amintisem, scriam la maşină fără să mă uit la tastatură: degetele mele dansau pe butoane ca şi când ar fi fost mânate de instinct. Am poziţionat cursorul în căsuţa lângă care scria „Nume de utilizator” şi am dus mâinile deasupra tastaturii. Oare era adevărat? Chiar puteam să scriu fără să mă uit? Mi-am aşezat degetele pe tastatură. Degetele mici şi-au căutat tastele de care răspundeau, după care şi celelalte s-au aşezat la locurile lor. Am închis ochii şi, fără să mă gândesc, am început să tastez, ascultându-mi respiraţia şi ţăcănitul tastelor. Când am terminat, m-am uitat la ce făcusem, la ce scrisesem în căsuţă. Mă aşteptam să fie ceva fără noima, dar ceea ce-am văzut m-a şocat.

„Vulpea maronie şi sprintenă se năpusteşte asupra câinelui leneş.”

Mă uitam ţintă la ecran. Era adevărat. Chiar puteam să scriu fără să mă uit la tastatură. Deci poate că episodul de mai adineauri nu era o invenţie, ci o amintire.

Poate chiar scrisesem un roman.

Am dat fuga în dormitor. Totul părea lipsit de sens. Preţ de o clipă, am avut sentimentul copleşitor că îmi pierd minţile. Romanul părea să existe şi să nu existe în acelaşi timp, să fie real şi complet imaginar. Nu-mi aminteam nimic despre el, nimic despre intriga şi personajele lui, nici măcar de ce alesesem acel titlu, şi totuşi simţeam că era real, ca şi când ar fi pulsat în mine ca o inimă.

Şi de ce Ben nu-mi spusese nimic despre el? De ce nu păstrase un exemplar la vedere? Mi l-am închipuit ascuns

undeva în casă, înfăşurat în hârtie cerată şi pus la păstrate într-o cutie din pod sau undeva în pivniţă. De ce?

Apoi mi-a venit în minte o altă explicaţie. Ben mi-a spus că am lucrat ca secretară – poate că acesta era singurul motiv pentru care ştiam să scriu la maşină.

Am scos din geantă unul dintre telefoanele mobile, fără să-mi pese dacă era cel de la Ben sau cel de la medic. Aproape că nu-mi păsa pe cine aveam să sun: pe soţul meu sau pe medic. Amândoi mi se păreau la fel de străini. L-am deschis şi am căutat prin agendă până am dat de un nume cunoscut, apoi am apăsat pe tasta de apel.

— Alo, doctorul Nash? am zis eu când am auzit că mi s-a răspuns. Sunt eu, Christine.

A dat să spună ceva, dar l-am întrerupt imediat.

— Ştii cumva dacă am scris ceva?

— Poftim?

Mi-am dat seama că era derutat şi, preţ de o clipă, am avut impresia că făcusem o mare greşeală. M-am întrebat dacă ştia măcar cine sunt, dar apoi a zis:

— Christine?

Am repetat ce-i spusesem.

— Tocmai mi-am amintit un episod. S-a întâmplat în urmă cu câţiva ani, la începutul relaţiei mele cu Ben. Mi-am adus aminte că scriam ceva. Cred că era un roman. Am scris cumva vreun roman?

Părea să nu înţeleagă ce-i spun.

— Un roman?

— Da. Din câte îmi amintesc, atunci când eram mică voiam să fiu scriitoare. Aşa că mă întrebam dacă am scris ceva vreodată. Ben mi-a zis că am lucrat ca secretară, dar mă întrebam dacă…

— Nu ţi-a spus? m-a întrerupt el. Când ţi-ai pierdut memoria, lucrai la cel de-al doilea roman al tău. Primul a fost publicat şi s-a bucurat de succes. N-aş zice că a fost un bestseller, dar cu siguranţă a avut succes.

Cuvintele mi se învălmăşeau în cap. Un roman. Succes. Publicat. Era adevărat. Amintirea mea era autentică. Nu ştiam ce să zic. Nu ştiam ce să cred.

Mi-am luat la revedere, apoi am venit la etaj să scriu toate astea.

*

Ceasul de pe noptieră arată zece şi jumătate. Cred că nu mai e mult până când Ben o să vină la culcare şi totuşi, stau aici, pe marginea patului, şi scriu. După masa de prânz, am avut o discuţie cu el. M-am frământat toată după-amiaza, trecând dintr-o cameră în alta, uitându-mă la lucrurile din jur de parcă le-aş fi văzut pentru prima oară şi întrebându-mă de ce îndepărtase Ben toate urmele modestului meu succes. Nu avea niciun sens. Oare îi era ruşine? Se simţea stânjenit? Scrisesem despre el şi despre viaţa noastră de cuplu? Sau era vorba de ceva mai grav? Un lucru sumbru, pe care încă nu reuşeam să-l văd?

Când a ajuns acasă, deja luasem hotărârea de a-l întreba direct, dar acum? Acum nu mi se mai părea posibil. Ar fi fost ca şi când l-aş fi acuzat că minte.

Aşa că, la un moment dat, am abordat subiectul cu un aer degajat.

— Ben, dar eu cum îmi câştigam existenţa? l-am întrebat, iar el a ridicat privirea din ziar. Aveam cumva o slujbă?

— Da. Ai lucrat ca secretară o vreme. Imediat după ce ne-am căsătorit.

Am încercat să păstrez un ton neutru.

— Serios? Mi se pare că voiam să fiu scriitoare.

A împăturit ziarul, acordându-mi toată atenţia.

— Ţi se pare?

— Da. Îmi aduc aminte limpede că îmi plăceau cărţile când eram mică. Şi parcă voiam să devin scriitoare.

A întins braţul peste masa din sufragerie şi mi-a luat mâna într-a lui. Avea o privire tristă. Dezamăgită. „Ce păcat, părea să spună. Ghinion. Nu cred c-o să ştii vreodată cu siguranţă.”

— Eşti sigur? l-am întrebat. Parcă îmi aduc aminte că…

— Te rog, Christine, m-a întrerupt el. Lucrurile astea sunt rodul imaginaţiei tale.

Restul serii am rămas tăcută, auzind doar gândurile care îmi răsunau în cap. De ce-ar face asta? De ce-ar susţine că n-am scris niciodată nimic? De ce? M-am uitat la el o vreme în timp ce moţăia pe canapea, sforăind uşor. De ce nu i-am spus că ştiu că am scris un roman? Oare atât de puţină încredere am în el? Ieri mi-am amintit cum stăteam îmbrăţişaţi în pat, spunându-ne în

şoaptă că ne iubim în timp ce afară se lăsa întunericul. Cum de-am trecut de la apropierea de atunci la neîncrederea de acum?

Dar apoi mi-am imaginat ce s-ar întâmpla dacă aş da peste un exemplar din romanul meu într-un dulap sau în fundul unui raft. Nu mi-aş putea spune decât: „Ia uite cât de sus erai când ai căzut. Uite ce ştiai să faci înainte ca o maşină pe un drum acoperit cu gheaţă să-ţi ia totul, transformându-te într-un om complet inutil”. N-ar fi un moment plăcut. Îmi închipui că m-aş isteriza – mult mai mult decât în după-amiaza asta, când conştientizarea măcar a fost treptată, declanşată de o amintire mult dorită. Aş ţipa şi aş plânge. Efectul ar putea fi devastator.

Nu-i de mirare că Ben şi-ar putea dori să-mi ascundă toate astea. Acum mi-l imaginez strângând toate exemplarele şi arzându-le pe grătarul pentru friptură aflat în grădina din spate, înainte să hotărască ce urmează să-mi spună. Cum ar fi mai bine să-mi reinventeze trecutul ca să-l facă mai suportabil. Ce ar fi bine să cred până la sfârşitul vieţii.

Însă acum s-a sfârşit. Ştiu adevărul. Propriul meu adevăr – unul care nu mi-a fost povestit, ci pe care mi l-am amintit singură. Iar acum este scris. Nu se va mai pierde, chiar dacă se păstrează în jurnal, nu în memoria mea.

Ştiu că jurnalul acesta – a doua mea carte, îmi dau seama cu mândrie – poate fi periculos, dar este şi necesar. Nu e o ficţiune. Şi ar putea da la iveală lucruri care mai bine ar rămâne ascunse. Secrete care nu ar trebui să lasă la lumină.

Şi totuşi, pixul meu continuă să străbată paginile acestei agende.

Miercuri, 14 noiembrie

Azi-dimineaţă, l-am întrebat pe Ben dacă a avut vreodată mustaţă. Încă eram confuză, neştiind cu siguranţă ce e adevărat şi ce nu. M-am trezit devreme şi, spre deosebire de celelalte zile, nu mi-am mai închipuit că sunt un copil. M-am simţit femeie în toată firea. O prezenţă sexuală. Întrebarea din mintea mea n-a fost: „De ce sunt în pat cu un bărbat?”, ci: „Oare cine e?” şi „Ce-om fi făcut împreună?”. În baie, m-am uitat îngrozită la imaginea mea din oglindă, dar fotografiile din jurul ei păreau să rezoneze cu adevărul. Am văzut numele bărbatului – Ben – şi mi s-a părut cumva familiar. Vârsta şi mariajul meu păreau lucruri care îmi erau reamintite, nu spuse pentru prima oară. Erau îngropate undeva în fiinţa mea, dar nu foarte adânc.

Doctorul Nash m-a sunat aproape imediat după ce Ben a plecat la serviciu. Mi-a adus aminte de jurnal, iar apoi – după ce mi-a spus că o să vină mai încolo să mă ducă la tomograf – l-am citit în întregime. Am găsit în el câteva lucruri care mi se păreau oarecum familiare şi pasaje pe care îmi aminteam vag că eu le scrisesem. Era ca şi cum câteva urme de memorie ar fi reuşit să supra vieţuiască peste noapte.

Poate de aceea trebuia să fiu sigură că lucrurile din el erau adevărate. L-am sunat pe soţul meu.

— Ben, am zis eu, după ce m-a asigurat că nu era ocupat, ai avut vreodată mustaţă?

— Ce întrebare ciudată!

Am auzit clinchetul unei linguriţe şi mi l-am imaginat învârtind într-o ceaşcă de cafea, cu un ziar în faţă. Mă simţeam ciudat. Nu ştiam cât de multe pot să-i spun.

— Păi… am început. Cred că mi-am amintit ceva.

Tăcere.

— Ţi-ai amintit ceva? a zis el în cele din urmă.

— Da, cred că da.

Mi-au trecut prin minte lucrurile pe care le scrisesem în urmă cu două zile – trupul lui gol, mustaţa şi erecţia – şi cele pe care mi le amintisem ieri. Noi doi în pat, sărutându-ne. Toate au redevenit limpezi pentru câteva clipe, apoi s-au cufundat iarăşi în adâncul meu. Dintr-odată, mi s-a făcut teamă.

— Parcă îmi aduc aminte de tine cu mustaţă.

A izbucnit în râs, şi l-am auzit punându-şi jos ceaşca. Am simţit că pământul începe să-mi fugă de sub picioare. Poate că tot ce scrisesem era pură invenţie. „La urma urmelor, sunt romancieră, mi-am zis în sinea mea. Sau cel puţin eram.”

în clipa următoare, m-a izbit fragilitatea argumentului meu. Pe vremuri, scrisesem literatură, deci afirmaţia că fusesem romancieră ar fi putut fi şi ea o simplă plăsmuire literară. Caz în care n-ar fi fost adevărat că scrisesem literatură. Simţeam că mi se învârte capul.

„Dar, mi-am spus eu, mie mi se pare că e adevărat.” În plus, puteam să scriu fără să mă uit la tastatură. Sau cel puţin aşa îmi notasem în jurnal…

— Spune-mi, ai avut mustaţă? l-am întrebat eu cu disperare. Pentru mine, e… e important.

— Să mă gândesc…

Mi-am imaginat că închide ochii şi îşi muşcă buza de jos, parodiind mina unui om concentrat.

— Cred că da, a zis el. O perioadă foarte scurtă. Cu mulţi ani în urmă. Deşi nu sunt sigur…

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Gata, mi-am amintit: chiar am purtat mustaţă. Cam o săptămână. Dar a trecut mult de-atunci.

— Mulţumesc, am zis cu un aer uşurat, iar pământul pe care păşeam a devenit un pic mai sigur.

— Te simţi bine? m-a întrebat, iar eu i-am spus că da.

Doctorul Nash a venit să mă ia pe la prânz. Când vorbiserăm la telefon, mă sfătuise să mănânc ceva înainte, dar nu-mi era foame. Poate din pricina emoţiei.

— O să mergem la un coleg de-al meu, mi-a explicat el în maşină. Doctorul Paxton.

N-am zis nimic.

— E expert în neuroimagistica funcţională a pacienţilor cu probleme ca ale tale, a continuat el. Am lucrat împreună.

— Înţeleg.

Stăteam pe loc, pentru că fuseserăm prinşi într-un ambuteiaj.

— Te-am sunat cumva ieri? l-am întrebat, iar el mi-a zis că da.

— Ţi-ai citit jurnalul?

— Cea mai mare parte. Am sărit peste anumite bucăţi. Deja e foarte lung.

— Peste ce părţi ai sărit? m-a întrebat el, cu un aer interesat.

Am rămas pe gânduri preţ de câteva clipe.

— Sunt bucăţi care mi se par familiare. Probabil am sentimentul că nu fac decât să-mi amintească lucruri pe care deja le ştiu. Pe care mi le amintesc deja…

— Asta-i bine! a zis el, uitându-se la mine. Foarte bine!

Am simţit un fior de plăcere.

— Spune-mi, de ce te-am sunat ieri?

— Voiai să ştii dacă într-adevăr ai scris un roman, mi-a răspuns.

— Şi? Am scris sau nu?

S-a uitat iarăşi la mine.

— Da, mi-a răspuns el, zâmbind. Chiar ai scris unul.

Traficul s-a deblocat şi am luat-o din loc. Mă simţeam uşurată. Ştiam că ceea ce scrisesem era adevărat. Am fost relaxată tot restul drumului.

Doctorul Paxton era mai în vârstă decât mă aşteptam. Purta un sacou de tweed, iar din urechi şi din nas îi ieşeau peri albi. Mi-a făcut impresia că deja ar fi trebuit să fie pensionat.

— Bine aţi venit la Centrul de Imagistică Vincent Hall, a spus el când doctorul Nash ne-a făcut cunoştinţă, iar apoi, privindu-mă în ochi, a clipit şi a dat mâna cu mine. Nu vă faceţi griji. Nu e chiar atât de impresionant pe cât lună. Intraţi, vă rog. Daţi-mi voie să vă conduc.

Am intrat în clădire.

— Suntem asociaţi atât cu spitalul, cât şi cu universitatea… Pe aici, vă rog, ne-a ghidat el când am ajuns în hol. Ceea ce poate fi atât o binecuvântare, cât şi un blestem.

N-am înţeles că voia să spună, aşa că am aşteptat să dea o explicaţie, dar n-a zis nimic.

— Serios? am întrebat eu zâmbind – încerca să mă ajute, aşa că m-am gândit să fiu politicoasă.

— Toată lumea vrea câte ceva de la noi, mi-a răspuns el râzând. Dar nimeni nu vrea să ne plătească.

Am traversat o sală de aşteptare plină cu scaune goale, pahare de plastic goale şi exemplare din aceleaşi reviste pe care mi le lăsase Ben acasă – *Radio Times* şi *Hello!* la care se adăugau *Country Life* şi *Marie Claire.* Arăta de parcă tocmai avusese loc o petrecere acolo, şi toată lumea plecase în grabă.

Doctorul Paxton s-a oprit în faţa unei uşi.

— Vreţi să vedeţi camera de control?

— Da, vă rog, am zis eu.

— Imagistica funcţională prin RMN e o tehnică foarte nouă, mi-a explicat el după ce am intrat. Aţi auzit de RMN? Rezonanţă magnetică?

Ne aflam într-o cameră mică, luminată doar de strălucirea fantomatică a câtorva monitoare de computer. Unul dintre pereţi era ocupat de o fereastră, iar dincolo de ea se afla o altă cameră, dominată de o maşinărie cilindrică din care ieşea un pat – ca o limbă dintr-o gură. M-a cuprins teama. Nu ştiam nimic despre acel aparat. Dar cum aş fi putut şti, din moment ce nu aveam memorie?

— Nu, i-am răspuns eu în cele din urmă.

— Îmi pare rău, mi-a zis el zâmbind. Rezonanţa magnetică e o tehnică utilizată pe scară destul de largă. Seamănă puţin cu radiografia. Ei bine, aici folosim unele dintre aceste tehnici de imagistică medicală pentru a vedea cum lucrează creierul. Deci ne interesează funcţionarea lui.

Apoi a intervenit şi doctorul Nash – nu mai scosese o vorbă de mult timp – iar vocea lui era slabă, aproape timidă. M-am întrebat dacă îl admira pe doctorul Paxton sau dacă pur şi simplu voia neapărat să-i lase o bună impresie.

— Dacă cineva are o tumoare pe creier, trebuie să-i scanăm capul să vedem unde anume se află şi ce parte a creierului este afectată. Asta înseamnă să investighezi structura anatomică. În schimb, rezonanţa magnetică funcţională ne permite să observăm ce parte a creierului foloseşte cineva atunci când îndeplineşte anumite sarcini. Iar noi vrem să aflăm cum procesează creierul tău amintirile.

— Cum ar veni, ce părţi se aprind, a rezumat Paxton. Pe unde se scurg lichidele…

— Iar lucrul ăsta o să vă fie de ajutor?

— Sperăm că ne va ajuta să stabilim unde s-a produs leziunea, a zis doctorul Nash. Ce s-a stricat. Ce anume nu funcţionează cum trebuie.

— Şi asta mă va ajuta să-mi recapăt memoria?

Doctorul Nash a făcut o pauză, apoi a zis:

— Sperăm că da.

Mi-am pus verigheta şi cerceii într-o tavă de plastic.

— Va trebui să vă lăsaţi şi geanta aici, mi-a spus doctorul Paxton, apoi m-a întrebat dacă mai am vreun piercing. Aţi fi surprinsă dacă aţi afla ce idei năstruşnice au unii… a adăugat el când am clătinat din cap. E o măgăoaie destul de zgomotoasă, aşa c-o să aveţi nevoie de astea, mi-a explicat, întinzându-mi o pereche de dopuri antifonice de culoare galbenă. Sunteţi gata?

— Nu ştiu, am răspuns eu pe un ton ezitant.

Încetul cu încetul, frica mi se strecura în tot trupul. Camera părea să devină mai mică şi mai întunecată, în timp ce scanerul RMN de dincolo de geam căpăta proporţii şi mai mari. Aveam senzaţia că-l mai văzusem o dată – sau un aparat asemănător.

— Nu sunt sigură… am adăugat.

Doctorul Nash s-a apropiat de mine, luându-mă uşor de braţ.

— Nu e deloc dureros. Doar un pic zgomotos.

— E o tehnică sigură?

— Sută la sută. O să fiu aici, de partea asta a geamului. O să te putem vedea pe tot parcursul procedurii.

Probabil că încă aveam un aer nesigur, pentru că doctorul Paxton a simţit nevoia să adauge:

— Nu vă faceţi griji. Sunteţi pe mâini bune, scumpă doamnă. N-o să se întâmple nimic rău.

M-am uitat la el, iar el mi-a zâmbit şi a zis:

— Imaginaţi-vă că vi s-au rătăcit amintirile. Şi că acum se află ascunse undeva în mintea dumneavoastră. Tot ce facem cu aparatul ăsta e să încercăm să aflăm unde sunt.

Îmi era frig, cu toate că mă înveliseră cu o pătură, şi era întuneric: nu vedeam decât lumina intermitentă a becului roşu montat în cameră şi o oglindă agăţată la câţiva centimetri deasupra capului meu în aşa fel, încât să reflecte imaginea unui monitor de computer amplasat în altă parte. În afară de dopurile antifonice, aveam şi o pereche de căşti prin care îmi spuseseră că aveau să comunice cu mine, dar deocamdată nu îmi transmiseseră nimic. Nu auzeam decât un zumzet îndepărtat, şuierul aspru şi uşor precipitat al respiraţiei mele şi bufniturile înfundate ale inimii.

În mâna dreaptă ţineam un bulb de plastic plin cu aer. „Strânge-l, dacă vrei să ne spui ceva, mi-a explicat doctorul Paxton. N-o să te putem auzi dacă vorbeşti.” I-am mângâiat uşor

suprafaţa moale şi am aşteptat. Voiam să închid ochii, dar îmi spuseseră să-i ţin deschişi şi să mă uit la monitorul din oglindă. Capul îmi era susţinut de două sprijinitori din spumă – n-aş fi putut să mă mişc nici dacă aş fi vrut – iar pătura de pe mine semăna cu un giulgiu.

Un moment de linişte, apoi un clic. Atât de puternic, încât, deşi aveam dopuri antifonice, am tresărit. A urmat încă unul. Şi un al treilea. Un sunet gros, care venea din maşinărie sau din capul meu – nu-mi puteam da seama. O maşinărie uriaşă care părea să se trezească la viaţă. Momentul de linişte dinaintea atacului. Ţineam bine bulbul de plastic, hotărâtă să nu-l strâng. S-a auzit un zgomot asemănător cu o sirenă sau cu huruitul unei bormaşini. S-a repetat de multe ori şi era extrem de puternic, atât de puternic, încât tresăream din tot trupul. Am închis ochii.

O voce în ureche:

— Deschideţi ochii, vă rog.

Nu ştiu cum, dar mă puteau vedea.

— Nu vă faceţi griji, totul e în regulă.

„În regulă? mi-am zis în sinea mea. De unde ştiu ei ce înseamnă ca lucrurile să fie în regulă? De unde ştiu ei ce înseamnă să fii ca mine, să stai întinsă aici, într-un oraş de care nu-ţi aminteşti, cu oameni pe care îi întâlneşti pentru prima oară? Sunt ca un vas fără ancoră, care pluteşte după cum bate vântul.”

O voce diferită. Cea a doctorului Nash.

— Uită-te la imagini, te rog. Gândeşte-te la ce înfăţişează şi spune ce sunt, dar numai pentru tine. Să nu zici nimic cu voce tare.

Am deschis ochii. În mica oglindă de deasupra mea se perindau nişte desene albe pe fond negru. Un bărbat. O scară. Un scaun. Un ciocan. Le-am denumit în mintea mea pe măsură ce apăreau, iar la sfârşit, ecranul a afişat următorul mesaj: „Mulţumesc! Acum relaxează-te!” Mi-am repetat acest îndemn, ca să-mi ţin mintea ocupată, întrebându-mă în acelaşi timp cum te puteai relaxa în pântecele unei astfel de maşinării.

Apoi am văzut pe ecran o altă instrucţiune: „Aminteşte-ţi un eveniment din trecut”, iar sub ea: „O petrecere”.

Am închis ochii.

Am încercat să mă gândesc la petrecerea pe care mi-am amintit-o în timp ce stăteam cu Ben pe Parliament Hill şi ne uitam la focurile de artificii. Am încercat să-mi închipui că mă aflu pe acoperiş împreună cu prietena mea, că aud zgomotele de la petrecerea de sub noi, că simt în aer mirosul artificiilor.

Mi-au apărut nişte imagini în minte, dar aveam senzaţia că nu sunt reale. Îmi dădeam seama că nu mi le aminteam, ci le inventam.

Am încercat să-l văd pe Keith, să-mi aduc aminte că mă ignorase, dar n-am reuşit. Iarăşi pierdusem acele amintiri. Erau îngropate – ca pentru totdeauna – dar acum cel puţin ştiam că există, că sunt încuiate undeva în mintea mea.

Apoi m-am gândit la petrecerile din copilărie. Zile de naştere, cu mama, o mătuşă şi verişoara mea Lucy. Numere de magie. Telefonul fără fir. Baba-oarba. Scaunele. Mama împachetând pungi cu dulciuri ca să le ofere drept premii. Sandviciuri din pâine fără coajă, cu carne de la conservă sau cu pastă de peşte. Tarte şi jeleuri.

Mi-am amintit o rochie albă cu volănaşe la mâneci, nişte şosete cu volănaşe şi o pereche de pantofi negri. Încă am părul blond şi stau lângă o masă pe care se află un tort cu lumânări. Trag aer în piept, mă aplec în faţă şi suflu. Fumul se ridică în aer.

Apoi mi-au năvălit în minte scene de la o altă petrecere. Sunt acasă şi mă uit pe fereastra de la dormitorul meu. Am vreo şaptesprezece ani şi sunt goală. Văd şiruri lungi de mese din lemn, pe care sunt aşezate tăvi cu sandviciuri, pateuri cu carne şi carafe cu suc de portocale. La ferestrele tuturor caselor flutură steagul Marii Britanii. Albastru, roşu, alb.

Strada e plină de copii în costume de bal mascat – piraţi, vrăjitori, vikingi – iar adulţii încearcă să-i împartă în echipe pentru o întrecere cu oul în lingură[6]. Pe trotuarul de peste drum, mama leagă o mantie la gâtul lui Matthew Soper, iar sub fereastra mea, tata stă pe un şezlong, ţinând în mână un pahar cu suc de portocale.

— Vino înapoi în pat, îmi spune o voce.

Mă răsucesc pe călcâie. Dave Soper stă întins în patul meu de

[6] Cursa cu oul în lingură presupune străbaterea unei anumite distanţe cu un ou (sau alt obiect rotund) într-o lingură, fără a-l scăpa pe jos.

o singură persoană, sub posterul cu The Slits[7]. E învelit cu cearşaful alb, care are o pată de sânge. Nu i-am spus că e prima oară.

— Nu, îi răspund. Hai, ridică-te! Trebuie să te îmbraci, că în curând or să se întoarcă ai mei.

Izbucneşte în râs, dar nu e un râs neplăcut:

— Hai, vino!

Îmi trag blugii pe mine.

— Nu, îi spun, întinzându-mă după un tricou. Ridică-te. Te rog!

Are un aer dezamăgit.

Nu mă aşteptam s-o facem azi – ceea ce nu înseamnă că nu voiam s-o fac – iar acum am nevoie să fiu singură. N-are nicio legătură cu el.

— Bine, spune, ridicându-se în picioare.

Are un trup alb şi uscăţiv, iar penisul lui e aproape caraghios. Îmi iau privirea de la el şi mă uit pe fereastră. „Lumea mea s-a schimbat, mă gândesc. Am trecut o graniţă şi nu mă mai pot întoarce…”

— Pa! îmi spune el, dar nu-i răspund.

Mă întorc de la fereastră abia după ce iese din cameră.

O voce m-a adus înapoi în prezent.

— Bine. Iar acum alte fotografii, a spus doctorul Paxton. Uită-te la fiecare şi spune-ţi în gând ce sau pe cine vezi, da? Eşti gata?

Am înghiţit în sec. Ce aveau să-mi arate? Pe cine? Cât de rău putea să fie?

„Da”, mi-am zis în gând.

Prima fotografie era alb-negru. O fetiţă de patru-cinci ani în braţele unei femei. Fetiţa arăta ceva cu degetul, şi amândouă râdeau, iar în fundal – mai slab focalizat – un gard dincolo de care se odihnea un tigru. „O mamă, mi-am zis. Şi o fiică. La grădina zoologică.” Apoi am avut un şoc: mi-am dat seama că fetiţa eram eu, iar femeia aceea, mama mea. Mi s-a tăiat respiraţia. Nu-mi aminteam să fi mers vreodată la grădina zoologică, dar iată că fusesem – aveam dovada în faţa ochilor. „Eu”, mi-am spus în gând, amintindu-mi instrucţiunile medicului.

[7] Formaţie punk britanică.

„Mama.” M-am uitat ţintă la ecran, încercând să-mi întipăresc în memorie imaginea ei, dar fotografia a dispărut şi a fost înlocuită de o alta, în care apare tot mama; era mai bătrână, dar nu într-atât de bătrână, încât să aibă nevoie de cârjă. Zâmbea, dar avea faţa slăbită şi un aer extenuat, iar ochii îi erau duşi în fundul capului. „Mama”, mi-am zis, după care mi-a venit imediat în minte un alt cuvânt: „Suferă”. Am închis ochii în mod involuntar, dar m-am străduit să-i deschid la loc. Am strâns un pic mai tare bulbul de plastic.

După aceea, imaginile s-au perindat cu repeziciune, şi-am recunoscut doar câteva. Una era a prietenei de care îmi amintisem pe Parliament Hill şi am recunoscut-o aproape imediat, cu un fior de emoţie. Arăta aşa cum mi-o imaginasem: purta nişte blugi uzaţi şi un tricou, avea o ţigară în mână, iar părul ei roşcat era desfăcut şi nepieptănat. Într-o altă poză apărea cu părul scurt şi vopsit în negru, şi avea o pereche de ochelari de soare sprijiniţi pe creştet. A urmat o fotografie a tatei de pe vremea când era mai tânăr – era în camera de zi şi zâmbea cu un aer fericit, ţinând ziarul în mână – şi una în care apăream eu şi Ben alături de un alt cuplu, pe care nu l-am recunoscut.

Celelalte poze erau ale unor străini. O negresă în uniformă de infirmieră, o femeie cu taior stând în faţa unei biblioteci şi uitându-se cu un aer serios peste ochelarii cu lentile în formă de semilună. Un bărbat roşcat cu faţă rotundă, un bărbat cu barbă. Un copil de cinci-şase ani, un băiat care mânca îngheţată, iar apoi, câteva fotografii mai încolo, acelaşi băiat desenând la o masă. Un grup dezordonat de oameni care se uitau în obiectiv. Un bărbat atrăgător cu părul negru şi destul de lung, cu nişte ochelari cu ramă neagră care îi încadrau ochii mici şi cu o cicatrice pe o parte a feţei. Pe măsură ce se perindau prin faţa mea, mă uitam la ele şi încercam să le identific, să-mi dau seama cum – sau dacă – erau împletite în ţesătura vieţii mele. Am făcut ce mi se ceruse. Stăteam nemişcată, şi totuşi simţeam că mă cuprinde panica. Huruitul maşinii a devenit mai puternic şi mai ascuţit, iar în cele din urmă s-a transformat într-un semnal de alarmă, în şuierul strident al unei sirene, iar stomacul mi s-a crispat. Simţeam că nu mai pot respira. Am închis ochii, iar greutatea păturii a început să mă apese ca o placă de marmură. Mă simţeam ca şi când eram pe punctul de a mă îneca.

Am încordat mâna dreaptă, dar degetele mi s-au strâns în pumn, fără să apuce nimic. Unghiile s-au înfipt în carne şi mi-am dat seama că scăpasem bulbul. Am ţipat. Un ţipăt surd.

— Christine, am auzit o voce în ureche. Christine! Nu mi-am dat seama cine era sau ce voia să fac, aşa că am ţipat din nou şi am încercat să dau jos pătura, lovind-o cu picioarele.

— Christine!

Vocea era mai puternică acum, iar în cele din urmă, şuierul ca de sirenă s-a oprit, s-a deschis o uşă, am auzit voci în cameră, apoi am simţit nişte mâini pe mine – pe braţe, pe picioare, pe piept – şi am deschis ochii.

— Nu s-a întâmplat nimic, mi-a zis doctorul Nash la ureche. N-ai păţit nimic. Sunt aici.

După ce m-au calmat, asigurându-mă că totul e în regulă, şi după ce mi-au dat înapoi geanta, cerceii şi verigheta, doctorul Nash şi cu mine ne-am dus la micul bufet aflat la capătul unui coridor. Avea scaune din plastic portocaliu şi mese cu tăblii din plastic îngălbenit. Prăjiturile şi sandviciurile vechi şi uscate aşteptau în tăvile scăldate în lumină rece. Nu aveam niciun ban la mine, dar doctorul Nash s-a oferit să-mi cumpere o cafea şi o prăjitură cu morcov. În timp ce plătea, m-am aşezat la o masă de lângă fereastră. Afară era soare, iar pe pajiştea din curte se proiectau umbre lungi. Din loc în loc, se vedeau nişte flori violete.

Doctorul Nash şi-a tras scaunul sub masă. Acum, că rămăseserăm singuri, era mult mai relaxat.

— Poftim! a zis el, împingând tava spre mine. Sper să-ţi placă.

Am văzut că pentru el comandase ceai. Şi-a pus zahăr din bolul aflat în mijlocul mesei fără să scoată pliculeţul din lichidul vâscos. Am luat o gură de cafea şi am făcut o grimasă. Era amară şi fierbinte.

— E bună, i-am răspuns. Mulţumesc.

— Îmi pare rău, a zis el după câteva clipe, şi am crezut că se referă la cafea. N-am crezut c-o să fie atât de chinuitor.

— Maşinăria aia îţi dă o senzaţie de claustrofobie, am zis eu. Şi e foarte gălăgioasă.

— Da, ştiu.

— Am scăpat butonul de urgenţă.

N-a zis nimic. A învârtit în ceai, a scos pliculeţul şi l-a pus pe

tavă, apoi a luat o gură.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Greu de spus. Te-ai speriat. Nu-i ceva neobişnuit. După cum ai zis, nu e tocmai plăcut înăuntru.

Am coborât privirea spre prăjitură. Neatinsă. Uscată.

— Şi fotografiile? Cine apărea în ele? De unde le-ai luat?

— A fost un amestec. Pe unele dintre ele le-am luat din dosarul tău medical. Au fost donate de Ben cu câţiva ani în urmă. Pe altele te-am rugat să le aduci de acasă special pentru acest exerciţiu – mi-ai zis că erau aranjate în jurul oglinzii din baie. Iar pe celelalte le-am adus eu: sunt ale unor oameni pe care nu i-ai văzut niciodată. Sunt ceea ce se cheamă fotografii de control. Le-am amestecat pe toate şi ţi le-am prezentat în mod aleatoriu. În unele dintre ele apar oameni pe care i-ai cunoscut când erai foarte mică, oameni pe care ar trebui sau ai putea să ţi-i aminteşti. Membri ai familiei, colegi de şcoală. În celelalte, apar persoane din acea perioadă a vieţii tale pe care nu ţi-o aminteşti deloc. Doctorul Paxton şi cu mine încercăm să aflăm dacă există vreo diferenţă între modurile în care încerci să-ţi aminteşti lucruri din aceste două perioade diferite. Bineînţeles, cea mai puternică reacţie ai avut-o atunci când l-ai văzut pe soţul tău, dar ai reacţionat şi la alte persoane. Chiar dacă nu-ţi aduci aminte de oamenii din trecutul tău, e limpede că tiparele excitării neuronale încă se păstrează.

— Cine e femeia cu păr roşcat? am întrebat eu.

A zâmbit.

— Poate o prietenă din tinereţe?

— Ştii cum o cheamă?

— Mă tem că nu ştiu. Am găsit fotografiile cu ea în dosarul tău şi, din păcate, nu erau etichetate.

Am încuviinţat din cap. „O veche prietenă din tinereţe.” Ştiam asta, dar voiam să aflu cum o cheamă.

— Şi spui că, totuşi, am reacţionat la fotografii?

— La unele dintre ele, da.

— Şi asta e bine?

— Va trebui să examinăm rezultatele mai în detaliu înainte să tragem vreo concluzie. Cercetările de genul ăsta sunt foarte noi. Experimentale.

— Înţeleg.

Am luat o bucată din prăjitura cu morcov. Era prea amară, iar

glazura, prea dulce. Am rămas în tăcere o vreme. Apoi i-am oferit prăjitura, dar m-a refuzat, lovindu-şi uşor pântecele:

— Trebuie să fiu atent la burtă!

M-am uitat la el, dar mi s-a părut că încă nu are niciun motiv de îngrijorare: abdomenul lui era destul de plat, cu toate că părea genul care urma să facă burtă. Însă deocamdată e tânăr, iar vârsta încă n-a început să-şi arate semnele.

M-am gândit la propriul meu trup, care, deşi nu sunt grasă şi nici măcar supraponderală, îmi face totuşi surprize. Când mă aşez, ia o formă diferită de cea la care mă aştept. Fesele sunt lăsate, iar coapsele mi se freacă una de alta atunci când încrucişez picioarele. Când mă aplec uşor în faţă să-mi iau ceaşca, sânii mi se bălăngăne în sutien ca pentru a-mi aminti că există. Iar când fac duş, simt o uşoară legănare a pielii de pe braţe – chiar dacă deocamdată e aproape imperceptibilă. Trupul meu e mai voluminos decât îmi închipui, ocup mai mult spaţiu decât îmi dau seama. Nu sunt o fetiţă suplă cu pielea fermă şi nici măcar o adolescentă. Am început să acumulez un strat de grăsime.

Mă uit la prăjitura din faţa mea şi mă întreb ce se va întâmpla în viitor. Poate că voi continua să mă îngraş. Am să devin durdulie, apoi de-a dreptul grasă, umflându-mă din ce în ce mai mult, ca un balon. Sau poate că o să rămân cu aceeaşi greutate, dar n-o să mă obişnuiesc niciodată cu ea; poate că o să mă uit zi de zi în oglinda din baie şi am să observ fiecare etapă a îmbătrânirii, urmărind cum mi se adâncesc ridurile de pe faţă şi cum mi se subţiază pielea de pe mâini până ajunge ca foiţa de ceapă.

Doctorul Nash a plecat capul şi s-a scărpinat în creştet. I-am zărit scalpul printre firele de păr – se vedea mai bine într-o mică zonă din vârful capului. „Încă n-a observat, mi-am zis în sinea mea, dar o să-şi dea seama într-o bună zi. O să vadă o fotografie cu el făcută din spate, sau o să-şi vadă creştetul într-o cabină de probă, sau o să-i atragă atenţia frizerul – sau poate chiar iubita lui. Vârsta ne prinde din urmă pe toţi…”

Apoi a ridicat capul şi mi-a zis cu o voioşie care părea forţată:

— Ah, ţi-am adus ceva. Un cadou. Mă rog, nu e chiar un cadou, ci un lucru pe care ţi-ar plăcea să-l ai.

S-a aplecat să-şi ia geanta de pe podea.

— Probabil că deja ai un exemplar, a zis el, deschizând-o, apoi

a scos un pachet. Poftim!

Mi-am dat seama ce era în el chiar în clipa când l-am luat în mână. Ce altceva ar fi putut fi? Era destul de greu. Îl închisese într-un plic căptuşit cu bule de aer, lipit cu scotch, pe care era scris cu un marker gros de culoare neagră: „Christine”.

— E romanul tău, mi-a explicat el.

Nu-mi dădeam seama ce simt. „Dovada”, mi-am zis în sinea mea. Mărturia că amintirea consemnată în jurnal era adevărată – mâine mi-ar fi de ajutor.

În plic se afla un exemplar dintr-o carte. L-am scos. Un volum broşat. Nu era nou. Pe prima copertă se vedea urma unei ceşti de cafea, iar muchiile paginilor erau îngălbenite de timp. M-am întrebat dacă doctorul Nash îmi dăduse propriul lui exemplar şi dacă se mai găsea în librării. În timp ce o ţineam în mână, mi-am amintit de mine, aşa cum mă văzusem deunăzi: mai tânără, mult mai tânără, scoţând acest roman în speranţa c-o să găsesc în el inspiraţie pentru următorul. Aveam sentimentul vag că nu reuşisem, că nu terminasem cel de-al doilea roman.

— Mulţumesc, am zis. Mulţumesc.

— N-ai pentru ce, mi-a răspuns el, zâmbind.

L-am strecurat sub haină şi, tot drumul spre casă, l-am simţit pulsând ca o inimă.

*

După ce am ajuns, i-am aruncat o privire în grabă şi l-am lăsat deoparte, pentru că voiam să scriu cât mai mult în jurnal înainte ca Ben să se întoarcă acasă. După ce am terminat, am coborât la parter să mă uit pe îndelete la ce primisem.

Pe copertă era un desen în pastel: un birou cu o maşină de scris, pe al cărei car stătea o cioară cu capul întors într-o parte, ca şi când ar fi citit pagina sprijinită pe tambur. Deasupra ciorii era scris numele meu, iar deasupra lui, titlul.

Pentru păsările dimineţii. Christine Lucas.

Când am deschis-o, au început să-mi tremure mâinile. După pagina de titlu, urma o dedicaţie: „Pentru tata. Îmi e dor de tine”.

Am închis ochii. O amintire şovăitoare. Tata întins pe un pat, învăluit într-o puternică lumină albă, având pielea translucidă acoperită de sudoare – aproape că strălucea. Acul unui perfuzor

înfipt în braţul lui şi o pungă cu lichid transparent agăţată de un suport, o tavă din carton şi un tub de pastile. O asistentă îi verifică pulsul şi presiunea arterială, dar el nu se trezeşte. Mama, care stă de cealaltă parte a patului, se străduieşte să-şi reţină lacrimile, în timp ce eu mă străduiesc să plâng.

Apoi am simţit un miros. Flori tăiate şi pământ murdar. Dulce şi greţos. Mi-am amintit ziua în care l-am incinerat. Sunt îmbrăcată în negru – am vaga impresie că era o culoare obişnuită pentru mine – dar de data asta nu sunt machiată. Mama e lângă bunica. Draperia se dă la o parte, sicriul se îndepărtează, iar eu plâng, imaginându-mi cum se transformă tata în cenuşă. Mama mă strânge de mână, apoi mergem acasă, unde bem un vin spumos ieftin şi mâncăm sandviciuri, în timp ce soarele apune, iar trupul ei se pierde în semiîntuneric.

Am oftat. Imaginea a dispărut şi am deschis ochii. În faţa mea se afla romanul.

Am dat pagina şi am ajuns la primul paragraf al romanului. *Motorul gemea, iar când piciorul ei drept a apăsat cu putere pedala de accelerare, a dat drumul la volan şi a închis ochii. Ştia ce avea să se întâmple. Ştia care aveau să fie consecinţele. Ştiuse dintotdeauna.*

Am deschis la mijlocul cărţii şi am citit încă un paragraf, apoi unul de la sfârşit.

Scrisesem despre o femeie pe nume Lou, despre un bărbat – soţul ei, am presupus – pe nume George, iar acţiunea părea să aibă legătură cu un război. Eram dezamăgită. Nu ştiu la ce mă aşteptam – cumva o autobiografie? – dar părea că răspunsurile pe care le-aş fi putut găsi în acel roman aveau să fie limitate.

„Măcar l-am scris, mi-am zis în sinea mea, întorcându-l să mă uit la coperta a patra. Şi l-am publicat.”

N-am dat peste o poză cu mine, aşa cum mă aşteptam, dar am văzut o scurtă autobiografie. *Christine Lucas s-a născut în 1960, în nordul Angliei. A studiat literatura engleză la Universitatea din Londra, oraş în care s-a şi stabilit. Acesta este primul ei roman.*

Am zâmbit în sinea mea, simţind un fior de bucurie şi mândrie: „Eu am scris cartea asta”. Voiam s-o citesc, să-i descopăr secretele, şi în acelaşi timp nu voiam. Mă temeam ca nu cumva lectura ei să-mi răpească bucuria. Fie mi-ar fi plăcut şi m-aş fi întristat că nu voi mai scrie niciuna, fie nu mi-ar fi plăcut şi m-aş

fi simţit frustrată că nu mi-am putut şlefui talentul. Nu ştiam care dintre cele două variante era mai plauzibilă, dar eram sigură că, într-o bună zi, nu voi mai putea rezista tentaţiei de a-l citi. Şi aveam să aflu. Aveam să fac acea descoperire.

Dar nu azi. Azi urma să descopăr altceva, ceva mai grav decât tristeţea şi mai tulburător decât simpla frustrare. Ceva care mi-ar fi putut sfâşia sufletul.

Am încercat să pun cartea înapoi în plic. Dar mi-am dat seama că mai era ceva înăuntru. O bucată de hârtie împăturită în patru, cu marginile şifonate. Doctorul Nash scrisese pe ea: „M-am gândit că te-ar putea interesa”.

Am desfăcut-o şi am văzut că, în partea de sus, medicul scrisese: *„Standard,* 1986”. Dedesubt era o copie a unui articol de ziar care cuprindea şi o fotografie. M-am uitat la pagină vreo două secunde şi abia apoi mi-am dat teama că era vorba de o recenzie a romanului meu şi că în fotografie apăream eu.

Mâna îmi tremura uşor. Nu ştiu de ce. Doar era vorba de un text scris cu mulţi ani în urmă – favorabil sau nefavorabil, oricare ar fi fost efectele lui, trecuseră de mult. Era atât de vechi, încât vălurelele pe care le va fi stârnit dispăruseră de mult. Dar pentru mine era important. Cum a fost privit romanul meu în toţi aceşti ani? Oare avusesem succes?

Am aruncat o privire pe el, sperând că voi putea percepe tonul înainte să analizez detaliile. Cuvintele îmi săreau în ochi. Erau mai ales pozitive: „calculat”, „intuitiv”, „talent”, „umanitate”, „brutal”.

M-am uitat la fotografie. Era alb-negru şi mă înfăţişa stând la un birou, întoarsă cu faţa spre obiectiv. Nu părea că mă simt în largul meu. Era clar că mă deranja ceva, şi m-am întrebat dacă era persoana din spatele aparatului de fotografiat sau poziţia neobişnuită în care stăteam. Totuşi, zâmbeam. Aveam părul lung şi desfăcut şi, cu toate că fotografia era alb-negru, părea mai închis la culoare decât acum, ca şi când mi l-aş fi vopsit în negru sau ar fi fost umed. În spatele meu se vedeau nişte uşi din sticlă, iar prin ele, în colţul fotografiei, se vedea un copac fără frunze. Sub fotografie, următoarea legendă: „Christine Lucas în casa ei din nordul Londrei”.

Mi-am dat seama că probabil era casa pe care o vizitasem cu doctorul Nash. Preţ de o clipă, m-a cuprins dorinţa copleşitoare de a mă întoarce acolo: aş fi vrut să iau fotografia cu mine şi să

mă conving că da, era adevărată. Că existasem atunci. Că eu stăteam la birou.

Dar deja ştiam asta. Deşi nu-mi mai aduceam aminte, citisem în jurnal că în bucătăria acelei case îmi reveniseră în minte imagini cu Ben. Acolo îmi amintisem de Ben şi de bălăngănitul penisului său semierect.

Am zâmbit şi am atins fotografia, plimbându-mi buricele degetelor peste ea, căutând, precum un orb, indicii ascunse. Am urmărit conturul părului şi mi-am petrecut degetele peste chipul meu. Într-adevăr, părea că nu mă simţeam în largul meu, dar, în acelaşi timp, eram radioasă. Arătam de parcă aş fi ascuns un secret, păstrându-l ca pe o amuletă – da, aveam aerul acesta pentru că tocmai îmi fusese publicat romanul, dar mai era ceva.

M-am uitat mai de-aproape. Am văzut forma sânilor prin bluza albă pe care o purtam şi braţul pe care îl sprijineam pe pântece. Dintr-odată, mi-am amintit. Stau nemişcată, iar fotograful e în spatele trepiedului. Ziarista cu care tocmai am stat de vorbă despre romanul meu e în bucătărie. Ne întreabă cum merge, iar noi doi îi spunem: „Bine!” pe un ton vesel, după care izbucnim în râs. „Nu mai durează mult”, îmi explică fotograful, schimbând rola de film. Ziarista îşi aprinde o ţigară şi strigă din bucătărie să mă întrebe nu dacă mă deranjează, ci dacă avem o scrumieră. Lucrul ăsta mă irită, însă doar un pic. Adevărul e că şi eu tânjesc după o ţigară, dar m-am lăsat de când am aflat că…

M-am uitat iarăşi la fotografie şi mi-am amintit. Eram însărcinată.

Mintea mi s-a blocat preţ de o clipă, apoi a început să gonească frenetic. Se împiedica în ea însăşi, se agăţa în muchiile ascuţite ale acestei amintiri – nu doar că eram însărcinată când stăteam în sufragerie ca să fiu fotografiată, dar şi ştiam lucrul ăsta, eram încântată de veste.

Nu avea nicio noimă. Ce se întâmplase? Ce vârstă ar trebui să aibă copilul acum? Optsprezece ani? Nouăsprezece? Douăzeci?

„Dar nu avem niciun copil, mi-am zis în sinea mea. Unde e fiul meu?”

Iarăşi am simţit că lumea mea se clatină. Cuvântul „fiu”. Îmi venise în minte şi îl rostisem în gând cu certitudine. Cumva, în adâncul meu, ştiam că purtasem în pântece un băiat.

M-am agăţat de scaun ca să nu mă dezechilibrez, iar în clipa

următoare a ieşit la suprafaţă un alt cuvânt: *Adam.* Am simţit că viaţa mea iese de pe făgaşul de până atunci şi alunecă pe un altul.

Născusem acel băiat. Şi îl botezasem Adam.

M-am ridicat în picioare, iar plicul cu romanul a căzut pe podea. Mintea mea gonea ca un motor care reuşise în sfârşit să pornească, iar energia clocotea în mine ca şi când ar fi căutat cu disperare un mijloc să se elibereze. Băiatul nu apărea nici în albumul cu fotografii din living. Eram sigură. Mi-aş fi amintit dacă, de dimineaţă, când îl răsfoisem, aş fi văzut o fotografie cu băiatul meu. L-aş fi întrebat pe Ben cine este. Aş fi scris în jurnal despre asta. Am vârât cartea şi tăietura din ziar înapoi în plic şi am dat fuga la etaj. Am intrat în baie şi m-am oprit în faţa oglinzii. Nu m-am uitat la chipul meu, ci în jurul oglinzii, la fotografiile din trecut, la fotografiile pe care dimineaţa, când nu am nicio amintire, trebuie să le folosesc pentru a-mi construi identitatea.

Eu şi Ben. Eu singură şi Ben singur. Noi doi alături de un cuplu mai în vârstă – presupun că sunt părinţii lui. Eu, mult mai tânără, cu o eşarfă la gât, mângâind un câine şi zâmbind fericită. Dar pe Adam nu-l văd nicăieri. Niciun copil. Nicio fotografie din prima lui zi de şcoală, de la vreo competiţie sportivă sau din vacanţă. Nicio poză cu el construind un castel de nisip. Nimic.

Nu avea niciun sens. Toţi părinţii fac astfel de fotografii şi nimeni nu le aruncă. „Trebuie să fie undeva, pe-aici”, mi-am zis în sinea mea, apoi am ridicat pozele să văd dacă nu cumva se aflau altele sub ele, dacă nu cumva erau mai multe straturi ale trecutului suprapuse asemenea sedimentelor. Dar n-am găsit nimic. Nimic în afară de plăcile azurii de faianţă şi suprafaţa netedă a oglinzii. Nu exista niciun alt strat.

Adam. Numele îmi răsuna în cap. Ochii mi s-au închis şi alte amintiri au prins viaţă, fiecare lovindu-mă cu putere, strălucind preţ de câteva clipe înainte să dispară, declanşând-o pe următoarea. L-am văzut pe Adam, cu părul lui blond – care ştiam că într-o bună zi avea să devină şaten – şi cu tricoul cu Spiderman pe care a insistat să-l poarte până când i-a rămas mult prea mic şi a trebuit să-l aruncăm. L-am văzut dormind într-un căruţ şi mi-am amintit că-mi spuneam că e cel mai frumos copil, cea mai frumoasă făptură pe care am văzut-o în viaţa mea. L-am văzut mergând pe o bicicletă albastră – mai exact, o

tricicletă de plastic – şi mi-am amintit că i-o cumpărasem de ziua lui şi că mergea cu ea peste tot. L-am văzut într-un parc, cu capul aplecat deasupra ghidonului, râzând în timp ce cobora o pantă ca să ajungă la mine şi, o clipă mai târziu, răsturnându-se şi căzând pe alee, pentru că bicicleta se lovise de ceva şi se răsucise în mod neaşteptat. M-am văzut ţinându-l în braţe în timp ce plângea, ştergându-i sângele de pe faţă şi găsindu-i un dinte pe alee, lângă o roată a bicicletei, care încă se învârtea. L-am văzut arătându-mi un desen făcut de el – o bandă albastră ce simboliza cerul, una verde, pământul, şi, între ele, trei oameni diformi şi o căsuţă – şi am văzut iepurele de pluş pe care îl lua cu el peste tot.

M-am întors dintr-odată în prezent, în baia unde stăteam în picioare, dar am închis iarăşi ochii. Voiam să mi-l amintesc la şcoală, sau ca adolescent, sau să-l văd cu mine ori cu tatăl lui. Dar n-am reuşit. Când am încercat să-mi organizez amintirile, au început să tremure şi, în cele din urmă, au dispărut, precum un fulg luat de vânt care îşi schimbă direcţia odată cu fiecare rafală. Dar am reuşit să-l văd cu o îngheţată care i se topea în mână, apoi cu nişte jeleuri rotunde lipite de pleoape, iar în cele din urmă, dormind pe bancheta din spate a unei maşini. Tot ce puteam face era să urmăresc aceste amintiri pe măsură ce reveneau şi dispăreau cu repeziciune.

A trebuit să fac un mare efort ca să nu trag de fotografiile din jurul oglinzii – voiam să le smulg şi să caut sub ele dovezi despre fiul meu. În schimb, ca şi când m-aş fi temut că orice gest m-ar fi putut dezechilibra, am rămas perfect nemişcată în faţa oglinzii, cu toţi muşchii încordaţi.

Nicio fotografie pe policioara şemineului. Niciun dormitor cu pereţii plini de postere cu vedete pop. Niciun tricou în coşul cu rufe murdare sau în teancurile de haine călcate. Nicio pereche de adidaşi ferfeniţiţi în dulapul de sub scară. Chiar dacă ar fi plecat de acasă, tot ar fi trebuit să rămână nişte urme ale existenţei lui. Nişte urme?

Dar nu, în casa asta nu găsisem nicio astfel de dovadă. Cu un fior rece, mi-am dat seama că era ca şi când n-ar fi existat. Ca şi când n-ar fi existat niciodată.

Nu ştiu cât timp am rămas în baie, gândindu-mă la absenţa lui. Zece minute? Douăzeci? O oră? La un moment dat, am auzit

o cheie în uşa de la intrare, apoi hârşâitul picioarelor lui Ben ştergându-se pe covoraş. N-am făcut nicio mişcare. A intrat în bucătărie, apoi în sufragerie, iar în cele din urmă m-a strigat, întrebându-mă dacă totul era în regulă. Părea agitat, iar în vocea lui se simţea o undă de nelinişte pe care nu o sesizasem de dimineaţă. M-am mulţumit să-i răspund că da, mă simţeam bine. L-am auzit intrând în camera de zi, după care s-a auzit zgomotul televizorului.

Timpul s-a oprit. Mintea mi s-a golit. Totul a dispărut din jurul meu, mai puţin nevoia de a afla ce s-a întâmplat cu fiul meu, contrabalansată perfect de spaima că aş putea descoperi lucruri îngrozitoare.

Mi-am ascuns romanul în şifonier şi am coborât la parter.

M-am oprit în faţa uşii livingului. Am încercat să-mi încetinesc respiraţia, dar n-am reuşit – era precipitată şi fierbinte. Nu ştiam ce să-i spun lui Ben: cum aş fi putut să-i spun că ştiu de Adam? M-ar fi întrebat de unde am aflat, iar eu ce i-aş fi răspuns?

Dar nu conta. Nu conta nimic. Nimic în afară de nevoia de a afla ce se întâmplase cu fiul meu. Am închis ochii câteva clipe şi, când am simţit că sunt suficient de calmă, am deschis uşa cu grijă. Am simţit cum se freacă de mocheta aspră.

Ben nu m-a auzit. Stătea pe canapea şi se uita la televizor, ţinând în poală o farfurie în care se afla un biscuit mâncat pe jumătate. Am simţit o undă de furie. Era atât de relaxat şi de fericit. Avea un zâmbet pe buze şi, în clipa următoare, a izbucnit în râs. Voiam să mă reped la el şi să ţip până când avea să-mi spună totul: să-mi spună de ce ascunsese romanul de mine, de ce ascunsese dovezile despre fiul meu. Voiam să-mi dea înapoi tot ce pierdusem.

Dar ştiam că toate astea nu mi-ar fi folosit la nimic. În schimb, am tuşit. O tuse scurtă şi discretă. O tuse care spunea: „Nu vreau să te deranjez, dar…”

M-a văzut şi mi-a zâmbit.

— Draga mea! Erai aici?

Am intrat în cameră.

— Ben, am început eu cu o voce încordată, care mi se părea străină. Ben, aş vrea să stau de vorbă cu tine.

Faţa lui a căpătat o mină neliniştită. S-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de mine, iar farfuria a alunecat pe podea.

— Ce s-a întâmplat, iubito? Te simţi bine?

— Nu, i-am răspuns eu.

S-a oprit la un metru în faţa mea şi a întins braţele spre mine, dar eu am rămas pe loc.

— Ce s-a întâmplat?

Mă uitam la soţul meu, la chipul lui. Părea să fie stăpân pe situaţie, ca şi când ar mai fi trecut prin aşa ceva şi ar fi fost obişnuit cu momentele astea de isterie.

Nu mai rezistam să nu rostesc numele fiului meu.

— Unde e Adam? l-am întrebat dintr-o suflare. Unde e?

Expresia lui Ben s-a schimbat. Surpriză? Sau şoc? A înghiţit în sec.

— Spune-mi! am insistat eu.

M-a luat în braţe. Am vrut să-l îndepărtez, dar n-am făcut-o.

— Christine, a zis el. Te rog. Linişteşte-te. Pot să-ţi explic totul. În regulă?

Am vrut să-i spun că nu, lucrurile nu erau în regulă, dar am tăcut. Mi-am ascuns faţa în cutele cămăşii lui şi am început să tremur.

— Spune-mi. Spune-mi acum, te rog.

Ne-am aşezat pe canapea. Eu la un capăt, el la celălalt. Nu voiam să stăm mai aproape de atât.

Aş fi vrut să tacă, dar el a vorbit. A spus-o din nou.

— Adam a murit.

Am simţit că mă crispez. Eram la fel de încordată ca valvele unei scoici. Iar cuvintele lui, ascuţite precum sârma ghimpată.

M-am gândit la boala tatei, la musca pe care am văzut-o pe parbrizul maşinii în timp ce ne întorceam de la bunica.

Ben a vorbit iarăşi:

— Christine. Îmi pare rău, draga mea.

Eram furioasă. Furioasă pe el. „Nenorocitule!”, mi-am zis în sinea mea, deşi ştiam că nu era vina lui. M-am străduit să deschid gura.

— Cum?

— Adam era militar.

Eram ca paralizată. Totul a dispărut din jurul meu, şi am rămas doar cu durerea. Fiinţa mea se concentrase într-un singur punct. În durere.

Abia îmi amintisem că avusesem un fiu, iar acum aflam că se făcuse soldat. Mi-a trecut prin minte un gând. Un gând absurd:

„Ce-o să spună mama?”

Ben a continuat să vorbească, rostind cuvintele sacadat:

— Făcea parte din Corpul Regal de Infanterie Marină. Era staţionat în Afganistan. A fost omorât anul trecut.

Am înghiţit în sec, simţindu-mi gâtul uscat.

— De ce? am întrebat eu, apoi am adăugat: Cum?

— Christine…

— Vreau să ştiu. Trebuie să ştiu.

S-a întins şi mi-a cuprins mâna într-a lui, iar eu nu m-am opus, deşi m-am simţit uşurată când am văzut că nu s-a dat mai aproape de mine pe canapea.

— Sigur vrei să ştii toate detaliile?

Am simţit că iarăşi mă cuprinde furia. Nu mă puteam controla. Furia şi panica.

— Era fiul meu!

A întors capul spre fereastră.

— Se afla într-un vehicul blindat, a început el, vorbind rar, aproape în şoaptă. Escorta nişte trupe. Au trecut peste o bombă amplasată pe marginea drumului. Unul dintre soldaţi a supravieţuit. Dar Adam şi un coleg al lui n-au scăpat.

Am închis ochii şi l-am întrebat tot în şoaptă:

— A murit imediat? A suferit?

Ben a oftat.

— Nu, mi-a răspuns el după o clipă. N-a suferit. Se pare că s-a întâmplat foarte repede.

Am întors capul spre el. Nu se uita la mine.

„Minţi”, mi-am zis în sinea mea.

Mi l-am închipuit pe Adam sângerând pe marginea străzii până a murit, dar am îndepărtat repede această imagine, încercând să nu mă gândesc la nimic, să mă concentrez asupra vidului.

Simţeam că mi se învârte capul. Mintea îmi era asaltată de întrebări. Întrebări pe care nu îndrăzneam să le pun de teamă că răspunsurile mi-ar fi sfâşiat sufletul. Oare cum era în copilărie, sau în adolescenţă, sau când s-a făcut mai mare? Eram apropiaţi? Ne certam? Era fericit? Am fost o mamă bună?

Şi cum de ajunsese băieţelul care mergea pe o bicicletă albastră de plastic să fie omorât la celălalt capăt al lumii?

— Ce căuta în Afganistan? De ce tocmai acolo?

Ben mi-a spus că eram în război. Un război împotriva terorii, mi-a explicat el, deşi nu aveam nici cea mai vagă idee ce

înseamnă asta. Mi-a spus că avusese loc un atac, un atac îngrozitor asupra Americii. Că muriseră mii de oameni.

— Iar băiatul a murit în Afganistan? am zis eu. Nu înţeleg…

— E complicat. Şi-a dorit dintotdeauna să intre în armată. Considera că e de datoria lui.

— Datoria lui? Asta ai crezut că făcea, că-şi îndeplinea datoria? Iar eu ce-am zis? De ce nu l-ai convins să facă altceva? Orice altceva.

— Christine, asta a vrut el…

Mai aveam un pic şi izbucneam în râs.

— Ce, să fie omorât? Asta a vrut? De ce? Nici măcar nu ştiu cum arăta…

Ben a tăcut. Mi-a strâns mâna, iar pe obraz mi s-a prelins o lacrimă fierbinte şi usturătoare, urmată de alte câteva. Le-am şters cu mâna, temându-mă că dacă aş fi început să plâng, nu m-aş mai fi oprit niciodată.

Am simţit că mintea mea începe să se liniştească, să se golească, să se concentreze asupra vidului.

— Nici măcar nu ştiu cum arăta… am repetat eu.

Mai târziu, Ben a adus o cutie şi a pus-o pe măsuţa de cafea din faţa noastră.

— O ţin undeva la etaj, mi-a explicat el. E mai sigur aşa.

„Cum adică?”, m-am întrebat în sinea mea. Era o cutie metalică, de culoare cenuşie. Genul de cutie în care se păstrează bani sau documente importante.

Nu ştiam ce conţinea, dar m-am gândit că e ceva periculos. Mi-am imaginat tot felul de animale sălbatice – scorpioni, şerpi, şobolani flămânzi şi broaşte râioase – ba chiar un virus sau ceva radioactiv.

— Cum adică e mai sigur aşa? am întrebat.

Ben a scos un oftat.

— Sunt unele lucruri pe care nu e bine să le găseşti când eşti singură. Lucruri pe care e mai bine să ţi le explic eu.

S-a aşezat lângă mine şi a deschis cutia. În ea nu se aflau decât fotografii şi nişte hârtii.

— Aici e Adam când era mic, mi-a zis el, luând un teanc de poze şi întinzându-mi una dintre ele.

Eu pe o stradă. Mă îndrept spre aparat împreună cu un copil – Adam – pe care îl ţin pe piept într-un săculeţ prins cu nişte

curele. Copilul stă cu faţa spre mine, dar se uită peste umăr la cel care face fotografia, iar zâmbetul de pe chipul lui este o reproducere aproximativă – fără dinţi – a propriului meu zâmbet.

— Tu ai făcut-o?

Ben a încuviinţat din cap. M-am uitat încă o dată la ea. Era ruptă, avea marginile pătate şi culorile estompate – parcă începuse să se albească.

Eu. Şi un copil. Mi se părea ireal. Am încercat să-mi spun că eram mamă.

— Când? am întrebat eu.

Ben s-a uitat peste umărul meu:

— Cred că avea vreo şase luni, deci eram în… 1987. Când eu aveam douăzeci şi şapte. A trecut o viaţă de atunci.

Viaţa fiului meu.

— Când s-a născut?

A băgat iarăşi mâna în cutie şi mi-a întins o bucată de hârtie.

— În ianuarie.

Era galbenă şi fragilă. Un certificat de naştere. Preţ de câteva clipe, m-am uitat pe el în tăcere. Adam.

— Adam Wheeler, am citit cu voce tare, atât pentru mine, cât şi pentru Ben.

— Wheeler e numele meu de familie, mi-a explicat el. Am hotărât împreună să poarte numele meu.

— Desigur.

Am apropiat hârtia de faţă. Părea prea uşoară ca să aibă o însemnătate atât de mare. Voiam s-o inspir, s-o fac parte din mine.

— Uite, a zis Ben, luându-mi certificatul din mână şi împăturindu-l la loc. Mai sunt şi alte poze. Vrei să le vezi?

Mi-a întins un mic teanc de fotografii.

— Nu avem foarte multe, mi-a explicat Ben în timp ce mă uitam la ele. Multe dintre ele s-au pierdut.

Vorbea de parcă fuseseră uitate într-un tren sau fuseseră încredinţate pentru păstrare unor străini.

— Da, îmi aduc aminte. A avut loc un incendiu, am zis eu fără să stau pe gânduri.

A mijit ochii şi s-a uitat la mine cu un aer ciudat.

— Îţi aduci aminte?

Dintr-odată, nu mai eram sigură. Oare îmi povestise despre incendiu de dimineaţă sau îmi aminteam că-mi spusese deunăzi?

Sau pur şi simplu citisem în jurnal după micul dejun?

— Păi, tu mi-ai povestit despre el.

— Serios?

— Da.

— Când?

Când oare? De dimineaţă sau cu câteva zile în urmă? Mi-am amintit de jurnal. Şi că îl citisem după ce plecase la serviciu. Îmi spusese despre incendiu când stătusem pe banca de pe Parliament Hill.

Aş fi putut să-i povestesc despre jurnal chiar atunci, dar ceva m-a împiedicat. Nu părea tocmai bucuros că îmi amintisem ceva.

— Înainte să pleci la serviciu, i-am răspuns eu. Cred că atunci când ne-am uitat împreună pe album.

S-a încruntat. Mi se părea îngrozitor că-l mint, dar nu mă simţeam în stare să fac faţă şi altor dezvăluiri.

— De unde altundeva aş putea şti? l-am întrebat.

— Da, s-ar putea să-ţi fi povestit, mi-a răspuns, uitându-se ţintă la mine.

Am tăcut câteva clipe, uitându-mă la cele câteva poze pe care le aveam în mână. Erau întristător de puţine şi am văzut că nu mai rămăseseră multe în cutie. Oare sunt tot ce voi avea la dispoziţie pentru a reconstitui viaţa fiului meu?

— Cum a izbucnit incendiul? l-am întrebat.

S-au auzit bătăile ceasului de pe şemineu.

— S-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. În fosta noastră casă. Cea în care am locuit înainte să ne mutăm aici, mi-a explicat Ben, şi m-am întrebat dacă se referea la cea pe care o vizitasem cu doctorul Nash. Am pierdut multe lucruri atunci. Cărţi, acte… Şi alte chestii de genu’ ăsta.

— Dar cum a izbucnit? am insistat eu.

A tăcut preţ de câteva clipe. Gura i s-a deschis şi i s-a închis, apoi a zis:

— A fost un accident. Un simplu accident.

M-am întrebat ce-mi ascundea. Oare uitasem o ţigară aprinsă, sau fierul de călcat în priză, sau o oală pe foc? Mi-am imaginat bucătăria în care stătusem alaltăieri, cu blatul pentru gătit din ciment şi mobila albă, dar cu mulţi ani în urmă. M-am văzut stând în picioare, aplecată deasupra unei friteuze, scuturând uşor coşul de sârmă plin cu cartofi tăiaţi, privindu-i cum plutesc o vreme, apoi se răsucesc şi se scufundă în ulei. Apoi am auzit

telefonul, mi-am şters mâinile pe şorţul pe care îl legasem în jurul taliei şi m-am dus în hol.

Şi apoi? Oare luase foc uleiul în timp ce vorbeam la telefon? Mă dusesem în living sau în baie, uitând că pregăteam cina?

Nu ştiu. N-o să ştiu niciodată. Dar Ben a făcut un lucru frumos: mi-a zis că fusese un accident. Viaţa casnică prezintă atâtea pericole pentru o persoană fără memorie, iar un alt soţ mi-ar fi atras atenţia asupra greşelilor şi lipsurilor mele, poate n-ar fi rezistat tentaţiei de a-mi face morală. I-am atins braţul şi am zâmbit.

Am răsfoit cele câteva fotografii pe care mi le dăduse şi am găsit una în care Adam purta o pălărie de cowboy din material sintetic şi o eşarfă galbenă, ţinând o puşcă de plastic îndreptată spre cel care făcea poza. În alta, era cu câţiva ani mai mare: era mai slab la faţă, iar părul începuse să i se închidă la culoare; purta o cămaşa încheiată până la gât şi o cravată pentru copii.

— Asta a fost făcută la şcoală, mi-a explicat Ben. Un portret oficial.

Apoi a arătat cu degetul spre ea şi a izbucnit în râs.

— Ce păcat!

Elasticul cravatei era la vedere, nu ascuns sub gulerul cămăşii. Mi-am trecut degetele peste fotografie. „Nu-i prost făcută, mi-am zis în sinea mea. E perfectă.”

Am încercat să-mi aduc aminte de fiul meu, să mă imaginez îngenunchind în faţa lui cu o cravată cu elastic în mână, sau pieptănându-l, sau ştergându-i sângele închegat de pe un genunchi julit.

Dar nu mi-am amintit nimic. Băiatul din fotografie avea aceeaşi gură cărnoasă ca şi mine, iar ochii lui aduceau vag cu ai mamei, altminteri ar fi putut foarte bine să fie un străin.

Ben a scos o altă fotografie şi mi-a întins-o: Adam era un pic mai mare – să fi avut vreo şapte ani.

— Ţi se pare că seamănă cu mine? m-a întrebat el.

Era îmbrăcat cu un şort şi un tricou alb, ţinea în mână o minge de fotbal şi avea părul scurt şi transpirat.

— Un pic, poate, am zis eu.

Ben a zâmbit, apoi ne-am uitat împreună la celelalte fotografii. În cele mai multe apăream eu şi Adam, iar în unele, numai Ben – probabil că el le făcuse pe cele mai multe dintre ele. În câteva, Adam apărea alături de prietenii lui, iar două erau de la o

petrecere – era îmbrăcat cu un costum de pirat, ţinând în mână o sabie de carton. Era şi o poză în care ţinea în braţe un câine mic şi negru.

Între poze se afla şi o scrisoare. Îi era adresată lui Moş Crăciun şi era scrisă cu un creion albastru – literele neregulate păreau că dansează pe pagină. Adam zicea că vrea o bicicletă sau un căţel şi promitea să fie cuminte. A semnat-o, iar dedesubt şi-a adăugat vârsta. Patru ani.

Nu ştiu de ce, dar în timp ce o citeam, am simţit că lumea se prăbuşeşte. Durerea mi-a explodat în piept ca o grenadă. Până atunci, fusesem calmă – nu bucuroasă, nu resemnată, ci calmă – dar această linişte a dispărut, s-a evaporat. Şi mi-am simţit trupul ca o rană.

— Îmi pare rău, i-am zis lui Ben, dându-i înapoi fotografiile. Nu pot. Nu acum.

M-a strâns în braţe. Am simţit că mi se face greaţă şi am înghiţit în sec, încercând să îndepărtez senzaţia. Mi-a spus să nu-mi fac griji şi că o să-mi fie bine, mi-a amintit că e alături de mine şi că mă va sprijini întotdeauna. Stăteam agăţată de el, şi ne legănam uşor. Mă simţeam amorţită şi aveam impresia că nu mă aflu în camera aceea. L-am văzut pe Ben aducându-mi un pahar cu apă, apoi închizând cutia cu fotografii. Plângeam cu suspine. Mi-am dat seama că şi el era mâhnit, dar pe chipul lui se citea şi altceva: un fel de resemnare sau acceptare. Dar nu era şocat.

M-am înfiorat când mi-am dat seama că mai trecuse prin toate astea. Pentru el, suferinţa asta nu e nouă – a avut timp să se sedimenteze în el, să devină parte din fundaţia lui, astfel încât să nu-l mai zdruncine.

Doar suferinţa mea e nouă. Zi de zi.

Am inventat o scuză şi am urcat în dormitor. Înapoi la şifonier. Am început să scriu.

*

Aceste clipe furate. Mă aşez în genunchi în faţa şifonierului sau mă sprijin de pat. Scriu într-o stare febrilă, totul se revarsă din mine, aproape fără să mă gândesc. Pagină după pagină. Acum sunt iarăşi în dormitor, iar Ben crede că mă odihnesc. Nu

mă pot opri. Vreau să scriu tot.

Mă întreb dacă aşa mă simţeam şi când îmi scriam romanul, dacă tot aşa se precipitau cuvintele şi atunci. Sau oare atunci scriam mai lent, cu mai multă atenţie? Mi-aş dori să-mi pot aminti.

După ce am coborât la parter, am făcut ceai pentru amândoi. În timp ce puneam laptele, m-am gândit că îi pregătisem masa lui Adam de nenumărate ori, făcând piureuri de legume şi sucuri de fructe. Am dus ceştile în living şi, după ce i-am întins o ceaşcă lui Ben, l-am întrebat:

— Am fost o mamă bună?

— Christine…

— Trebuie să ştiu, am insistat eu. Cum am reuşit să fac faţă? Cum m-am descurcat cu un copil? Îmi închipui că era foarte mic atunci când…

— Când ai avut accidentul? m-a întrerupt el. Avea doi ani. Ai fost o mamă extraordinară până atunci. Dar apoi…

S-a oprit, lăsând restul frazei nerostit, şi a întors capul în altă parte. M-am întrebat ce anume îmi ascundea, ce anume se gândea că e mai bine să nu-mi spună.

Dar ştiam suficient de multe cât să umplu anumite goluri. E drept că nu-mi pot aminti vremurile acelea, dar mi le pot imagina. Îmi închipui că mi se amintea zi de zi că eram soţie şi mamă, şi că soţul şi fiul meu urmează să mă viziteze. Îmi închipui că îi salutam zi de zi ca şi când i-aş fi văzut pentru prima oară, poate pe un ton uşor rece sau pur şi simplu cu un aer dezorientat. Îmi dau seama cât de mult trebuie să fi suferit cu toţii.

— Da, înţeleg, am zis eu în cele din urmă.

— Nu puteai avea grijă de tine. Şi erai prea bolnavă ca să te pot îngriji eu acasă. Nu puteai fi lăsată singură nici măcar câteva minute. Uitai ce făceai. Şi te rătăceai deseori, îmi era teamă că ai putea uita apa deschisă la baie sau ceva pe foc. Era prea mult pentru mine. Aşa că am stat acasă şi am avut grijă de Adam. M-a ajutat mama. Dar veneam să te vedem în fiecare seară, iar…

L-am luat de mână.

— Îmi pare rău, a zis el. Mi-e greu să-mi amintesc de perioada aia.

— Da, îmi dau seama. Dar mama? Te-a ajutat şi ea? Îi plăcea

că e bunică?

A încuviinţat din cap şi a dat să spună ceva, dar i-am luat-o înainte.

— A murit, nu-i aşa?

— A murit acum câţiva ani, mi-a răspuns el, strângându-mi mâna. Îmi pare rău.

Deci nu mă înşelasem. Am simţit că mintea mea refuză să mai gândească, ca şi când n-ar mai fi fost în stare să proceseze durere şi fragmente ale trecutului meu, dar ştiam că a doua zi dimineaţă nu voi mai ţine minte nimic din toate astea.

Ce-aş putea scrie în jurnal ca să pot trece cu bine de ziua de mâine şi de cele de după?

Mi-a apărut o imagine. O femeie cu păr roşcat… Adam în armată… Şi, dintr-odată, mi-am amintit un nume. „Ce-o să spună Claire?”

Deci îl găsisem. Era numele prietenei mele. *Claire.*

— Şi Claire? am întrebat eu. Prietena mea. Mai trăieşte?

— Claire?

A rămas perplex câteva clipe, apoi şi-a luat altă mină:

— Îţi aduci aminte de Claire?

Părea surprins. Potrivit jurnalului meu, în urmă cu câteva zile, îi spusesem că mi-am amintit de ea şi de o petrecere la care fuseserăm împreună.

— Da, am zis eu. Eram prietene. Ce s-a întâmplat cu ea?

Ben s-a uitat la mine cu un aer trist şi, preţ de o clipă, am simţit că-mi îngheaţă sângele în vine. Vorbea rar, dar veştile lui nu erau atât de rele pe cât mă temeam.

— S-a mutat. Cu mult timp în urmă. Acum vreo douăzeci de ani. La doar câţiva ani după ce ne-am căsătorit.

— Unde?

— În Noua Zeelandă.

— Şi am păstrat legătura cu ea?

— Da, o vreme. Dar apoi aţi întrerupt orice legătură.

Mi se părea imposibil. „Prietena mea cea mai bună” – aşa scrisesem în jurnal după ce-mi amintisem de ea pe Parliament Hill. Acelaşi sentiment de apropiere l-am avut şi astăzi, când m-am gândit la ea. Altminteri, de ce mi-ar fi păsat ce crede despre mine?

— Ne-am certat?

A ezitat, şi iarăşi am simţit că face un calcul, o ajustare. Mi-am

dat seama că Ben sigur ştie ce mă mâhneşte. A avut la dispoziţie ani buni în care să înveţe ce mi se pare acceptabil şi care zone sunt minate. La urma urmelor, nu era prima oară când purtam această discuţie. Avusesem mai multe ocazii să exerseze, să înveţe să străbată doar acele drumuri care nu străpung versanţii vieţii mele, scoţându-mă pe neaşteptate în cu totul altă parte.

— Nu, a spus el. Nu cred. Nu v-aţi certat. Sau, în fine, nu mi-a povestit nimic de genul ăsta. Cred că pur şi simplu v-aţi îndepărtat, apoi Claire a cunoscut pe cineva, s-a căsătorit şi s-au mutat.

Mi-a revenit brusc în minte o imagine: Claire şi cu mine glumind că noi n-o să ne căsătorim niciodată. „Căsătoria e pentru rataţi!”, a zis ea, apoi a dus la gură o sticlă de vin roşu, iar eu am încuviinţat, chiar dacă, în acelaşi timp, ştiam că îi voi fi domnişoară de onoare, şi ea mie, şi că vom sta amândouă în nişte camere de hotel, îmbrăcate în mătase, sorbind şampanie din nişte cupe în timp ce coafeza ne aranjează părul.

Am simţit un fior de iubire. Deşi îmi amintisem doar un detaliu din timpul pe care îl petrecuserăm împreună – iar mâine, chiar şi această amintire avea să dispară – am simţit că încă suntem strâns legate, că o vreme ea însemnase totul pentru mine.

— Am fost la nunta ei? am întrebat.

— Da, a încuviinţat Ben dând din cap, apoi a deschis cutia din poală şi a scotocit prin ea. Avem câteva poze.

Erau fotografii de la nunta ei, dar se vedea că nu fuseseră făcute de un profesionist, pentru că erau neclare şi întunecate. „Poate le-a făcut Ben”, m-am gândit eu. M-am uitat la prima cu precauţie. Până în clipa aceea, n-o mai văzusem pe Claire decât în amintirile mele.

Era aşa cum mi-o închipuisem: înaltă şi suplă. Poate un pic mai frumoasă. Stătea pe o stâncă, rochia diafană se unduia în bătaia brizei, iar în fundal soarele apunea deasupra mării. Ce frumos! Am pus fotografia jos, apoi m-am uitat şi la celelalte. În unele apărea împreună cu soţul ei – un bărbat pe care nu l-am recunoscut – iar în altele apăream şi eu alături de ei. Purtam o rochie de mătase albastră şi arătam aproape la fel de bine ca ea. Deci era adevărat: îi fusesem domnişoară de onoare.

— Dar de la nunta noastră avem vreo poză?

A clătinat din cap.

— Erau într-un alt album care s-a pierdut.

Bineînţeles. Incendiul.

I-am dat înapoi fotografiile. Aveam impresia că mă uit la viaţa altcuiva, nu la a mea. Îmi doream neapărat să merg la etaj şi să scriu tot ce aflasem.

— Sunt obosită, am zis eu. Vreau să mă odihnesc.

— Sigur, nicio problemă, mi-a răspuns Ben, întinzând mâna spre mine.

I-am dat fotografiile, iar el le-a aşezat înapoi în cutie.

— Am să le pun într-un loc sigur, a zis, închizând capacul, iar eu m-am întors la jurnal şi am scris toate astea.

*

Miezul nopţii. Sunt în pat. Singură. Încerc să pun cap la cap tot ce s-a întâmplat azi. Toate lucrurile pe care le-am aflat. Nu ştiu dacă pot.

Am hotărât să fac o baie înainte de cină. Am urcat la etaj, am intrat în baie şi am încuiat uşa, după care am aruncat o privire pe fotografiile din jurul oglinzii, de data asta văzând doar lucrurile care lipseau. Am dat drumul la robinet.

Îmi dau seama că, în cele mai multe zile, nu-mi amintesc deloc de Adam, însă astăzi imaginea lui mi-a revenit în minte după ce am văzut o singură poză. Oare fotografiile de la oglindă sunt alese în aşa fel, încât să mă ancoreze în propria-mi viaţă, dar fără să-mi aducă aminte ce-am pierdut?

Baia a început să se umple cu abur fierbinte. Îl auzeam pe soţul meu la parter. Pornise radioul, iar acordurile de jazz ajungeau nedesluşit la mine, întreţesute cu loviturile ritmice ale cuţitului pe tocător – probabil că tăia morcovi, ceapă, ardei. Pregătea cina, ca şi când ar fi fost o zi obişnuită.

Mi-am dat seama că pentru el chiar era o zi obişnuită. Eu sunt copleşită de durere, dar nu şi el.

Nu-l acuz că nu-mi spune zi de zi despre Adam, mama mea şi Claire. În locul lui, aş proceda la fel. Sunt lucruri dureroase, iar dacă pot trăi o zi fără să mi le amintesc, atunci sunt scutită de suferinţă, iar el, de chinul că mi-o provoacă. Cât de tentant trebuie să fie pentru el să tacă şi cât de dificil trebuie să-i fie gândindu-se că întotdeauna port în mine aceste frânturi de memorie, asemănătoare unor mici bombe, şi că, în orice moment, una dintre ele ar putea să iasă la suprafaţă şi să mă

oblige să trăiesc aceste suferinţe ca şi când ar fi prima oară, antrenându-l şi pe el în acest proces dureros.

M-am dezbrăcat încet, mi-am împăturit hainele şi le-am aşezat pe scaunul de lângă cadă. Am rămas goală în faţa oglinzii, uitându-mă la trupul meu străin. M-am forţat să mă uit la pielea ridată şi la sânii lăsaţi. „Nu mă cunosc pe mine însămi, mi-am zis în sinea mea. Nu-mi recunosc nici trupul, nici trecutul.”

M-am apropiat mai mult de oglindă. Erau împrăştiate pe abdomen, pe sâni şi pe fese. Nişte vergeturi subţiri şi albicioase – cicatricele trecutului meu. Nu le văzusem pană atunci, pentru că nu le căutasem. Mi-am imaginat că probabil le urmărisem extinzându-se pe piele, dorindu-mi tot mai mult să dispară pe măsură ce creşteam în greutate. Acum, mă bucur că au rămas – sunt un adevărat memento.

Încetul cu încetul, oglinda s-a aburit, iar imaginea mea a început să se estompeze. „Am noroc, mi-am zis în sinea mea. Sunt norocoasă că-l am pe Ben, că am pe cineva care să se îngrijească de mine aici, în casa mea, chiar dacă nu-mi amintesc să fie a mea. Nu sunt singura care suferă. El a trecut deja prin ce-am trecut eu azi, dar merge la culcare gândindu-se că probabil mâine va trebui s-o la de la capăt. Un alt soţ ar fi simţit că nu-i în stare să facă faţă, sau poate n-ar fi vrut. Un alt soţ poate că m-ar fi părăsit.” M-am uitat la chipul meu, ca şi când aş fi încercat să-mi gravez imaginea în minte, s-o depozitez în stratul cel mai accesibil al conştiinţei, astfel încât mâine, când mă voi trezi, să nu-mi mai par atât de străină, să nu mai fiu şocată. Când imaginea a dispărut cu totul sub stratul de condens, mi-am luat privirea de la mine şi am intrat în apă. În scurtă vreme, am aţipit.

N-am visat nimic – sau cel puţin nu cred – dar când m-am trezit, eram dezorientată. Mă aflam într-o altă baie, apa încă era caldă, iar la uşă bătea cineva. Nu recunoşteam nimic din jurul meu. În jurul oglinzii simple nu era lipit nimic, iar faianţa de pe perete era albă, nu albastră. Deasupra mea atârna o perdea de duş, pe policioara de sub oglindă erau puse cu gura în jos două pahare, iar alături de closet se afla un bideu.

Am auzit o voce:

— Imediat!

Mi-am dat seama că era a mea. M-am ridicat în capul oaselor în cadă şi m-am uitat la uşa cu zăvorul tras. Pe peretele opus

atârnau în cârlige două halate de culoare albă, şi pe amândouă se zărea o monogramă: R.G.H. M-am ridicat în picioare.

— Haide! s-a auzit o voce de dincolo de uşă.

Suna ca a lui Ben, şi totuşi era diferită de a lui. S-a transformat într-o adevărată melopee:

— Haide! Haide, haide, haide!

— Cine e? am întrebat eu, dar vocea nu s-a oprit.

Am ieşit din cadă şi am păşit pe podeaua acoperită cu gresie albă şi neagră. Era umedă. Am simţit că alunec şi îmi fug picioarele de sub mine. Am căzut pe podea, trăgând perdeaua după mine. În cădere, m-am lovit cu capul de chiuvetă.

— Ajută-mă! am ţipat eu.

Apoi m-am trezit de-adevăratelea şi am auzit o altă voce strigându-mă:

— Christine! Chris! Ai păţit ceva?

M-am simţit uşurată când mi-am dat seama că era a lui Ben şi că până atunci visasem. Am deschis ochii. Eram întinsă în cadă, hainele mele erau împăturite pe scaunul alăturat, iar pe plăcile de faianţă azurie erau lipite fotografii din trecutul meu.

— Nu, i-am răspuns eu. Mi-e bine. Am visat urât.

Am ieşit din baie, am luat cina, apoi m-am băgat în pat. Voiam să scriu, să notez în jurnal lucrurile pe care le aflasem, înainte să mi se şteargă totul din minte. Dar nu eram sigură că voi avea timp până să vină Ben la culcare.

Dar ce puteam să fac? „Azi mi-am petrecut atâta timp scriind, mi-am zis în sinea mea. Sigur o să intre la bănuieli şi o să se întrebe ce-am făcut singură în dormitor. I-am tot zis că-s obosită, că trebuie să mă odihnesc, iar el m-a crezut.”

N-aş putea spune că nu mă simt vinovată. L-am auzit umblând în vârful picioarelor prin casă, închizând şi deschizând uşile cu grijă ca să nu mă trezească, în timp ce eu stăteam aplecată deasupra jurnalului, scriind frenetic. Dar nu am de ales. Trebuie să consemnez toate lucrurile astea. E sarcina mea cea mai importantă, pentru că altminteri am să le pierd pentru totdeauna. Trebuie să găsesc o scuză pentru a mă întoarce la jurnal.

— Cred că în noaptea asta o să dorm în dormitorul pentru musafiri, i-am zis eu. Sunt mâhnită… Mă înţelegi?

Mi-a spus că da şi m-a asigurat că va trece pe la mine mâine-

dimineaţă, înainte să plece la serviciu, să vadă cum mă simt. Apoi m-a sărutat şi mi-a urat noapte bună. Acum îl aud închizând televizorul şi încuind uşa de la intrare. Ne încuie în casă. Mă gândesc că n-ar fi tocmai bine să umblu pe străzi. Nu în starea în care mă aflu.

Nu-mi vine să cred că, în scurtă vreme, după ce voi adormi, voi uita iarăşi de fiul meu. Amintirile cu el au fost – şi încă sunt – atât de reale, atât de vii. Şi mi-am amintit de el chiar şi după ce am aţipit în baie. Mi se pare imposibil ca un somn mai lung să-mi şteargă totul din minte, dar Ben şi doctorul Nash îmi spun că exact asta se întâmplă.

Să sper că se înşală? Zi de zi, îmi aduc aminte din ce în ce mai mult, mă trezesc ştiind mai bine cine sunt. Poate că lucrurile merg în direcţia cea bună, iar jurnalul acesta îmi aduce amintirile la suprafaţă.

Poate că ziua de azi este cea la care, în viitor, mă voi gândi ca la un pas decisiv. E posibil.

Acum sunt obosită. În curând, mă voi opri din scris, apoi voi ascunde jurnalul şi voi stinge lumina. Voi adormi. Mă rog ca mâine să-mi aduc aminte de fiul meu când mă voi trezi.

Joi, 15 noiembrie

Eram în baie. Nu ştiu de câtă vreme stăteam acolo. Pur şi simplu mă uitam la toate acele fotografii în care eu şi Ben zâmbeam fericiţi, când de fapt ar fi trebuit să fim trei. Mă uitam ţintă la ele, fără să mă mişc, de parcă aş fi crezut că pot face să apară imaginea lui Adam. Dar n-am reuşit. Fiul meu a rămas invizibil.

Mă trezisem fără nicio amintire cu el. Absolut niciuna. Şi îmi închipuiam că maternitatea este ceva frumos şi neliniştitor care mă aşteaptă în viitor. Chiar şi după ce-mi văzusem chipul de femeie de vârstă mijlocie, după ce aflasem că eram soţie şi suficient de bătrână ca în curând să am nepoţi – şi după ce am fost bulversată de toate astea – tot nu eram pregătită pentru jurnalul pe care doctorul Nash mi-a spus la telefon că-l păstram în şifonier. Nu mă aşteptam să descopăr că sunt şi mamă. Că am avut un copil.

Ţineam jurnalul în mână. Îmi dădusem seama că e adevărat chiar în timp ce-l citeam. Avusesem un copil. Am simţit adevărul acesta cu toată fiinţa mea, ca şi când încă s-ar fi păstrat în mine, în porii mei. Am citit şi recitit paginile jurnalului, încercând să mi le întipăresc în minte.

Apoi am continuat să citesc şi am descoperit că a murit. Părea ireal. Părea imposibil. Sufletul meu s-a opus acestui lucru, a încercat să-l respingă, deşi ştiam că e adevărat. M-a cuprins greaţa. Am simţit fierea inundându-mi gâtlejul şi am înghiţit în sec. Camera a început să se clatine, iar trupul mi s-a aplecat în faţă şi am avut impresia că o să mă prăbuşesc pe podea. Jurnalul mi-a alunecat din braţe şi mi-am înăbuşit un strigăt de durere. M-am ridicat în picioare şi m-am năpustit afară din dormitor.

M-am întors în baie, ca să mă uit încă o dată la fotografiile în care ar fi trebuit să apară şi fiul meu. Eram disperată. Nu ştiam ce aveam să fac la întoarcerea lui Ben. Mi l-am imaginat intrând, sărutându-mă, pregătind cina. Apoi aveam să mâncăm şi să ne uităm la televizor – sau ce-om fi făcând noi în fiecare seară – iar în tot acest timp urma să mă prefac că nu ştiam că mi-am pierdut fiul. Apoi aveam să ne băgăm în pat împreună, după care...

Era mai mult decât puteam suporta. Nu mă puteam opri. Nu

prea îmi dădeam seama ce fac. Am început să le smulg frenetic de pe plăcile de faianţă. Au dispărut în doar câteva clipe. Erau împrăştiate pe podea, iar unele pluteau în closet.

Am înhăţat jurnalul şi l-am pus în geantă. Aveam portofelul gol, aşa că am luat cele două bancnote de douăzeci de lire despre care citisem că erau ascunse în spatele ceasului de pe policioara şemineului şi am ieşit din casă. Nu ştiam unde aveam să mă duc. Voiam să-l văd pe doctorul Nash, dar habar n-aveam unde avea cabinetul sau, dacă aş fi ştiut, cum să ajung acolo. Mă simţeam neajutorată. Singură. Aşa că am plecat.

Când am ajuns la stradă, am luat-o la stânga, spre parc. Era o după-amiază însorită. Lumina portocalie se reflecta în suprafaţa lucioasă a maşinilor parcate şi în bălţile rămase după furtuna de dimineaţă, dar era frig – capul îmi era învăluit în aburii respiraţiei. Mi-am strâns haina mai bine şi mi-am ridicat fularul peste urechi, apoi am grăbit pasul. Frunzele cădeau din copaci, se legănau în vânt şi se strângeau în şanţ, transformându-se într-un terci maroniu.

Am coborât de pe trotuar pe carosabil. Zgomotul unor frâne. O maşină a oprit cu un scrâşnet. Vocea estompată a unui bărbat.

— Dă-te la o parte, proasta dracului! a ţipat el din spatele parbrizului.

Am ridicat privirea. Eram în mijlocul străzii, având în faţă o maşină oprită, al cărei şofer striga la mine cu furie. Mi-au trecut prin cap nişte imagini: eu, metal pe os, carne strivită, oase rupte, plonjon deasupra capotei sau sub maşină, un trup zdrobit, sfârşitul unei vieţi distruse.

Oare chiar putea fi atât de simplu? O a doua coliziune ar fi putut sfârşi ceea ce începuse prima în urmă cu mulţi ani. Oricum, mă simt de parcă aş fi fost moartă în ultimii douăzeci de ani, dar oare chiar n-am nicio altă ieşire din situaţia asta?

Cine îmi va simţi lipsa? Soţul meu. Poate şi medicul, deşi pentru el nu sunt decât o pacientă. În rest, nimeni. Atât de mult s-a îngustat cercul meu de cunoştinţe? Oare prietenii m-au abandonat unul după altul? Cât de repede aş fi uitată, dacă aş muri?

M-am uitat la bărbatul din maşină. El – sau cineva ca el – m-a adus în halul ăsta. Mi-a răpit tot. Mi-a răpit chiar şi personalitatea. Cu toate astea, încă trăia în libertate.

„Nu încă, mi-am zis în sinea mea. Nu încă.” Nu voiam ca viaţa

mea să se termine aşa. M-am gândit la romanul pe care îl scrisesem, la copilul pe care îl crescusem, ba chiar şi la focurile de artificii pe care le urmărisem alături de prietena mea cu ani în urmă. Încă mai am de dezgropat amintiri. Mai am lucruri de descoperit. Trebuie să-mi descopăr adevărul.

Am bâiguit un „Scuze!”, apoi m-am apropiat în fugă de celălalt trotuar şi am intrat pe poarta parcului.

Am văzut un mic bar în mijlocul unei peluze. Am intrat şi am cumpărat o cafea, după care m-am aşezat pe o bancă din apropiere, încălzindu-mi mâinile pe paharul din plastic. Alături era un loc de joacă pentru copii. Un tobogan, leagăne, un carusel. Un băieţel stătea pe un scaun în formă de buburuză, fixat pe un arc foarte gros. Se legăna în faţă şi în spate, ţinând o îngheţată într-o mână, deşi era destul de frig.

Dintr-odată, mi-a venit în minte o imagine. Eram mică şi mă jucam în parc cu o fetiţă. Am urcat amândouă într-o cuşcă din lemn şi am coborât pe un tobogan de metal. Ce înalt mi se părea pe atunci, dar uitându-mă la terenul de joacă din faţa mea, mi-am dat seama că probabil nu era cu mult mai înalt decât sunt eu acum. De fiecare dată ne murdăream de noroi pe rochiţe, iar mamele noastre ne certau, apoi mergeam acasă, ţinând în mână pungi cu caramele de un penny sau pungi cu chipsuri portocalii.

Oare era o amintire sau o născocire?

M-am uitat iarăşi la băieţel. Era singur. Parcul părea pustiu. Doar noi doi, stând în frig, sub cerul pe care se vedea un nor întunecat. Am luat o gură de cafea.

— Doamnă! a zis băieţelul. Auziţi, doamnă?

Am ridicat privirea, apoi m-am uitat iarăşi la mâinile mele.

— Auziţi? a strigat el mai tare. Doamnă! Mă ajutaţi? Vreţi să mă învârtiţi?

S-a ridicat în picioare şi s-a dus la carusel.

— Vreţi să mă învârtiţi? a repetat el.

A încercat să învârtă roata de metal, dar în ciuda efortului care i se citea pe chip, abia dacă a reuşit s-o urnească. În cele din urmă, a renunţat cu un aer dezamăgit.

— Vă rog! a zis el.

— Stai cuminte, i-am strigat, luând o gură de cafea.

Am hotărât să aştept acolo şi să stau cu ochii pe el până când avea să se întoarcă maică-sa. Băieţelul s-a urcat în carusel şi,

după ce s-a plimbat o vreme pe platformă, s-a oprit în mijlocul ei.

— Vreţi să mă învârtiţi? a zis el iarăşi.

De data asta vorbise mai încet. Pe un ton rugător. Îmi doream să nu fi venit acolo sau să-l pot face să plece. Mă simţeam ruptă de lume. Nelalocul meu. În pericol. Mi-am amintit de fotografiile pe care le smulsesem de pe perele, împrăştiindu-le prin baie. Venisem în parc pentru linişte. Nu pentru asta.

M-am uitat la băieţel şi am văzut că-şi schimbase locul. Se aşezase pe marginea platformei şi iarăşi încerca să se învârtă, dar picioarele abia îi ajungeau la pământ. Părea atât de fragil. Şi neajutorat. M-am apropiat de el.

— Mă împingeţi?

Mi-am pus cafeaua jos şi i-am zâmbit:

— Ţine-te bine!

Apoi m-am împins cu toată greutatea în bara de pe margine. Caruselul era surprinzător de greu, dar am simţit că se urneşte şi am făcut câţiva paşi pe lângă el, ca să prindă viteză.

— Am pornit! am zis eu, aşezându-mă pe platformă.

Mi-a zâmbit încântat, ţinându-se de bara de metal cu ambele mâini, ca şi când ne-am fi învârtit mult mai repede decât în realitate. Din pricina frigului, i se înroşiseră mâinile, ba chiar căpătaseră o nuanţă vineţie. Purta o haină verde care părea mult prea subţire pentru luna noiembrie şi o pereche de blugi cu marginile suflecate. M-am întrebat cine îl lăsase afară fără mănuşi, fular şi căciulă.

— Unde e mămica ta? l-am întrebat, iar el a ridicat din umeri. Dar tăticul?

— Nu ştiu. Mami zice că tati a plecat. Că nu ne mai iubeşte.

M-am uitat în ochii lui. Îmi răspunsese fără niciun pic de durere sau dezamăgire. Pentru el, era pur şi simplu enunţarea unui fapt. Preţ de o clipă, am avut impresia că platforma e nemişcată şi că, de fapt, lumea se învârte în jurul nostru.

— Dar sunt sigură că mami te iubeşte, nu-i aşa? am adăugat eu.

A tăcut preţ de câteva clipe, apoi a zis:

— Uneori.

— Dar alteori, nu?

A făcut o pauză.

— Cred că nu.

Am simţit o zbatere în piept, ca şi când în mine s-ar fi răsucit

ori s-ar fi trezit ceva.

— Uneori spune că nu, a continuat el.

— Ce păcat.

M-am uitat la banca pe care stătusem şi mi s-a părut că se apropie, apoi se îndepărtează. Ne-am învârtit încă o dată şi încă o dată.

— Cum te cheamă?

— Alfie, mi-a răspuns el.

Caruselul pierdea viteză, iar peisajul înconjurător începuse să încetinească în spatele băieţelului. Am atins pământul cu picioarele şi m-am opintit, dând platformei un nou impuls. I-am rostit numele ca pentru mine: „Alfie”.

— Uneori, mami îmi spune că i-ar fi mai bine dacă aş trăi în altă parte.

Am încercat să-mi păstrez zâmbetul şi tonul vesel.

— Sunt sigură că glumeşte.

A ridicat din umeri.

Am simţit că mă încordez. Mi-am imaginat că îl întreb dacă nu cumva ar vrea să vină cu mine. Acasă. Să locuiască acolo. Mi-am închipuit cum s-ar lumina la faţă, chiar în timp ce mi-ar spune că nu are voie să meargă nicăieri cu persoane străine. „Dar eu nu-s o străină”, i-aş răspunde eu. L-aş ridica în picioare – ar fi greu şi ar avea un miros dulce, ca de ciocolată – şi am intra împreună în barul alăturat. „Ce suc vrei?”, l-aş întreba, iar el mi-ar spune că de mere. I-aş cumpăra şi nişte dulciuri, apoi am ieşi din parc. M-ar ţine de mână în drum spre casă, spre casa pe care o împart cu soţul meu, iar pe seară, i-aş tăia friptura şi i-aş zdrobi cartofii, apoi, după ce şi-ar pune pijamalele, i-aş citi o poveste înainte să-i vâr marginile aşternutului sub trupul adormit şi să-l sărut uşor pe frunte. Iar mâine…

„Mâine? Dar n-am niciun mâine, mi-am zis în sinea mea. Tot aşa cum n-am niciun ieri.”

— Mami! a strigat băieţelul şi, preţ de o clipă, am crezut că vorbeşte cu mine, dar apoi l-am văzut sărind din carusel şi dând fuga spre bar.

— Alfie! l-am chemat eu, însă în clipa următoare am văzut o femeie apropiindu-se de noi, ţinând câte un pahar de plastic în fiecare mână.

Când băieţelul a ajuns lângă ea, femeia s-a aplecat şi l-a luat în braţe.

— Totul e-n regulă, campionule? l-a întrebat, uitându-se la mine peste capul lui, cu ochii mijiţi şi o mină aspră.

„N-am făcut nimic rău! am vrut eu să strig. Lăsaţi-mă în pace!”

Dar m-am abţinut. În schimb, am întors capul, iar după ce Alfie şi mama lui au plecat, m-am dat jos din carusel. Cerul deja începuse să se întunece, devenind albastru cum e cerneala. M-am aşezat pe o bancă. Nu ştiam ce oră e sau de câtă vreme plecasem de acasă. Ştiam doar că nu mă puteam întoarce – nu încă. Nu puteam da ochii cu Ben. Nu suportam gândul de a trebui să mă prefac că nu ştiu nimic de Adam, că nu ştiam că avusesem un copil. Mi-a trecut prin cap să-i spun tot. Despre jurnal, despre doctorul Nash, tot. Dar am îndepărtat imediat acest gând. Nu voiam să merg acasă, dar nu aveam unde altundeva să mă duc.

M-am ridicat în picioare şi am început să merg, iar cerul devenea din ce în ce mai întunecat.

Casa era cufundată în întuneric. Nu ştiam la ce să mă aştept când am deschis uşa de la intrare. Probabil că Ben deja îşi făcea griji – îmi spusese că avea să se întoarcă pe la ora cinci. Mi l-am închipuit plimbându-se agitat prin camera de zi – deşi nu-l văzusem fumând de dimineaţă, imaginaţia mea i-a adăugat o ţigară aprinsă între buze – sau poate că ieşise din casă şi mă căuta pe străzi cu maşina. Mi-am închipuit echipe de poliţişti şi voluntari mergând din uşă în uşă cu fotocopia unei poze de-ale mele, şi m-am simţit vinovată. Am încercat să-mi spun că, deşi îmi pierdusem memoria, în fond nu eram un copil, nicio persoană dispărută – nu încă – şi totuşi, am intrat în casă pregătită să-mi cer scuze.

— Ben? am strigat eu.

N-am primit niciun răspuns, dar am auzit – sau mai degrabă am simţit – mişcare. Scârţâitul discret al unei podele undeva deasupra mea, o modificare aproape imperceptibilă în echilibrul casei. Am strigat încă o dată, dar de data asta mai tare:

— Ben?

— Christine? s-a auzit o voce care părea slăbită şi uşor dogită.

A apărut în capul scărilor. Arăta de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn. Încă purta hainele cu care plecase dimineaţă la serviciu, dar acum avea cămaşa şifonată şi scoasă din pantaloni,

iar părul îi era ciufulit, ceea ce făcea ca aerul lui şocat să pară puţin comic – ai fi zis că tocmai se curentase. Mi-a revenit în cap amintirea vagă a unor lecţii de ştiinţă în care ni se prezentau generatoarele Graaff, dar a dispărut imediat.

— Chris, te-ai întors! a zis el, coborând scările.

— Am… am fost să iau aer.

— Slavă Domnului!

S-a apropiat de mine şi m-a luat de mână. A strâns-o cu putere, ca şi când ar fi vrut să dea mâna cu mine sau să se asigure că e reală.

— Slavă Domnului! a repetat el.

Se uita la mine cu ochii larg deschişi – străluceau în lumina slabă de parcă tocmai ar fi plâns. „Cât de mult mă iubeşte!”, mi-am zis în sinea mea. Sentimentul de vinovăţie mi s-a amplificat.

— Îmi pare rău, am zis eu. N-am vrut să…

— Ei, să nu ne facem griji din pricina asta, m-a întrerupt el.

Mi-a ridicat mâna şi a sărutat-o, iar expresia lui s-a schimbat – acum era bucuros. De pe chipul lui dispăruse orice urmă de nelinişte. M-a sărutat.

— Dar… am început eu.

— Acuma te-ai întors. Ăsta e lucrul cel mai important.

A aprins lumina, după care şi-a netezit părul cu mâinile.

— Gata! a zis, băgându-şi cămaşa în pantaloni. Ce-ar fi să faci un duş? Mă gândeam să ieşim în oraş, ce zici?

— Nu ştiu ce să zic…

— Ar trebui să ieşim, Christine! Cred că ţi-ar prinde bine să ne distrăm un pic!

— Dar nu prea am chef, Ben.

— Te rog! a insistat el, luându-mă iarăşi de mână. Ar însemna mult pentru mine.

Mi-a luat şi cealaltă mână, apoi mi le-a strâns pe amândouă între ale sale.

— Nu ştiu dacă ţi-am spus, dar azi e ziua mea.

*

Ce puteam să fac? Nu voiam să ies în oraş. Dar nici nu aveam chef de altceva. I-am spus că o să fac un duş, apoi o să văd cum mă simt. M-am dus la etaj. Starea lui m-a impresionat. Părea atât de îngrijorat, dar, când a văzut că am ajuns acasă cu bine, grija i

s-a evaporat. Oare chiar mă iubea atât de mult? Avea atât de multă încredere în mine, încât îl interesa doar dacă eram teafără, nu şi unde fusesem?

M-am dus în baie. Poate că nu văzuse fotografiile împrăştiate pe jos şi chiar crezuse că fusesem la plimbare. Încă puteam să şterg urmele. Să-mi ascund furia şi durerea.

Am încuiat uşa şi am aprins lumina. Podeaua era curată. Toate fotografiile erau aranjate în jurul oglinzii, ca şi când n-ar fi fost smulse de acolo.

I-am spus lui Ben c-o să fiu gata în jumătate de oră. Apoi m-am dus în dormitor şi am făcut în grabă aceste însemnări.

Vineri, 16 noiembrie

Nu ştiu ce s-a întâmplat după aceea. Ce-am făcut după ce Ben mi-a spus că era ziua lui de naştere? După ce m-am dus la etaj şi am descoperit fotografiile aranjate în jurul oglinzii la fel ca înainte să le smulg? Nu ştiu. Probabil că am făcut duş şi m-am schimbat, după care probabil că am fost să luăm masa la un restaurant sau ne-am dus la un film. N-aş putea spune. N-am făcut nicio însemnare despre ieşirea noastră, aşa că nu-mi amintesc nimic, deşi totul s-a întâmplat în urmă cu câteva ore. Dacă nu-l întreb pe Ben, noaptea care a trecut o să se piardă pentru totdeauna. Simt că înnebunesc.

Azi-dimineaţă, m-am trezit foarte devreme şi l-am văzut lângă mine. Iarăşi am avut impresia că e un străin. Camera era întunecată şi tăcută. Am rămas întinsă, înţepenită de frică, neştiind cine sunt şi unde mă aflu. Tot ce-mi trecea prin minte era să fug, să scap, dar nu mă puteam mişca. Mă simţeam goală pe dinăuntru, ca şi când mi-ar fi fost extirpată mintea, dar apoi cuvintele s-au ridicat la suprafaţa conştiinţei. Ben. Soţ. Memorie. Accident. Moarte. Fiu.

Adam.

Îmi pluteau în minte – când limpezi, când înceţoşate – dar nu puteam face legături între ele. Nu ştiam ce înseamnă. S-au agitat o vreme, răsunându-mi în cap ca o mantra, apoi mi-am amintit un vis, visul care probabil că mă trezise.

Mă aflam într-o cameră, întinsă pe un pat. Deasupra mea era un trup greu de bărbat. Îl ţineam în braţe, iar palmele mi se sprijineau pe spatele lui lat. Mă simţeam ciudat: aveam capul prea uşor, trupul prea greu, camera se legăna cu mine, iar când am deschis ochii, n-am reuşit să-mi focalizez privirea asupra tavanului.

Nu-mi puteam da seama cine era bărbatul – avea capul prea aproape de al meu ca să-i văd faţa – dar simţeam tot, chiar şi părul aspru de pe pieptul lui pe sânii mei goi. Aveam un gust dulce şi aspru pe limbă. Mă săruta. Dar era prea brutal; aş fi vrut să se oprească, dar n-am spus nimic. „Te iubesc”, mi-a şoptit el, iar cuvintele s-au pierdut în părul meu. Ştiam că vreau să vorbesc – fără să ştiu ce anume urma să spun – însă nu ştiam

cum să fac. Gura părea să nu-mi fie conectată la creier, aşa că am rămas nemişcată, în timp ce el mă săruta şi îmi şoptea în păr. Mi-am amintit că îl doream, dar, în acelaşi timp, voiam să înceteze, că atunci când începuse să mă sărute, îmi spusesem că n-o să facem sex, dar mâna lui îmi alunecase pe curbura spatelui şi mi se oprise pe fund, iar eu nu mă împotrivisem. Iar când îmi ridicase bluza şi îşi vârâse mâna sub ea, mi-am zis: „N-am să merg mai departe de-atât. N-am să te opresc, nu acum, pentru că îmi place. Pentru că îţi simt mâinile calde pe sâni, pentru că trupul meu răspunde cu mici fiori de plăcere. Pentru că, pentru prima oară, mă simt ca o femeie. Dar n-am să fac sex cu tine. Nu în noaptea asta. Nu vom merge mai departe, ne vom opri aici.” Apoi îmi scosese bluza şi îmi desfăcuse sutienul, iar sânii nu-mi mai erau mângâiaţi de mâna, ci de buzele lui, însă tot mă gândeam că o să-l opresc în câteva clipe. Cuvântul „nu” chiar începuse să prindă formă, să mi se închege în minte, dar când l-am rostit în cele din urmă, bărbatul deja mă împingea uşor către pat, dându-mi jos chiloţii, iar cuvântul s-a transformat în altceva, într-un geamăt pe care l-am recunoscut vag ca fiind unul de plăcere.

Am simţit ceva între genunchi. Ceva tare. „Te iubesc”, mi-a spus el din nou, şi mi-am dat seama că era genunchiul lui, că îmi depărta picioarele cu piciorul. Nu voiam să-l las, dar îmi dădeam seama că nu aveam încotro, că întârziasem prea mult, că şansele mele de a spune ceva, de a pune punct, dispăruseră una după alta. Iar acum nu mai aveam de ales. Îmi dorisem asta atunci, în timp ce îşi desfăcea fermoarul şi îşi dădea jos chiloţii cu mişcări stângace, aşa că trebuia să mi-o doresc şi acum, când eram sub trupul lui.

Am încercat să mă relaxez. S-a ridicat un pic şi a gemut – un zgomot surd şi neaşteptat care venea din adâncul său. I-am văzut faţa. În vis nu l-am recunoscut, dar acum mi-am dat seama cine era. Ben. „Te iubesc”, mi-a zis el în vis, iar eu ştiam că trebuie să spun ceva şi că e soţul meu, deşi aveam impresia că în dimineaţa aceea îl văzusem pentru prima oară. Îl puteam opri. Puteam avea încredere că se va opri.

— Ben, eu…

Mi-a acoperit gura cu mâna şi am simţit că se opinteşte în mine. Durere sau plăcere. Nu-mi dădeam seama unde se sfârşea una şi unde începea cealaltă. M-am agăţat de spatele lui

transpirat şi am încercat să mă deschid faţă de el, am încercat mai întâi să mă bucur de apropierea noastră, dar apoi, când mi-am dat seama că nu pot, am încercat să ignor ce se întâmplă. „Mi-am dorit lucrul ăsta şi, în acelaşi timp, nu mi l-am dorit. Oare e posibil să vrei şi să nu vrei ceva în egală măsură? E posibil ca dorinţa să fie însoţită de frică?”

Am închis ochii. Am văzut un chip. Un străin cu păr negru şi barbă. O cicatrice pe obraz. Mi se părea cunoscut, dar nu-mi dădeam seama de unde îl ştiu. În timp ce mă uitam la el, zâmbetul i-a dispărut, şi în clipa aceea am ţipat în vis. Acela a fost momentul în care m-am trezit. Eram într-un pat liniştit, cu Ben alături de mine, însă habar n-aveam unde mă aflu.

M-am dat jos din pat. Să mă duc la baie? Să fug? Nu ştiam unde să mă duc şi ce să fac. Dacă aş fi ştiut de existenţa jurnalului, aş fi deschis uşa şifonierului cu multă grijă şi aş fi scos cutia de pantofi în care îl ascunsesem – dar nu ştiam. Aşa că am coborât la parter. Uşa de la intrare era încuiată, iar lumina albăstruie a lunii se strecura prin geamurile îngheţate. Mi-am dat seama că eram goală.

M-am aşezat pe treapta de jos a scării. În cele din urmă, soarele a răsărit, iar încetul cu încetul holul şi-a schimbat culoarea din albastru în cărămiziu-deschis. Nimic nu avea sens. Iar visul acela era cel mai lipsit de noimă. Mi se păruse foarte real şi, în plus, mă trezisem în acelaşi dormitor în care mă visasem, alături de un bărbat pe care nu mă aşteptam să-l văd.

Iar acum, după ce m-a sunat doctorul Nash şi mi-am citit jurnalul, nu-mi dă pace un gând. Oare a fost o amintire? O amintire de noaptea trecută?

Nu ştiu. Dacă e aşa, atunci s-ar putea să fie un semn de progres. Dar înseamnă şi că Ben m-a forţat, iar mai grav e că, în timp ce făcea asta, am văzut chipul unui străin bărbos, cu o cicatrice pe obraz. Aş fi putut reţine alte lucruri, însă memoria mea alesese tocmai acest episod, care era destul de brutal.

Dar poate că toate astea nu înseamnă nimic. A fost doar un vis. Doar un coşmar. Ben mă iubeşte, iar străinul cu barbă nu există.

Dar cum aş putea fi sigură?

Mai târziu, m-am întâlnit cu doctorul Nash. Ne opriserăm la semafor, iar doctorul Nash bătea cu degetele în volan, nu tocmai

pe ritmul muzicii de la radio – o melodie pop pe care n-o recunoşteam şi care nici nu-mi plăcea – în timp ce eu mă uitam ţintă în faţă. Îl sunasem de dimineaţă, aproape imediat după ce am terminat de citit jurnalul şi după ce mi-am notat visul care ar fi putut fi o amintire. Trebuia să stau de vorbă cu cineva – când am aflat că avusesem un copil, am simţit o durere mută, care acum ameninţa să mă copleşească, surpându-mi întreaga fiinţă – şi mi-a propus să ne întâlnim azi. M-a rugat să-mi aduc jurnalul. Nu îi spusesem ce era în neregulă, având de gând să aştept până ajungeam în cabinetul lui, dar deja nu mai eram sigură că voi fi în stare.

S-a făcut verde la semafor. Medicul s-a oprit din bătut ritmul pe volan, şi am luat-o din loc.

— De ce nu-mi spune Ben despre Adam? Nu înţeleg. De ce?

Mi-a aruncat o privire, dar n-a spus nimic. Am mers un pic mai departe. Pe bord era un câine de plastic al cărui cap se bălăngănea caraghios, iar dincolo de el, pe stradă, am văzut părul blond al unui copil. M-am gândit la Alfie.

Doctorul Nash a tuşit uşor.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Deci era adevărat. O parte din mine spera că avea să mă întrebe despre ce vorbeam, dar imediat ce-am rostit numele Adam, mi-am dat seama că fusese o speranţă deşartă, cu totul nechibzuită. Adam mi se pare real. Îl simt în mine, în conştiinţa mea – nimeni nu e prezent atât de intens în mine. Nici Ben, nici doctorul Nash. Nici chiar eu însămi.

M-am înfuriat. Ştiuse încă de la început.

— Iar tu? am zis. Din moment ce mi-ai dat romanul pe care l-am publicat, de ce nu mi-ai povestit şi despre Adam?

— Christine, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Mi-am amintit ceva, am zis eu, uitându-mă ţintă prin parbriz.

Doctorul Nash mi-a aruncat o privire.

— Serios? m-a întrebat el, dar nu i-am răspuns. Christine, încerc să te ajut.

— S-a întâmplat deunăzi, am zis eu în cele din urmă. După ce mi-ai dat romanul. M-am uitat pe recenzia pe care ai pus-o în plic, iar când am văzut fotografia cu mine, mi-am amintit dintr-odată ziua când a fost făcută. Nu-mi dau seama cum. Pur şi simplu mi-a venit în minte. Şi mi-am adus aminte că eram

însărcinată.

N-a spus nimic.

— Ştiai de Adam? l-am întrebat.

— Da, ştiam, mi-a răspuns el tărăgănat. E menţionat în dosarul tău. Avea vreo doi ani când ţi-ai pierdut memoria.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Şi am mai vorbit despre el.

Am simţit că mă ia cu frig. Am început să tremur, în ciuda căldurii din maşină. Ştiam că e posibil, ba chiar destul de probabil, să-mi fi amintit de Adam şi mai înainte, dar acest adevăr crud – că mai trecusem prin asta şi aveam să mai trec de câteva ori – m-a şocat. Probabil că mi-a simţit uimirea, fiindcă a zis:

— Acum câteva săptămâni. Mi-ai spus că ai văzut un copil pe stradă. Un băieţel. La început, ai avut sentimentul copleşitor că-l cunoşti, că se rătăcise, dar acum se întorcea acasă, la tine acasă, şi că tu erai mama lui. Apoi ţi-ai amintit. I-ai spus lui Ben, iar el ţi-a povestit despre Adam. Mi-ai spus toate astea în aceeaşi zi.

Nu-mi aminteam nimic din ziua aceea. Mi-am spus în gând că nu vorbea despre un străin, ci despre mine.

— Dar nu mi-ai mai zis nimic despre el începând de atunci?

— Nu, mi-a răspuns el oftând.

Mi-am amintit dintr-odată că de dimineaţă citisem în jurnal despre imaginile pe care mi le-au arătat când stăteam întinsă pe platforma tomografului.

— Erau şi poze cu el când mi-aţi făcut RMN-ul!

— Da, a spus doctorul Nash. Le-am luat din dosarul tău.

— Dar n-ai scos o vorbă despre el! De ce? Nu înţeleg.

— Christine, trebuie să-ţi dai seama că nu pot începe fiecare şedinţă spunându-ţi toate lucrurile pe care eu le ştiu despre viaţa ta, dar de care tu nu-ţi mai aduci aminte. În plus, am hotărât că, în cazul tău, n-ar fi tocmai benefic.

— N-ar fi benefic?

— Nu. Ştiam că te-ar mâhni foarte tare să afli că ai avut un copil, dar că ai uitat de el.

Tocmai intram într-o parcare subterană. Lumina blândă a zilei s-a estompat, fiind înlocuită de fluorescenta albă a neoanelor şi de mirosul betonului şi al gazelor de eşapament. M-am întrebat ce altceva considera că n-ar fi indicat să-mi spună, ce alte

bombe cu ceas îmi ticăiau în cap, gata să explodeze.

— Am mai avut şi alţii? am întrebat.

— Nu, m-a întrerupt el. L-ai avut doar pe Adam. Era singurul vostru copil.

Folosise imperfectul indicativului. Deci doctorul Nash ştia şi că murise. Nu voiam să-l întreb, dar ştiam că trebuie.

— Ştii că a fost omorât?

A parcat şi a oprit motorul. Parcarea era tăcută şi destul de întunecată – se vedeau doar petele de lumină fluorescentă ale neoanelor şi se auzeau doar nişte uşi trântite şi huruitul unui lift. Preţ de o clipă, m-am gândit că poate mai e o şansă. Poate mă înşelam. Poale că Adam era în viaţă. Gândul acesta m-a însufleţit. De dimineaţă, când citisem în jurnal despre Adam, mi se păruse o prezenţă foarte familiară, dar moartea lui nu mi-a trezit nicio amintire. Am încercat să mi-o imaginez, să-mi aduc aminte cum trebuie să mă fi simţit când am primit vestea că fusese omorât, dar n-am reuşit. Ar fi trebuit să fiu copleşită de durere. Fiecare zi mi-ar fi fost marcată de o durere constantă, de dor, de certitudinea că o parte din mine a murit şi că n-am să mai fiu întreagă niciodată. Iubirea pentru fiul meu ar fi trebuit să fie suficient de puternică încât să-mi aduc aminte de această pierdere. Dacă într-adevăr ar fi murit, atunci durerea mea cu siguranţă ar fi fost mai puternică decât amnezia.

Mi-am dat seama că nu-l credeam pe soţul meu. Nu credeam că fiul meu murise. Preţ de câteva clipe, am fost fericită, dar apoi doctorul Nash a vorbit:

— Da. Ştiu.

Bucuria s-a prăbuşit în mine cu o mică explozie şi s-a transformat în contrariul ei. În ceva mai rău decât dezamăgirea. Un sentiment mai distructiv, amestecat cu durere.

— Cum…? a fost tot ce-am putut să rostesc.

Mi-a spus aceeaşi poveste ca şi Ben. Adam în armată. O bombă pe marginea drumului. Am ascultat în linişte, hotărâtă să găsesc în mine forţa de a nu izbucni în plâns. După ce a terminat, a urmat o pauză, o clipă de încremenire, iar în cele din urmă şi-a pus mâna peste a mea.

— Christine, îmi pare atât de rău…

Nu ştiam ce să spun. M-am uitat la el. Era aplecat spre mine. Am coborât privirea spre mâna lui brăzdată de câteva zgârieturi fine. Mi l-am închipuit ducându-se acasă după întâlnirea cu mine.

Jucându-se cu o pisică, sau poate cu un căţeluş. Având o viaţă normală.

— Soţul meu nu-mi povesteşte despre Adam, am zis. Ţine toate fotografiile cu fiul nostru încuiate într-o cutie. Pentru siguranţa mea.

Doctorul Nash n-a spus nimic.

— De ce-ar face asta? am continuat eu.

Apoi am ridicat capul şi am privit prin parbriz. Am văzut că pe peretele din faţa noastră era scris cu spray-ul cuvântul „pizdă”.

— Dă-mi voie să-ţi pun aceeaşi întrebare, a zis el în cele din urmă. De ce crezi că face asta?

Am căzut pe gânduri. M-am gândit la mai multe motive. Ca să mă poată controla. Ca să aibă putere asupra mea. Ca să nu aflu că am născut, ceea ce m-ar putea face să mă simt împlinită ca femeie… Dar mi-am dat seama imediat că nu credeam niciuna dintre aceste variante. Aşa că am ajuns la explicaţia cea mai banală:

— Presupun că e mai uşor pentru el să nu-mi spună, din moment ce nu-mi amintesc.

— De ce e mai uşor pentru el?

— Pentru că e foarte dureros pentru mine. Cred că e îngrozitor pentru el să-mi spună în fiecare zi nu numai că am avut un copil, dar şi că a murit. Într-un mod atât de îngrozitor…

— La ce alte motive te poţi gândi?

Am tăcut preţ de câteva clipe, apoi mi-am dat seama.

— Probabil că şi lui îi e greu. E tatăl lui Adam şi…

M-am gândit la eforturile pe care le făcea ca să-şi domolească propria durere, dar şi pe a mea.

— Eşti într-o situaţie dificilă, Christine. Dar nu trebuie să uiţi că şi lui Ben îi este greu. Din anumite puncte de vedere, chiar mai greu decât îţi e ţie. Îmi închipui că te iubeşte foarte mult, iar…

— Iar eu nici măcar nu-mi aduc aminte de existenţa lui.

— Exact.

Am scos un oftat.

— Probabil că-l iubeam. La urma urmelor, m-am căsătorit cu el.

Doctorul Nash n-a spus nimic. M-am gândit la străinul alături de care mă trezisem de dimineaţă, la fotografiile cu noi doi pe care le văzusem în baie, la visul – sau amintirea – de noaptea trecută. M-am gândit la Adam şi la Alfie, la ce îmi trecuse prin

minte să fac în timp ce stăteam pe platforma caruselului. M-a cuprins panica. Mă simţeam captivă, ca şi când n-aş fi avut nicio ieşire, mintea mea trecând de la un lucru la altul, căutând cu disperare libertatea, un mijloc de a scăpa.

„Ben, mi-am zis în sinea mea. Mă pot agăţa de Ben. E puternic.”

— Ce harababură! Mă simt copleşită.

Doctorul Nash s-a întors cu faţa spre mine.

— Aş vrea să pot face ceva ca să-ţi uşurez situaţia.

Părea că vorbeşte foarte serios şi că într-adevăr ar fi făcut orice ca să mă ajute. În privirea lui şi în felul în care îşi ţinea mâna peste a mea se citea atâta afecţiune, încât acolo, în semiîntunericul parcării subterane, m-am trezit întrebându-mă ce s-ar întâmpla dacă mi-aş pune mâna pe a lui, sau dacă mi-aş apropia puţin capul de al lui, privindu-l în ochi şi deschizându-mi uşor buzele. Oare s-ar fi aplecat şi el? Ar fi încercat să mă sărute? Şi l-aş fi lăsat, dacă ar fi încercat?

Sau oare s-ar gândi că sunt caraghioasă? Sau chiar absurdă? E drept că de dimineaţă m-am trezit crezând că am douăzeci şi ceva de ani, dar nu-i aşa. Am aproape cincizeci. Sunt atât de în vârstă, încât aproape că i-aş putea fi mamă. Aşa că m-am mulţumit să mă uit la el. Stătea perfect nemişcat, uitându-se în ochii mei. Părea puternic. Suficient de puternic încât să mă ajute. Să mă scoată la liman.

Am deschis gura, fără să ştiu ce urma să spun, dar m-a întrerup soneria înăbuşită a unui telefon. Singura mişcare pe care a făcut-o doctorul Nash a fost să-şi ia mâna de pe mea, şi astfel mi-am dat seama că probabil era unul dintre cele două telefoane ale mele.

L-am scos din geantă şi am văzut că nu era mobilul cu clapetă, ci mobilul pe care mi-l dăduse soţul meu. Pe ecran scria: *Ben.*

Când i-am văzut numele, mi-am dat seama cât de nedreaptă eram. Doar şi el era îndurerat. Şi trebuia să trăiască zi de zi cu acest sentiment, fără să poată sta de vorbă cu mine despre el, fără să poată apela la soţia lui pentru sprijin.

Şi făcea toate astea din iubire.

Iar eu stăteam într-o parcare cu un bărbat de care Ben abia dacă auzise. M-am gândit la fotografiile pe care le văzusem de dimineaţă în album. Eu şi Ben în nenumărate ipostaze. Zâmbind.

Fericiţi. Îndrăgostiţi. Dacă m-aş li dus acasă şi m-aş fi uitat iarăşi pe ele, n-aş fi văzut decât ceea ce lipsea. Adam. Dar aş fi văzut şi că ne uităm unul la altul ca şi când nu eram decât noi doi pe lume. E limpede că eram îndrăgostiţi.

— O să-l sun mai târziu, am zis, punând telefonul în geantă.

„Am să-i spun în seara asta, mi-am promis în sinea mea. Despre jurnal, despre doctorul Nash, tot.” Medicul a tuşit uşor:

— Să mergem în cabinet. Trebuie să ne apucăm de treabă.

— Sigur, i-am răspuns, fără să-l privesc.

*

Am început însemnările de mai sus în timp ce doctorul Nash mă aducea acasă cu maşina. Multe dintre ele sunt aproape ilizibile, nişte mâzgăleli îngrozitoare. Doctorul Nash n-a spus nimic în timp ce scriam, dar când mă opream ca să găsesc cuvântul potrivit sau o formulare mai bună, am observat că se uita la mine din când în când. M-am întrebat la ce se gândea – înainte să ieşim din cabinet, m-a întrebat dacă sunt de acord să discute despre cazul meu la o conferinţă la care fusese invitat să ia parte. „La Geneva”, mi-a explicat el, fără să-şi ascundă sentimentul de mândrie. I-am zis că da şi mi-am închipuit că, în scurtă vreme, o să-mi ceară un exemplar fotocopiat al jurnalului meu. *Pentru cercetare...*

Când am ajuns în faţa casei mele, şi-a luat la revedere şi mi-a spus: „Mă surprinde că ai vrut să faci însemnări chiar în maşină. Pari foarte… hotărâtă. Îmi închipui că nu vrei să-ţi scape nimic”.

Dar ştiu ce-a vrut să spună. Că sunt obsedată. Disperată. Disperată să consemnez totul.

Şi are dreptate. Chiar sunt foarte hotărâtă să fac asta. După ce am intrat în casă, mi-am terminat însemnările la masa din bucătărie, am închis jurnalul şi l-am pus la loc în ascunzătoarea lui, după care m-am dezbrăcat pe îndelete. Ben îmi trimisese un mesaj pe telefonul mobil: „Hai să ieşim la un restaurant diseară. E vineri…”

Mi-am dat jos pantalonii bleumarin pe care îi găsisem în şifonier de dimineaţă. Apoi m-am dezbrăcat şi de bluza albastră, care mi se păruse că se potriveşte cel mai bine cu ei. Eram tulburată. În timpul şedinţei, îi dădusem jurnalul doctorului Nash – mă întrebase dacă îl poate citi, iar eu îi spusesem că da. Asta s-

a întâmplat înainte să pomenească de conferinţa de la Geneva, iar acum mă întrebam dacă de aceea mi-l ceruse. „E excelent! mi-a zis el când a terminat de citit. Foarte bine. Îţi aduci aminte o mulţime de lucruri, Christine. Îţi revin nenumărate amintiri. Şi nu văd niciun motiv pentru care lucrul ăsta ar înceta. Ai motive să fii optimistă…”

Dar nu eram optimistă. Mă simţeam confuză. Oare eu flirtasem cu el sau el cu mine? El îşi aşezase mâna peste a mea, dar nu mă opusesem în niciun fel şi îl lăsasem s-o ţină acolo. „Ar fi bine să continui să scrii”, m-a sfătuit el când mi-a dat jurnalul înapoi, iar eu i-am spus că aşa am să fac.

Acum, în dormitorul meu, încercam să mă conving că nu făcusem nimic rău. Încă mă simţeam vinovată. Pentru că îmi făcuse plăcere. Atenţia lui şi sentimentul de comuniune. Preţ de o clipă, în mijlocul situaţiei dificile în care mă aflu, se ivise o mică scânteie de bucurie. Mă simţisem atrăgătoare. Seducătoare.

M-am apropiat de sertarul cu lenjerie intimă şi am scotocit prin el până am găsit o pereche de chiloţi negri cu dantelă şi un sutien de aceeaşi culoare. M-am îmbrăcat cu ele – îmi dau seama că trebuie să fie ale mele, dar nu simt că mi-ar aparţine – gândindu-mă la jurnalul din şifonier. Ce-ar zice Ben dacă l-ar găsi? Dacă ar citi tot ce am scris, tot ce am simţit? Oare ar înţelege?

M-am dus în faţa oglinzii. „Ar înţelege, mi-am zis în sinea mea. Ar trebui să înţeleagă.” Mi-am explorat trupul şi cu ochii, şi cu mâinile. Mi-am plimbat degetele peste contururile şi rotunjimile lui, ca şi când ar fi fost ceva nou, un dar. Un lucru care trebuia învăţat de la zero.

Ştiam că doctorul Nash nu flirtase cu mine, dar în cele câteva momente în care avusesem impresia că face asta, nu mă mai simţisem bătrână. Mă simţisem vie.

Nu ştiu cât am rămas în faţa oglinzii. Pentru mine, timpul este elastic, aproape lipsit de sens. Anii au trecut peste mine fără să lase nicio urmă. Minutele nu există. Doar bătăile ceasului de pe policioara şemineului îmi aduceau aminte de trecerea timpului. Mă uitam la trupul meu, la grăsimea depusă pe fese şi pe şolduri, la părul negru de la subsuori şi de pe picioare. Am găsit un aparat de ras în baie, mi-am săpunit picioarele, după care mi-am trecut lama rece peste piele. Mi-am zis că probabil mai făcusem asta de nenumărate ori, dar tot mi se părea un lucru ciudat, ba

chiar un pic ridicol. Din neatenţie, m-am tăiat uşor pe gambă – o mică durere, urmată de o picătură roşie care a tremurat o clipă, apoi s-a prelins pe picior. I-am oprit căderea cu degetul, strivind firicelul ca de sirop. Am dus degetul la buze: un gust metalic cald, amestecat cu iz de săpun. Am lăsat sângele să alunece pe pielea proaspăt netezită, apoi l-am şters cu un şerveţel umed.

Când m-am întors în dormitor, mi-am pus nişte ciorapi şi o rochie strâmtă de culoare neagră. Am deschis cutiuţa aflată pe măsuţa de toaletă şi am scos un colier şi o pereche de cercei din aur. M-am aşezat pe scaunul din faţa măsuţei şi m-am machiat. Mi-am ondulat părul şi l-am dat cu fixativ, apoi m-am parfumat după urechi şi la încheieturile mâinilor. Şi, în tot acest timp, m-a însoţit o amintire difuză. M-am văzut punându-mi nişte ciorapi, prinzând jartierele de centura abdominală şi încheindu-mi sutienul, dar eram o persoană diferită şi mă aflam într-o cameră diferită. O cameră liniştită, cu muzică în surdină. În depărtare se auzeau voci, uşi închizându-se şi deschizându-se, zumzetul înfundat al traficului. Mi-am amintit că m-am uitat în oglindă, studiindu-mi chipul la lumina lumânării, şi mi-am zis: „Nu-i rău. Nu-i rău deloc”.

Dar amintirea îmi tot scăpa printre degete. Strălucea sub suprafaţa conştiinţei mele şi, cu toate că vedeam anumite detalii, imagini şi momente disparate, era îngropată prea adânc pentru a putea urmări unde duce. Am văzut o sticlă de şampanie pe o noptieră. Două pahare. Un buchet de flori pe pat şi un bilet. Eram singură într-o camera de hotel, aşteptându-l pe bărbatul pe care îl iubeam. Am auzit nişte ciocănituri, m-am ridicat în picioare şi am pornit spre uşă… Dar apoi totul s-a întrerupt, de parcă m-aş fi uitat la televizor şi, dintr-odată, cineva ar fi scos antena. Am ridicat privirea şi m-am văzut pe mine însămi, în dormitorul din casa mea. Cu toate că femeia pe care o vedeam în oglindă mi se părea o străină – iar machiajul şi fixativul din păr probabil că îmi accentuau senzaţia de nefamiliaritate – mă simţeam pregătită. Nu ştiam pentru ce, dar mă simţeam pregătită. Am coborât la parter să-mi aştept soţul, bărbatul cu care mă căsătorisem, bărbatul pe care îl iubeam.

„Pe care îl *iubesc,* mi-am zis în sinea mea. Bărbatul pe care îl iubesc.”

Am auzit cheia în broască, uşa deschizându-se şi picioare ştergându-se pe covorul de la intrare. O fluierătură? Sau oare era

şuierul aspru al respiraţiei mele?

O voce:

— Christine? Christine, te simţi bine?

— Da, am zis eu. Sunt aici.

Tuse, zgomotul hainei agăţate în cui, o servietă pusă pe podea.

— Totul e în regulă? a strigat el pe scară. Te-am sunat mai devreme. Şi ţi-am lăsat un mesaj.

Scârţâitul treptelor. Preţ de o clipă, am crezut că o să meargă direct la baie sau în biroul lui, fără să vină în dormitor să mă vadă, şi m-am simţit ca o caraghioasă: eram îmbrăcată cu haine care nu păreau ale mele şi îmi aşteptam soţul, cu care eram căsătorită de cine ştie câţi ani. Aş fi vrut să smulg hainele de pe mine, să dau la o parte machiajul şi să redevin femeia care sunt de fapt, dar am auzit un icnet uşor şi bufnitura unui pantof scos din picior, apoi pe a celuilalt, şi mi-am dat seama că se aşezase să-şi pună papucii. Scara a scârţâit din nou, apoi Ben a intrat în cameră.

— Draga mea… a început el, dar s-a oprit.

Privirea i s-a plimbat pe chipul meu preţ de câteva clipe, apoi mi-a coborât pe trup şi, în cele din urmă, s-a întors la ochii mei. Nu-mi puteam da seama la ce se gândea.

— Uau! Arăţi… a zis Ben, clătinând din cap.

— Am găsit hainele astea în şifonier. M-am gândit să mă aranjez un pic. În fond, e vineri seara. Începe weekendul.

— Da, mi-a răspuns el, stând în continuare în pragul uşii. Da, dar…

— Vrei să ieşim undeva?

M-am ridicat în picioare şi m-am apropiat de el.

— Sărută-mă!

Nu era ceva plănuit, ci pur şi simplu mi s-a părut că e lucrul cel mai potrivit. I-am cuprins gâtul cu braţele şi am simţit miros de săpun, transpiraţie şi muncă. Un miros dulce, ca de creioane colorate. Mi-a revenit în minte o imagine – stăteam în genunchi cu Adam şi desenam – dar a dispărut imediat.

— Sărută-mă, am repetat eu, iar el m-a strâns în braţe.

Buzele ni s-au întâlnit. O simplă atingere. Un sărut de noapte bună sau de la revedere, un sărut pentru când eşti în public, un sărut pentru mama ta. Dar nu mi-am desfăcut braţele din jurul gâtului său, iar el m-a sărutat încă o dată. La fel.

— Sărută-mă, Ben. Aşa cum trebuie.

— Ben, noi suntem fericiţi? l-am întrebat eu mai târziu.

Ne aflam într-un restaurant în care mai fuseserăm, deşi bineînţeles că nu-mi aminteam. Pereţii erau acoperiţi cu fotografii înrămate ale unor oameni despre care am presupus că erau celebrităţi minore; în partea din spate a localului se căsca un cuptor care aştepta ca pizzele să fie băgate la copt. Am gustat din farfuria cu pepene galben pe care o aveam în faţă. Nu-mi aminteam s-o fi comandat.

— Mă gândesc că suntem căsătoriţi de… am continuat eu, dar m-am oprit. Chiar, de câţi ani?

— Să fac un calcul… De douăzeci şi doi de ani.

Mi s-a părut o perioadă incredibil de lungă. M-am gândit la imaginea de care îmi amintisem în după-amiaza aceea. Flori într-o cameră de hotel. Sunt sigură că-l aşteptam pe el.

— Şi suntem fericiţi?

A pus jos furculiţa şi a luat o gură din vinul alb sec pe care îl comandase. La masa de lângă noi s-a aşezat o familie. Nişte părinţi mai în vârstă şi fiica lor, care avea vreo douăzeci de ani.

— Ne iubim, dacă la asta te referi, a zis Ben. Eu sigur te iubesc.

Ei bine, sosise momentul să-i spun că şi eu îl iubesc. Când spun: „Te iubesc”, bărbaţii întotdeauna se aşteaptă la un răspuns.

Şi totuşi, ce să-i fi spus? Pentru mine, e tot un străin. Iubirea nu are cum să apară în douăzeci şi patru de ore, oricât de mult mi-ar fi plăcut cândva să cred că se poate.

— Ştiu că nu mă iubeşti, a continuat, iar eu m-am uitat la el şocată preţ de o clipă. Nu-ţi face griji. Înţeleg situaţia în care te afli. În care ne aflăm. Nu-ţi aduci aminte, dar ne-am iubit cândva. Intens. Total. Ca în poveşti. Ca Romeo şi Julieta. Cu toate prostioarele de rigoare… a zis el, încercând să râdă, dar n-a reuşit decât să fie stângaci. Te iubeam şi mă iubeai. Eram fericiţi, Christine. Foarte fericiţi.

— Până la accident.

A tresărit uşor când a auzit acest cuvânt. Oare mă luase gura pe dinainte? Citisem asta în jurnal, dar oare când mi-o spusese? Cumva azi? Nu ştiam, şi totuşi, oricine s-ar afla în situaţia mea, s-ar gândi că e din pricina unui *accident.* Aşa că m-am hotărât să

nu-mi fac griji.

— Da, mi-a răspuns el cu un aer trist. Până atunci… Eram fericiţi.

— Şi acum?

— Acum? Mi-aş dori ca lucrurile să stea altfel, dar nu sunt nefericit, Chris. Te iubesc. Nu mi-aş dori pe nimeni altcineva.

„Dar eu? mi-am zis în sinea mea. Oare sunt fericită?”

M-am uitat la masa de lângă noi. Tatăl ţinea o pereche de ochelari în dreptul ochilor, uitându-se la meniul plastifiat, în timp ce soţia îi aranja pălăria fiicei lor şi îi dădea jos fularul. Fata stătea nemişcată, uitându-se în gol cu gura întredeschisă. Mâna dreaptă i-a tresărit sub masă. O şuviţă subţire de salivă îi atârna de bărbie. Tatăl a observat că mă uitam la ea şi am întors privirea către soţul meu, dar prea repede că să nu dau impresia că mă holbam la ea. Probabil că erau obişnuiţi cu oamenii care se uitau în altă parte cu o clipă mai târziu decât ar fi trebuit.

Am oftat.

— Mi-aş dori să-mi pot aminti ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat? De ce?

M-am gândit la celelalte amintiri care îmi reveniseră în minte. Fuseseră scurte, trecătoare, dar acum dispăruseră. Se evaporaseră. Însă mi le notasem în jurnal. Ştiam că existaseră cândva – că încă existau undeva în mintea mea. Atâta doar că se rătăciseră.

Eram sigură că trebuia să existe o cheie, o amintire care să le descuie pe toate celelalte.

— Mă gândesc că dacă mi-aş aminti accidentul, poate că mi-aş aduce aminte şi alte lucruri. Poate că nu totul, dar suficient. Nunta noastră, de exemplu. Şi luna de miere. Nici măcar atâta lucru nu-mi amintesc.

Am luat o gură de vin. Mai aveam un pic şi pronunţam numele fiului nostru, dar mi-am adus aminte la timp că Ben nu ştia că citisem despre el.

— Ar fi ceva ca într-o bună zi să mă trezesc ştiind măcar cine sunt.

Ben şi-a strâns degetele, sprijinindu-şi bărbia în pumn.

— Doctorii spun că asta n-o să se întâmple, a zis el.

— Dar nu sunt siguri, nu-i aşa? Ar putea să se înşele.

— Mă îndoiesc.

Am pus jos paharul. Se înşela. Credea că totul e pierdut, că

trecutul meu dispăruse cu desăvârşire. Poate că sosise momentul să-i spun despre amintirile care îmi reveneau în anumite clipe, despre doctorul Nash, despre jurnal. Totul.

— Dar uneori îmi aduc aminte nişte lucruri, am spus eu, iar Ben a părut surprins. Cred că încep să-mi recuperez trecutul, în flash-uri.

— Serios? m-a întrebat el, luând mâna de la bărbie.

— Ah, depinde… Uneori, nu-i mare lucru. Doar nişte sentimente şi senzaţii răzleţe. Imagini. Un fel de vise, dar mi se par prea reale ca să fie inventate.

Ben n-a spus nimic.

— Trebuie să fie amintiri, am continuat eu.

Apoi am tăcut, aşteptând să-mi mai pună întrebări, să-mi ceară să-i spun tot ce-am văzut şi cum de-am reuşit să-mi dau seama că era vorba de trecutul meu.

Dar nu m-a întrebat nimic. A continuat să se uite la mine cu un aer trist. M-am gândit la însemnările din jurnal şi mi-a revenit în minte scena în care Ben îmi oferise vin în bucătăria primei noastre case.

— Mi-am adus aminte de tine, am zis în cele din urmă. Erai mult mai tânăr…

— Şi ce făceam?

— Nu mare lucru. Erai în bucătărie.

Mi-am amintit de fata care stătea la masa alăturată împreună cu părinţii ei şi am coborât glasul.

— Mă sărutai.

Ben mi-a zâmbit.

— Şi mă gândesc că dacă am reuşit să-mi amintesc un lucru, poate că sunt capabilă să-mi amintesc multe altele…

S-a aplecat în faţă şi mi-a luat mâna peste masă

— Dar mâine n-o să-ţi mai aminteşti nimic. Asta e problema. Nu ai nicio temelie pe care să construieşti.

Am oftat. Era adevărat ce spunea – nu pot continua să scriu ce mi se întâmplă pentru tot restul vieţii, nu dacă trebuie să şi citesc totul zi de zi.

M-am uitat la familia de alături. Fata mânca supă cu gesturi neîndemânatice, pătând baveta pe care mama i-o pusese la gât. Mi-am închipuit cum trebuie să fi fost viaţa părinţilor – erau nişte oameni trişti, captivi pentru totdeauna în rolul de îngrijitori, de care sperau să scape cu ani în urmă.

„La fel suntem şi noi, mi-am zis în sinea mea. Şi eu trebuie să fiu îngrijită.” Mi-am dat seama că – la fel ca în cazul lor şi al fetei – Ben mă iubeşte, dar eu nu-i voi putea împărtăşi dragostea niciodată.

Şi totuşi, poate că nu era aşa. Poate că noi mai aveam şanse.

— Vrei să mă fac bine?

— Christine, a zis el cu un aer surprins. Te rog…

— Poate dacă aş merge să mă consulte cineva. Un doctor.

— Am mai încercat.

— Dar poate că merită să mai încercăm. Lucrurile se îmbunătăţesc tot timpul. Poate a apărut un nou tratament.

M-a strâns de mână.

— Christine, nu există niciun tratament, crede-mă. Le-am încercat pe toate.

— Ce? am întrebat eu. Ce-am încercat?

— Chris, te rog. Să nu discutăm despre asta…

— Ce-am încercat? Ce?

— Tot. Am încercat tot. N-ai idee cum a fost.

Părea să nu se simtă în largul lui. S-a uitat în stânga şi în dreapta, ca şi când s-ar fi aşteptat să primească o lovitură, dar nu ştia din ce direcţie ar putea veni. Aş fi putut renunţa la întrebare, dar am insistat.

— Ce, Ben? Trebuie să ştiu. Cum a fost?

Tăcea.

— Spune-mi!

A ridicat capul şi a înghiţit în sec. Părea îngrozit. Era roşu la faţă şi făcuse ochii mari.

— Erai în comă. Toată lumea credea că o să mori. În afară de mine. Ştiam că eşti puternică şi că ai să-ţi revii. Ştiam că o să te faci bine. Apoi, într-o bună zi, m-au sunat de la spital şi mi-au spus că te-ai trezit din comă. Li se părea o adevărată minune, dar eu ştiam că nu era aşa. Erai tu, Chris. Te întorceai la mine. Erai ameţită. Confuză. Nu ştiai unde te afli şi nu-ţi aminteai nimic despre accident, dar ne-ai recunoscut pe mine şi pe mama ta, cu toate că nu-ţi dădeai seama cine suntem de fapt. Mi-au spus să nu-mi fac griji, pentru că pierderea memoriei e ceva firesc după astfel de traumatisme grave, şi că o să-ţi revii. Dar apoi…

A ridicat din umeri şi a plecat privirea spre şervetul pe care îl ţinea în mâini. Preţ de o clipă, am crezut că n-o să continue.

— Apoi ce?

— Ei bine, situaţia ta părea să se agraveze. Am venit o dată la spital şi habar n-aveai cine sunt. Ai crezut că-s un doctor. Apoi ai uitat şi cine eşti. Nu-ţi aminteai cum te cheamă, în ce an te-ai născut. Nimic. În cele din urmă, medicii şi-au dat seama că nu puteai păstra în memorie amintiri noi. Ţi-au făcut tomografii şi tot felul de teste. Tot ce trebuie. Dar n-a servit la nimic. Au zis că accidentul ţi-a afectat memoria. Şi că amnezia ta e permanentă. Că nu există niciun tratament, că nu pot face nimic.

— Nimic? Chiar n-au făcut nimic?

— Nu. Au zis că fie o să-ţi revină memoria, fie nu, şi că, din experienţa lor, cu cât amnezia o să dureze mai mult, cu atât o să ai mai puţine şanse să te faci bine. Mi-au spus că tot ce pot face e să am grijă de tine. Şi asta am încercat să fac.

Mi-a luat mâinile într-ale lui, mângâindu-mi degetele şi verigheta. S-a aplecat spre mine, apropiindu-şi capul de al meu la doar câţiva centimetri.

— Te iubesc, mi-a şoptit el, dar nu i-am putut răspunde.

Am terminat de mâncat în tăcere. Simţeam crescând în mine un sentiment de indignare. De furie. Părea atât de convins că nu puteam fi ajutată. Atât de sigur. Dintr-odată, mi-am dat seama că nu mai voiam să-i spun despre jurnal şi despre doctorul Nash. Voiam să-mi mai păstrez o vreme secretele. Simţeam că erau singurele lucruri despre care puteam spune că sunt ale mele.

*

Ne-am întors acasă. Ben şi-a făcut o cafea, iar eu m-am dus în baie, unde mi-am însemnat mare parte din întâmplările de peste zi, apoi m-am dezbrăcat, m-am demachiat şi mi-am pus halatul pe mine. O nouă zi se apropia de sfârşit. În scurtă vreme, aveam să adorm, iar creierul meu avea să şteargă tot din memorie. A doua zi urma s-o iau de la capăt.

Mi-am dat seama că nu am nicio ambiţie. Nu pot. Tot ce vreau e să fiu normală. Să trăiesc la fel ca toată lumea, cu experienţe noi care să se adauge celor vechi, astfel încât fiecare zi să o modeleze pe următoarea. Vreau să cresc, să aflu lucruri noi şi să învăţ din ce mi se întâmplă.

Stând în baie, m-am gândit la bătrâneţea mea. Am încercat să-mi imaginez cum va fi. Oare şi la şaptezeci sau optzeci de ani o să mă trezesc închipuindu-mi că sunt la începutul vieţii? Am să

mă scol fără să ştiu că oasele mele sunt bătrâne, iar încheieturile, grele şi ţepene? Nu-mi pot da seama cum voi reacţiona când voi descoperi că viaţa mi s-a scurs, că deja e în urma mea, şi că nu m-am ales cu nimic. Niciun tezaur de amintiri, nicio suită de experienţe, nicio înţelepciune pe care s-o dau mai departe. Ce este omul, dacă nu o acumulare de amintiri? Cum mă voi simţi când mă voi uita în oglindă şi voi vedea o imagine asemănătoare cu cea a bunicii? Nu ştiu, dar acum nu-mi pot permite să mă gândesc la asta.

L-am auzit pe Ben intrând în dormitor. Mi-am dat seama că nu voi mai putea pune jurnalul în şifonier, aşa că l-am lăsat pe scaunul de lângă cadă, sub hainele de care mă dezbrăcasem. „Am să-l pun în cutia de pantofi mai târziu, când o să adoarmă”, mi-am zis în sinea mea. Am stins lumina şi m-am dus în dormitor.

Ben era în pat şi se uita la mine. N-am zis nimic, ci m-am băgat şi eu sub plapumă. Mi-am dat seama că era gol. „Te iubesc, Christine”, a spus el, apoi a început să mă sărute pe gât, pe obraji, pe gură. Respiraţia lui fierbinte mirosea un pic a usturoi. Nu voiam să mă sărute, însă nu l-am îndepărtat. „Eu am vrut asta. M-am îmbrăcat cu rochia aia caraghioasă, m-am machiat, m-am parfumat şi i-am cerut să mă sărute înainte să mergem la restaurant.”

M-am întors cu faţa spre el şi, cu toate că nu voiam, l-am sărutat şi eu. Am încercat să-mi imaginez că ne aflam amândoi în casa pe care tocmai ne-o cumpăraserăm şi că am pornit împreună spre dormitor, smulgându-mi hainele de pe mine şi lăsând în bucătărie peştele care aştepta să fie gătit. Mi-am zis că pe atunci sigur îl iubeam – altminteri de ce m-aş fi căsătorit cu el? – şi că n-am niciun motiv să nu-l mai iubesc şi acum. Mi-am zis că ceea ce făceam era important, o expresie a iubirii şi recunoştinţei, iar când mâna lui mi-a coborât pe sân, nu l-am oprit, ci mi-am spus că e un lucru firesc, normal. Nu l-am oprit nici când mâna i-a alunecat între picioarele mele, şi numai eu ştiam că, mai târziu, când am început să gem uşor, nu era din cauza a ce făcea el. Nu era deloc plăcere, ci teamă – teamă de ce am văzut când am închis ochii.

Eu, într-o cameră de hotel. Cea de care mi-am amintit în seara asta, când mă aranjam în faţa oglinzii. Văd lumânările, şampania, florile. Aud ciocănituri în uşă, mă văd punând jos

paharul din care am băut şi ridicându-mă să deschid. Sunt încântată, nerăbdătoare, iar atmosfera e plină de promisiuni. Sex şi ispăşire. Pun mâna pe clanţa tare şi rece. Inspir adânc. În sfârşit, lucrurile or să se rezolve.

Apoi nimic. Un gol în memorie. *Uşa se deschide, apropiindu-se uşor de mine, dar nu pot vedea cine e în spatele ei.* În clipa aceea, în pat cu soţul meu, m-a cuprins panica, o panică venită de nicăieri. „Ben!”, am strigat eu, dar el nu s-a oprit – nici măcar nu părea să mă fi auzit. „Ben!”, am strigat încă o dată. Am închis ochii şi m-am agăţat de el. Am alunecat din nou în trecut.

E în cameră. În spatele meu. Cum de-şi permite aşa ceva individul ăsta? Mă răsucesc pe călcâie, dar nu văd nimic. O durere arzătoare. Presiune pe gât. Nu pot respira. Nu e soţul meu, nu e Ben, dar mâinile lui sunt pe mine, mâinile şi carnea lui mă acoperă cu totul. Încerc să respir, dar nu pot. Tremur din toate încheieturile. Trupul meu moleşit se dizolvă, se transformă în cenuşă. Apă în plămâni. Deschid ochii şi nu văd decât roşu-aprins. Am să mor aici, în camera asta de hotel. Dumnezeule! Nu mi-am dorit asta. N-am vrut să se întâmple aşa ceva. Să mă ajute cineva! Să vină cineva! Da, am făcut o greşeală, dar nu merit pedeapsa asta. Nu merit să mor.

Simt că dispar. Vreau să-l văd pe Adam. Vreau să-l văd pe soţul meu. Dar niciunul dintre ei nu e aici. Nu e nimeni aici, în afară de mine şi bărbatul ăsta care are mâinile în jurul gâtului meu.

Simt că alunec. Jos, din ce în ce mai jos. Spre întuneric. Nu trebuie să adorm. Nu trebuie să adorm. Nu. Trebuie. Să. Adorm.

Amintirea a dispărut dintr-odată, lăsând în urmă un gol îngrozitor. Am deschis ochii. Eram înapoi în casa mea. În pat. Cu soţul meu în mine. „Ben!”, am strigat eu, dar era prea târziu. A ejaculat cu gemete înăbuşite. L-am îmbrăţişat foarte strâns, iar după o clipă m-a sărutat pe gât şi mi-a spus încă o dată că mă iubeşte.

— Chris, plângi…

Am izbucnit în hohote necontrolate.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el. Te-a durut?

Ce i-aş fi putut spune? Tremuram din tot trupul, iar mintea mea încerca să proceseze ce văzusem cu puţin timp înainte. O cameră de hotel plină cu flori. Şampanie şi lumânări. Un străin cu mâinile în jurul gâtului meu.

Ce să-i fi spus? Nu puteam decât să plâng şi mai tare, să-l dau la o parte, iar apoi să aştept. Să aştept până când avea să adoarmă, ca să mă pot strecura din pat şi să-mi notez totul în jurnal.

Sâmbătă, 2:07 noaptea

Nu pot să dorm. Ben a urcat în dormitor, iar eu scriu în bucătărie. Crede că beau cana de lapte cu cacao pe care mi-a pregătit-o cu puţin timp în urmă şi că, în scurtă vreme, o să mă întorc şi eu în pat.

Aşa am să fac, dar nu înainte să mai scriu în jurnal.

Acum, casa e liniştită şi întunecată, dar mai devreme, totul părea foarte animat. Amplificat. Îmi ascunsesem jurnalul în şifonier şi mă strecurasem înapoi în pat după ce scrisesem despre ce văzusem în timp ce făceam dragoste, dar tot eram neliniştită. Auzeam ticăitul ceasului de pe şemineu, bătăile care marcau orele şi sforăitul discret al lui Ben. Simţeam pe piept materialul plăpumii şi nu vedeam decât afişajul ceasului deşteptător de pe noptieră. M-am întors pe spate şi am închis ochii. Nu mă puteam gândi decât la amintirea aceea, la mâinile care mă strângeau de gât, împiedicându-mă să respir. Iar în urechi îmi răsuna vocea mea: „Am să mor”.

Mi-am amintit de jurnal. Oare mi-ar fi fost de ajutor dacă aş mai fi scris în el? Sau dacă l-aş fi recitit? Aş fi putut să-l scot din ascunzătoare fără să-l trezesc pe Ben?

M-am uitat la el şi l-am văzut învăluit în întuneric. „Mă minţi”, mi-am zis în sinea mea. Şi chiar aşa este. M-a minţit în legătură cu romanul meu şi în legătură cu Adam. Iar acum sunt sigură că îmi ascunde şi adevărul despre cum am ajuns în halul ăsta.

Aş fi vrut să-l trezesc şi să strig: „De ce? De ce îmi tot spui că am fost lovită de o maşină pe o stradă acoperită de gheaţă?” Mă întreb ce anume îmi tăinuieşte. Şi cât de dureros poate să fie adevărul.

Şi oare ce alte lucruri nu mi-a mai spus?

Gândul mi-a zburat de la jurnal la cutia de metal în care Ben păstrează fotografiile cu Adam. „Poate că în cutie se află şi alte răspunsuri, mi-am zis. Poate că acolo o să găsesc adevărul.”

Am hotărât să mă dau jos din pat. Am ridicat plapuma cu grijă, ca să nu-mi trezesc soţul, apoi am scos jurnalul din ascunzătoare şi m-am strecurat pe hol în picioarele goale. Scăldată în lumina albăstruie a lunii, casa arăta altfel acum – îngheţată şi încremenită.

Când am tras uşa dormitorului în urma mea, s-a auzit hârşâitul lemnului pe mochetă şi un clic discret. Am rămas pe hol şi mi-am răsfoit însemnările. Am citit cum îmi povestise Ben că fusesem lovită de o maşină. Am citit cum negase că aş fi scris un roman. Am citit despre fiul nostru.

Trebuia să văd o fotografie cu Adam. Dar unde să caut? „O ţin undeva la etaj, îmi explicase el când îmi arătase cutia de metal. E mai sigur aşa.” Ştiam lucrul ăsta pentru că mi-l notasem. Dar unde era, mai exact? În dormitorul pentru musafiri? În biroul lui? Cum să caut o cutie pe care nici măcar nu-mi aminteam s-o fi văzut vreodată?

Am intrat în dormitor să pun jurnalul în şifonier, apoi m-am dus în birou, închizând uşa în urma mea. Lumina lunii se strecura printre draperii, învăluind camera într-o strălucire cenuşie. Nu îndrăzneam să aprind lumina – nu puteam risca să mă găsească Ben scotocindu-i prin lucruri. M-ar fi întrebat ce caut, şi n-aş fi ştiut ce să-i spun, nu aveam ce motiv să inventez. Ar fi trebuit să-i răspund la prea multe întrebări.

Scrisesem în jurnal că era vorba de o cutie metalică de culoare gri. Mai întâi m-am uitat pe birou. Un computer de mici dimensiuni, cu un ecran extrem de plat, creioane şi pixuri într-o cană, hârtii aranjate cu grijă în teancuri şi un prespapier din ceramică, în formă de căluţ de mare. Deasupra biroului atârna un calendar presărat cu post-it-uri, stele şi cerculeţe colorate, sub birou erau o geantă de umăr din piele şi un coş de gunoi – amândouă goale – iar lângă birou, un fişier.

Mai întâi m-am uitat în fişier. Am tras uşor sertarul de sus şi am văzut că era plin cu hârtii aranjate în dosare pe care scria: „Serviciu”, „Casă”, „Finanţe”. În spatele lor am dat de un flacon cu pastile, dar n-am reuşit să citesc ce scria pe el. Al doilea sertar era plin cu papetărie – teancuri de hârtie, pixuri, cutii, pastă corectoare. L-am închis cu grijă, apoi m-am aplecat şi am deschis sertarul de jos.

Am dat peste o pătură sau un prosop împăturit – n-am putut să-mi dau seama din cauza semiîntunericului. Am ridicat un colţ, am pipăit dedesubt şi am găsit un obiect de metal. Cutia pe care o căutam. Era mai mare decât îmi închipuiam, atât de mare încât aproape că umplea sertarul. Mi-am dat seama că era şi mai grea decât mă aşteptam. Am scos-o cu grijă – era cât pe-aci s-o scap din mâini – şi am pus-o pe podea.

Preţ de câteva clipe, am rămas pe gânduri, privind cutia din faţa mea: nu ştiam dacă voiam s-o deschid sau nu. Oare ce lucruri şocante aveam să descopăr în ea? La fel ca memoria mea, putea conţine adevăruri pe care nici măcar nu aveam cum să mi le imaginez. Vise şi grozăvii neaşteptate. Îmi era teamă. Dar mi-am dat seama că nu aveam nimic altceva în afară de aceste adevăruri. Sunt trecutul meu. Sunt ceea ce mă face om. Fără ele nu sunt nimic. Nu sunt decât un animal.

Am închis ochii şi am tras aer în piept, după care am ridicat uşor capacul.

S-a mişcat doar un pic. Am încercat încă o dată, gândindu-mă că era înţepenit, şi apoi încă o dată. În cele din urmă, mi-am dat seama că era încuiată. Ben o încuiase.

Am încercat să rămân calmă, dar am simţit că mă cuprinde furia. Ce drept avea Ben să încuie acea cutie cu amintiri, să ascundă de mine ceea ce-mi aparţinea?

Cheia se afla undeva în apropiere – eram sigură de asta. M-am uitat în sertar. Am desfăcut prosopul şi l-am scuturat. M-am ridicat în picioare, am vărsat creioanele şi pixurile din cană şi m-am uitat în ea. Nimic.

Cuprinsă de disperare, am căutat şi în celelalte sertare atât de bine cât îmi permitea lumina slabă din cameră. N-am găsit nicio cheie şi mi-am dat seama că ar putea fi oriunde. Chiar oriunde. Am căzut în genunchi.

Dintr-odată, am auzit un zgomot. Un scârţâit atât de discret, încât am crezut că fusese produs de trupul meu. Dar a urmat încă un zgomot. O expiraţie. Sau un oftat.

O voce. A lui Ben.

— Christine?

Apoi mai tare:

— Christine!

Ce puteam să fac? Eram în biroul soţului meu şi aveam în faţă o cutie metalică despre care el crede că nu-mi amintesc nimic. Am intrat în panică. Am auzit deschizându-se o uşă. Apoi s-a aprins becul de pe hol, luminând spaţiul de sub uşă. Ben se apropia de birou.

M-am mişcat foarte repede. Am pus cutia la loc, sacrificând liniştea în beneficiul vitezei, şi am trântit sertarul.

— Christine? a repetat el.

Zgomot de paşi pe hol.

— Draga mea, sunt eu, Ben.

Am pus pixurile şi creioanele înapoi în cana de pe birou, apoi m-am aşezat pe podea. Uşa s-a crăpat uşor. Nu ştiam ce aveam să fac. Am reacţionat instinctiv, din adâncul viscerelor.

— Ajută-mă! am strigat eu când a apărut în cadrul uşii.

Silueta lui Ben se profila pe fundalul luminii din hol şi, preţ de o clipă, chiar am simţit groaza pe care o mimam.

— Te rog! Ajută-mă!

A aprins lumina şi s-a apropiat de mine.

— Christine! Ce s-a întâmplat? a întrebat el, aplecându-se spre mine.

Dar m-am dat înapoi, până am ajuns lângă peretele cu fereastra.

— Cine eşti? l-am întrebat.

Mi-am dat seama că începusem să plâng şi să tremur isteric. Am pipăit peretele cu mâinile şi m-am agăţat de draperia de deasupra mea, ca şi când aş fi încercat să mă ridic în picioare. Ben a rămas pe loc, în celălalt capăt al camerei. A întins mâna spre mine de parcă aş fi fost periculoasă, un animal sălbatic.

— Sunt eu, a spus el, soţul tău.

— Cine eşti? Ce se întâmplă cu mine?

— Suferi de amnezie. Suntem căsătoriţi de mulţi ani.

Apoi, în timp ce-mi făcea ciocolata cu lapte pe care încă o am în faţă, l-am lăsat să-mi povestească din nou tot ce ştiam deja.

Duminică, 18 noiembrie

Întâmplarea pe care am descris-o în paginile dinainte s-a petrecut în noaptea dinspre vineri spre sâmbătă. Azi e duminică. E în jur de ora douăsprezece. A trecut o zi întreagă din care nu mi-am notat nimic. Douăzeci şi patru de ore pierdute. Douăzeci şi patru de ore în care am crezut tot ce mi-a zis Ben. În care am crezut că n-am scris niciun roman şi că n-am avut niciun copil. În care am crezut că am suferit un accident din pricina căruia am rămas fără memorie.

Poate că, spre deosebire de ziua de azi, doctorul Nash n-a sunat, iar eu n-am găsit acest jurnal. Sau poate că m-a sunat, dar am hotărât să nu-l citesc. M-a trecut un fior. Ce s-ar întâmpla dacă într-o bună zi s-ar hotărî să nu mă mai sune? N-aş mai găsi jurnalul, nu l-aş mai citi şi poale că nici n-aş mai afla vreodată de existenţa lui. Nu mi-aş mai putea cunoaşte trecutul.

Nu aş avea acces la el. Acum ştiu. Ben îmi spune o variantă despre cum am ajuns amnezică, iar sentimentele mele, alta. Oare l-am întrebat vreodată pe doctorul Nash ce s-a întâmplat cu mine? Şi chiar dacă l-am întrebat, oare pot crede ce-mi spune? Singurul adevăr pe care îl am este cel scris în jurnal.

Scris de mine. Trebuie să ţin minte acest lucru: e scris de mine.

Mă gândesc la această dimineaţă. Îmi aduc aminte că razele soarelui s-au revărsat printre draperii şi m-au trezit brusc. Când am deschis ochii, am văzut un decor nefamiliar şi m-am simţit dezorientată. Dar, cu toate că nu mi-au revenit în minte evenimente concrete, m-am trezit cu sentimentul că aveam în spate un trecut îndelungat, nu doar câţiva ani. Şi ştiam, chiar dacă foarte vag, că în acest trecut se afla şi un copil al meu. În fracţiunea de secundă dinainte de a deveni complet conştientă, mi-am dat seama că eram mamă. Că născusem un copil şi că nu aveam datoria să protejez şi să hrănesc doar propriul meu trup.

M-am întors pe partea cealaltă, conştientă că mai era cineva în pat – braţul lui se sprijinea pe talia mea. Nu eram îngrijorată, ci mă simţeam în siguranţă. Apoi m-am trezit de-a binelea, iar imaginile şi sentimentele au început să se închege în adevăruri şi amintiri. Mai întâi mi-am văzut băieţelul, m-am auzit strigându-l

pe nume – Adam – şi l-am văzut alergând spre mine. După aceea, mi-am amintit de soţul meu. De numele lui. Mă simţeam foarte îndrăgostită. Am zâmbit.

Dar sentimentul de pace interioară n-a durat mult. M-am uitat la bărbatul de lângă mine, însă chipul lui nu era cel pe care mă aşteptam să-l văd. O clipă mai târziu, mi-am dat seama că nu recunoşteam camera în care mă trezisem, că nu-mi puteam aminti cum ajunsesem acolo. Iar în cele din urmă, mi-am dat seama că nu-mi puteam aminti nimic limpede. Acele câteva flash-uri disparate nu erau nişte simple crâmpeie de memorie, ci toate amintirile mele.

Bineînţeles că Ben mi-a explicat toate aceste lucruri. Sau o parte din ele. Iar jurnalul acesta mi-a lămurit restul – după ce m-a sunat doctorul Nash şi mi-a spus unde să-l caut. N-am avut timp să-l citesc pe tot. Am pretextat o durere de cap şi am rămas în dormitor, atentă la cel mai mic zgomot de la parter, de teamă ca nu cumva Ben să vină la mine cu o aspirină şi un pahar de apă. Dar am citit destul. Jurnalul mi-a spus cine sunt, ce am şi ce am pierdut. Am aflat că nu totul este pierdut. Că amintirile îmi revin, chiar dacă într-un ritm lent. Aşa mi-a spus şi doctorul Nash în ziua în care mi-a citit jurnalul: „Îţi aduci aminte o mulţime de lucruri, Christine. Şi nu văd niciun motiv pentru care lucrul ăsta ar înceta”. Iar jurnalul îmi spunea că povestea cu accidentul de maşină era o minciună, că undeva în mintea mea se ascunde amintirea a ceea ce s-a întâmplat în noaptea când mi-am pierdut memoria. Că n-a fost vorba de nicio maşină şi de nicio stradă îngheţată, ci de şampanie, flori şi ciocănituri în uşa unei camere de hotel.

Iar acum am descoperit un nume. Numele persoanei pe care mă aşteptam s-o văd lângă mine când am deschis ochii nu era Ben. Ci Ed. M-am trezit crezând că am alături un bărbat pe nume Ed.

Azi-dimineaţă, nu ştiam cine este acest *Ed.* Am crezut că e un nume pe care l-am inventat, care mi-a răsărit în minte de nicăieri. Dar acum deja am citit jurnalul. Am aflat că am fost atacată într-o cameră de hotel. Şi aşa mi-am dat seama cine este Ed.

E bărbatul care, în noaptea aceea, se afla de cealaltă parte a uşii. Bărbatul care m-a atacat. Bărbatul care mi-a furat viaţa.

*

În seara asta, mi-am pus soţul la încercare. Nu voiam să fac asta, n-am premeditat nimic, dar mi-am petrecut toată ziua făcându-mi griji. De ce mă minţise? De ce? Şi oare mă minte în fiecare zi? Îmi spune aceeaşi versiune în fiecare zi sau are pregătite mai multe? Mi-am zis că trebuie să am încredere în el. Că nu am pe nimeni altcineva.

Mâncam friptură de miel – carnea era de proastă calitate, grasă şi un pic arsă. Am învârtit o bucăţică prin farfurie, înmuind-o în sos, am dus-o la gură, dar în cele din urmă am pus-o înapoi.

— Cum am ajuns în halul ăsta? l-am întrebat, încercasem să-mi amintesc acea cameră de hotel, dar nu reuşisem şi, într-un fel, eram mulţumită de neputinţa mea.

Ben a ridicat privirea din farfurie, cu ochii măriţi de uimire.

— Christine. Draga mea, nu…

— Te rog, l-am întrerupt eu. Trebuie să aflu.

A pus jos furculiţa şi cuţitul.

— Bine.

— Vreau să-mi spui tot. Absolut tot.

S-a uitat la mine mijind ochii.

— Eşti sigură?

— Da, i-am răspuns eu, apoi am ezitat o clipă, dar în cele din urmă am hotărât să-i spun ce aveam în minte. Te-ai putea gândi că ar fi mai bine să nu-mi spui toate detaliile. Mai ales dacă m-ar face să sufăr. Dar nu cred că e cazul să mă menajezi. Cred că ar trebui să-mi spui tot, astfel încât să pot decide singură ce să simt. Înţelegi?

— Chris, ce vrei să spui?

Am întors capul în altă parte. Privirea mi-a căzut pe o fotografie cu noi doi aşezată pe bufet.

— Nu ştiu, am zis în cele din urmă. Ştiu doar că n-am fost întotdeauna aşa. Iar acuma sunt aşa. Deci sigur s-a întâmplat ceva. Ceva grav. Ştiu asta. Ştiu că trebuie să fi fost ceva îngrozitor. Dar, chiar şi-aşa, vreau să aflu ce anume. Vreau să aflu ce mi s-a întâmplat. Nu mă minţi, Ben. Te rog.

S-a aplecat în faţă şi mi-a luat mâna într-a lui.

— Draga mea, n-aş face niciodată una ca asta.

A făcut o pauză apoi a continuat.

— Era în decembrie. Străzile erau acoperite cu gheaţă…

Iar eu am ascultat relatarea despre accident, simţind că mă cuprinde groaza. După ce a terminat, a luat cuţitul şi furculiţa şi a continuat să mănânce.

— Eşti sigur? am zis eu. Eşti sigur c-a fost un accident?

A scos un oftat.

— De ce întrebi?

Am încercat să-mi dau seama cam cât era bine să-i spun. Nu voiam să-i dezvălui că m-am reapucat de scris, că ţin un jurnal, dar îmi doream să fiu cât mai cinstită cu putinţă.

— Azi am avut un sentiment ciudat. A fost aproape ca o amintire. Şi părea că avea o oarecare legătură cu motivul pentru care am ajuns aşa.

— Ce fel de sentiment?

— Nu ştiu.

— O amintire?

— Ceva de genul ăsta.

— Păi, ţi-ai amintit detalii despre ce s-a întâmplat?

M-am gândit la camera de hotel, la lumânări, la flori. La sentimentul că nu erau de la Ben şi că nu pe el îl aşteptam. M-am gândit şi la senzaţia că mă sufocam.

— Ce detalii? am întrebat eu.

— Orice. Marca maşinii care te-a lovit. Sau culoarea. Sau poate că ai văzut cine era la volan.

Aş fi vrut să ţip: „De ce îmi ceri să cred că am fost lovită de o maşină? Oare e o poveste mai uşor de crezut decât ceea ce mi s-a întâmplat de fapt? O poveste mai uşor de ascultat sau mai uşor de spus?” Oare ce mi-ar fi răspuns, dacă i-aş fi zis: „Sinceră să fiu, nu. Şi nici măcar nu-mi amintesc să fi fost lovită de o maşină. Îmi aduc aminte că eram într-o cameră de hotel şi că aşteptam pe cineva care nu erai tu”.

— Nu, am zis eu în cele din urmă. Nu chiar. Era mai degrabă o impresie generală.

— O impresie generală? Cum adică o „impresie generală”?

Ridicase vocea şi părea aproape furios. Nu mai eram sigură că voiam să continui discuţia.

— Nimic, i-am răspuns eu. Nu era nimic. Doar un sentiment ciudat, ca şi când s-ar fi întâmplat ceva foarte rău. Şi o senzaţie de durere. Dar nu-mi amintesc niciun detaliu.

Ben s-a mai relaxat.

— Da, probabil că nu-i nimic. Mintea îţi joacă feste. Încearcă

să nu dai importanţă acestor sentimente.

„Să nu le dau importanţă?”, mi-am zis în sinea mea. Cum îmi putea cere aşa ceva? Oare se temea că mi-aş putea aminti adevărul?

Îmi închipui că e posibil. Azi mi-a zis deja că am fost lovită de o maşină. Sigur nu i-ar plăcea să reiasă că e un mincinos, chiar dacă n-ar dura decât până la sfârşitul zilei, când aş adormi şi aş uita. Mai ales dacă minte pentru binele meu. Îmi dau seama că ar fi mai uşor pentru amândoi dacă aş crede am fost lovită de o maşină. Dar oare cum o să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat?

Şi pe cine aşteptam în acea cameră de hotel?

— Bine, am zis eu – ce altceva aş fi putut să spun? Poate că ai dreptate.

Ne-am întors la friptura de miel, care deja se răcise. Apoi mi-a trecut prin minte un alt gând. Unul îngrozitor, dureros. „Dar dacă are dreptate? Dacă a fost un accident şi făptaşul a fugit de la faţa locului? Dacă mintea mea a inventat camera de hotel şi atacul acelui bărbat?” Ar putea foarte bine să fie nişte simple născociri. Rodul imaginaţiei mele, nu o amintire. Oare e posibil ca, incapabilă să înţeleg un fapt simplu – anume că am fost lovită de o maşină pe un drum îngheţat – să fi inventat toată povestea asta cu camera de hotel?

Dacă e aşa, înseamnă că, de fapt, memoria mea nu funcţionează. Şi că nu am început să-mi amintesc lucruri din trecut. Nu-i adevărat că mă fac bine, ci pur şi simplu îmi pierd minţile.

Mi-am găsit geanta şi am răsturnat-o pe pat. Portofelul, mica mea agendă cu model floral, un ruj, o pudrieră, nişte şerveţele. Un telefon mobil, apoi încă unul. Un pachet de bomboane mentolate. Câteva monede. O hârtiuţă galbenă.

M-am aşezat pe pat, răscolindu-mi lucrurile. Mai întâi am luat în mână agenda, şi m-am considerat norocoasă când am descoperit că, la sfârşit, era mâzgălit cu cerneală neagră numele doctorului Nash, dar apoi am văzut că numărul de telefon notat dedesubt era urmat de cuvântul „Birou”, scris între paranteze. Nu avea cum să fie acolo, dat fiind că era duminică.

Hârtiuţa galbenă era pătrată şi avea o margine lipicioasă plină cu fire de păr şi praf, însă nu scria nimic pe ea. Tocmai mă întrebam ce mă făcuse să cred, chiar şi pentru o clipă, că

doctorul Nash mi-ar fi dat numărul lui personal, când mi-am amintit că îşi notase numerele la începutul jurnalului meu. „Sună-mă atunci când te simţi dezorientată”, îmi spusese el.

După ce am găsit numărul, am luat de pe pat cele două telefoane. Nu ţineam minte pe care mi-l dăduse doctorul Nash. M-am uitat repede la cel mai mare şi am văzut că toate apelurile erau de la sau către Ben. Al doilea – cel cu clapetă – nu fusese folosit aproape deloc. „De ce mi l-a dat doctorul Nash, dacă nu pentru o situaţie ca asta? mi-am zis în sinea mea. Cum sunt acuma, dacă nu dezorientată?” Am deschis clapeta, i-am format numărul şi am apăsat pe tasta de apel.

Linişte, apoi o sonerie puternică, întreruptă de o voce după câteva clipe.

— Alo?

Părea adormit, deşi nu era târziu.

— Cine e?

— Doctorul Nash? am zis eu în şoaptă.

După zgomotele care veneau de la parter, îmi puteam da seama că Ben era acolo unde îl lăsasem, urmărind la televizor o emisiunea despre copii talentaţi. Cineva cânta, apoi s-au auzit hohote de râs amestecate cu ropote de aplauze.

— Sunt eu, Christine.

A urmat o pauză. O ajustare mentală.

— Ah, da. Cum…?

Dintr-odată, m-am simţit dezamăgită. Nu părea încântat să mă audă.

— Îmi pare rău, am zis. Am găsit numărul tău în jurnal.

— Da, sigur. Cum te simţi? m-a întrebat, dar n-am zis nimic. Totul e în regulă?

— Îmi pare rău, am repetat eu, apoi cuvintele mi s-au desprins de pe buze unul după altul. Trebuie să te văd. Acum. Sau mâine. Da. Mâine. Mi-am amintit ceva. Într-o seară. Mi-am făcut însemnări în jurnal. O cameră de hotel. Cineva a ciocănit la uşă. Nu puteam să respir… Alo?

— Christine, linişteşte-te. Ce s-a întâmplat?

Am inspirat adânc, apoi am continuat.

— Mi-am amintit ceva. Şi sunt sigură că are legătură cu motivul pentru care sunt amnezică. Dar lucrurile nu se leagă. Ben zice că am fost lovită de o maşină.

Am auzit un foşnet în receptor, ca şi când medicul şi-ar fi

ajustat poziţia, apoi încă o voce. O voce de femeie.

— Nu-i nimic, a zis el încet, apoi a adăugat ceva în şoaptă, dar n-am reuşit să aud ce.

— Alo? Spune-mi, am fost lovită de o maşină?

— Nu prea am timp acum, mi-a răspuns el, şi iarăşi am auzit vocea femeii – de data asta a vorbit mai tare, pe un ton nemulţumit.

Am simţit un freamăt în mine. Furie. Sau panică.

— Te rog! am zis pe un ton apăsat.

Au urmat câteva clipe de linişte, apoi i-am auzit iarăşi vocea, care devenise autoritară:

— Îmi pare rău. Sunt un pic ocupat acum. Ai scris în jurnal?

N-am răspuns. *Ocupat...* M-am gândit la el şi la iubita lui, întrebându-mă ce anume întrerupsesem.

— Ai scris în jurnal ce ţi-ai adus aminte? Nu uita să-ţi notezi amintirea asta.

— Bine, am zis, dar…

— Vorbim mâine, m-a întrerupt el. O să te sun pe numărul ăsta. Promit.

Un sentiment de uşurare, amestecat cu încă ceva. Ceva neaşteptat. Greu de definit. Bucurie? Încântare?

Nu. Era mai mult decât atât. Parte nelinişte, parte siguranţă, şi fiori la gândul că mă aştepta ceva plăcut. Încă am acest sentiment, deşi a trecut mai mult de o oră de la conversaţia cu doctorul Nash, dar acum ştiu exact ce este. E un lucru pe care nu ştiu dacă l-am mai simţit înainte. Un sentiment plăcut de nerăbdare.

Dar oare la ce mă aşteptam? Să-mi spună ce voiam să aflu, să-mi confirme că încep să-mi revină amintirile şi că tratamentul dă roade? Sau cumva aşteptam ceva mai mult?

Mă gândesc la cum trebuie să mă fi simţit când mi-a atins mâna în parcare, la ce a fost în capul meu când am hotărât să ignor apelul de la soţul meu. Poate că adevărul e mai simplu de atât: poate că abia aştept să stau de vorbă cu el.

— Bine, i-am răspuns eu în cele din urmă. Să mă suni, te rog.

Dar doctorul Nash închisese telefonul înainte ca eu să rostesc ultimele cuvinte. M-am gândit la vocea femeii şi mi-am dat seama că erau în pat. Dar am îndepărtat repede acest gând. Dacă m-aş fi lăsat în seama lui, m-aş fi înfuriat de-a binelea.

Luni, 19 noiembrie

Ne-am dus la o cafenea care făcea parte dintr-un lanţ de localuri. Era destul de aglomerată. Totul era sau verde sau maro şi, în plus, reciclabil – după cum te înştiinţau afişele de pe pereţii acoperiţi cu tapet. Stăteam comod şi beam cafea dintr-un pahar de hârtie uriaş, iar doctorul Nash se aşezase pe fotoliul din faţa mea.

Era prima oară când aveam ocazia să mă uit la el cu atenţie. Sau prima oară pe ziua aceea – pentru mine, înseamnă acelaşi lucru. Mă sunase pe telefonul cu clapetă la puţin timp după ce strânsesem resturile de la micul dejun, şi venise să mă ia de acasă cam o oră mai târziu, după ce citisem mare parte din jurnal. M-am uitat pe fereastră tot drumul până la cafenea. Mă simţeam dezorientată până la disperare. De dimineaţă, cu toate că nu eram sigură cum mă cheamă, ştiam vag că eram adultă şi mamă, deşi habar n-aveam că eram de vârstă mijlocie, iar fiul meu murise. Până la ora aceea, ziua mea fusese o succesiune de şocuri – oglinda din baie, albumul cu fotografii, iar mai târziu, acest jurnal – care mi-a sădit convingerea că nu pot avea încredere în soţul meu. După aceea, nu m-am mai simţit înclinată să cercetez cu atenţie nimic altceva.

Am văzut că doctorul Nash era mai tânăr decât mă aşteptam şi mi-am dat seama că – deşi scrisesem că nu avea de ce să-şi facă griji din pricina greutăţii – nu era atât de slab pe cât îmi închipuiam. Era un tip destul de solid, iar umerii laţi îi erau accentuaţi de sacoul prea larg, din ale cărui mâneci îi ieşeau destul de des antebraţele surprinzător de păroase.

— Cum te simţi azi? m-a întrebat el după ce ne-am aşezat amândoi la masă.

Am ridicat din umeri.

— Nu-mi dau seama. Presupun că dezorientată.

A încuviinţat din cap.

— Continuă.

Am dat la o parte prăjitura pe care mi-o pusese în faţă – nu-i cerusem să mi-o comande.

— Păi, m-am trezit ştiind vag că sunt adultă. Nu mi-am amintit că sunt căsătorită, dar n-am fost tocmai surprinsă când am văzut că în pat e şi un bărbat.

— Asta-i bine, dar… a început el.

— Dar ieri, l-am întrerupt eu, am scris în jurnal că m-am trezit ştiind că am un soţ…

— Deci încă faci însemnări în jurnal? m-a întrebat, iar eu am încuviinţat din cap. L-ai luat cu tine?

Îl aveam în geantă. Dar în el erau lucruri pe care nu voiam să le citească nici el, nici nimeni altcineva. Lucruri personale. Povestea mea. Singura mea poveste.

Lucruri pe care le scrisesem despre el.

— Am uitat să-l iau, l-am minţit eu, dar nu mi-am putut da seama dacă era dezamăgit.

— Bine. Nu contează. Înţeleg că e supărător ca într-o zi să-ţi aminteşti un lucru, iar a doua zi să dispară din nou. Dar e clar că faci progrese. Una peste alta, îţi aduci aminte mai multe decât înainte.

M-am întrebat dacă era adevărat. În primele însemnări din jurnal scrisesem că îmi aminteam de copilărie, de părinţi şi de o petrecere cu cea mai bună prietenă a mea. Îmi adusesem aminte de o zi când eu şi soţul meu eram tineri şi îndrăgostiţi, de o zi în care scriam la un roman. Dar de atunci încoace? În ultima vreme, mi-am amintit doar de fiul pe care l-am pierdut şi de atacul în urma căruia am ajuns aşa – sunt lucruri pe care aproape că ar fi mai bine să le uit.

— Ai zis că eşti îngrijorată din pricina lui Ben? Ce ţi-a spus despre cauza amneziei?

Am înghiţit în sec. Însemnările pe care le făcusem în jurnal cu o zi înainte păreau foarte îndepărtate. Aproape imaginare. Un accident de maşină. Un atac într-o cameră de hotel. Niciuna dintre aceste întâmplări nu părea să aibă legătură cu mine. Şi totuşi, nu aveam altă opţiune decât să cred că scrisesem adevărul. Că Ben chiar mă minţise când îl întrebasem cum am ajuns amnezică.

— Continuă… m-a îndemnat el.

I-am povestit ce scrisesem în jurnal, începând cu relatarea lui Ben despre accident şi încheind cu amintirea camerei de hotel. Dar nu i-am spus nici că făceam sex cu Ben atunci când mi-a revenit această amintire, nici că în camera cu pricina era un decor romantic: flori, lumânări, şampanie.

În timp ce vorbeam, mă uitam în ochii lui. Din când în când, îmi şoptea câte o încurajare, iar la un moment dat chiar şi-a

scărpinat bărbia, mijind ochii, cu toate că expresia lui era mai degrabă gânditoare decât surprinsă.

— Ştiai, nu-i aşa? l-am întrebat eu după ce am terminal. Ştiai toate astea?

Şi-a pus jos paharul.

— Nu tocmai. Ştiam că problemele tale nu au fost cauzate de un accident de maşină, cu toate că, de când ţi-am citit jurnalul deunăzi, ştiu că Ben ţi-a tot spus că de la asta ţi se trage. Ştiam şi că probabil stăteai la un hotel în noaptea în care… în care… în noaptea în care ţi-ai pierdut memoria. Dar celelalte detalii pe care le-ai menţionat sunt noi. Şi, din câte ştiu, e prima oară când chiar ţi-ai amintit ceva singură. E o veste bună, Christine.

„O veste bună?" M-am întrebat dacă nu cumva, după părerea lui, ar fi trebuit să fiu mulţumită.

— Deci e adevărat? am zis eu. N-a fost un accident?

A făcut o pauză, apoi mi-a răspuns:

— Nu, n-a fost.

— Dar de ce nu mi-ai spus că Ben minte după ce mi-ai citit jurnalul? De ce nu mi-ai spus adevărul?

— Pentru că Ben are motivele lui. Şi nu mi s-a părut corect să-ţi spun că minte. Nu atunci.

— Deci m-ai minţit şi tu?

— Nu, nu te-am minţit. Nu ţi-am spus niciodată că ar fi fost un accident de maşină.

M-am gândit la ceea ce citisem de dimineaţă.

— Dar deunăzi, în cabinetul tău… Am vorbit despre asta…

Doctorul Nash a clătinat din cap.

— N-am pomenit de niciun accident. Tu mi-ai zis că Ben ţi-a povestit cum s-a întâmplat, dar am presupus că ştii adevărul. Nu uita că la momentul ăla încă nu-ţi citisem jurnalul. Cred că amândoi am făcut o confuzie…

Mi-am dat seama de unde provenea neînţelegerea: amândoi dăduserăm târcoale unui subiect pe care niciunul dintre noi nu voia să-l pomenească.

— Deci ce s-a întâmplat, de fapt, în camera aia de hotel? l-am întrebat eu. Ce căutam acolo?

— Nu ştiu toate detaliile.

— Atunci spune-mi ce ştii.

Cuvintele mi s-au desprins de pe buze cu mânie, dar era prea târziu să retractez. Doctorul Nash şi-a cules de pe pantaloni o

scamă imaginară.

— Eşti sigură că vrei să ştii?

Mă simţeam ca şi cum mi-ar fi dat o ultimă şansă. „Încă poţi renunţa, părea el să spună. Încă îţi poţi continua viaţa fără să asculţi ce urmează să-ţi spun.”

Dar se înşela. Nu puteam. Dacă nu aflu adevărul, simt că nu-mi trăiesc viaţa nici pe jumătate.

— Da, i-am răspuns eu.

Vorbea rar, cu o voce ezitantă, începând fraze pe care le abandona câteva cuvinte mai târziu. Relatarea lui era ca o spirală care se învârtea în jurul unui lucru îngrozitor. Un lucru care mai bine ar fi rămas nespus şi care era în total contrast cu discuţiile frivole pe care îmi închipui că le găzduia de obicei cafeneaua aceea.

— E adevărat. Ai fost atacată. A fost…

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Ei bine, a fost foarte grav. Ai fost găsită umblând pe străzi. Dezorientată. Nu aveai la tine niciun act de identitate şi nu-ţi aminteai cine eşti, nici ce se întâmplase. Aveai răni la cap. La început, poliţia a crezut că ai fost tâlhărită.

Încă o pauză.

— Erai înfăşurată într-o pătură şi erai plină de sânge.

Am simţit că mă ia cu frig.

— Cine m-a găsit?

— Nu ştiu sigur…

— Ben?

— Nu. Nu Ben. Un străin. Oricine ar fi fost, a reuşit să te calmeze, apoi a chemat salvarea. Ai fost internată, bineînţeles: aveai o hemoragie internă şi ai fost operată de urgenţă.

— Dar cum şi-au dat seama cine sunt?

Preţ de câteva clipe îngrozitoare, m-am gândit că poate nu-mi descoperiseră niciodată identitatea. Poate că totul – povestea vieţii mele, numele, ba şi Adam – mi-a fost atribuit în ziua când am fost găsită.

— N-a fost greu, mi-a explicat el, pentru că te cazaseşi la hotel cu numele tău. Iar Ben luase legătura cu poliţia şi te declarase dispărută. Înainte să fii găsită.

M-am gândit la bărbatul care ciocănise la uşa acelei camere de hotel, la bărbatul pe care îl aşteptam.

— Ben nu ştia unde eram?

— Nu. Se pare că habar n-avea.

— Sau măcar cu cine eram? Cine e individul care m-a adus în halul ăsta?

— Nu. Poliţia n-a arestat pe nimeni în cazul tău. Nu prea aveau indicii, iar tu bineînţeles că nu aveai cum să-i ajuţi… Au presupus că atacatorul a luat tot din camera de hotel, apoi te-a lăsat singură şi a fugit. N-a fost văzut nimeni intrând sau ieşind din camera ta. Se pare că, în noaptea aceea, hotelul era destul de aglomerat. Se organizase acolo un fel de reuniune, şi era multă lume care venea şi pleca. Probabil că, după atac, ai rămas inconştientă o vreme. Abia pe la miezul nopţii ai coborât la recepţie şi ai ieşit din hotel. Nimeni nu te-a văzut plecând.

Am oftat. Mi-am dat seama că probabil poliţia închisese cazul cu ani în urmă. Exceptându-mă pe mine, lucrurile astea erau pentru toată lumea – inclusiv pentru Ben – o poveste veche, care ţinea de trecutul foarte îndepărtat. Nu voi afla niciodată cine mi-a făcut asta şi de ce. Nu dacă nu voi reuşi să-mi amintesc.

— Şi ce s-a întâmplat apoi? După ce am fost dusă la spital?

— Operaţia a reuşit, dar au apărut complicaţii. Medicilor le-a fost greu să-ţi stabilizeze parametrii vitali, mai ales presiunea arterială.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Ai intrat în comă o vreme.

— În comă?

— Da. A fost o situaţie critică, dar ai avut noroc. Erai internată într-un spital foarte bun, şi te-au supus unui tratament intensiv, iar în cele din urmă, ţi-ai revenit. Dar apoi a devenit limpede că-ţi pierduseşi memoria. La început, au crezut că ar putea fi o amnezie temporară. Rezultatul rănilor de la cap şi al anoxiei – era o ipoteză plauzibilă…

— Anoxie? l-am întrerupt eu pe un ton nedumerit. Ce înseamnă?

— Ah, scuze. Privare de oxigen.

Am simţit că începe să mi se învârtă capul. Totul în jur se micşora şi se deforma, ca şi când lucrurile ar fi devenit mai mici, sau eu mai mare. M-am auzit repetând:

— Privare de oxigen?

— Da. Creierul tău prezenta simptome ale lipsei acute de oxigen. Ceea ce se poate datora intoxicării cu monoxid de carbon – dar nu s-a descoperit nicio dovadă în acest sens – sau

strangulării. Urmele găsite pe gâtul tău sugerau cea de-a doua ipoteză. Dar s-a stabilit că explicaţia cea mai probabilă e că ai fost la un pas să te îneci.

A făcut o pauză, iar eu m-am străduit să înţeleg lucrurile pe care tocmai mi le spusese.

— Îţi aduci cumva aminte să fi fost în pericol să te îneci?

Am închis ochii. N-am văzut decât o pernă pe care era un bilet: „Te iubesc”. Am clătinat din cap.

— Recuperarea a decurs bine, dar memoria nu ţi s-a ameliorat. Ai rămas în spital câteva săptămâni. Mai întâi la terapie intensivă, apoi într-un salon obişnuit. Când situaţia ta s-a îmbunătăţit suficient de mult cât să poţi fi transportată, ai fost adusă înapoi la Londra.

Înapoi la Londra? Bineînţeles. Am fost găsită în apropierea unui hotel. Probabil că mă aflam departe de casă. L-am întrebat unde eram.

— În Brighton[8], mi-a răspuns el. Ai idee de ce te-ai fi putut duce acolo? Ai vreo legătură cu zona aia?

Am încercat să mă gândesc la vacanţele mele, dar nu mi-a venit nimic în minte.

— Nu. Niciuna. Sau cel puţin nu-mi aduc aminte.

— Ar fi bine să mergem acolo într-o bună zi. Să vedem dacă îţi aminteşti ceva.

Iarăşi am simţit că mă ia cu frig şi am clătinat din cap.

— Bine, a zis el. Desigur, ai fi putut avea multe motive să mergi acolo.

„Da, m-am gândit eu, însă numai unul care să includă lumânări pâlpâitoare şi buchete de trandafiri, dar nu şi pe soţul meu.”

— Da, am zis eu. Bineînţeles.

M-am întrebat dacă vreunul dintre noi va pomeni cuvântul „aventură” şi felul în care trebuie să se fi simţit Ben când a înţeles unde mă dusesem şi de ce.

Abia atunci mi-a trecut prin minte motivul pentru care Ben nu-mi spusese adevărata explicaţie a amneziei mele. De ce-ar fi vrut să-mi aducă aminte că pe vremuri, chiar dacă doar pentru o scurtă perioadă, preferasem un alt bărbat în locul lui? M-a trecut un fior rece. Alesesem pe altcineva în locul soţului meu şi iată ce

[8] Oraş din sudul Angliei, aflat la aproximativ 70 de kilometri de Londra.

preţ a trebuit să plătesc.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea? M-am mutat înapoi cu Ben?

Doctorul Nash a clătinat din cap.

— Nu, starea ta era în continuare foarte gravă. A trebuit să rămâi în spital.

— Pentru câtă vreme?

— Mai întâi ai stat într-o rezervă obişnuită. Câteva luni.

— Iar apoi?

— Ai fost mutată.

A ezitat câteva clipe – în care m-am gândit că va trebui să-i cer să continue – apoi a spus:

— Într-o rezervă psihiatrică.

Am fost şocată.

— O rezervă psihiatrică?

Mi-am închipuit un loc înfricoşător, plin de nebuni care scoteau ţipete sinistre. Nu mă puteam imagina într-o astfel de rezervă.

— Da, a spus el.

— Dar de ce? De ce acolo?

Doctorul Nash era calm, dar tonul lui vădea o uşoară iritare. Dintr-odată, am căpătat certitudinea că mai vorbiserăm despre toate astea, poate de câteva ori. Şi poate chiar înainte să-mi încep jurnalul.

— Era mai sigur, mi-a explicat el. Rănile deja ţi se vindecaseră, dar problemele tale de memorie deveniseră cât se poate de grave. Nu ştiai cine eşti, nici unde te afli. Aveai simptome de paranoia. Susţineai că doctorii conspirau împotriva ta şi tot încercai să fugi din spital.

A făcut o pauză înainte să continue.

— Le era din ce în ce mai greu să se descurce cu tine. Ai fost mutată atât pentru propria ta siguranţă, cât şi pentru siguranţa celor din jurul tău.

— A celor din jurul meu?

— Uneori îţi pierdeai controlul…

Am încercat să-mi imaginez cum trebuie să fi fost. Mi-am închipuit o femeie care se trezea în fiecare zi dezorientată, fără să ştie cine era sau unde se afla, sau de ce fusese internată într-un spital. O femeie care cerea răspunsuri, dar nu le primea, fiind înconjurată tot timpul de oameni care ştiau despre ea mai multe decât ea însăşi. Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Şi apoi? am întrebat eu după câteva clipe.

Nu mi-a răspuns. L-am văzut ridicându-şi privirea şi uitându-se peste mine, către uşă, ca şi când ar fi aşteptat să vină cineva. Dar uşa nu s-a deschis, n-a venit şi n-a plecat nimeni. M-am întrebat dacă nu cumva îşi dorea să scape cât mai repede de mine.

— Ce s-a întâmplat apoi? am insistat eu.

— O vreme, ai rămas acolo.

Vorbise aproape în şoaptă. „Mi-a mai povestit lucrurile astea, m-am gândit eu, dar acum ştie că o să mi le notez în jurnal şi o să-mi rămână pentru mai mult de câteva ore.”

— Cât timp?

Nu mi-a răspuns, aşa că l-am întrebat încă o dată:

— Cât timp?

S-a uitat la mine cu un amestec de tristeţe şi durere.

— Şapte ani.

Doctorul Nash a achitat nota, apoi am ieşit împreună din cafenea. Eram stupefiată. Nu ştiu ce îmi închipuiam, unde credeam că stătusem în perioada aceea foarte dificilă, dar nu-mi trecuse prin minte că mă internaseră într-o rezervă psihiatrică. Nu când sufeream atât de mult.

În timp ce mergeam, medicul s-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Christine, am o idee.

Am observat că vorbea foarte degajat, ca şi când m-ar fi întrebat ce aromă de îngheţată prefer. O degajare care nu putea fi decât jucată.

— Te rog, l-am îndemnat eu.

— Cred că ţi-ar putea fi de ajutor o vizită la rezerva în care ai fost internată. E vorba de un loc în care ai stat o perioadă foarte îndelungată.

Reacţia mea a fost foarte promptă, aproape automată:

— Nu! De ce?

— Pentru că ţi-ai putea aduce aminte şi de alte lucruri. Gândeşte-te la ce s-a întâmplat când am vizitat fosta ta casă, a zis el, iar eu am încuviinţat din cap. Atunci ţi-ai adus aminte un episod din trecut. Şi cred că lucrul ăsta s-ar putea repeta. Am putea declanşa şi alte amintiri.

— Dar…

— Desigur, nu eşti obligată… Uite, am să fiu sincer cu tine.

Deja am vorbit cu cei de la spitalul unde ai fost internată şi ar fi bucuroşi să te primească. Să ne primească. Oricând. Nu trebuie decât să-i sun şi să le spun că venim. Aş veni cu tine. Şi dacă n-o să te simţi în largul tău sau o să fie prea dureros, putem pleca. O să fie bine. Promit.

— Chiar crezi că m-ar putea ajuta să mă fac bine?

— Nu ştiu, dar e posibil.

— Când? Când vrei să mergem?

Doctorul Nash s-a oprit, şi mi-am dat seama că maşina lângă care ne aflam era a lui.

— Azi, mi-a răspuns el. Cred că ar trebui să mergem azi.

Apoi a adăugat ceva ciudat:

— Nu avem timp de pierdut.

*

Nu eram obligată să mă duc. Doctorul Nash n-a încercat să mă forţeze. Dar, deşi nu-mi amintesc – de fapt, nu pot să-mi amintesc aproape nimic – probabil că am zis da.

Drumul n-a fost lung, şi l-am parcurs în tăcere. Nu mă puteam gândi la nimic. Nu simţeam nimic şi nu aveam nimic de spus. Mintea îmi era goală. Secătuită. Mi-am scos jurnalul din geantă – fără să-mi pese că doctorului Nash îi spusesem că nu-l am la mine – şi am făcut însemnările de mai înainte. Voiam să consemnez fiecare detaliu al conversaţiei noastre. Am scris în linişte, aproape fără să gândesc, şi n-am schimbat nicio vorbă cu doctorul Nash când a parcat maşina, nici când am străbătut coridoarele aseptice ale spitalului, impregnate cu miros de cafea stătută şi vopsea proaspătă. Infirmierele treceau pe lângă noi, împingând cărucioare în care se aflau pacienţi cu perfuzii. Pe pereţi erau câteva postere cu colţurile dezlipite, iar neoanele de deasupra noastră filau şi bâzâiau. Nu mă puteam gândi decât la cei şapte ani pe care îi petrecusem acolo. O viaţă de om – din care nu-mi aminteam nimic.

În cele din urmă, ne-am oprit în faţa unei uşi duble. Secţia Fisher. Doctorul Nash a apăsat pe butonul interfonului montat pe perete, apoi a mormăit ceva în microfon. „Se înşală, mi-am zis în sinea mea când s-a deschis uşa. N-am supravieţuit acelui atac. Christine Lucas care a deschis uşa acelei camere de hotel a murit.”

Încă o uşă dublă.

— Christine, te simţi bine? m-a întrebat atunci când prima uşă s-a închis în urma noastră, dar nu i-am răspuns. E o secţie bine păzită, mi-a explicat el.

În clipa aceea, am avut convingerea că uşa din spatele nostru se închisese pentru totdeauna şi că nu aveam să mai plec de acolo niciodată.

— Înţeleg, am zis eu după ce am înghiţit în sec.

Când următoarea uşă dublă a început să se deschidă, mi-am dat seama că nu ştiam ce aveam să văd dincolo de ea – nu-mi venea să cred că mai fusesem acolo.

— Eşti gata? m-a întrebat el.

Am păşit pe un coridor lung, cu uşi de ambele părţi, iar pe măsură ce înaintam, am văzut că acestea dădeau spre camere care aveau câte o fereastră pe peretele dinspre hol. În fiecare era câte un pat – unele făcute, altele nefăcute – dar cele mai multe nu erau ocupate.

— Pacienţii de aici au diferite diagnostice, mi-a spus doctorul Nash. Mulţi prezintă simptome schizo-afective, dar sunt şi dintre cei care suferă de tulburare bipolară, anxietate acută, depresie…

M-am uitat printr-o fereastră şi am văzut o tânără stând goală pe un pat şi uitându-se la televizor. În altă cameră, un bărbat stătea pe vine şi se legăna cu mâinile petrecute în jurul genunchilor, ca şi când ar fi încercat să se protejeze de frig.

— Sunt încuiaţi? am întrebat eu.

— Aceşti pacienţi au fost aduşi aici în baza Legii Sănătăţii Mintale. Adică li s-a impus internarea involuntară. Se află aici pentru binele lor, dar împotriva voinţei lor.

— Pentru binele lor?

— Da, întrucât reprezintă un pericol sau pentru ei, sau pentru cei din jur. Aşa că trebuie ţinuţi sub supraveghere.

Am mers mai departe. O femeie a ridicat privirea când am trecut pe lângă camera ei şi, cu toate că ochii ni s-au întâlnit, în ai ei nu se citea nimic. Şi-a tras o palmă fără să-şi ia privirea de la mine, iar când a văzut că tresar, s-a lovit încă o dată. Brusc, mi-a venit în minte o imagine – eram mică şi urmăream un tigru de la zoo plimbându-se de colo-colo prin cuşcă – dar am îndepărtat-o repede din minte şi am întors capul, hotărâtă să nu mă mai uit nici în stânga, nici în dreapta.

— De ce m-au adus aici? am întrebat eu.

— Înainte să te interneze în secţia asta, ai stat într-o rezervă obişnuită, la fel ca toţi pacienţii. Îţi petreceai unele weekenduri acasă, cu Ben. Dar cu timpul, soţului tău i-a fost din ce în ce mai greu să aibă grijă de tine.

— Cum adică?

— Ieşeai din casă şi umblai pe străzi, aşa că Ben trebuia să încuie uşile de la casă. Ai făcut câteva crize de isterie, întrucât erai convinsă că Ben te chinuia şi te încuia în casă împotriva voinţei tale. La început, te simţeai mai bine ori de câte ori te întorceai în rezerva ta, dar apoi ai început să ai acelaşi comportament şi la spital.

— Deci au fost nevoiţi să mă închidă undeva, am zis eu.

Ajunseserăm la centrul de primire. Un bărbat în uniformă stătea la un birou şi introducea nişte date în computer. A ridicat privirea spre noi şi ne-a spus că doctorul va veni în scurtă vreme, după care ne-a poftit să luăm loc. M-am uitat cu atenţie la chipul lui – nasul încovoiat, cercelul de aur – în speranţa că o să descopăr ceva familiar. Nimic. Secţia aceea mi se părea complet străină.

— Da, a continuat doctorul Nash. La un moment dat, ai plecat din spital şi, timp de patru ore jumate, n-a ştiut nimeni de tine. Ai fost găsită de poliţie în apropierea canalului. Nu aveai pe tine decât nişte pijamale şi un halat. A trebuit să vină Ben să te ia de la secţia de poliţie, pentru că nu voiai să mergi cu niciuna dintre asistentele de la spital. Deci n-au avut de ales…

Mi-a povestit că, după ce am fost internată la psihiatrie, Ben a început o adevărată campanie pentru a fi mutată în altă parte.

— După părerea lui, secţia aceea nu era cea mai bună pentru tine. Şi chiar avea dreptate. Nu reprezentai un pericol nici pentru tine, nici pentru cei din jur. Şi era posibil ca interacţiunea cu cei care erau mai bolnavi decât tine să-ţi facă rău. Le-a scris doctorilor, directorului spitalului, ba chiar şi parlamentarului din districtul tău. Dar nu s-a găsit nicio soluţie. După aceea, s-a deschis un azil pentru persoanele cu afecţiuni cronice ale creierului. Ben a făcut lobby pentru tine, iar în cele din urmă ai fost supusă unei evaluări şi s-a ajuns la concluzia că poţi fi internată acolo, însă obţinerea fondurilor necesare era o problemă. Soţul tău îşi luase concediu ca să poată avea grijă de tine, aşa că nu putea plăti singur, dar nu s-a dat bătut. Din câte am înţeles, a ameninţat că va vorbi presei despre cazul tău. Au

avut loc mai multe întruniri, iar el a făcut recurs la câteva decizii, însă până la urmă a avut câştig de cauză: statul a fost de acord să suporte cheltuielile pe toată durata internării. Ai fost mutată acolo în urmă cu vreo zece ani.

M-am gândit la soţul meu şi am încercat să mi-l imaginez trimiţând scrisori, făcând lobby pentru mine, amenințându-i pe cei implicaţi în luarea deciziei. Mi se părea imposibil. Bărbatul pe care îl văzusem de dimineaţă părea respectuos şi inofensiv. Nu tocmai slab, dar destul de docil. Nu părea genul care să facă valuri. „Deci nu sunt singura persoană a cărei personalitate s-a schimbat din pricina atacului de la hotel.”

— Azilul în care ai fost mutată era foarte mic, a continuat doctorul Nash. Câteva camere şi un centru de reabilitare. Nu erau internaţi mulţi pacienţi. Ai fost îngrijită de un personal destul de numeros. Acolo aveai mai multă independenţă şi erai în siguranţă. Iar starea ta s-a ameliorat.

— Dar Ben nu stătea cu mine?

— Nu, stătea acasă. Trebuia să meargă la serviciu, aşa că nu avea cum să te şi îngrijească. A hotărât să…

În clipa aceea, mi-a revenit o amintire care m-a transportat brusc în trecut. Totul era un pic neclar şi părea învăluit într-un fel de pâclă. Imaginile erau atât de strălucitoare, încât aproape că voiam să mă uit în altă parte.

Mă văd pe mine mergând pe aceleaşi culoare pe care păşisem mai înainte cu doctorul Nash. Sunt dusă înapoi spre o cameră – îmi dau seama vag că este a mea. Port o pereche de papuci de casă şi o rochie albastră cu bretele. Femeia de lângă mine e o negresă şi poartă uniformă. „Gata, draga mea, îmi spunea ea. Ia uite cine a venit să te vadă!” Îmi dă drumul la mână şi mă conduce spre pat, în jurul căruia se află un grup de străini. Toţi se uită la mine. Văd un bărbat brunet şi o femeie cu beretă, dar nu le pot recunoaşte chipurile. Aş vrea să spun: „Nu-i camera mea. E o greşeală”. Dar până la urmă nu zic nimic.

Un copil de patru-cinci ani, care stă pe marginea patului, se ridică în picioare. Se apropie în fugă de mine, strigând: „Mami!” Îmi dau seama că vorbeşte cu mine şi abia atunci înţeleg cine este. *Adam.* Mă aplec pe vine, iar el mi se aruncă în braţe. Îl strâng cu putere şi îl sărut pe creştet, apoi mă ridic în picioare. „Cine sunteţi? îi întreb pe cei din jurul patului. Ce faceţi aici?”

Bărbatul se întristează dintr-odată, iar femeia cu beretă să

ridică în picioare şi spune: „Chris. Chrissy. Sunt eu. Ştii cine sunt, nu-i aşa?” Apoi se apropie de mine şi îmi dau seama că plânge. „Nu! strig eu. Nu! Ieşiţi afară! Ieşiţi afară!”, după care mă întorc să ies din cameră, însă dau peste o altă femeie, care stă în picioare în spatele meu, şi nu ştiu cine e sau cum a ajuns aici şi izbucnesc în plâns. Sunt gata să mă aşez pe podea, dar băieţelul se agaţă de genunchii mei, şi nu ştiu cine e, însă el îmi spune „mami” iar şi iar: „Mami! Mami! Mami!”, dar nu ştiu de ce, sau cine e, sau de ce se ţine de mine…

O mână mi-a atins braţul. Am tresărit de parcă m-ar fi înţepat ceva. O voce.

— Christine? Te simţi bine? A venit doamna doctor Wilson.

Am deschis ochii şi m-am uitat în jur. În faţa noastră se afla o femeie în halat alb.

— Doctorul Nash? a zis ea, întinzându-i mâna.

Apoi s-a întors spre mine.

— Christine?

— Da, am răspuns eu.

— Îmi pare bine să te cunosc. Eu sunt Hilary Wilson, s-a prezentat ea, după care am dat mâna.

Era un pic mai în vârstă decât mine, părul începuse să-i încărunţească, iar la gât îi atârna o pereche de ochelari cu lănţişor de aur.

— Încântată de cunoştinţă, a spus ea, şi dintr-odată am fost sigură că o mai întâlnisem cândva.

Apoi a făcut un semn cu capul spre coridor.

— Să mergem.

Avea un cabinet mare, ticsit cu cărţi şi cutii pline ochi cu tot felul de hârtii. Doctoriţa a luat loc în spatele biroului şi a făcut semn cu mâna spre două scaune din faţa lui, pe care ne-am aşezat eu şi doctorul Nash. Apoi a luat un dosar din teancul de pe birou şi l-a deschis.

— Ia să vedem, draga mea. Să aruncăm o privire.

Imaginea ei a rămas nemişcată. O ştiam pe femeia aceea. Îi văzusem poza în timp ce stăteam întinsă pe masa tomografului şi, cu toate că atunci nu mi se păruse un chip familiar, acum am recunoscut-o. Mai fusesem în cabinetul acela. De multe ori. Stătusem în acelaşi loc, pe acelaşi scaun sau pe unul

asemănător, şi mă uitasem la ea în timp ce făcea însemnări într-un dosar, cu ochelarii delicaţi pe nas.

— Ne-am mai întâlnit… am zis eu. Îmi aduc aminte.

Doctorul Nash s-a uitat la mine, apoi la doctoriţa Wilson.

— Da, a răspuns ea. Ne-am mai întâlnit. Dar nu foarte des.

Mi-a explicat că începuse să lucreze acolo cu puţin înainte să fiu mutată la azil şi că, la început, nici măcar nu eram în îngrijirea ei.

— Dar e foarte încurajator că îţi aduci aminte de mine. A trecut multă vreme de când ai fost internată la noi.

Doctorul Nash s-a aplecat în faţă şi a spus că mi-ar putea fi de ajutor să văd camera în care am stat, iar ea a încuviinţat din cap şi a aruncat o privire în dosar, însă după vreun minut a zis că nu ştie care este.

— Oricum, e posibil să te fi mutat de mai multe ori, a adăugat ea. Aşa se întâmplă cu mulţi pacienţi. Dar n-am putea să-l întrebăm pe soţul tău? Potrivit dosarului, el şi fiul tău te-au vizitat aproape în fiecare zi.

Citisem de dimineaţă despre Adam şi am simţit o undă de bucurie când i-am auzit numele – mi-a părut bine să aflu că îl văzusem cum creşte.

— Nu, am zis eu, clătinând din cap. Aş prefera să nu-l sun pe Ben.

Doctoriţa Wilson nu a insistat.

— Din dosar reiese că venea destul de des la tine şi o prietenă pe nume Claire. N-o putem suna pe ea?

— Nu păstrăm legătura.

— Ah, ce păcat… În fine, nu contează. Îţi pot povesti eu câte ceva despre cum era viaţa aici pe vremea aceea.

A aruncat o privire pe fişa mea, apoi şi-a împreunat mâinile.

— De cazul tău s-a ocupat un alt psihiatru al secţiei. Ai fost supusă unor şedinţe de hipnoză, dar mă tem că efectele au fost limitate şi de scurtă durată.

S-a uitat încă o dată pe foaia din faţa ei, apoi a continuat:

— Nu ai primit multe medicamente. Câte un sedativ din când în când, dar mai ales ca să te ajute să dormi – îţi dai seama că, uneori, e destul de multă gălăgie pe-aici.

Mi-am amintit de un urlet pe care îl auzisem mai devreme şi m-am întrebat dacă aşa făceam şi eu pe vremuri.

— Cum eram? am întrebat. Eram fericită?

— În general, da, mi-a răspuns ea cu un zâmbet. Cei de aici te plăceau. Se pare că ai fost apropiată mai ales de una dintre asistente.

— Cum o chema?

— Mă tem că nu scrie, a zis ea după ce s-a uitat iarăşi pe fişă. Şi jucai mult Solitaire.

— Solitaire?

— Un joc de cărţi. Poate ţi-l explică doctorul Nash mai încolo. Potrivit dosarului tău, uneori deveneai violentă, a adăugat ea, ridicând privirea. Nu te îngrijora. Nu e un lucru neobişnuit în astfel de cazuri. Cei care suferă răni grave la cap au deseori porniri violente, mai ales când este afectată acea parte a creierului care este răspunzătoare de autocontrol. În plus, pacienţii cu amnezie ca a ta sunt de multe ori înclinaţi spre ceea ce noi numim „confabulaţie”. Lucrurile din jurul lor nu se leagă, aşa că se simt obligaţi să inventeze tot felul de detalii. Despre ei înşişi şi cei din jur, despre trecutul lor şi despre ce li s-a întâmplat. Specialiştii cred că această înclinaţie se datorează nevoii de a umple golurile din memorie. Deci, într-un sens, e ceva de înţeles. Dar de multe ori poate duce la un comportament violent, atunci când imaginaţia amneziculuiste contrazisă. Viaţa trebuie să fi fost foarte confuză pentru tine. Mai ales când primeai musafiri.

Musafiri. Dintr-odată, m-am temut că poate mi-am lovit fiul.

— Şi ce făceam?

— Uneori, atacai personalul medical.

— Dar nu şi pe Adam, fiul meu?

— Potrivit dosarului tău, nu.

Am scos un oftat, dar nu mă simţeam complet uşurată.

— Avem câteva pagini dintr-un fel de jurnal pe care l-ai ţinut cât ai stat aici, a continuat doctoriţa. Crezi că ţi-ar fi de ajutor să arunci o privire pe ele? Poate ţi-ai înţelege mai uşor confuzia de atunci.

Părea ceva periculos. I-am aruncat o privire doctorului Nash, iar el a încuviinţat din cap. Doctoriţa mi-a întins o foaie albastră, iar la început mi-a fost teamă şi să mă uit la ea.

Când, în cele din urmă, mi-am aplecat privirea spre ea, am văzut că era acoperită cu un scris dezordonat. În partea de sus, literele erau scrise îngrijit, iar rândurile respectau liniile imprimate pe foaie, însă către sfârşit deveneau mari şi

neregulate: aveau câţiva centimetri înălţime, iar pe un rând începeau doar câteva cuvinte. Deşi îmi era teamă de ce aş fi putut găsi, am început să citesc.

8:15 dimineaţa – aşa începea prima însemnare. *M-am trezit. Ben e aici.* Imediat dedesubt scrisesem: *8:17 dimineaţa. Ignoră însemnarea anterioară. A fost scrisă de altcineva,* iar sub ea: *8:20 Abia ACUM sunt trează. Înainte nu eram. Ben e aici.*

Ochii mi-au coborât pe pagină. 9:45 *Tocmai m-am trezit, PENTRU PRIMA OARĂ,* iar apoi, câteva rânduri mai încolo: *10:07 ACUM chiar că m-am trezit. Toate însemnările dinainte sunt nişte minciuni. Abia ACUM sunt trează.*

Am ridicat privirea şi am întrebat:

— Rândurile astea chiar sunt scrise de mine?

— Da. Se pare că, multă vreme, ai simţit în permanenţă că tocmai te-ai trezit dintr-un somn foarte, foarte lung. Uită-te aici.

Doctoriţa Wilson a pus degetul pe foaia din faţa mea şi a început să citească.

— *Am dormit o veşnicie. Era ca şi când aş fi fost MOARTĂ. Tocmai m-am trezit, iar acum văd pentru prima oară.* Din câte înţeleg, ai fost încurajată să-ţi notezi ce simţeai, în încercarea de a te ajuta să-ţi aminteşti ce ţi se întâmplase mai înainte, dar din păcate ai ajuns la concluzia că toate însemnările tale fuseseră scrise de altcineva. Ai început să crezi că personalul medical făcea experimente pe tine, ţinându-te aici cu forţa.

M-am uitat iarăşi la foaia aceea albastră. Era plină cu însemnări aproape identice, despărţite de doar câteva minute. Am simţit că mă ia cu frig.

— Chiar atât de gravă era starea mea? am întrebat eu, iar cuvintele mi-au răsunat în cap.

— Pentru o vreme, da, mi-a răspuns doctorul Nash. Însemnările tale dau de înţeles că puteai păstra amintiri noi doar câteva secunde. Uneori, un minut-două, însă de-a lungul anilor, această perioadă a crescut treptat.

Nu-mi venea să cred că eu făcusem însemnările acelea. Păreau opera unui om a cărui minte era complet fracturată. Făcută ţăndări. M-am uitat iarăşi la cuvintele înşirate pe pagina albastră: *Era ca şi când aş fi fost MOARTĂ.*

— Îmi pare rău, am spus eu. Nu pot…

Doctoriţa Wilson mi-a luat foaia din faţă.

— Te înţeleg, Christine. Îmi dau seama că e tulburător…

M-a cuprins panica. M-am ridicat în picioare, iar camera a început să se învârtă.

— Vreau să plec. Eu nu sunt aşa. Nu se poate să fi fost eu. N-aş lovi niciodată pe nimeni… Niciodată! Pur şi simplu…

Doctorul Nash s-a ridicat de pe scaun. Apoi s-a ridicat doctoriţa Wilson, care a făcut un pas în faţă şi s-a lovit de birou, împrăştiind hârtiile de pe tăblie. Am văzut o fotografie care a căzut pe podea.

— Dumnezeule! am exclamat eu, iar doctoriţa a observat fotografia şi s-a aplecat s-o acopere cu o foaie.

Dar văzusem destul.

— Eu eram în poza aia? am întrebat, ridicând vocea până la ţipăt. Eu eram în poză?

Fotografia înfăţişa capul unei tinere. Părul îi era dat pe spate. La început, mi s-a părut că arăta de parcă ar fi purtat o mască de Halloween. Un ochi era deschis şi se uita în obiectiv, celălalt era închis din pricina unei vânătăi uriaşe, iar buzele rozalii erau umflate şi brăzdate de tăieturi. Obrajii ei puhavi dădeau feţei o înfăţişare grotescă, ce m-a trimis cu gândul la un fruct zdrobit, la o prună putredă şi plesnită.

— Eu eram în poză? am strigat, cu toate că, în ciuda feţei umflate şi deformate, îmi dădusem seama că eu eram.

În acest punct, amintirea mea se împarte în două. O parte din mine era calmă şi tăcută. Liniştită. Şi se uita la cealaltă parte din mine, care ţipa şi se zbătea şi care a trebuit domolită de doctorul Nash şi doctoriţa Wilson. Partea liniştită părea să spună: „Ar trebui să te controlezi. E jenant ce faci”.

Dar cealaltă parte era mai puternică. Preluase puterea, îmi acaparase personalitatea. Urlam întruna, iar la un moment dat m-am repezit spre uşă. Doctorul Nash a pornit după mine. Am dat uşa de perete şi am luat-o la fugă, deşi unde aş fi putut să mă duc? Imaginea unor uşi încuiate. O alarmă. Un bărbat care mă urmărea. Fiul meu plângând. „Am mai făcut asta, mi-a trecut prin minte. Am mai făcut toate astea.”

Apoi mi s-a întunecat mintea.

Probabil că au reuşit să mă calmeze cumva şi m-au convins să merg cu doctorul Nash. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că mă aflam în maşina lui, pe scaunul din dreapta. Începuse

să se înnoreze, iar străzile erau gri şi monotone. Doctorul Nash vorbea cu mine, dar nu mă puteam concentra. Era ca şi când mintea mi se împiedicase şi rămăsese în urmă, iar acum nu mai reuşea să ţină pasul cu ce se întâmpla în jur. Mă uitam pe geam la oamenii care ieşiseră la cumpărături sau să-şi plimbe câinele, la cei care împingeau căruţuri sau se plimbau cu bicicleta, şi m-am întrebat dacă această căutare a adevărului era chiar lucrul pe care mi-l doream. Da, m-ar putea ajuta să fac progrese, dar cât de mult pot spera să obţin? Nu mă aştept ca, într-o bună zi, să mă trezesc ştiind tot, la fel ca un om normal – ştiind ce-am făcut cu o zi înainte, ce planuri am pentru ziua următoare, pe ce drum sinuos am ajuns aici şi acum, în ce fel am devenit persoana care sunt. Pot spera cel mult că, într-o dimineaţă, mă voi uita în oglindă şi nu voi fi complet şocată, că îmi voi aminti că sunt căsătorită cu un bărbat pe nume Ben, că am pierdut un fiu pe nume Adam şi că nu va mai fi nevoie să văd un exemplar din romanul meu ca să-mi aduc aminte că l-am scris.

Dar chiar şi lucrurile acestea par de neatins. M-am gândit la ce văzusem în Secţia Fisher. Nebunie şi durere. Minţi făcute ţăndări. Mi-am zis în sinea mea că sunt mai aproape de starea pacienţilor de acolo decât de însănătoşire. La urma urmelor, poate că ar fi mai bine să învăţ să trăiesc cu amnezia mea. I-aş putea spune doctorului Nash că nu vreau să-l mai văd şi aş putea să dau foc jurnalului, îngropând adevărurile pe care le-am aflat deja, lăsându-le să dispară în bezna în care zac cele încă nedescoperite. Ar însemna să fug de trecutul meu, dar n-aş avea niciun regret – în doar câteva ore, n-aş mai şti de existenţa doctorului sau a jurnalului – iar apoi aş putea duce o viaţă simplă. Zilele s-ar înşirui fără nicio legătură între ele. Într-adevăr, din când în când amintirea lui Adam s-ar putea trezi la viaţă. Aş avea o zi plină de durere, mi-aş aminti ce am pierdut, dar nu ar dura mult. În scurtă vreme aş adormi şi aş uita totul. „Cât de uşor ar fi, mi-am zis. Mult mai uşor decât toate eforturile astea.”

M-am gândit la fotografia pe care o văzusem în cabinet. Mi se întipărise în minte. „Cine mă adusese în halul ăla? Şi de ce?” M-am gândit şi la amintirea camerei de hotel. Încă se afla acolo, chiar sub suprafaţa conştiinţei, dar îmi era imposibil să ajung la ea. De dimineaţă, citisem în jurnal că, din câte se pare, avusesem o aventură, dar acum îmi dădeam seama că – şi de-ar fi fost adevărat – nu ştiam cu cine. Tot ce aveam era un nume,

pe care mi-l amintisem deunăzi. Însă nu aveam certitudinea că urma să-mi amintesc mai multe, chiar dacă mi-aş fi dorit.

Doctorul Nash vorbea în continuare, dar habar n-aveam despre ce.

— Crezi că situaţia mea s-a ameliorat? l-am întrerupt eu.

Preţ de o clipă am crezut că nu avea niciun răspuns, dar apoi a zis:

— Tu crezi că s-a ameliorat?

Oare asta credeam? N-aş fi putut spune.

— Nu ştiu. Da… Cred că da. Uneori îmi pot aminti episoade din trecutul meu. Sunt un fel de flash-uri. Îmi vin în minte atunci când îmi citesc jurnalul. Şi mi se par reale. Îmi amintesc de Claire, de Adam, de mama… Dar sunt ca nişte fire pe care le scap din mână. Ca nişte baloane care se înalţă spre cer înainte să le pot prinde. Nu-mi aduc aminte de nunta mea, nici de primii paşi ai lui Adam sau de primul cuvânt pe care l-a rostit. Nu-mi amintesc prima lui zi de şcoală, nici absolvirea. Nimic. Nici măcar nu ştiu dacă am fost acolo. Cine ştie, poate Ben s-a gândit că n-avea niciun rost să mă ia şi pe mine.

Am inspirat adânc, apoi am continuat:

— Nici măcar nu-mi amintesc să fi primit vestea morţii lui. Sau cum a fost la înmormântare…

Am izbucnit în plâns.

— Simt că-mi pierd minţile. Uneori, nici măcar nu-mi vine să cred că a murit. Îţi dai seama? Uneori, cred că Ben mă minte în legătură cu Adam. Şi cu tot restul, de altfel.

— Tot restul?

— Da. În legătură cu romanul, cu atacul, cu ce mi-a provocat amnezia… În legătură cu tot.

— Dar de ce crezi c-ar face una ca asta?

Mi-a trecut un gând prin minte.

— Poate pentru că am avut o aventură. Pentru că nu i-am fost fidelă.

— Christine, nu ţi se pare cam improbabil?

N-am zis nimic. Desigur, avea dreptate. În adâncul meu, nu credeam că minciunile lui chiar puteau fi o lungă răzbunare pentru ceva care se întâmplase cu mulţi ani în urmă. Probabil că explicaţia era mult mai simplă.

— După părerea mea, a continuat doctorul Nash, situaţia ta se îmbunătăţeşte. Ai început să-ţi aminteşti tot felul de lucruri. Mult

mai des decât atunci când ne-am întâlnit prima oară. Flash-urile pe care le-ai pomenit sunt un semn clar de progres, care sugerează că…

— Progres? am repetat eu, întorcându-mă spre el. Asta numeşti tu progres?

Aproape că ţipam, iar furia se revărsa din mine, şi nu mai puteam s-o stăpânesc.

— Dacă ăsta e un progres, atunci nu sunt sigură că mi-l doresc, am continuat, iar acum lacrimile îmi şiroiau nestăvilit pe obraji. Nu vreau aşa ceva!

Am închis ochii şi m-am lăsat în voia durerii. Într-un sens, îmi era mai bine să mă simt neajutorată. Nu-mi era ruşine. Doctorul Nash mi-a spus mai întâi să nu mă necăjesc, pentru că totul o să fie bine, apoi m-a rugat să mă liniştesc. Dar nu l-am luat în seamă. Nu mă puteam calma şi nici nu voiam.

A tras pe stânga, apoi a oprit motorul. Am deschis ochii. Ieşisem de pe strada principală, iar în faţa noastră se întindea un parc. Deşi aveam privirea împăienjenită de lacrimi, am reuşit să disting în depărtare un grup de tineri – poate adolescenţi – care jucau fotbal cu două porţi făcute din teancuri de haine. Începuse să plouă, dar ei nu se opreau. Doctorul Nash s-a întors cu faţa spre mine.

— Christine, îmi pare rău. Poate că a fost o greşeală ce-am făcut azi. Nu ştiu. Am crezut că am putea declanşa noi amintiri. M-am înşelat. Şi oricum, n-ar fi trebuit să vezi poza aia…

— Nici măcar nu ştiu dacă e din pricina pozei…

Mă oprisem din plâns, dar aveam obrajii umezi şi îmi curgea nasul.

— Ai un şerveţel? l-am întrebat, iar el s-a aplecat peste mine şi s-a uitat în torpedou. Totul mi s-a părut tulburător: oamenii închişi în camere, gândul că şi eu am fost cândva ca ei… Şi jurnalul acela… Nu pot să cred că eu am făcut însemnările pe care le-am citit. Nu pot să cred că am fost atât de bolnavă.

— Dar nu mai eşti aşa, a spus el, întinzându-mi un şerveţel.

L-am luat şi mi-am suflat nasul.

— Poate că e mai rău acum, am zis cu glas scăzut. Pe foaia aia am scris că era ca şi când aş fi fost moartă. Dar starea mea de acum e mai rea. E ca şi când aş muri zi de zi. Iar şi iar. Trebuie să mă fac bine. Nu mă pot imagina continuând aşa multă vreme. Ştiu că la noapte o să mă culc, iar mâine-dimineaţă iarăşi o să

mă trezesc fără să ştiu nimic. Şi la fel o să se întâmple poimâine şi răspoimâine, şi tot aşa... Pur şi simplu nu mă văd făcând asta. Nu pot face faţă. Asta nu e viaţă, ci o simplă existenţă, un salt de la un moment la altul fără să am habar de trecut, fără să-mi pot face vreun plan pentru viitor. Îmi închipui că aşa trebuie să fie şi animalele. Lucrul cel mai rău e că nici măcar nu ştiu ce nu ştiu. Probabil că sunt multe lucruri care aşteaptă să mă rănească. Lucruri pe care nici măcar nu mi le pot imagina.

Doctorul Nash şi-a aşezat mâna peste a mea. M-am apropiat de el, ştiind ce urma să facă, ce trebuia să facă, şi mi-a confirmat aşteptările. Şi-a petrecut braţele în jurul meu, iar eu l-am lăsat să mă îmbrăţişeze.

— Nu-i nimic, mi-a spus el. O să fie bine.

Îi simţeam pieptul cu obrazul şi inspiram adânc, inspirându-i mirosul – haine proaspăt spălate şi încă ceva. Ceva vag. Un amestec de transpiraţie şi sex. Mâna i se sprijinea pe spatele meu şi am simţit că începe să se mişte, să-mi mângâie părul şi capul, la început uşor, iar apoi, când am început iarăşi să plâng, un pic mai apăsat.

— O să fie bine, mi-a şoptit el.

Am închis ochii şi am zis:

— Aş vrea să-mi pot aminti ce s-a întâmplat în noaptea când am fost atacată. Simt că dacă mi-aş putea aminti asta, mi-aş aminti tot restul.

— Nu există nicio dovadă în sensul ăsta. N-avem niciun motiv…

— Dar e ceea ce cred. Nu ştiu de ce, dar aşa simt.

M-a strâns uşor în braţe. Atât de uşor, încât abia mi-am dat seama. I-am simţit trupul puternic şi am inspirat adânc, iar în clipa următoare, m-am gândit la altă îmbrăţişare. O nouă amintire. *Stau cu ochii închişi, la fel ca acum, iar trupul meu este lipit de un altul, dar e ceva diferit. Nu vreau să fiu îmbrăţişată de acest bărbat. Îmi face rău. Mă zbat, încercând să scap, dar e puternic şi mă trage înapoi. „Curvo! zice el printre dinţi. Nenorocito!” Şi, cu toate că vreau să ripostez, nu o fac. Faţa îmi e lipită de cămaşa lui şi, la fel ca în braţele doctorului Nash, plâng şi strig. Deschid ochii şi văd pânza albastră a cămăşii lui, o uşă, o măsuţă de toaletă cu trei oglinzi, iar deasupra ei, un tablou care înfăţişează o pasăre. Îi văd braţul musculos şi puternic, străbătut de o venă proeminentă. „Dă-mi drumul!”,*

strig eu, apoi mă răsucesc şi cad, sau podeaua se ridică spre mine, nu-mi dau seama. Îmi înfige mâna în păr şi mă târăşte spre uşă. Întorc capul să-i văd faţa.

Dar iarăşi mă lasă memoria. Deşi îmi aduc aminte că m-am uitat la faţa lui, nu-mi pot aminti ce am văzut. Absolut nicio trăsătură – vid total. Ca şi când n-ar putea suporta acest gol, mintea mea evocă chipurile pe care le cunosc, oricât de absurdă ar părea asocierea dintre ele şi atacatorul meu. Îl văd pe doctorul Nash. Pe doctoriţa Wilson. Pe angajatul de la biroul de primire al Secţiei Fisher. Pe tata. Pe Ben. Ba văd chiar şi propriul meu chip – mă văd râzând şi ridicând pumnul ca să lovesc.

„Te rog! strig eu. Nu! Te rog!" Dar atacatorul meu cu multe feţe tot mă loveşte până la urmă, iar eu simt gust de sânge. Mă târăşte pe podea până în baie. Simt răceala plăcilor de gresie negre şi albe, acoperite de condens. Miroase a flori de portocal, şi îmi aduc aminte cât de nerăbdătoare fusesem să mă îmbăiez, să mă fac frumoasă, gândindu-mă că poate voi fi în baie atunci când va veni şi că poate mi se va alătura, că vom face dragoste, stârnind valuri în apa acoperită cu spumă, udând podeaua, hainele, totul... Pentru că în cele din urmă, după toate aceste luni de îndoieli, mi-a devenit limpede: îl iubesc pe acest bărbat. În sfârşit, ştiu asta. Îl iubesc.

Capul mi se izbeşte de podea. O dată, de două ori, de trei ori. Privirea mi se înceţoşează şi văd dublu, apoi redevine limpede. Un bâzâit în urechi, iar el strigă ceva, dar nu-l aud. Vorbele lui au ecou, ca şi când aş fi atacată de doi bărbaţi – amândoi mă înşfacă, amândoi îmi răsucesc mâna la spate, amândoi mă apucă de păr, proptindu-şi genunchiul în spatele meu. Îl implor să mă lase în pace şi mă simt de parcă şi eu m-aş fi dedublat. Înghit. Sânge.

Capul mi se dă pe spate. Spaimă. Sunt în genunchi. Văd apă şi spumă – deja a început să se subţieze. Încerc să vorbesc, dar nu pot. Mâna lui e strânsă în jurul gâtului meu, şi nu mai pot să respir. Sunt aplecată în faţă, apoi în jos, tot mai în jos, atât de repede, încât am impresia că această cădere n-o să se termine niciodată, apoi îmi simt capul în apă. Aromă de flori de portocale în faringe.

Am auzit o voce:

— Christine! Christine, opreşte-te!

Am deschis ochii. Nu ştiu cum, dar ieşisem din maşină.

Alergam prin parc cât mă ţineau picioarele, iar doctorul Nash se ţinea după mine.

Ne-am aşezat pe o bancă din stinghii sprijinite pe picioare de ciment. Una lipsea, iar celelalte erau uşor curbate în jos. Soarele îmi gâdila ceafa, proiectând umbre lungi pe pământ. Băieţii încă jucau fotbal, dar probabil că meciul era pe sfârşite – unii umblau de colo-colo, alţii stăteau de vorbă, iar unul dintre teancurile de haine dispăruse, lăsând o poartă incompletă. Doctorul Nash m-a întrebat ce s-a întâmplat.

— Mi-am amintit ceva, am zis eu.

— Ceva despre noaptea în care ai fost atacată?

— Da. Cum ţi-ai dat seama?

— La un moment dat, ai început să ţipi, mi-a explicat el. Strigai întruna: „Dă-mi drumul!”

— M-am simţit ca şi când aş fi fost acolo… Îmi pare rău.

— N-ai pentru ce să-ţi ceri scuze. Vrei să-mi povesteşti ce-ai văzut?

Adevărul e că nu voiam. Un instinct adânc înrădăcinat în mine îmi spunea că ar fi fost mai bine să păstrez acea amintire numai pentru mine. Dar aveam nevoie de ajutorul lui. Şi ştiam că pot să am încredere în el, aşa că i-am povestit tot.

După ce am terminat, a tăcut preţ de câteva clipe, apoi a zis:

— Altceva?

— Nu. Nu cred.

— Nu ţi-ai amintit cum arăta atacatorul?

— Nu, n-am reuşit.

— Sau numele lui?

— Nu. Nimic.

Am ezitat o clipă, apoi am adăugat:

— Crezi că mi-ar putea fi de ajutor să aflu cine mi-a făcut asta? Să-mi amintesc cine era şi cum s-a întâmplat totul?

— Christine, nu există nicio dovadă care să sugereze că amintirea atacului te va ajuta.

— Dar ar putea?

— Se pare că e una dintre cele mai reprimate amintiri ale tale…

— Deci ar putea?

A tăcut câteva clipe, după care a zis:

— Ştiu că ţi-am mai sugerat o dată, dar chiar cred că ar putea

fi util să mergem acolo…

— Nu! Nici măcar să nu te gândeşti!

— Putem să mergem împreună. O să fie bine, promit. Dacă ai merge iarăşi acolo… Înapoi la Brighton…

— Nu!

— Poate ţi-ai aminti…

— Nu! Te rog!

— Te-ar putea ajuta…

Am plecat privirea spre mâinile mele împreunate în poală.

— Nu mă pot întoarce acolo. Pur şi simplu nu pot.

A scos un oftat.

— Bine. Poate vorbim şi altă dată despre asta.

— Nu, am zis eu în şoaptă. Nu pot.

— Bine, am înţeles.

A zâmbit, dar părea dezamăgit. Îmi doream să-i ofer ceva nou, să-l conving să nu renunţe la cazul meu.

— Mai e ceva.

— Ce anume?

— Deunăzi, am scris în jurnal despre un alt lucru pe care mi l-am amintit. Poate că e relevant. Nu-mi dau seama.

S-a întors cu faţa spre mine.

— Povesteşte-mi, m-a îndemnat el, iar genunchii ni s-au atins, însă niciunul dintre noi nu s-a retras.

— Când m-am trezit, am ştiut din prima clipă că sunt în pat cu un bărbat. Şi mi-am adus aminte un nume. Dar nu era numele lui Ben. M-am întrebat dacă nu cumva e numele bărbatului cu care am avut o aventură. Cel care m-a atacat.

— E posibil, a zis el. Poate că amintirea reprimată începe să iasă la suprafaţă. Despre ce nume e vorba?

Dintr-odată, am simţit că nu voiam să i-l spun, că nu voiam să-l rostesc cu voce tare. Mi se părea că, pronunţându-l, îi voi conferi materialitate şi îmi voi trezi la viaţă atacatorul. Am închis ochii.

— Ed, am zis eu în şoaptă. Mi-am închipuit că m-am trezit lângă cineva pe nume Ed.

Tăcere. O clipă care a părut o veşnicie.

— Christine… Ăsta e numele meu. Eu sunt Ed. Ed Nash.

În capul meu s-a stârnit un adevărat vârtej, şi primul gând care mi-a venit în minte a fost că el era atacatorul.

— Poftim? am zis eu, cuprinsă de panică.

— E numele meu. Ţi-am mai spus, dar poate că nu ţi-ai notat în jurnal. Mă cheamă Edmund. Ed.

Mi-am dat seama că nu avea cum să fie el: pe vremea aceea, abia dacă se născuse.

— Dar… am început eu.

— Poate că e doar rodul confabulaţiei, aşa cum ţi-a explicat doctoriţa Wilson.

— Cine ştie…

— Sau poate că ai fost atacată de cineva cu acelaşi nume.

Zâmbea un pic jenat, cu aerul că nu lua foarte în serios ce-i spusesem şi, în felul acesta, mi-a dat de înţeles că deja pricepuse ceea ce mie mi-a devenit limpede abia mai târziu, după ce m-a adus acasă. În dimineaţa cu pricina, mă trezisem cu un sentiment de bucurie. Eram bucuroasă că mă aflam în pat cu un bărbat pe care îl chema Ed. Dar nu era vorba de o amintire, ci de o fantezie. Faptul că mă trezisem alături de cineva pe nume Ed nu era un lucru pe care îl făcusem în trecut, ci un lucru pe care aş fi vrut să-l fac în viitor – cu toate că, de dimineaţă, mintea mea conştientă nu ştia cine era acest bărbat. Voiam să fac dragoste cu doctorul Nash.

Iar acum – din întâmplare, în mod necugetat – îi spusesem. I-am dezvăluit ceea ce probabil simt pentru el. Dar el a avut o atitudine profesionistă. Amândoi ne-am prefăcut că nu acordăm nicio importanţă acestei întâmplări, ceea ce arăta că, de fapt, era foarte importantă. Ne-am întors la maşină şi am pornit către casă. Am discutat despre tot felul de lucruri: despre vreme, despre Ben… Sunt destul de puţine lucrurile despre care putem vorbi, iar din unele sfere de experienţă sunt complet exclusă. La un moment dat, mi-a spus: „Diseară, mergem la teatru”, iar eu am observat că avusese grijă să folosească pluralul. „Nu-ţi face griji, aş fi vrut să-i răspund, îmi ştiu locul.” Dar n-am zis nimic. Nu voiam să creadă că sunt o femeie ţâfnoasă.

Mi-a spus că o să mă sune mâine.

— Numai dacă eşti sigură că vrei să continui, a adăugat el.

Nu mă pot opri acum. Nu înainte să aflu adevărul. Sunt datoare faţă de mine însămi: dacă nu merg mai departe, am să-mi trăiesc viaţa doar pe jumătate.

— Da, vreau să continui.

În orice caz, am nevoie să-mi reamintească să scriu în jurnal.

— Bine, a zis el. Cred că data viitoare ar trebui să vizităm un

alt loc din trecutul tău.

Mi-a aruncat o privire şi a adăugat:

— Nu-ţi face griji. N-o să mergem acolo… Cred c-ar trebui să facem o vizită la azilul unde ai fost mutată după ce ţi-au dat drumul din Secţia Fisher. Se numeşte Casa Waring.

N-am spus nimic.

— Nu e departe de casa ta, a continuat el. Vrei să le spun că venim?

Am stat pe gânduri câteva clipe, întrebându-mă la ce mi-ar putea folosi, dar apoi mi-am dat seama că nu aveam nicio altă opţiune şi că această vizită era oricum mai bună decât nimic.

— Da, sigur, am zis eu. Sună-i.

Marţi, 20 noiembrie

E dimineaţă. Ben mi-a sugerat să spăl geamurile. „Ţi-am scris ceva pe tabla din bucătărie”, mi-a zis el când a urcat în maşină.

M-am dus să văd. Scrisese: „Spală ferestrele”, după care adăugase un semn de întrebare şovăielnic. Mă întreb dacă s-o fi gândit că s-ar putea să n-am timp – oare ce crede el că fac toată ziua? Nu ştie că-mi petrec câteva ore citindu-mi jurnalul şi, uneori, alte câteva ore scriind în el. Nu ştie nici că, în unele zile, mă întâlnesc cu doctorul Nash.

Oare ce făceam pe vremea când nu aveam ocupaţiile astea? Chiar îmi petreceam tot timpul uitându-mă la televizor, mergând la plimbare sau făcând treburi casnice? Îmi petreceam orele într-un fotoliu, ascultând ticăitul ceasului şi întrebându-mă cum să trăiesc?

„Spală ferestrele.” Se prea poate ca, în unele zile, să citesc astfel de sarcini şi să fiu indignată, considerându-le o încercare a lui Ben de a-mi controla viaţa, dar azi m-am uitat la cele două cuvinte cu afecţiune, ca la ceva inofensiv – dorinţa lui de a mă ţine ocupată. Am zâmbit în sinea mea, dar în clipa imediat următoare mi-am dat seama cât de dificil trebuie să fie pentru el să trăiască cu mine. Cred că face eforturi extraordinare pentru a se asigura că sunt la adăpost de pericole, dar chiar şi aşa, probabil stă mereu cu grijă, gândindu-se că s-ar putea să mă simt dezorientată, să ies din casă şi să hoinăresc pe străzi, sau chiar mai rău. Mi-am amintit că am citit în jurnal despre incendiul care a distrus cea mai mare parte a trecutului nostru – Ben nu mi-a spus niciodată că eu l-am provocat, dar îmi închipui că acesta este adevărul. Am văzut o imagine – o uşă în flăcări, învăluită în fum gros, şi o canapea dezintegrându-se – care a plutit în mintea mea câteva clipe, fără s-o pot controla, dar care a refuzat să se transforme într-o amintire şi a rămas un fel de vis în stare de veghe. Dar mi-am zis că Ben m-a iertat pentru asta, la fel cum trebuie să mă fi iertat pentru multe alte lucruri. Am aruncat o privire pe fereastra bucătăriei şi, dincolo de reflecţia în geam a propriei mele imagini, am văzut o peluză tunsă, bordurile îngrijite, garajul, gardul viu. Mi-am dat seama că Ben trebuie să fi ştiut că aveam o aventură – dacă nu mai înainte, cu siguranţă după ce fusesem găsită în Brighton. De câtă putere trebuie să fi

avut nevoie ca să-mi poarte de grijă după ce mi-am pierdut memoria, deşi ştia că, atunci când fusesem atacată, plecasem de acasă cu gândul să mi-o trag cu altcineva. M-am gândit la ce-mi amintisem deunăzi şi la jurnalul pe care îl scrisesem. Mintea mea fusese fracturată. Distrusă. Cu toate astea, Ben rămăsese alături de mine, deşi un alt bărbat poate mi-ar fi spus că meritam asta şi m-ar fi lăsat de izbelişte.

M-am întors cu spatele la fereastră şi m-am uitat sub chiuvetă. Produse de curăţat. Săpun. Cutii cu detergent, câteva bidoane cu pulverizator. Am găsit şi o găleată roşie din plastic pe care am umplut-o cu apă caldă, adăugând în ea un pic de săpun şi un strop de oţet. „Şi cum l-am răsplătit pentru eforturile pe care le-a făcut?”, m-am întrebat. Am luat un burete şi am început să spăl geamul, pornind din partea de sus. Umblasem pe furiş prin Londra, mă întâlnisem cu nişte medici, fusesem la tomograf, vizitasem casa în care stătusem înainte şi locurile în care primisem îngrijiri după accident, şi toate astea fără să-i spun nimic lui Ben. Şi de ce? Pentru că nu am încredere în el? Pentru că a luat decizia de a mă proteja de adevăr, de a face ca viaţa mea să fie cât mai simplă şi mai uşoară cu putinţă? M-am uitat la apa cu clăbuci care se prelingea sub forma unor firişoare, alcătuind mici bălţi pe tocul de jos al ferestrei, apoi am luat o cârpă şi am frecat geamul până a început să strălucească.

Acum ştiu că adevărul e şi mai rău. Azi-dimineaţă, m-am trezit cu un copleşitor sentiment de vinovăţie, iar în minte îmi răsunau cuvintele: „Ar trebui să-ţi fie ruşine de tine. O să-ţi pară rău”. La început, am avut impresia că m-am trezit alături de un bărbat care nu era soţul meu, şi abia mai încolo am descoperit adevărul. Că îl trădasem. De două ori. Prima dată în urmă cu mulţi ani, când îl înşelasem cu un bărbat care, în cele din urmă, mi-a luat totul. Iar a doua oară, acum, când repetasem aceeaşi greşeală, cel puţin în gând. Am făcut o pasiune ridicolă şi copilărească pentru un doctor care încearcă să mă ajute şi să mă consoleze. Un doctor pe care nici măcar nu mi-l pot imagina, cu care nu-mi aduc aminte să mă fi întâlnit, dar despre care ştiu că e mult mai tânăr decât mine şi că are o iubită. Iar acum i-am spus ce simt pentru el! E drept că fără să vreau, dar i-am spus. Mă simt mai mult decât vinovată. Mă simt caraghioasă. Nici măcar nu-mi pot da seama cum de s-a ajuns aici. Sunt jalnică.

În timp ce spălam geamul, am luat o decizie. Chiar dacă Ben

nu-mi împărtăşeşte convingerea că tratamentul doctorului Nash va da rezultate, nu pot să cred că îmi va interzice să-l continui şi să mă conving singură. Nu dacă asta e ceea ce vreau. Sunt adultă, iar el nu-i un monstru, aşa că sigur îi pot povesti despre întâlnirile cu medicul. Am aruncat apa în chiuvetă şi am umplut iarăşi găleata. Am să-i povestesc totul soţului meu. În seara asta. Când se întoarce de la serviciu. „Nu mai pot continua aşa”, mi-am zis în sinea mea, apoi am început să spăl următorul geam.

*

Am făcut însemnările de mai sus în urmă cu o oră, dar acum nu mai sunt atât de sigură de hotărârea mea. Mă gândesc la Adam. Am citit în jurnal despre fotografiile cu el ascunse în cutia de metal, dar n-am văzut niciuna prin casă. Mi-e greu să cred că, după pierderea unui fiu, Ben – sau oricine altcineva – şi-ar fi putut dori să îndepărteze toate urmele existenţei lui. Pare ceva incredibil, de-a dreptul imposibil. Pot să am încredere într-un om care e în stare de aşa ceva? Mi-am amintit că am scris în jurnal despre ziua în care fusesem cu el pe Parliament Hill şi am adus vorba despre copii, iar el mă minţise. M-am uitat chiar mai adineauri la însemnările de atunci. „N-am avut copii”, îi spusesem eu, iar el îmi răspunsese: „Nu, n-am avut.” Oare să fi făcut asta numai ca să mă protejeze? Chiar crede că aşa e cel mai bine pentru mine? Să-mi spună doar ce trebuie şi ce este convenabil?

Şi cât mai pe scurt. Cred că s-a plictisit grozav să-mi tot spună aceleaşi lucruri în fiecare zi. Şi mă gândesc că poate motivul pentru care scurtează explicaţiile şi modifică poveştile nu are legătură cu mine. Poate că procedează aşa ca să nu înnebunească din pricina a ceea ce trebuie să repete zi de zi.

Simt că-mi pierd minţile. Totul e fluid, totul se schimbă. Gândesc un lucru, iar în clipa următoare, contrariul lui. Cred tot ce-mi spune soţul meu, iar apoi, nimic. Am şi n-am încredere în el. Am impresia că nimic nu e real, totul pare inventat. Chiar şi eu.

Aş vrea să fiu sigură măcar de un lucru. De un singur lucru care să nu fi trebuit să-mi fie spus sau care să nu trebuiască să-mi fie reamintit de fiecare dată.

Aş vrea să ştiu cu cine am fost la Brighton în ziua aceea. Aş vrea să ştiu cine mi-a făcut asta.

*

Mai târziu. Tocmai am stat de vorbă cu doctorul Nash. Când m-a sunat, moţăiam în sufragerie, cu televizorul pornit, dar cu volumul la minimum. Preţ de o clipă, nu mi-am putut da seama unde mă aflu, dacă dormeam sau eram trează. Mi s-a părut că aud nişte voci care vorbeau din ce în ce mai tare. Mi-am dat seama că una era a mea, iar cealaltă suna ca a lui Ben. Dar striga: „Curvă nenorocită!", ba chiar şi lucruri mai urâte. Am ţipat la el, mai întâi cu furie, apoi cu teamă. S-a trântit o uşă, apoi s-a auzit lovitura surdă a unui pumn şi zgomot de sticlă spartă. Abia atunci mi-am dat seama că visam.

Am deschis ochii. Pe masa din faţa mea se afla o cană ciobită cu cafea rece, iar lângă el, bâzâia nervos un telefon mobil. Cel cu clapetă. L-am deschis şi am răspuns.

Era doctorul Nash. Mai întâi, s-a prezentat, cu toate că vocea lui oricum mi se părea familiară, apoi m-a întrebat ce mai fac. I-am spus că mă simt bine şi că mi-am citit jurnalul.

— Ţi-ai notat ce-am vorbit ieri? a continuat el.

Am fost şocată. Şi îngrozită. Deci hotărâse să abordeze problema. Apoi am simţit o undă de speranţă – poate că şi el simţise la fel ca mine, poate trăise acelaşi amestec confuz de dorinţă şi teamă – dar n-a durat mult.

— Despre vizita la azilul unde ai stat după ce ai plecat de la psihiatrie? mi-a explicat el. Casa Waring?

— Da.

— Ei bine, i-am sunat în dimineaţa asta. Totul e în regulă. Mi-au spus că putem să le facem o vizită oricând. Deci trebuie doar să alegem ziua când vom merge acolo.

Vorbea despre viitor, ceea ce mie mi se părea aproape lipsit de importanţă.

— O să fiu ocupat astea două zile, mi-a spus el. Ce zici, am putea merge joi?

— Cred că da.

Pentru mine, nu avea nicio importanţă când mergeam acolo – oricum, nu speram că vizita aceea avea să mă ajute.

— Bine. Atunci te sun joi.

Tocmai mă pregăteam să-mi iau la revedere, dar mi-am amintit că scrisesem în jurnal înainte să aţipesc – deci somnul meu nu fusese adânc, altminteri aş fi uitat tot.

— Aş vrea să mai stăm un pic de vorbă, am zis eu.

— Despre ce?

— Despre Ben.

— Sigur că da.

— Mă simt dezorientată. Evită să-mi povestească anumite lucruri. Şi e vorba de lucruri importante. Adam. Romanul meu. Iar în legătură cu alte lucruri, îmi spune minciuni. Chipurile am ajuns aşa în urma unui accident.

— Am înţeles, a zis el, iar după o scurtă pauză a continuat: Şi de ce crezi tu că face asta?

A pus accentul pe *tu,* nu pe *de ce.*

— Nu ştie că ţin un jurnal, i-am răspuns după ce am stat pe gânduri câteva clipe. Habar n-are că am şi altă versiune asupra trecutului. Şi cred că, pentru el, e mai uşor aşa.

— Numai pentru el?

— Nu. Îmi închipui că şi pentru mine. Sau cel puţin aşa crede el. Dar nu-i aşa. Asta înseamnă doar că nu ştiu nici măcar dacă pot avea încredere în el.

— Christine, cu toţii schimbăm faptele, rescriind trecutul ca să facem lucrurile mai uşoare, ca să le armonizăm cu versiunea noastră preferată asupra evenimentelor. Facem asta în mod automat. Inventăm amintiri. Fără să ne gândim. Dacă ne spunem de suficient de multe ori un anumit lucru, sfârşim prin a-l crede, iar apoi chiar ni-l putem aminti. Nu la fel face şi Ben?

— Poate că da. Dar am impresia că profită de mine. De boala mea. Îşi închipuie că poate rescrie trecutul oricum vrea, fără ca eu să pot afla vreodată cum stau lucrurile de fapt. Dar ştiu care e adevărul. Ştiu exact ce face. Aşa că nu am încredere în el. În fond, tot ce reuşeşte e să mă îndepărteze de el. În felul ăsta, strică tot.

— Şi ce crezi că poţi face în legătură cu asta?

Deja ştiam răspunsul. Citisem de mai multe ori ce scrisesem de dimineaţă. Că trebuie să am încredere în el. Dar că acum nu am. În cele din urmă, singurul gând care mi-a venit în minte a fost: „Nu mai pot continua aşa”.

— Trebuie să-i spun că ţin un jurnal, am zis eu. Trebuie să-i spun despre întâlnirile cu tine.

A tăcut preţ de o clipă. Nu ştiu la ce mă aşteptam. Cumva la dezaprobare?

— Cred că s-ar putea să ai dreptate, mi-a răspuns el.

M-am simţit uşurată.

— Crezi?

— Da. În ultimele zile, m-am gândit că s-ar putea să fie mai bine aşa. Habar n-aveam că versiunea lui Ben asupra trecutului o să fie atât de diferită de ce începi să-ţi aminteşti. Şi nu m-am gândit nici că va fi atât de neplăcut pentru tine. În plus, m-am gândit că deocamdată avem doar o imagine parţială asupra trecutului tău. Din câte spui, au început să-ţi revină din ce în ce mai multe amintiri reprimate. Şi ţi-ar putea fi de ajutor să stai de vorbă cu Ben despre trecut. O astfel de discuţie ar putea facilita procesul de rememorare.

— Crezi?

— Da. Cred că am greşit când am hotărât să ascundem de Ben întâlnirile noastre. În plus, am stat de vorbă cu personalul de la Casa Waring. Voiam să-mi fac o idee despre cum era atmosfera acolo. Am discutat cu o angajată de care erai apropiată. O cheamă Nicole. Mi-a spus că şi-a reluat lucrul acolo de puţină vreme, dar că s-a bucurat foarte mult când a aflat că te-ai întors acasă. Mi-a spus că nimeni nu te-ar fi putut iubi mai mult decât Ben: venea să te vadă aproape în fiecare zi. Ben îşi petrecea mult timp cu tine – fie în salon, fie în grădină – şi încerca din răsputeri să fie vesel, în ciuda situaţiei. Tot personalul a ajuns să-l cunoască foarte bine. Abia aşteptau să treacă pe acolo.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— De ce nu-i propui lui Ben să vină cu noi la Casa Waring?

Încă o pauză.

— Oricum, cred că ar fi bine să fac cunoştinţă cu el.

— Nu v-aţi întâlnit niciodată? am întrebat.

— Nu. Doar am vorbit un pic la telefon. Atunci când am luat legătura cu el ca să discutăm despre tratamentul pe care voiam să ţi-l propun. Conversaţia n-a decurs tocmai bine…

Abia atunci mi-a trecut prin minte că tocmai acesta era motivul pentru care îmi sugera să-l invit şi pe Ben. Voia să-l cunoască. Voia ca totul să fie dat în vileag, să se asigure că stângăciile precum cea de ieri nu se vor repeta.

— Dacă ţi se pare că aşa e mai bine… am zis eu în cele din

urmă.

Mi-a răspuns că da, iar după o pauză destul de lungă m-a întrebat:

— Christine, ai spus că ai citit jurnalul?

— Da.

O nouă pauză.

— Dar în dimineaţa asta nu te-am sunat, a continuat el. Nu ţi-am spus unde e ascuns.

Mi-am dat seama că era adevărat. Mă dusesem singură la şifonier şi, cu toate că nu ştiam ce era în ea, am căutat cutia şi am deschis-o aproape fără să stau pe gânduri. O găsisem singură. De parcă mi-aş fi amintit că era acolo.

— Excelent! a zis el.

*

Acum scriu în pat. E târziu, dar Ben încă n-a ieşit din biroul lui, aflat vizavi de dormitor. Aud ţăcănitul tastelor şi clicurile mouse-ului, iar din când în când câte un oftat sau scârţâitul scaunului. Mi-l închipui concentrat în faţa monitorului, cu ochii mijiţi. Sper să-l aud când va închide computerul şi că voi avea timp să ascund jurnalul înainte să vină la culcare. Acum, în ciuda a ceea ce gândeam azi-dimineaţă şi a ceea ce am convenit cu doctorul Nash, sunt sigură că nu vreau ca soţul meu să afle ce am scris în jurnal.

Am stat de vorbă cu el în seara asta, în timp ce eram la masă.

— Pot să te întreb ceva? am zis eu, iar el a ridicat privirea spre mine. Noi de ce n-am făcut copii?

Presupun că voiam să-l testez. Îmi doream să-mi spună adevărul – să mă contrazică.

— Nu ni s-a părut niciodată momentul potrivit, mi-a răspuns el. Iar în cele din urmă, a fost prea târziu…

Am împins într-o parte farfuria cu mâncare. Eram dezamăgită.

Se întorsese acasă târziu şi mă strigase imediat după ce închisese uşa de la intrare, întrebându-mă dacă totul e în regulă.

— Unde eşti? strigase el încă o dată, iar tonul lui mi se păruse acuzator.

I-am răspuns din bucătărie că pregăteam cina. Tăiam ceapa pe care urma s-o călesc în uleiul de măsline pus la încins pe aragaz. S-a oprit în pragul bucătăriei, ca şi când ar fi ezitat să

intre. Avea un aer obosit. Nefericit.

— Cum te simţi? l-am întrebat.

— Ce faci? a zis el, văzând cuţitul din mâna mea.

— Pregătesc cina, i-am răspuns cu un zâmbet, dar el nu mi-a zâmbit. M-am gândit să fac o omletă. Am găsit în frigider nişte ouă şi nişte ciuperci. Avem cumva şi cartofi? Am căutat, dar n-am găsit pe nicăieri…

— Eu aveam de gând să fac nişte cotlete de porc. Am cumpărat ieri câteva. Mă gândeam să le fac în seara asta.

— Îmi pare rău…

— Ah, nicio problemă. E bună şi omleta, dacă asta vrei să mănânci.

Simţeam că discuţia aluneca într-o direcţie pe care nu mi-o doream. Ben se uita ţintă la tocătorul deasupra căruia ţineam cuţitul.

— Ei, nu ţin neapărat, am zis eu râzând, dar el n-a râs împreună cu mine. Nu contează. Nu mi-am dat seama. Pot foarte bine să…

— Deja ai mărunţit ceapa, mi-a răspuns el.

Vorbele lui erau inexpresive. O simplă enunţare a unui fapt.

— Ştiu, dar… am putea face şi cotletele.

— Cum vrei tu, a zis el, apoi s-a răsucit pe călcâie şi s-a dus în sufragerie. Pun eu masa.

Nu i-am răspuns. Nu-mi dădeam seama unde greşisem – presupunând că într-adevăr făcusem o greşeală – şi, în cele din urmă, m-am apucat iar să tai ceapa.

Acum stăteam faţă în faţă. Mâncaserăm aproape în tăcere. Îl întrebasem dacă totul era în regulă, iar el ridicase din umeri şi îmi spusese că da. „A fost o zi grea” – atât am scos de la el, iar când şi-a dat seama că aş vrea detalii, a adăugat doar: „Mă rog, aşa-i la serviciu…” Discuţia s-a împotmolit chiar înainte să fi început cu adevărat, de aceea nu mai eram aşa de sigură că trebuie să-i spun despre jurnal şi doctorul Nash. Am continuat să mănânc, încercând să nu-mi fac griji – mi-am zis că, la urma urmelor, are şi el zilele lui proaste – dar nu reuşeam să mă liniştesc. Simţeam că îmi scapă printre degete ocazia de a deschide subiectul şi nu ştiam dacă mâine aveam să mă trezesc tot cu convingerea că cel mai bine este să-i dezvălui totul. În cele din urmă, n-am mai rezistat şi am zis:

— Dar voiam să facem copii?

A scos un oftat.

— Christine, chiar trebuie să discutăm despre asta?

— Îmi pare rău.

Încă nu ştiam ce aveam de gând să zic şi probabil că cel mai bine ar fi fost s-o las baltă, dar mi-am dat seama că nu pot.

— Te întreb pentru că azi mi s-a întâmplat un lucru foarte ciudat, am continuat eu, încercând să adopt un ton degajat, să mimez buna dispoziţie. Cred că mi-am amintit ceva.

— Ceva?

— Da. Nu ştiu cum să zic…

— Continuă, m-a îndemnat el, apoi s-a aplecat în faţă, părând brusc interesat. Ce ţi-ai amintit?

Mi-am fixat privirea pe peretele din spatele lui, pe care atârna o fotografie alb-negru. Un prim-plan cu nişte petale presărate cu boabe de rouă. Mi s-a părut o fotografie ieftină, al cărei loc era într-un supermarket, nu într-o casă.

— Mi-am amintit că am avut un copil.

Ben s-a lăsat pe spate. A făcut ochii mari, apoi i-a închis. A inspirat adânc şi a scos un oftat prelung.

— E adevărat? am întrebat eu. Am avut un copil?

„Dacă mă minte acum, mi-am zis în sinea mea, nu ştiu ce-o să fac. Cred c-o să mă cert cu el. Am să-i mărturisesc totul într-o izbucnire necontrolată şi dezastruoasă.”

În cele din urmă, Ben a deschis ochii şi s-a uitat ţintă la mine.

— Da, e adevărat.

De data asta, nu m-a mai minţit în legătură cu Adam. M-am simţit uşurată. Dar era un sentiment de uşurare umbrit de durere. Toţi acei ani erau pierduţi pentru totdeauna – o mulţime de momente pe care nu mi le pot aduce aminte, pe care n-am să le redobândesc niciodată. Am simţit că mă cuprinde un sentiment de dor şi că sporeşte atât de mult, încât ar putea să mă cuprindă cu totul. Ben mi-a povestit despre naşterea lui Adam, despre copilăria şi viaţa lui. Unde făcuse şcoala, că jucase într-o piesă de Crăciun, că era bun la fotbal şi la atletism, că era dezamăgit de notele pe care le lua la examene. Despre iubitele lui. Despre cum îşi rulase o ţigară, iar lumea crezuse că e un joint… I-am pus tot felul de întrebări, iar el mi-a răspuns – părea să-i placă să stea de vorbă despre fiul nostru, ca şi când starea lui proastă ar fi fost alungată de aceste amintiri.

La un moment dat, în timp ce Ben vorbea, am închis ochii. Prin minte îmi treceau tot felul de imagini – cu Adam, cu mine, cu Ben – dar nu-mi puteam da seama dacă erau amintiri sau rodul imaginaţiei. După ce a terminat, am deschis ochii şi, preţ de o clipă, am fost şocată când l-am văzut pe soţul meu: mi-am dat seama cât de mult îmbătrânise şi cât de puţin semăna cu bărbatul care tocmai îmi apăruse în minte.

— Dar n-am găsit în casă nicio poză cu el, am zis eu.

— Aşa-i, mi-a răspuns Ben cu un aer stânjenit. Pentru că te întristezi când le vezi.

— Mă întristez?

Nu mi-a răspuns. Probabil că acum nu avea suficientă putere să-mi spună despre moartea lui Adam. Îmi făcea impresia unui om înfrânt. Sleit de puteri. Mă simţeam vinovată pentru ce-i făceam. Pentru ce-i făceam zi de zi.

— Nu-i nimic, am zis eu. Ştiu că a murit.

Părea surprins.

— Ştii…? a zis el pe un ton ezitant.

— Da.

Eram gata să-i spun despre jurnal, să-i spun că-mi mai povestise o dată despre Adam, dar m-am abţinut, încă părea prost dispus, iar atmosfera era tensionată. Mărturisirea mai putea aştepta.

— Pur şi simplu simt asta, am adăugat eu.

— Acuma înţeleg. Ţi-am mai povestit ce s-a întâmplat cu el.

Era adevărat, desigur. Îmi mai povestise o dată. La fel cum îmi mai povestise şi despre viaţa lui Adam. Şi totuşi, mi-am dat seama că nu-l credeam întru totul: nu credeam că fiul meu murise.

— Mai spune-mi o dată.

Mi-a povestit despre război, despre bomba de pe marginea drumului, iar eu l-am ascultat cu mult calm. Mi-a spus cum a fost la înmormântarea lui, că s-a tras o salvă de puşcă deasupra coşciugului, care era acoperit cu drapelul Marii Britanii. M-am străduit să-mi aduc aminte câte ceva din toate astea, chiar dacă erau lucruri atât de dificile, atât de îngrozitoare. Dar nu mi-a revenit nicio imagine în minte.

— Vreau să merg acolo, am zis eu. Vreau să-i văd mormântul.

— Chris, nu cred că…

Mi-am dat seama că, în absenţa amintirilor, trebuia să am o

dovadă că murise, altminteri aş fi purtat pentru totdeauna în suflet speranţa că încă era în viaţă.

— Vreau să merg. Trebuie.

Încă mă gândeam că s-ar putea să spună nu. Că după părerea lui nu e o idee bună, că m-ar putea întrista prea tare. Ce-aş fi făcut în cazul ăsta? Cum aş fi putut să-l forţez?

Dar nu m-a refuzat.

— O să mergem în weekend. Promit.

Uşurare amestecată cu groază. Mă simţeam amorţită.

Am strâns amândoi masa. Eu stăteam la chiuvetă, înmuind în apă caldă cu detergent farfuriile pe care mi le întindea, frecându-le cu buretele şi dându-i-le înapoi ca să le şteargă, iar în tot acest timp mi-am evitat imaginea reflectată în fereastră. M-am străduit să mă gândesc la înmormântarea lui Adam, m-am imaginat stând în picioare pe iarbă într-o zi mohorâtă, lângă un morman de pământ, uitându-mă la un sicriu suspendat deasupra gropii. Am încercat să-mi închipui salva de puşcă şi gornistul suflând în trompetă în timp ce noi – familia şi prietenii lui – plângeam în tăcere.

Dar n-am reuşit. Nu trecuse mult timp de atunci, şi totuşi, nu mi-a venit în minte nicio imagine. Am încercat să-mi închipui cum trebuie să mă fi simţit. Probabil că în dimineaţa aceea m-am trezit fără ca măcar să ştiu că sunt mamă. Cred că Ben a trebuit ca mai întâi să mă convingă că am avut un fiu, iar apoi că trebuie să-l înmormântăm în după-amiaza aceea. Îmi imaginez că am fost nu îngrozită, ci dezorientată şi neîncrezătoare. Că eram stăpânită de un sentiment de irealitate. Când vine vorba să suporte lucruri dureroase, fiecare om are o limită, şi nimeni n-ar fi putut îndura o asemenea veste, iar eu cu atât mai puţin. Mi-am închipuit că mi s-a spus ce să port, că am fost condusă până la o maşină parcată în faţa casei şi că am fost aşezată pe bancheta din spate. Probabil că pe drum m-am întrebat la înmormântarea cui mergeam. Poate că mă simţeam de parcă ar fi fost propria mea înmormântare.

M-am uitat la imaginea lui Ben reflectată în fereastră. El a trebuit să facă faţă la toate astea într-un moment în care şi el era foarte îndurerat. Poate că ar fi fost mai bine pentru noi toţi dacă nu m-ar fi dus la înmormântare. M-a trecut un fior rece când m-am întrebat dacă nu cumva chiar aşa făcuse.

Încă nu ştiam dacă să-i spun despre doctorul Nash sau nu. Acum iarăşi arăta obosit, aproape deprimat. Zâmbea numai când mă uitam zâmbind în ochii lui. „Poate mai încolo”, mi-am zis în sinea mea, cu toate că nu ştiam dacă avea să se ivească o ocazie mai bună. Mă tot gândeam că eu sunt vinovată pentru starea lui, fie pentru că făcusem, fie pentru că nu făcusem anumite lucruri. Mi-am dat seama cât de mult ţin la acest bărbat. Nu-mi puteam da seama dacă îl iubesc – nici acum nu ştiu – dar asta pentru că nu prea ştiu ce e iubirea. În ciuda amintirii mele vagi şi fluctuante despre Adam, am un sentiment de dragoste faţă de fiul meu, instinctul de a-l proteja, dorinţa de a-i da tot, sentimentul că e parte din mine şi că, fără el, sunt incompletă. Şi pentru mama mea am un sentiment de iubire – chiar dacă diferit – atunci când îmi amintesc de ea. E o legătură mai complexă, cu reţineri şi avertismente, pe care nu o înţeleg în întregime. Dar Ben? Mi se pare atrăgător şi am încredere în el – în ciuda minciunilor pe care mi le-a spus, ştiu că se gândeşte doar la binele meu – dar oare pot spune că-l iubesc, dat fiind că nu sunt decât vag conştientă că-l cunosc de mai mult de câteva ore?

Nu ştiam ce să cred. Dar voiam să fie fericit şi îmi dădeam seama că, undeva în sufletul meu, îmi doream să fiu eu persoana care să îl facă fericit. Am hotărât să mă străduiesc mai mult. Să preiau controlul. Acest jurnal ar putea fi o unealtă pentru a îmbunătăţi vieţile amândurora, nu doar pe a mea.

Tocmai mă pregăteam să-l întreb ce a fost în sufletul lui când s-a întâmplat, dar probabil că am dat drumul farfuriei pe care o aveam în mână înainte ca el s-o apuce cum trebuie. S-a izbit de podea – însoţită de un „La dracu’!” rostit de Ben printre dinţi – şi s-a făcut ţăndări.

— Îmi pare rău! am zis eu.

Dar el nu s-a uitat la mine, ci s-a aplecat pe vine, înjurând în şoaptă.

— Strâng eu cioburile, am adăugat, dar Ben nu m-a luat în seamă, ci a început să adune bucăţile mai mari, aşezându-le cu grijă în mâna dreaptă. Îmi pare rău, am repetat eu. Sunt atât de neîndemânatică!

Nu ştiu la ce mă aşteptam din partea lui. Să mă ierte, presupun, sau să mă asigure că nu era grav. Dar în schimb, Ben a zis un „Pizda mă-sii!”, după care a lăsat cioburile din mână şi

şi-a vârât în gură degetul mare de la mâna stângă. Pe linoleum se vedeau câteva picături de sânge.

— Ai păţit ceva?

— Nu, a zis el, ridicând privirea spre mine. M-am tăiat, asta-i tot. Drăcia dracului…

— Lasă-mă să mă uit.

— Nu-i grav, a spus el, apoi s-a ridicat în picioare.

— Lasă-mă să mă uit, am repetat eu, întinzând mâna spre degetul rănit. Mă duc să aduc un bandaj. Sau un plasture. Avem…?

— Ce dracu’! s-a răstit el, dându-mi mâna la o parte. Las-o aşa!

Eram uluită. Am văzut că tăietura era adâncă: sângele curgea din rană şi i se prelingea pe încheietură sub forma unui firişor. Nu ştiam ce să fac, ce să spun. Nu ţipase la mine, dar nici nu se străduise să-şi ascundă supărarea. Stăteam în aşteptare unul în faţa celuilalt: eram în pragul unei certe şi fiecare aştepta de la celălalt să zică ceva, însă niciunul nu ştia ce se întâmplase exact şi cât de important era acel episod.

Mi se părea o situaţie insuportabilă.

— Îmi pare rău, am zis eu, deşi o parte din mine era iritată.

Chipul lui s-a îmbunat.

— Nu-i nimic. Şi mie îmi pare rău.

După o pauză, a adăugat:

— Sunt foarte tensionat. Am avut o zi grea.

Am rupt o bucată de hârtie de bucătărie şi i-am întins-o.

— Şterge-te cu asta.

— Mulţumesc, a zis el, apoi a luat-o şi şi-a şters sângele de pe încheietură şi degete. O să mă duc la etaj să fac un duş, da?

S-a aplecat spre mine şi m-a sărutat, după care a ieşit din bucătărie.

Am auzit închizându-se uşa de la baie, apoi un robinet deschis şi, o clipă mai târziu, zgomotul boilerului de lângă mine. Am adunat cioburile de pe jos şi le-am aruncat la gunoi, învelindu-le mai întâi în hârtie, apoi am măturat cioburile mai mici, iar la sfârşit am şters sângele cu buretele. După ce am terminat, m-am dus în camera de zi.

Telefonul cu clapetă suna înăbuşit în geantă. L-am scos şi am văzut că era doctorul Nash.

Televizorul era pornit. De la etaj se auzea scârţâitul podelelor în timp ce Ben trecea dintr-o camera în alta. Nu voiam să mă audă vorbind la un telefon pe care nici măcar nu ştie că îl am.

— Alo? am zis eu în şoaptă.

— Christine? Sunt eu, Ed. Doctorul Nash. Poţi să vorbeşti?

De unde în după-amiaza aceea fusese calm, aproape meditativ, acum vorbea pe un ton alert, aşa că m-a cuprins teama.

— Da, am zis eu, coborând şi mai mult glasul. Despre ce-i vorba?

— Spune-mi, ai stat cumva de vorbă cu Ben?

— Da, oarecum. De ce? S-a întâmplat ceva?

— I-ai spus despre jurnal şi despre mine? L-ai invitat la Casa Waring?

— Nu, dar urmează. Acuma e la etaj. Dar ce s-a întâmplat?

— Mă rog, s-ar putea să nu fie ceva important, dar să ştii că m-a sunat cineva de la azil. Îţi aduci aminte că azi-dimineaţă ţi-am povestit despre o angajată de acolo pe care o cheamă Nicole? Ei bine, voia să-mi dea un număr de telefon. Se pare că prietena ta, Claire, a sunat şi a zis că vrea să stea de vorbă cu tine. Şi-a lăsat numărul.

Am simţit că mă încordez. Am auzit apa trasă la veceu şi zgomotul apei în chiuvetă.

— Nu înţeleg, am zis eu. Asta s-a întâmplat de curând?

— Nu. La câteva săptămâni după ce ai plecat de la azil şi te-ai întors să locuieşti cu Ben. Când a aflat că nu mai eşti acolo, Claire le-a cerut numărul lui Ben, dar apoi a sunat din nou să spună că nu poate să-l găsească. A întrebat dacă nu cumva îi pot da adresa ta şi bineînţeles că nu i-au dat-o, însă i-au zis că le poate lăsa numărul ei, în caz că tu sau Ben sunaţi la azil. După ce am vorbit cu ea azi-dimineaţă, Nicole a găsit un bilet în dosarul tău şi m-a sunat să-mi dea numărul lui Claire.

Nu înţelegeam.

— Dar de ce nu ni l-au trimis prin poştă? Mie sau lui Ben?

— Păi Nicole zice că l-au trimis, dar n-au primit niciun răspuns de la niciunul dintre voi.

Doctorul Nash a făcut o pauză.

— Ben e cel care se ocupă de corespondenţă, am zis eu. O ridică în fiecare dimineaţă. Sau, mă rog, el a sortat-o azi-dimineaţă…

— Şi ţi-a dat cumva numărul lui Claire?

— Nu. Mi-a zis că nu mai păstrez legătura cu ea de ani de zile. S-a mutat în Noua Zeelandă la puţin timp după ce ne-am căsătorit.

— Am înţeles, a zis el, apoi a adăugat: Christine, să ştii că mi-ai mai spus asta, dar… ei bine… nu e un număr internaţional.

M-a copleşit un puternic sentiment de spaimă, deşi n-aş fi putut spune de ce.

— Deci a revenit în Marea Britanie?

— Nicole mi-a spus că, în perioada cât ai stat la Casa Waring, Claire te-a vizitat în mod regulat. A venit la tine aproape la fel de des ca Ben. Nicole n-a auzit de nicio mutare a prietenei tale. Nici în Noua Zeelandă, nici altundeva.

Am avut impresia că totul se clatină, că lucrurile pe care credeam că le ştiu se modifică prea repede ca să pot ţine pasul cu ele. Îl auzeam pe Ben la etaj. Apa nu mai curgea, iar boilerul se oprise. „Sigur există o explicaţie rezonabilă, mi-am zis în sinea mea. Sigur!” Simţeam că trebuia să domolesc lucrurile, ca să le pot prinde din urmă, ca să le pot înţelege. Voiam ca doctorul Nash să tacă, să retracteze tot ce-mi spusese, dar n-a făcut asta.

— Şi mai e ceva, a continuat el. Îmi pare rău, Christine, dar Nicole m-a întrebat ce mai faci, iar eu i-am povestit. S-a arătat surprinsă când i-am spus că te-ai întors să locuieşti cu Ben, iar eu am întrebat-o de ce.

— Şi ce-a zis? m-am auzit spunând.

— Îmi pare rău, Christine, dar Nicole mi-a zis că tu şi Ben aţi divorţat…

Camera a început să se învârtă. M-am agăţat de braţul fotoliului ca şi când mi-ar fi fost teamă să nu cad. Nu avea sens. La televizor, o blondă ţipa la un bătrân, spunându-i că-l urăşte. Şi mie îmi venea să ţip.

— Poftim? am zis eu în cele din urmă.

— Mi-a spus că tu şi Ben v-aţi despărţit. Că Ben te-a părăsit. La vreun an după ce ai fost mutată la Casa Waring.

— Ne-am despărţit?

Dintr-odată, am avut impresia că pereţii se îngustau. Camera devenea din ce în ce mai mică, fiind pe punctul de a dispărea cu totul.

— Eşti sigur?

— Da, aşa se pare. Cel puţin asta mi-a zis Nicole. Mi-a spus şi că, din câte şi-a dat ea seama, despărţirea voastră a avut legătură cu Claire, dar nu mi-a spus mai multe.

— Cu Claire?

— Da.

În ciuda confuziei care mă stăpânea, mi-am dat seama cât de dificilă i se părea conversaţia – avea un ton ezitant şi se vedea că face eforturi să hotărască ce ar fi cel mai bine să-mi spună.

— Nu ştiu de ce Ben nu-ţi povesteşte tot, a continuat el. Sunt sigur că, după părerea lui, procedează cum trebuie, încercând să te protejeze. Dar nu ştiu ce să cred despre toate astea. Să nu-ţi spună că prietena ta, Claire, încă locuieşte în Anglia? Să nu-ţi zică nimic despre divorţ? Chiar nu ştiu ce să zic… Nu mi se pare corect, dar presupun că are motivele lui.

A făcut o pauză, dar n-am spus nimic, aşa că a continuat.

— M-am gândit că poate ar trebui să stai de vorbă cu Claire. Poate îţi oferă nişte răspunsuri. Cine ştie, poate chiar o să discute cu Ben.

Încă o pauză.

— Christine, ai un pix la îndemână? Vrei să-ţi dau numărul?

Am înghiţit în sec.

— Da, te rog.

M-am aplecat deasupra ziarului de pe măsuţă, am luat pixul de lângă el şi am notat numărul pe colţul unei pagini. Am auzit deschizându-se zăvorul de la baie, apoi Ben a ieşit pe hol.

— Christine, a zis doctorul Nash, o să te sun mâine. Nu-i spune nimic lui Ben. Nu înainte să ne dăm seama ce se întâmplă. De acord?

M-am auzit încuviinţând şi luându-mi la revedere. M-a sfătuit şi să nu uit să scriu în jurnal înainte să mă culc. Am scris „Claire” în dreptul numărului pe care mi-l dăduse, neştiind încă ce aveam să fac. Am rupt colţul paginii şi l-am pus în geantă.

N-am zis nimic nici când Ben a coborât în camera de zi, nici când s-a aşezat pe canapeaua de lângă fotoliu. Am rămas cu privirea aţintită asupra televizorului. Un documentar despre viaţa subacvatică. Despre animalele de pe fundul oceanului. Un submarin teleghidat explora un canal natural, schimbându-şi direcţia cu mişcări bruşte, iar cele două reflectoare ale vehiculului străluceau în locuri în care lumina ajungea pentru prima oară – două stafii coborâte în adâncuri.

Aş fi vrut să-l întreb pe Ben dacă mai păstram legătura cu Claire, dar nu voiam să aud încă o minciună. Un calamar uriaş plutea în întuneric, purtat de un curent domol. „Această vietate nu a mai fost filmată niciodată”, spunea vocea comentatorului peste muzica electronică din fundal.

— Te simţi bine? m-a întrebat el, iar eu am încuviinţat din cap fără să-mi iau ochii de la televizor.

În cele din urmă, s-a ridicat în picioare şi mi-a spus:

— Am ceva de lucru. Mă duc în birou. Nu mai stau mult, vin şi eu la culcare.

Apoi m-am uitat la el. Nu ştiam cine este.

— Da, ne vedem mai încolo.

Miercuri, 21 noiembrie

Mi-am petrecut toată dimineaţa citind acest jurnal, însă chiar şi aşa, tot n-am reuşit să-l citesc în întregime. Am sărit unele pagini, iar pe altele le-am citit de mai multe ori, străduindu-mă să cred ce scria în ele. Iar acum sunt în dormitor, pe băncuţa bovindoului, şi scriu.

Am telefonul în poală. Oare de ce îmi este atât de greu să formez numărul lui Claire? Ar fi nevoie doar de câteva impulsuri nervoase şi nişte contracţii musculare. Nimic complicat. Nimic dificil. Şi totuşi, mi se pare mult mai uşor să iau un pix şi să scriu despre asta.

Azi-dimineaţă, am coborât în bucătărie, gândindu-mă că viaţa mea e construită pe nisipuri mişcătoare. Se schimbă de la o zi la alta. Lucrurile pe care cred că le ştiu se dovedesc a fi false, iar lucrurile de care sunt sigură – despre mine şi viaţa mea – ţin de o perioadă foarte îndepărtată a trecutului meu. Povestea mea pare o simplă ficţiune. Am impresia că Ben şi doctorul Nash, Adam şi Claire sunt cu toţii inventaţi – par să existe numai ca nişte umbre în întuneric. Nişte străini care se intersectează cu viaţa mea: când sunt alături mine, când dispar. Nişte prezenţe vagi, eterice. Asemenea unor stafii.

Şi nu doar ei. Totul. Pare că totul e inventat. Creat din nimic. Îmi doresc cu disperare un teren ferm, ceva real, ceva care să nu dispară în timp ce dorm. Am nevoie de o ancoră sigură.

Am ridicat capacul coşului de gunoi. Am simţit căldura descompunerii şi un miros discret – mirosul dulceag şi greţos al resturilor de mâncare aflate în descompunere. Am văzut un ziar cu rebusul completat şi un pliculeţ de ceai care lăsase o pată maro pe hârtie. Mi-am ţinut respiraţia şi am îngenuncheat pe podea.

În ziar erau cioburi de porţelan şi un praf fin de culoare albă, iar sub el, o pungă de cumpărături legată la gură. Când am scos-o, gândul mi-a zburat la nişte scutece murdare, dar am hotărât s-o desfac mai încolo, dacă va fi nevoie. Sub ea am găsit coji de cartofi şi un bidon de plastic aproape gol din care se scurgea nişte ketchup. Le-am dat la o parte şi am descoperit cojile de la patru-cinci ouă, seminţele şi capacul unui ardei roşu, nişte foiţe de ceapă şi o ciupercă mare, pe jumătate putrezită.

Am pus totul la loc şi am închis coşul de gunoi cu un aer satisfăcut. Era adevărat. La cină mâncasem o omletă, apoi se spărsese o farfurie. M-am uitat în frigider: într-o tăviţă de polistiren se aflau două cotlete de porc. În hol, la baza scării, am văzut papucii lui Ben. Lucrurile erau exact aşa cum le descrisesem în jurnal cu o noapte înainte. Nu inventasem nimic. Totul era adevărat.

Ceea ce însemna că numărul de pe colţul de ziar era al lui Claire. Că doctorul Nash chiar mă sunase. Că Ben şi cu mine divorţaserăm.

Acum vreau să-l sun pe doctorul Nash. Vreau să-l întreb ce să fac sau, şi mai bine, să-l rog pe el să facă ceva în locul meu. Dar cât timp o să mai pot fi un musafir în propria mea viaţă? Cât o să mai rămân pasivă? Trebuie să preiau controlul. Îmi trece prin minte că s-ar putea să nu-l mai văd niciodată pe doctorul Nash – după ce i-am spus despre sentimentele mele, despre *pasiunea* mea pentru el – dar îndepărtez repede acest gând. În orice caz, trebuie să vorbesc eu însămi cu Claire.

Dar ce să-i spun? Pare că am avea de discutat despre atât de multe lucruri, şi totuşi, despre atât de puţine. Ne leagă un trecut comun atât de bogat, din care însă eu nu-mi amintesc nimic.

Mă gândesc la ce mi-a spus doctorul Nash despre motivul pentru care eu şi Ben ne-am despărţit: „A avut legătură cu Claire”.

Totul se leagă. Cu ani în urmă, când aveam mai mare nevoie de el – deşi nu ştiam cine e – soţul meu m-a părăsit, iar acum, că suntem iarăşi împreună, îmi spune că cea mai bună prietenă a mea s-a mutat în celălalt capăt al lumii înainte să ajung în halul ăsta.

Oare de aceea nu o pot suna? Deoarece mi-e teamă că s-ar putea să aibă de ascuns mai multe lucruri decât îmi pot imagina? Oare de aceea Ben nu e deloc încântat de ideea ca eu să-mi aduc aminte mai multe lucruri? De aceea a tot spus că încercările de tratament sunt inutile, ca să nu fiu în stare să-mi pun amintirile cap la cap, ca să nu aflu ce s-a întâmplat cu adevărat?

Mi-e greu să cred că ar fi în stare de una ca asta. Nimeni n-ar face aşa ceva. Ce idee caraghioasă! Mă gândesc la ce mi-a spus doctorul Nash despre perioada pe care am petrecut-o în spital. „Aveai simptome de paranoia. Susţineai că doctorii conspirau

împotriva ta.”

Mă întreb dacă nu cumva şi acum sunt paranoică.

Dintr-odată, mă copleşeşte o amintire. Îşi face apariţia aproape cu violenţă, ridicându-se din vidul memoriei mele ca să mă arunce înapoi în trecut, dar apoi dispare cu repeziciune. Claire şi cu mine, la o altă petrecere. „Doamne, ce plicticos e! se plânge ea. Ştii ce cred eu că e în neregulă? Că toată lumea umblă numai după sex. Ca nişte animale care vor să se împerecheze. Ăsta-i adevărul, oricât ne-am da pe după degete şi oricât ne-ar plăcea să credem că-i vorba de altceva. Numai sexul contează.”

Oare e posibil ca, pe vremea când eram captivă în propriul meu iad, Claire şi Ben să fi căutat consolare unul în braţele celuilalt?

Plec privirea. Telefonul zace în poala mea. Habar n-am unde se duce Ben în fiecare dimineaţă şi nici pe unde opreşte când se întoarce acasă. Ar putea merge oriunde. Şi nu am cum să pun bănuielile cap la cap, cum să leg faptele între ele. Chiar dacă într-o bună zi i-aş descoperi pe Ben şi Claire în pat, a doua zi aş uita ce am văzut. Sunt persoana cel mai uşor de înşelat. Poate că se întâlnesc şi acum. Poate că deja i-am descoperit, dar am uitat.

Cred şi, în acelaşi timp, nu cred că ar putea fi adevărat. Am încredere în Ben, şi totuşi, n-am. E perfect posibil să ai simultan în minte două puncte de vedere contradictorii şi să oscilezi între ele.

Dar de ce m-ar minţi? „Pur şi simplu face aşa cum crede că e mai bine, îmi tot spun în sinea mea. Te protejează, îţi ascunde lucrurile pe care nu trebuie să le ştii.”

Bineînţeles că, până la urmă, am format numărul pe care mi l-a dat doctorul Nash. Nu puteam să n-o fac. S-a auzit cum sună o vreme, apoi un clic şi o voce: „Bună! Lasă-mi, te rog, un mesaj”.

Am recunoscut imediat vocea. Era a lui Claire. Imposibil de confundat.

I-am lăsat un mesaj: „Sună-mă, te rog. Sunt eu, Christine”.

După aceea m-am dus la etaj. Făcusem tot ce-mi stătea în putinţă.

*

Am aşteptat. Au trecut două ore. Mi-am petrecut timpul scriind

în jurnal, iar când am văzut că nu mă sună, mi-am făcut un sandvici, apoi m-am dus să-l mănânc în living. După aceea, m-am întors în bucătărie, am şters blatul pentru gătit şi am pus firimiturile în palmă, iar pe când mă pregăteam să le arunc în chiuvetă, am auzit soneria de la intrare. Am tresărit. Am pus jos buretele, m-am şters pe mâini cu prosopul care atârna de mânerul uşii de la aragaz, apoi m-am dus să văd cine e.

Prin geamul jivrat al uşii am văzut că era un bărbat. Din câte mi-am putut da seama, nu purta uniformă, ci costum şi cravată. „Ben?”, m-am întrebat în sinea mea, dar apoi mi-am spus că probabil încă era la serviciu. În cele din urmă, am deschis uşa.

Era doctorul Nash. Am ştiut că era el atât pentru că nu putea fi altcineva, cât şi pentru că l-am recunoscut – cu toate că de dimineaţă, când am citit despre el, nu-mi amintisem cum arată şi cu toate că soţul meu mi se părea în continuare un străin, chiar şi după ce aflasem cine este de fapt. Avea părul tuns scurt, cu cărare, cravata îi atârna neglijent, iar pe sub sacou purta un pulover care nu se asorta cu restul hainelor.

Probabil şi-a dat seama că eram surprinsă.

— Christine?

— Da, am zis eu, după ce am crăpat uşa.

— Sunt eu, Ed. Ed Nash. Doctorul Nash.

— Ştiu…

— Ţi-ai citit jurnalul?

— Da, dar…

— Te simţi bine?

— Da, mă simt bine.

— Ben e acasă? a întrebat el, coborând glasul.

— Nu, nu-i acasă. Dar nu te aşteptam. Trebuia să ne întâlnim azi?

A tăcut o clipă, o fracţiune de secundă, suficient cât să rupă ritmul schimbului nostru de replici. Ştiam că nu stabiliserăm o întâlnire pentru azi. Sau cel puţin n-o menţionasem în jurnal.

— Da, a zis el. Nu ţi-ai notat?

Nu-mi notasem, dar n-am spus nimic. Stăteam faţă în faţă în pragul casei pe care nici acum nu o consider căminul meu şi ne uitam unul la altul.

— Pot să intru? a întrebat el.

Am tăcut preţ de câteva clipe. Nu eram sigură că voiam să-l invit în casă. Simţeam că n-ar fi bine. Ar fi fost o trădare.

Dar ce-aş fi trădat? Încrederea lui Ben? Nu-mi dădeam seama cât de mult mai conta asta pentru mine. Nu după ce îmi spusese atâtea minciuni. Minciuni pe care îmi petrecusem aproape întreaga dimineaţă citindu-le.

— Da, i-am răspuns eu în cele din urmă.

Am deschis larg uşa, iar doctorul Nash a intrat, plecând uşor capul, apoi s-a uitat în stânga şi în dreapta. I-am luat haina şi i-am agăţat-o în cuier, lângă un impermeabil despre care am presupus că e al meu.

— Pe aici, am spus, făcând un semn spre camera de zi.

M-am dus în bucătărie să pregătesc ceai pentru amândoi, apoi m-am întors în living şi m-am aşezat în faţa lui. Doctorul Nash tăcea. Am sorbit pe îndelete din ceaşcă, şi la fel a făcut şi el. Apoi a pus ceaşca pe măsuţa dintre noi şi m-a întrebat:

— Nu-ţi aduci aminte că te-am întrebat dacă pot să vin în vizită?

— Nu. Când?

Răspunsul lui mi-a dat fiori.

— Azi-dimineaţă, când te-am sunat să-ţi spun unde îţi ascunzi jurnalul.

Nu-mi aminteam să mă fi sunat şi nu-mi amintesc nici acum, după ce a plecat. M-am gândit şi la alte însemnări din jurnal. O farfurie cu pepene galben pe care nu-mi aduceam aminte s-o fi comandat. O prăjitură pe care n-o cerusem.

— Nu, nu ţin minte, am răspuns eu, simţind că mă cuprinde panica.

Pe chipul lui s-a aşternut un aer îngrijorat.

— Ai dormit cumva azi? Mă refer la un somn profund, nu la o simplă moţăiala.

— Nu. Deloc. Pur şi simplu nu-mi aduc aminte. Când m-ai sunat? La ce oră?

— Christine, linişteşte-te. Probabil că nu-i nimic.

— Dar dacă… nu mai…

— Christine, te rog. Nu înseamnă nimic. Pur şi simplu ai uitat, asta-i tot. Toată lumea uită câte ceva din când în când.

— Conversaţii întregi? Presupun că s-a întâmplat acum câteva ore!

— Da, a zis el pe un ton blând, încercând să mă calmeze, însă nu s-a mişcat din locul în care stătea. Dar ai trecut prin destul de

multe în ultima vreme. Memoria ta întotdeauna a avut fluctuaţii. Faptul că uiţi ceva nu înseamnă că starea ta se înrăutăţeşte şi că n-o să-ţi revii. Înţelegi?

Am încuviinţat din cap, străduindu-mă cu disperare să-l cred.

— Mi-ai cerut să vin, pentru că voiai să stai de vorbă cu Claire, dar nu erai sigură că o să fii în stare. Şi mi-ai cerut să stau de vorbă cu Ben în numele tău.

— Serios?

— Da. Mi-ai spus că nu te simţi în stare să vorbeşti cu el.

Mă uitam la el, gândindu-mă la lucrurile pe care le scrisesem în jurnal. Mi-am dat seama că nu-l cred. M-am gândit că probabil găsisem jurnalul singură. Nu-l invitasem pe la mine. Nu voiam să stea de vorbă cu Ben. De ce aş fi vrut, din moment ce hotărâsem să nu-i spun nimic lui Ben? Şi de ce i-aş fi spus că aveam nevoie să mă ajute să stau de vorbă cu Claire, când deja o sunasem şi îi lăsasem un mesaj?

„Minte”, mi-am zis în sinea mea. M-am întrebat ce alte motive ar fi putut avea să vină aici, ce anume nu-mi putea mărturisi. E drept că nu am memorie, dar nu sunt proastă.

— De ce ai venit de fapt?

Doctorul Nash s-a răsucit în fotoliu. Probabil că voia să vadă cum arată casa în care locuiesc. Sau poate să mă vadă încă o dată înainte să stau de vorbă cu Ben.

— Ţi-e teamă că Ben n-o să mă mai lase să mă întâlnesc cu tine după ce o să-i povestesc tot? l-am întrebat.

Îmi trece prin minte un alt gând. Poate că nici nu scrie un articol de cercetare. Poate că altele sunt motivele pentru care vrea să petreacă atât de mult timp cu mine. Dar îndepărtez repede acest gând.

— Nu, a răspuns el. Nu despre asta e vorba. Am venit pentru că m-ai rugat. În plus, ai hotărât să nu-i spui lui Ben că te întâlneşti cu mine. Nu înainte să stai de vorbă cu Claire. Îţi aminteşti?

Am clătinat din cap. Nu-mi aduceam aminte. Habar n-aveam despre ce vorbea.

— Claire şi-o trage cu soţul meu, am zis eu.

— Christine, a zis el cu un aer şocat, dar…

— Ben mă ia de proastă. Mă minte în legătură cu tot. Ei bine, nu sunt proastă.

— Ştiu că nu eşti. Dar n-am crezut că…

— Şi-o trag de ani de zile. Aşa se explică totul. De ce mi-a zis că s-a mutat în altă ţară şi de ce nu m-am întâlnit cu ea, deşi cică e prietena mea cea mai bună?

— Christine, nu gândeşti limpede, a spus el, apoi s-a ridicat de pe fotoliu şi s-a aşezat lângă mine, pe canapea. Ben te iubeşte. Sunt sigur. Am vorbit cu el la telefon atunci când am încercat să-l conving că e spre binele tău să mă întâlnesc cu tine. Mi-a făcut impresia unui om loial. Foarte loial. Mi-a spus că te-a pierdut o dată şi că nu vrea să te piardă încă o dată. Că a văzut cum te chinui ori de câte ori medicii au încercat să te vindece şi că nu vrea să mai suferi. E limpede că te iubeşte. Şi încearcă să te protejeze. De adevăr, cred.

M-am gândit la ceea ce citisem de dimineaţă. La divorţ.

— Dar m-a părăsit. Ca să fie cu ea.

— Christine, îţi dai seama ce spui? Dacă ar fi adevărat, de ce te-ar fi adus aici? Pur şi simplu te-ar fi lăsat la Casa Waring. Dar n-a făcut asta. În schimb, are grijă de tine. Zi de zi.

Am simţit că mă prăbuşesc, că mă retrag în mine însămi. Aveam impresia că înţeleg şi, în acelaşi timp, nu înţeleg ce-mi spune. Simţeam căldura trupului său şi vedeam bunătatea care i se citea în ochi. Mi-a zâmbit şi, dintr-odată, mi s-a părut că devine din ce în ce mai mare, până când n-am mai văzut decât trupul său şi n-am mai auzit decât respiraţia lui. Vorbea în continuare, dar nu înţelegeam ce spune. Am reuşit să disting un singur cuvânt: „Iubire”.

Nu aveam de gând să fac ce-am făcut. Nu am premeditat nimic. S-a întâmplat pe neaşteptate, iar viaţa mea a explodat asemenea unui capac înţepenit care în cele din urmă cedează. Într-o clipă, n-am mai simţit decât buzele mele atingându-le pe ale lui şi braţele mele în jurul gâtului său. Avea părul umed şi nu înţelegeam de ce, dar nici nu-mi păsa. Voiam să vorbesc, să-i spun ce simt, însă am tăcut, pentru că ar fi trebuit să nu-l mai sărut, să pun capăt acelui moment, care aş fi vrut să dureze o veşnicie. În sfârşit, mă simţeam femeie. Deţineam controlul. Deşi îmi închipui că au mai existat şi alţi bărbaţi în viaţă mea, nu-mi amintesc să fi sărutat pe nimeni în afară de Ben – şi nici nu mi-am notat în jurnal că s-ar mai fi întâmplat. Sau, cine ştie, poate că era prima oară când sărutam pe altcineva.

Nu ştiu cât a durat. Nu ştiu nici măcar cum s-a întâmplat, cum am trecut de la a sta alături de el pe canapea – simţindu-mă atât

de mică încât mă temeam că aş putea dispărea – la a-l săruta. Nu-mi aduc aminte să-mi fi propus asta, ceea ce nu înseamnă că nu mi-o doream. Nu ţin minte nici cum a început. Ştiu doar că am trecut de la o stare la alta dintr-odată, fără să-mi dau seama ce se întâmplă, fără să am timp să iau o decizie.

Nu m-a îndepărtat cu brutalitate. Mi-a făcut această concesie: a fost blând. Nu m-a insultat întrebându-mă ce fac, cu atât mai puţin ce *îmi închipui* că fac. Pur şi simplu şi-a dezlipit mai întâi buzele de ale mele, apoi mi-a îndepărtat braţele de pe umerii lui şi mi-a spus cu glas scăzut:

— Nu.

Eram uluită. De ceea ce făcusem, sau de reacţia lui? N-aş putea spune. Am simţit doar că, preţ de câteva clipe, fusesem în altă parte şi că îşi făcuse apariţia o nouă Christine, care pusese stăpânire pe mine, apoi dispăruse. Şi totuşi, nu eram îngrozită. Nici măcar dezamăgită. Eram bucuroasă. Bucuroasă că, mulţumită ei, se întâmplase ceva atât de intens.

— Îmi pare rău, mi-a spus el, privindu-mă în ochi.

Dar nu-mi puteam da seama ce simte. Furie? Milă? Regret? Putea fi stăpânit de oricare dintre ele. Poate că în expresia de pe chipul lui se amestecau toate trei. Încă îmi ţinea mâinile într-ale lui, iar după câteva clipe, mi le-a pus în poală şi le-a dat drumul.

— Îmi pare rău, Christine, a repetat el.

Nu ştiam ce să zic. Nici ce să fac. Am tăcut o vreme, pregătită să-mi cer scuze, dar apoi am spus:

— Ed, te iubesc.

A închis ochii.

— Christine, eu… a început el.

— Te rog, nu face asta. Nu-mi spune că nu simţi şi tu acelaşi lucru, am zis, iar el s-a încruntat.

— Ştiu că mă iubeşti.

— Christine. Te rog, eşti… eşti…

— Cum? Nebună?

— Nu. Confuză. Eşti confuză.

Am izbucnit în râs.

— Confuză?

— Da. Nu mă iubeşti. Îţi aduci aminte că am vorbit despre confabulaţie? E un simptom des întâlnit în cazul celor care…

— Ah, ştiu. Îmi aduc aminte. E des întâlnit în cazul celor care îşi pierd memoria. Despre asta crezi că-i vorba?

— E posibil. Perfect posibil.

În momentul acela, am simţit că-l urăsc. Îşi închipuia că ştie tot, că mă cunoaşte mai bine decât mă cunosc eu însămi. Dar de fapt nu ştia decât de ce boală sufăr.

— Nu sunt proastă.

— Ştiu asta, Christine. Nu cred că eşti. Pur şi simplu mi se pare că…

— Sigur mă iubeşti.

A scos un oftat. Deja începusem să-l irit, şi îşi pierdea răbdarea.

— Altminteri de ce vii pe la mine atât de des? De ce mă plimbi de colo-colo prin Londra? Faci asta cu toţi pacienţii tăi?

— Da, a început el, apoi s-a oprit. Mă rog, nu, nu chiar.

— Atunci de ce?

— Încerc să te ajut.

— Asta-i tot?

A tăcut preţ de câteva clipe, iar în cele din urmă a zis:

— Nu… Petrec mult timp cu tine şi pentru că scriu un articol. Un articol ştiinţific…

— Deci mă studiezi?

— Cam aşa ceva.

Am încercat să îndepărtez din minte ce-mi spunea.

— Dar nu mi-ai spus că eu şi Ben ne-am despărţit, am continuat eu. De ce? De ce nu mi-ai spus?

— N-am ştiut! N-am avut alt motiv. Nu era scris în dosarul tău, iar Ben nu mi-a spus. N-am ştiut!

Am tăcut. Doctorul Nash a făcut o mişcare, ca şi când ar fi vrut să-mi ia din nou mâinile într-ale lui, dar s-a oprit şi s-a scărpinat pe frunte.

— Ţi-aş fi zis, dacă aş fi ştiut.

— Da? Aşa cum mi-ai zis şi despre Adam?

— Christine, te rog…

Avea aerul unui om rănit.

— De ce mi-ai ascuns adevărul despre el? Eşti la fel de rău ca Ben!

— Christine, pentru numele lui Dumnezeu! Am mai vorbit despre asta. Am făcut cum am crezut că e mai bine. Ben nu-ţi povesteşte despre Adam, aşa că nu aveam cum să-ţi spun eu. N-ar fi fost corect. N-ar fi fost moral.

Am izbucnit în râs. Un râs fals şi dispreţuitor.

— Moral? Şi ţi s-a părut moral să nu-mi spui despre el?

— Numai Ben putea hotărî dacă e cazul să-ţi spună despre Adam. Nu eu. În schimb, ţi-am propus să ţii un jurnal, ca să poţi consemna lucrurile pe care le afli. Am crezut că aşa e cel mai bine.

— Şi cu atacul cum rămâne? Erai foarte mulţumit ca eu să cred în continuare că a dat o maşină peste mine, iar făptaşul a fugit de la faţa locului!

— Nu, Christine. Nu eram mulţumit. Ben ţi-a zis asta. Iar eu habar n-aveam ce ţi-a povestit. De unde era să ştiu?

M-am gândit la ce îmi amintisem. Baia cu miros de portocale şi mâinile strânse în jurul gâtului meu. Senzaţia de sufocare. Bărbatul al cărui chip rămăsese un mister pentru mine. Am izbucnit în plâns.

— Păi şi ce te-a făcut ca, în cele din urmă, să-mi zici că am fost atacată?

Mi-a vorbit cu blândeţe, dar nu m-a mai atins.

— Nu eu ţi-am spus că ai fost atacată. Ţi-ai amintit singură.

Avea dreptate, bineînţeles. Eram furioasă.

— Christine, eu…

— Vreau să pleci. Te rog.

Acum plângeam în hohote şi totuşi, mă simţeam surprinzător de vie. Nu-mi dădeam seama ce se întâmplase şi abia îmi mai aminteam ce discutasem cu doctorul Nash, dar aveam impresia că scăpasem de ceva îngrozitor, că în sfârşit se rupsese un zăgaz din adâncul meu.

— Te rog. Pleacă, te rog.

Mă aşteptam să se opună. Să-mi ceară să mai rămână. Aproape că-mi doream asta. Dar n-a făcut-o.

— Dacă eşti sigură că asta vrei…

— Da, i-am răspuns eu în şoaptă.

M-am întors spre fereastră, hotărâtă să nu mă mai uit la el. Nu astăzi. Deşi ştiam că, mâine-dimineaţă, avea să mi se pară că-l văd pentru prima oară.

S-a ridicat în picioare şi a pornit spre uşă.

— O să te sun, a zis. Dacă vrei, chiar mâine. Pentru tratament…

— Pleacă. Te rog.

N-a mai spus nimic. Am auzit uşa închizându-se în urma lui.

Am rămas nemişcată o vreme. Câteva minute? Câteva ore? Nu ştiu. Inima îmi bătea cu putere. Mă simţeam goală pe dinăuntru. Şi singură. În cele din urmă, m-am dus la etaj. Am intrat în baie şi m-am uitat la fotografii. Soţul meu. Ben. *„Ce-am făcut?* Acum nu mai am pe nimeni. Pe nimeni în care să pot avea încredere. Pe nimeni la care să pot apela.” Gândurile îmi zburau în toate direcţiile, îmi răsuna în minte ce-mi spusese doctorul Nash: „Te iubeşte. Încearcă să te protejeze”.

De ce anume? De adevăr? Dar mie mi se pare că adevărul e mai important decât orice. Poate că mă înşel, totuşi.

M-am dus în birou. Ben m-a minţit atât de mult, încât nu mai pot crede nimic din ce mi-a spus. Absolut nimic.

Ştiam ce trebuie să fac. Voiam să fiu sigură. Sigură că puteam avea încredere în el măcar într-o privinţă.

Cutia se afla acolo unde scrisesem în jurnal. Încuiată, după cum mă aşteptam. Nu m-am enervat.

Am început să caut. Am hotărât să nu mă opresc până nu voi găsi cheia. Mai întâi am căutat în birou. M-am uitat în celelalte sertare ale fişierului şi în birou. Am scotocit metodic, aranjând lucrurile aşa cum le găsisem, iar când am terminat, m-am dus în dormitor. M-am uitat prin sertare, ridicând cu grijă lenjeria intimă a lui Ben, batistele frumos călcate, vestele şi tricourile. Nimic. Şi n-am găsit nimic nici în sertarele mele.

Şi noptierele aveau sertare. Aveam de gând să caut în toate, începând cu cele de pe partea unde dormea Ben. Am deschis sertarul de sus şi m-am uitat în el cu atenţie – pixuri, un ceas care se oprise, o folie cu nişte pastile pe care nu le-am recunoscut – apoi l-am deschis şi pe cel de jos.

La început, am crezut că e gol. Am dat să-l închid, dar am auzit un uşor zornăit – zgomot de metal frecat de lemn. L-am deschis încă o dată, iar inima deja începuse să-mi bată mai tare.

O cheie.

M-am aşezat pe podea lângă cutia deschisă. Era plină. Mai ales cu fotografii. Cu Adam şi cu mine. Unele mi se păreau familiare – cred că erau cele pe care mi le mai arătase Ben – dar cele mai multe, nu. Am găsit certificatul de naştere al lui Adam, scrisoarea pe care i-o trimisese lui Moş Crăciun. O mulţime de fotografii de când era foarte mic – mergea de-a buşilea, zâmbea uitându-se în obiectiv, sugea la sânul meu, dormea înfăşurat într-

o pătură verde – şi de când s-a făcut mai mare. O poză cu el îmbrăcat în cowboy, una cu tricicleta, fotografiile de la şcoală. Toate erau acolo, exact aşa cum le descrisesem în jurnal.

Le-am scos pe toate şi le-am împrăştiat pe podea, uitându-mă la fiecare în parte. Erau şi fotografii cu mine şi cu Ben. Una în care stăm în faţa Palatului Parlamentului – amândoi zâmbim, dar avem nişte poziţii ciudate, ca şi când niciunul dintre noi n-ar fi conştient de existenţa celuilalt. O alta de la nunta noastră – un cadru banal. Suntem în faţa unei biserici, iar cerul este mohorât. Părem caraghios de fericiţi, iar în altă fotografie, care probabil a fost făcută mai târziu, în luna noastră de miere, suntem şi mai fericiţi. Suntem într-un restaurant şi zâmbim spre obiectiv, aplecaţi uşor deasupra unor farfurii pe jumătate goale, cu feţele înroşite de dragoste şi de razele soarelui.

M-am uitat pe îndelete la această poză şi am simţit că mă cuprinde un sentiment de uşurare. O priveam pe femeia aceea stând alături de proaspătul ei soţ, contemplând un viitor pe care nu putea – şi nici nu voia – să-l prezică, şi m-am gândit la cât de multe aveam în comun cu ea. Însă erau doar asemănări fizice. Celule şi ţesuturi. ADN. Semnătura noastră chimică. Nimic altceva. Pentru mine, e o străină. Nu mă leagă nimic de tânăra aceea, nu am niciun mijloc prin care să ajung până la ea.

Şi totuşi, femeia din fotografie sunt eu, iar eu sunt ea, şi se vede că este îndrăgostită. De Ben. Bărbatul cu care tocmai s-a căsătorit. Bărbatul alături de care încă mă trezesc în fiecare dimineaţă. Ben nu a încălcat jurământul făcut în acea bisericuţă din Manchester. Nu m-a lăsat la greu. M-am uitat îndelung la poza aceea şi am simţit iubirea renăscând în mine.

Dar în cele din urmă am pus-o jos şi am continuat să caut. Îmi doream să găsesc un anumit lucru şi, în acelaşi timp, mă îngrozeam la gândul că l-aş putea găsi. Voiam să dau peste ceva care să-mi arate că soţul meu nu minţea, care să-mi redea încrederea în el, chiar dacă mi-ar fi răpit fiul.

Era acolo. La fundul cutiei, într-un plic. Fotocopia unui articol – împăturită şi cu marginile ferfeniţite. Mi-am dat seama ce se află în el chiar înainte să-l deschid, dar tot am început să tremur când l-am citit. „Ministerul Apărării a dat publicităţii numele unui soldat britanic care a murit în provincia Helmand din Afganistan, în timp ce escorta un contingent de trupe. Adam Wheeler, care avea 19 ani, s-a născut la Londra…” De articol era prinsă cu o

clemă o fotografie. Flori aranjate pe un mormânt. Pe piatra funerară scria: „Adam Wheeler, 1987-2006”.

Suferinţa m-a copleşit cu o forţă sălbatică. Am pus hârtia jos şi m-am chircit de durere, prea multă durere ca să pot plânge, şi am scos un sunet ca un urlet de animal rănit, care moare de foame şi se roagă să-i vină mai repede sfârşitul. Am închis ochii şi am văzut-o. Un flash foarte scurt. O imagine tremurătoare atârnând în faţa mea. O medalie care mi-a fost oferită într-o cutie de catifea neagră. Un sicriu, un steag. Am îndepărtat din minte aceste imagini şi m-am rugat să nu mai revină niciodată. Unele lucruri e mai bine să nu ţi le aminteşti. E mai bine să se piardă pentru totdeauna.

Am început să pun totul la loc în cutie. „Ar fi trebuit să am încredere în el, mi-am zis în sinea mea. Ar fi trebuit să cred că, dacă îmi tăinuieşte anumite lucruri, o face numai pentru că ar fi prea dureros să le înfrunt zi de zi ca şi când ar fi prima oară.” Ben nu făcea decât să mă protejeze de acest adevăr brutal. Am aranjat fotografiile în cutie exact aşa cum le găsisem. Eram mulţumită. Am pus cheia la loc în sertar, iar cutia, în fişier. „De-acuma pot să mă uit la ele oricând vreau. Şi ori de câte ori vreau.”

Dar voiam să mai descopăr nişte lucruri. Trebuia să aflu de ce mă părăsise Ben. Şi de ce mă dusesem la Brighton cu ani în urmă. Voiam să aflu cine îmi furase viaţa. Trebuia să mai încerc o dată.

Am format numărul lui Claire a doua oară pe ziua de azi.

Zgomot de fond. Linişte. Apoi de două ori sunetul de apel. „N-o să-mi răspundă. La urma urmelor, nu mi-a răspuns nici la mesaj. Are ceva de ascuns, ceva ce nu vrea să-mi spună.”

Aproape că eram bucuroasă. Era o conversaţie pe care mi-o doream doar în teorie. Sigur avea să fie dureroasă. M-am pregătit pentru încă o invitaţie neutră de a lăsa un mesaj.

Un clic. Apoi o voce.

— Alo?

Era Claire. Mi-am dat seama imediat. Vocea ei mi se părea la fel de familiară ca a mea.

— Alo? a repetat ea.

N-am spus nimic. Mintea îmi era copleşită de imagini fulgurante. I-am văzut chipul, părul tuns scurt, bereta. Râdea.

Am văzut-o la o nuntă – a mea, cred, deşi nu sunt sigură – îmbrăcată în verde smarald, turnând şampanie. Am văzut-o ţinând de mână un copil, luându-l în braţe, apoi dându-mi-l şi spunând: „Hai, la masă!” Am văzut-o pe marginea unui pat, vorbind cu cineva care stătea întins pe saltea, şi mi-am dat seama că eram eu.

— Claire? am zis eu.

— Da. Alo? Cine e?

Am încercat să mă concentrez, să-mi aduc aminte că, orice s-ar fi întâmplat între timp, cu ani în urmă fuseserăm cele mai bune prietene. Am văzut o imagine cu ea stând în pat, cu o sticlă de votcă în mână, râzând şi spunându-mi că bărbaţii sunt „al dracului de caraghioşi”.

— Claire? Sunt eu, Christine.

Tăcere. Timpul s-a dilatat, iar clipele acelea păreau că vor dura o veşnicie. La început, am crezut că n-o să spună nimic, pentru că uitase cine sunt sau pentru că nu voia să stea de vorbă cu mine. Am închis ochii.

— Chrissy! a izbucnit ea, apoi am auzit-o înghiţind, ca şi când aş fi prins-o la masă şi avea gura plină. Chrissy! Dumnezeule! Draga mea, chiar eşti tu?

Am deschis ochii. O lacrimă îşi începuse coborâşul lent peste trăsăturile nefamiliare ale chipului meu.

— Claire? Da, sunt eu, Chrissy.

— Doamne! La dracu’! a zis ea, apoi încă o dată: La dracu’!

După care vocea i s-a auzit mai încet:

— Roger! Roger! E Chrissy! La telefon!

Iarăşi tare:

— Ce mai faci? Unde eşti?

Volumul a scăzut din nou:

— Roger!

— Ah, sunt acasă, i-am răspuns eu.

— Acasă?

— Da.

— Cu Ben?

Dintr-odată, am simţit că iau o atitudine defensivă.

— Da, cu Ben. Ai primit mesajul de la mine?

Am auzit-o inspirând adânc. Era surprinsă? Sau poate fuma?

— Ah, da! Te-aş fi sunat, dar ăsta e numărul de fix şi nu mi-ai lăsat niciun număr la care să te sun.

A ezitat o clipă, şi m-am întrebat dacă nu cumva altele erau motivele pentru care nu mă sunase.

— În fine, a continuat ea, dar spune-mi, ce mai faci? Îmi pare atât de bine să-ţi aud vocea!

Nu ştiam ce să răspund, iar când a văzut că nu spun nimic, m-a întrebat:

— Şi unde locuieşti acum?

— Nu ştiu exact.

Am simţit un fior de plăcere, fiind sigură că întrebarea ei însemna că nu se întâlnea cu Ben, după care mi-am dat seama că s-ar putea să mă întrebe tocmai ca să nu intru la bănuieli. Îmi doream foarte mult să am încredere în ea – să aflu că Ben nu mă părăsise pentru ceva ce găsise la ea, pentru un pic de iubire care să o înlocuiască pe a mea, care îmi fusese răpită – fiindcă în felul acesta aş fi putut avea încredere şi în soţul meu.

— Cartierul cred că se cheamă Crouch End, am zis eu.

— Am înţeles. Şi ce mai faci? Cum merg lucrurile?

— Păi, ştii şi tu, nu pot să-mi amintesc niciun căcat.

Am izbucnit amândouă în râs. După atâta durere, mi-a prins bine această destindere, însă a fost de scurtă durată, după care s-a instalat tăcerea.

— Vocea ta îmi dă de înţeles că te simţi bine, a zis ea în cele din urmă. Chiar foarte bine.

I-am spus că am reînceput să scriu.

— Serios? Uau! Excelent! La ce lucrezi? La un roman?

— Nu. Mi-ar fi destul de greu să scriu un roman din moment ce nu ţin minte nimic de la o zi la alta.

Tăcere.

— Scriu doar despre ce mi se întâmplă, am adăugat eu.

— Am înţeles, a zis Claire, apoi a tăcut.

M-am întrebat dacă într-adevăr îmi înţelegea situaţia. Şi mă îngrijora tonul ei – mi se părea rece. M-am întrebat şi cum rămăseseră lucrurile după ce ne văzuserăm ultima oară.

— Şi ce s-a mai întâmplat cu tine în ultima vreme? a adăugat ea.

Ce să-i răspund? Simţeam imboldul de a-i da jurnalul, de a o lăsa să-l citească singură, dar bineînţeles că nu puteam face asta. Cel puţin deocamdată. Voiam să-i spun prea multe şi voiam să aflu de la ea prea multe. Întreaga mea viaţă.

— Nu ştiu, am zis. E dificil…

Presupun că am vorbit pe un ton mâhnit, pentru că imediat după aceea m-a întrebat:

— Chrissy, draga mea, ce s-a întâmplat?

— Nimic. Mi-e bine. Atâta doar că… dar fraza s-a stins.

— Ei bine…?

— Nu ştiu…

M-am gândit la doctorul Nash, la lucrurile pe care i le spusesem. Oare puteam fi sigură că nu va vorbi cu Ben?

— Mă simt dezorientată, am spus în cele din urmă. Cred c-am făcut o prostie.

— Ei, sunt sigură că nu-i aşa.

Încă o tăcere – oare îşi făcea un calcul? – apoi a adăugat:

— Auzi, pot să vorbesc cu Ben?

— Nu-i acasă, am zis eu, simţindu-mă uşurată că discuţia trecuse la ceva concret, la fapte. E la serviciu.

— Ah, normal.

O nouă tăcere. Dintr-odată, discuţia mi se părea absurdă.

— Trebuie să mă întâlnesc cu tine, am zis eu.

— *Trebuie?* Nu *vrei?*

— Ah, nu… Bineînţeles că vreau…

— Stai liniştită, Chrissy. Glumeam. Şi eu vreau să te văd. Abia aştept.

Iarăşi am răsuflat uşurată. Îmi trecuse prin minte că discuţia noastră s-ar fi putut împotmoli, că s-ar fi putut încheia cu un rămas-bun politicos şi promisiunea vagă de a sta de vorbă şi altădată – în felul acesta, s-ar fi închis pentru totdeauna încă o uşă prin care aş fi putut păşi în trecut.

— Mulţumesc, am zis eu. Mulţumesc.

— Chrissy, mi-a fost atât de dor de tine. În fiecare zi. Şi zi de zi am aşteptat să sune nenorocitul ăsta de telefon, nădăjduind c-o să fii tu. Dar aproape că îmi pierdusem speranţa…

A făcut o pauză.

— Cum… cum stai cu memoria acum? Cât de multe ştii?

— Nu-mi dau seama. Cred că mai bine decât înainte, am zis eu, gândindu-mă la toate lucrurile pe care le scrisesem, la toate imaginile cu mine şi Claire. Îmi aduc aminte de o petrecere şi de nişte focuri de artificii pe care le-am văzut de pe un acoperiş… Că tu pictai, iar eu scriam. Dar nimic de după aceea.

— Ah! Noaptea cea mare! Doamne, ce mult a trecut de atunci! înseamnă că am multe să-ţi povestesc. Foarte multe!

M-am întrebat la ce se referea, dar n-am zis nimic. „Nu-i nicio grabă”, mi-am spus în sinea mea. Erau lucruri mai importante pe care voiam să le aflu.

— Ai fost cumva plecată din ţară?

— Da, a răspuns ea, izbucnind în râs. Vreo şase luni. Am cunoscut un tip cu ani în urmă. A fost un dezastru.

— Unde?

— La Barcelona. De ce mă întrebi?

— Ah, fără un motiv anume, am zis eu, simţind că iarăşi eram defensivă – îmi era ruşine că nu ştiam aceste detalii din viaţa prietenei mele. Am aflat chestia asta de la cineva care mi-a zis că ai fost plecată în Noua Zeelandă. Probabil că a făcut o confuzie.

— Noua Zeelandă? a repetat ea, izbucnind în râs. Nu. N-am fost acolo niciodată.

Deci Ben mă minţise şi în legătură cu asta. Încă nu ştiam de ce şi nu-mi puteam imagina ce motive avea s-o scoată cu totul pe Claire din viaţa mea. Era încă unul dintre lucrurile pe care mi le ascunsese sau în legătură cu care mă minţise pentru propriul meu bine?

Trebuie să-l întreb şi asta atunci când vom avea o discuţie lămuritoare – îmi dau seama că este inevitabilă. Când îi voi spune toate lucrurile pe care le ştiu şi cum le-am aflat.

Am mai stat de vorbă o vreme, conversaţia noastră fiind presărată cu pauze lungi şi precipitări stângace. Claire mi-a zis că se căsătorise, dar apoi divorţase, şi că acum locuieşte cu Roger.

— Un universitar. Specialist în psihologie. Şmecherul vrea să mă mărit cu el, ceea ce n-o să fac în pripă. Dar îl iubesc.

Mi-a făcut bine să stau de vorbă cu ea, să-i aud vocea caldă şi familiară. Era ca şi când m-aş fi întors acasă. Nu mi-a cerut mare lucru, părând să înţeleagă că nu aveam multe de oferit. În cele din urmă, s-a oprit şi m-am gândit că era pe punctul de a-şi lua rămas-bun. Mi-am dat seama că niciuna dintre noi nu-l pomenise pe Adam.

— Dar povesteşte-mi despre Ben, a continuat ea. De câtă vreme sunteţi… mă rog…

— De câtă vreme suntem iarăşi împreună? Nu ştiu. Nici măcar nu ştiam că am fost despărţiţi.

— Am încercat să-l sun, a zis ea, şi am simţit că mă încordez, cu toate că n-aş fi putut spune de ce.

— Când?

— În după-amiaza asta. După ce m-ai sunat. Am presupus că el ţi-a dat numărul meu. Nu mi-a răspuns el, dar e drept că n-am decât numărul lui de la serviciu şi e destul de vechi. Mi-a răspuns altcineva şi mi-a zis că nu mai lucrează acolo.

Am simţit fiori de spaimă. Am aruncat o privire prin dormitorul nefamiliar în care mă aflam. Eram sigură că minte.

— Vorbeşti des cu el?

— Nu. În ultima vreme, nu.

Am simţit că a coborât glasul, ceea ce nu mi-a plăcut.

— N-am mai vorbit de câţiva ani, a adăugat ea, iar după o clipă de ezitare a zis: Mi-am făcut atâtea griji pentru tine…

Îmi era teamă. Teamă că i-ar putea spune lui Ben despre conversaţia noastră înainte ca eu să fi apucat să stau de vorbă cu el.

— Te rog să nu-l suni. Te rog să nu-i spui că ai vorbit cu mine la telefon.

— Chrissy! Dar de ce?

— Pur şi simplu aş prefera să nu-i spui.

A scos un oftat adânc, apoi mi-a spus pe un ton iritat:

— Ce naiba se întâmplă?

— Nu pot să-ţi explic.

— Încearcă.

N-am fost în stare să aduc vorba despre Adam, dar i-am spus despre doctorul Nash, despre amintirea camerei de hotel şi despre insistenţa cu care Ben îmi spune că am avut un accident de maşină.

— Cred că nu-mi zice adevărul pentru că ştie că m-ar tulbura, i-am explicat eu.

Dar ea n-a spus nimic.

— Claire, oare ce căutam la Brighton?

S-a aşternut tăcerea între noi.

— Chrissy, a zis ea în cele din urmă, dacă într-adevăr vrei să ştii, am să-ţi spun. Mă rog, tot ce ştiu eu. Dar nu la telefon. Când ne întâlnim. Promit.

Adevărul. Strălucea în faţa mea, atât de aproape, încât aş fi putut întinde mâna să-l înhaţ.

— Când poţi să treci pe la mine? am întrebat-o. Azi? Mai pe

seară?

— Aş prefera să nu vin la tine, dacă n-ai nimic împotrivă.

— De ce nu?

— Pentru că... în fine... ar fi mai bine să ne întâlnim în altă parte. Vrei să ieşim undeva, la o cafea?

Vorbea pe un ton vesel, care mi se părea forţat. Fals. M-am întrebat de ce anume se temea, dar până la urmă am zis:

— Da, bine.

— La Alexandra Palace? Ce zici? Ar trebui să ajungi foarte repede acolo din Crouch End.

— În regulă.

— Excelent! Vineri, la ora unsprezece? E bine aşa?

I-am spus că da. Nu aveam încotro.

— Da, cred c-o să mă descurc să ajung acolo.

Mi-a zis ce autobuze va trebui să iau şi mi le-am notat pe o bucată de hârtie. Apoi, după ce am mai stat de vorbă câteva minute, ne-am luat la revedere, iar eu mi-am scos jurnalul şi am început să scriu.

*

— Ben? am zis eu.

Eram amândoi în sufragerie. El stătea în fotoliu şi citea ziarul. Arăta obosit, ca şi când n-ar fi dormit bine.

— Ben, ai încredere în mine?

A ridicat privirea. În ochii lui vii se citea iubirea, dar şi altceva. Ceva care aducea cu frica. Şi poate că era firesc – de obicei, cel care începe cu o asemenea întrebare urmează să spună că încrederea acordată de celălalt este nemeritată. Ben şi-a dat părul pe spate.

— Bineînţeles, draga mea, a răspuns el, apoi s-a apropiat de mine şi s-a aşezat pe braţul fotoliului în care stăteam, luându-mi o mână între ale lui. Bineînţeles.

Dintr-odată, nu mai eram sigură că vreau să continui.

— Păstrezi legătura cu Claire?

— Cu Claire? m-a întrebat el, privindu-mă în ochi. Îţi aduci aminte de ea?

Uitasem că până de curând – mai exact, până când mi-am amintit de petrecerea cu focurile de artificii – Claire nici măcar nu existase pentru mine.

— Vag, i-am răspuns eu.

Şi-a întors privirea spre ceasul de pe şemineu.

— Nu, a zis Ben. Cred că s-a mutat din ţară. Cu ani în urmă.

Am simţit că mă crispez, ca şi când m-ar fi durut ceva.

— Eşti sigur? l-am întrebat eu.

Nu-mi venea să cred că mă minţea în continuare. Aproape că mi se părea mai rău să mă mintă în legătură cu asta decât cu orice altceva. De ce i-ar fi fost greu să-mi spună adevărul despre Claire? Faptul că locuia tot la Londra nu avea cum să mă tulbure, dimpotrivă: o întâlnire cu ea m-ar fi putut ajuta să-mi ameliorez memoria. Aşa că de ce nu era sincer? Mi-a trecut prin minte un gând negru – aceeaşi bănuială sumbră – dar am îndepărtat-o imediat.

— Eşti sigur? Unde s-a mutat?

„Spune-mi! mi-am zis în sinea mea. Încă nu e prea târziu.”

— Nu mai ţin minte… Parcă în Noua Zeelandă. Sau în Australia.

Am simţit că-mi pierd speranţa, dar ştiam ce trebuie să fac.

— Eşti sigur? am insistat eu, hotărând să încerc o manevră riscantă. Pentru că mi-a revenit o amintire ciudată: Claire mi-a zis odată că avea de gând să se mute la Barcelona pentru o vreme. Cred că se întâmpla cu mulţi ani în urmă.

Ben n-a spus nimic.

— Eşti sigur că nu s-a mutat acolo?

— Ţi-ai amintit asta? a întrebat el. Când?

— Nu ştiu. E doar un sentiment.

Mi-a strâns mâna. O consolare.

— Poate doar ţi-ai imaginat.

— Dar mi s-a părut o amintire foarte reală. Eşti sigur că nu s-a mutat la Barcelona?

A scos un oftat.

— Nu s-a mutat la Barcelona. Sunt sigur că a plecat în Australia. La Adelaide, cred. Nu mai ştiu exact. S-a întâmplat cu ani în urmă.

A clătinat din cap.

— Claire… a continuat el, zâmbind. De mult nu m-am mai gândit la ea. De foarte mulţi ani.

Am închis ochii. Când i-am deschis, am văzut că se uita la mine şi zâmbea. Arăta caraghios. Jalnic. Aş fi vrut să-i dau o palmă.

— Ben, am zis eu în şoaptă. Am vorbit cu ea.

Nu ştiam cum avea să reacţioneze. La început, n-a schiţat niciun gest, ca şi când n-aş fi zis nimic, dar apoi a făcut ochii mari.

— Când? m-a întrebat el pe un ton aspru.

Aş fi putut să-i spun adevărul şi să-i mărturisesc că ţin un jurnal.

— În după-amiaza asta. M-a sunat ea.

— Te-a sunat ea? Cum? Cum te-a sunat?

Am hotărât să mint în continuare.

— Mi-a zis că tu i-ai dat numărul meu.

— Ce număr? E ridicol! Cum aş fi putut? Eşti sigură că era ea?

— A zis că aţi mai vorbit din când în când. Până de curând.

Mi-a dat drumul la mână – mâna mi-a căzut în poală ca un obiect inert – apoi s-a ridicat în picioare şi s-a întors cu faţa spre mine.

— Ce-a zis?

— Mi-a zis că aţi păstrat legătura până acum câţiva ani.

S-a aplecat pe vine, apropiindu-şi faţa de a mea, şi am simţit că-i miroase respiraţia a cafea.

— Femeia asta te-a sunat din senin? m-a întrebat el. Eşti sigură că era ea?

Am dat ochii peste cap şi am zis:

— Of, Ben! Cine altcineva ar fi putut fi?

Apoi am zâmbit. Nu-mi închipuiam că această discuţie avea să fie uşoară, dar mi se părea că era impregnată cu o seriozitate care nu-mi plăcea.

Ben a ridicat din umeri.

— N-ai de unde să ştii, dar în trecut câţiva oameni au încercat să ia legătura cu tine. Oameni din presă. Jurnalişti. Oameni care citiseră despre tine, despre ce ţi s-a întâmplat, şi care voiau să afle punctul tău de vedere sau chiar să-şi bage nasul în viaţa ta ca să vadă cât de gravă e situaţia, cât de mult te-ai schimbat. S-a mai întâmplat să pretindă că sunt altcineva, numai ca să stea de vorbă cu tine. Ai fost căutată şi de doctori. Ba chiar şi de pseudomedici care îşi închipuiau că te pot ajuta. Cu tratamente homeopatice sau cu medicina alternativă. La un moment dat, s-au interesat de tine şi nişte vraci…

— Ben, mi-a fost cea mai bună prietenă timp de ani de zile. I-am recunoscut vocea.

Pe chipul lui s-a aşternut un aer de om înfrânt.

— Ai păstrat legătura cu ea, nu-i aşa? am continuat eu.

Am observat că îşi încleşta şi-şi descleşta pumnul.

— Ben?

A ridicat privirea. Era roşu la faţă şi avea ochii umezi.

— Bine, a zis el. Bine, am mai vorbit cu Claire. M-a rugat să păstrăm legătura, ca s-o ţin la curent cu starea ta. Vorbim câte puţin o dată la câteva luni.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

N-a zis nimic.

— Ben? De ce?

Tăcere.

— Ai hotărât că e mai uşor s-o ţii departe de mine? Să susţii că a plecat din ţară? Asta e? Aşa cum ai susţinut că n-am scris niciodată un roman?

— Chris, ce…

— Nu e corect, Ben, l-am întrerupt eu. Nu ai niciun drept să ţii lucrurile astea doar pentru tine. Să-mi spui minciuni numai pentru că aşa îţi e ţie mai uşor. Niciun drept!

S-a ridicat în picioare.

— Pentru că-mi e mie mai uşor? a zis el, ridicând vocea. Crezi că ţi-am spus că prietena ta s-a mutat în străinătate pentru că era mai uşor pentru mine? Te înşeli, Christine. Te înşeli! Nimic din toate astea nu e uşor pentru mine. Nimic. Nu-ţi spun că ai scris un roman pentru că nu suport să-mi aduc aminte cât de mult voiai să scrii încă unul şi nici să văd cât de mult te doare când îţi dai seama că n-o să mai scrii niciodată. Cât despre Claire, ţi-am spus că a plecat în străinătate pentru că nu suport să-ţi aud durerea din glas atunci când îţi dai seama că te-a abandonat în locul ăla. Că te-a lăsat să putrezeşti acolo, la fel ca toţi ceilalţi.

A aşteptat o reacţie din partea mea.

— Ţi-a zis asta? a întrebat el când a văzut că nu spun nimic.

„Nu, m-am gândit în sinea mea, nu mi-a zis. Şi, de fapt, azi am citit în jurnal că mă vizita foarte des.”

— Ţi-a zis asta? a repetat el. Că n-a mai venit să te viziteze atunci când şi-a dat seama că, la un sfert de oră după ce pleca, uitai complet de existenţa ei? Sigur, mai suna de Crăciun să afle cum te simţi, dar eu am stat alături de tine, Chris. Eu am fost cel care te-a vizitat în fiecare zi. Eu am fost cel care a aşteptat,

rugându-mă să te faci suficient de bine cât să pot să te iau de acolo şi să te aduc aici, să trăieşti împreună cu mine, în siguranţă. Eu! Nu te-am minţit pentru că era mai uşor pentru mine. Să nu mai faci niciodată greşeala să crezi asta! Niciodată!

Mi-am amintit ce scrisesem în jurnal că-mi spusese doctorul Nash şi m-am uitat în ochii lui. „Atâta doar că nu ai stat alături de mine, mi-am zis în sinea mea. Nu mi-ai fost alături.”

— Claire mi-a zis că ai divorţat de mine.

A înlemnit, apoi a făcut un pas în spate, ca şi când ar fi primit un pumn. A deschis gura, apoi a închis-o la loc. Era aproape comic. În cele din urmă, a rostit un singur cuvânt:

— Nenorocita!

Chipul îi era schimonosit de furie. M-am gândit că vrea să mă lovească, dar mi-am dat seama că nu-mi pasă.

— Ai divorţat de mine? E adevărat?

— Draga mea…

M-am ridicat şi eu în picioare.

— Spune-mi. Spune-mi!

Stăteam unul în faţa celuilalt, şi nu ştiam ce avea de gând să facă, nici ce aş fi vrut să facă. Ştiam doar că voiam să fie sincer. Să nu mă mai mintă.

— Nu vreau decât adevărul, am zis eu.

A făcut un pas şi a căzut în genunchi în faţa mea, încercând să mă ia de mâini.

— Draga mea…

— Ai divorţat de mine? E adevărat, Ben? Spune-mi!

A lăsat capul în piept, apoi a ridicat privirea spre mine – avea ochii mari şi speriaţi.

— Ben! am ţipat eu, iar el a început să plângă. Ben, mi-a zis şi despre Adam. Mi-a zis că am avut un băiat. Şi ştiu că a murit.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Am crezut că aşa e mai bine.

Apoi mi-a promis printre suspine că îmi va povesti tot.

Afară se întunecase de-a binelea, noaptea luând locul amurgului. Ben a aprins o veioză şi ne-am aşezat de o parte şi de alta a măsuţei de cafea, învăluiţi în lumina filtrată de abajurul trandafiriu. Între noi se afla un teanc de fotografii – aceleaşi la care mă uitasem mai devreme. M-am prefăcut surprinsă pe măsură ce mi le arăta, povestindu-mi despre fiecare în parte. A zăbovit mai mult asupra fotografiilor noastre de nuntă – spunându-mi ce zi minunată fusese şi cât de bine arătam – dar

apoi a început să se întristeze.

— N-am încetat niciodată să te iubesc, Christine. Trebuie să mă crezi. Am plecat din cauza bolii tale. A trebuit să mergi în locul ăla şi… n-am putut… n-am putut să suport asta. Ţi-aş fi fost alături. Aş fi făcut orice ca să te iau înapoi. Orice. Dar… nu m-au lăsat… nu puteam să te vizitez… mi-au zis că aşa era cel mai bine.

— Cine? Cine a zis asta? am întrebat eu, dar nu mi-a răspuns. Doctorii?

A ridicat privirea. Plângea şi avea ochii tiviţi cu roşu.

— Da. Doctorii. Mi-au zis că aşa e cel mai bine. Că e singura cale…

Şi-a şters o lacrimă şi a continuat:

— Am făcut aşa cum m-au sfătuit. Acum îmi doresc să nu mă fi luat după ei. Să fi luptat pentru tine. Eram slab şi prost.

A coborât glasul până ce acesta s-a transformat într-o şoaptă.

— Aşa e, n-am mai venit să te văd, dar am făcut-o pentru binele tău. Chiar dacă mi-a fost extrem de greu, am făcut-o pentru tine, Christine. Trebuie să mă crezi. Pentru tine şi băiatul nostru. Dar n-am divorţat de tine. Nu cu adevărat. Nu aici…

S-a aplecat peste masă, mi-a luat mâna şi şi-a dus-o la piept.

— Aici o să fim căsătoriţi mereu. Întotdeauna am fost împreună.

Am simţit materialul umezit de transpiraţie. Bătăile rapide ale inimii lui. Iubire.

„Ce proastă am fost, mi-am zis în sinea mea. Am crezut că a făcut lucrurile astea ca să mă rănească, iar el îmi spune că, de fapt, le-a făcut din dragoste. N-ar trebui să-l condamn, ci să încerc să-l înţeleg.”

— Te iert, am zis eu.

Joi, 22 noiembrie

Azi-dimineaţă, când m-am trezit, am deschis ochii şi am văzut un bărbat stând pe un scaun în camera în care mă aflam. Era perfect nemişcat. Şi se uita la mine. Aştepta.

Nu m-am speriat. Nu ştiam cine e, dar nu m-am speriat. O parte din mine ştia că totul era în regulă. Că bărbatul avea dreptul să fie acolo.

— Cine eşti? am zis eu. Cum am ajuns aici?

Când mi-a spus, nu m-am îngrozit şi nici nu m-am îndoit de spusele lui. Am înţeles. M-am dus în baie şi m-am uitat la reflecţia mea în oglindă ca la o rudă de mult uitată sau ca la stafia mamei mele. Cu precauţie. Şi, totodată, cu un aer curios. M-am îmbrăcat, obişnuindu-mă cu noile forme ale trupului meu şi cu mişcările lui neaşteptate, apoi am luat micul dejun, vag conştientă că, pe vremuri, s-ar putea să fi fost trei farfurii la masă. Mi-am sărutat soţul când a ieşit din casă şi nu mi s-a părut în neregulă să fac asta, iar după aceea, fără să-mi dau seama de ce, am deschis cutia de pantofi din şifonier şi am găsit acest jurnal. Am ştiut din prima clipă ce este. Îl căutam.

Acum, adevărul despre mine este mai aproape de suprafaţă. E posibil ca, într-o bună zi, să mă trezesc ştiindu-l deja. Lucrurile vor începe să se lege. Dar ştiu că nici atunci nu voi fi normală. Povestea mea e incompletă. Câţiva ani din viaţa mea au dispărut cu totul, fără să lase nicio urmă. Sunt lucruri despre trecutul meu pe care nu ini le poate spune nimeni. Nici doctorul Nash – care nu ştie decât ce i-am povestit eu, ce a citit în jurnal şi ce scrie în dosarul meu – nici Ben. Lucruri care s-au întâmplat înainte să-l cunosc. Lucruri care s-au întâmplat după aceea, dar pe care am hotărât să nu i le spun. Secrete.

Dar e o persoană care ar putea şti. Cineva care mi-ar putea spune restul adevărului. Bărbatul cu care mă întâlneam în Brighton. Adică adevăratul motiv pentru care prietena mea cea mai bună a dispărut din viaţa mea.

Am citit tot jurnalul şi ştiu că mâine mă voi întâlni cu Claire.

Vineri, 23 noiembrie

Fac aceste însemnări acasă. Locul pe care în sfârşit îl consider ca fiind al meu, locul căruia simt că-i aparţin. Mi-am citit jurnalul în întregime şi m-am întâlnit cu Claire – în felul acesta, am aflat tot ce trebuie să ştiu. Claire mi-a promis că s-a întors în viaţa mea şi că n-o să mă mai părăsească niciodată. În faţa mea se află un plic ponosit pe care e scris numele meu. Un obiect care mă completează. În sfârşit, trecutul meu are sens.

Soţul meu se va întoarce acasă în curând, şi abia aştept să-l revăd. Îl iubesc. Acum ştiu asta.

Voi scrie despre întâlnirea cu Claire, iar apoi Ben şi cu mine vom putea încerca să ne ameliorăm situaţia.

Cerul era senin când m-am dat jos din autobuz, iar aerul, impregnat cu răcoarea albăstruie a iernii. Am făcut câţiva paşi, simţind pământul tare sub tălpi. Claire îmi spusese că avea să mă aştepte în vârful colinei, lângă treptele de la intrarea principală în Alexandra Palace, aşa că am împăturit bucata de ziar pe care îmi notasem indicaţiile ei şi am pornit pe aleea în pantă care traversa parcul, formând un arc de cerc. Mi-a luat mai mult decât îmi închipuiam să ajung în vârf şi, încă neobişnuită cu limitele trupului meu, a trebuit să fac o pauză la un moment dat. „Probabil că pe vremuri aveam o condiţie fizică bună, mi-am zis în sinea mea. În orice caz, mai bună decât acum.” M-am întrebat dacă nu cumva ar fi bine să fac un pic de sport.

În cele din urmă, am ajuns la o pajişte străbătută de alei, pe care se aflau femei împingând cărucioare. Mi-am dat seama că aveam emoţii. Nu ştiam la ce să mă aştept. Şi cum aş fi putut? În amintirile mele, Claire purta mai ales haine negre. Blugi şi tricouri. Mi-o amintisem purtând bocanci grei şi un fulgarin, sau o fustă lungă, în ape, făcută dintr-un material care cred că ar putea fi descris cel mai bine ca *vaporos.* Nu-mi puteam închipui că încă adopta vreuna dintre aceste vestimentaţii – dată fiind vârsta la care ajunseserăm amândouă – dar habar n-aveam cu ce le înlocuise.

M-am uitat la ceas. Era devreme. Dintr-odată, mi-am zis că întotdeauna întârzie, iar în clipa următoare m-am întrebat de unde ştiam asta, ce rămăşiţe de amintiri mă făcuseră să gândesc

asta. „Câte lucruri se ascund dincolo de suprafaţa conştiinţei mele”, mi-am zis în sinea mea. Atât de multe amintiri, care ieşeau la iveală asemenea plevuştilor argintii într-o apă puţin adâncă. Am hotărât să aştept pe o bancă.

Umbrele se lungeau alene pe iarba din faţa mea, iar dincolo de copaci se întindeau câteva şiruri de case înghesuite claustrofobic una în alta. Mi-am dat seama cu o tresărire că una dintre ele era cea în care locuiam acum şi că nu se deosebea cu nimic de toate celelalte.

Mi-am imaginat că-mi aprind o ţigară şi că trag un fum cu sete, şi m-am străduit să rezist tentaţiei de a mă ridica în picioare să fac câţiva paşi. Eram caraghios de emoţionată. Şi totuşi, nu aveam niciun motiv. Claire îmi fusese prietenă. Prietena mea cea mai bună. Nu aveam de ce să-mi fac griji. Eram în siguranţă.

Am început să râcâi uşor cu unghia vopseaua umflată de pe bancă, dând la iveală lemnul umed de sub ea. Cineva folosise aceeaşi metodă ca să scrijelească alături de locul pe care stăteam două seturi de iniţiale, după care le încercuise cu o inimă şi adăugase data. Am închis ochii. Oare mă voi obişnui vreodată cu şocul provocat de dovezile care îmi arată în ce an suntem? Am inspirat adânc: iarbă umedă, miros de hotdogi, iz de eşapament.

Am simţit o umbră pe chip şi am deschis ochii. În faţa mea se afla o femeie. Înaltă, cu o claie de păr roşcat, îmbrăcată cu pantaloni şi o canadiană. Ţinea de mână un băieţel care avea la subsuoară o minge de fotbal.

— Scuze, am zis eu, apoi m-am dat mai încolo ca să le fac loc amândurora, dar femeia a zâmbit şi a spus:

— Chrissy!

Vocea era a lui Claire. Nu încăpea niciun dubiu.

— Chrissy! Draga mea! Sunt eu.

Mi-am luat privirea de la copil şi m-am uitat la chipul ei. Avea pielea ridată în locurile unde pe vremuri trebuie să fi fost netedă, iar colţurile ochilor ei erau un pic lăsate, trăsătură care lipsea din imaginea mea mentală despre ea, însă era *ea.* Fără doar şi poate.

— Doamne, mi-am făcut atâtea griji pentru tine! a zis ea, apoi a împins uşor copilul spre mine şi mi l-a prezentat: El e Toby.

Băiatul s-a uitat la mine, iar Claire a spus:

— Haide, zi bună ziua!

Preţ de o clipă, am crezut că vorbea cu mine, însă apoi băiatul a făcut un pas în faţă, iar eu i-am zâmbit. Un singur gând mi-a trecut prin minte: „O fi Adam?”, deşi ştiam că nu avea cum să fie.

— Bună, am zis eu.

Toby şi-a târşâit picioarele şi a îngăimat ceva ce n-am înţeles, după care s-a întors spre Claire şi a întrebat-o:

— Acuma pot să mă duc să mă joc?

— Dar să nu te duci prea departe, da? i-a răspuns ea, mângâindu-l pe păr, iar băiatul a luat-o la fugă prin parc.

M-am ridicat în picioare, întorcându-mă cu faţa spre ea. Prăpastia dintre noi era atât de mare, încât nu-mi dădeam seama dacă nu cumva aş fi preferat să mă răsucesc pe călcâie şi s-o iau la fugă, dar în cele din urmă Claire a întins mâinile spre mine, zornăindu-şi brăţările din plastic.

— Chrissy, draga mea, ce dor mi-a fost de tine! Mi-ai lipsit al dracului de mult.

Greutatea care mă apăsase până atunci s-a ridicat şi a dispărut ca prin farmec, şi m-am aruncat în braţele ei cu lacrimi în ochi. Preţ de o fracţiune de secundă, am avut impresia că ştiu totul atât despre ea, cât şi despre mine. Era ca şi când golul, vidul din mijlocul sufletului meu se umpluse cu o lumină mai puternică decât a soarelui. O poveste – povestea mea – mi s-a derulat fulgerător prin faţa ochilor, dar mult prea repede ca s-o pot reţine.

— Îmi amintesc de tine, am zis eu. Îmi amintesc de tine…

Dar viziunea aceea a dispărut, iar întunericul a pus iarăşi stăpânire pe memoria mea.

Ne-am aşezat pe bancă şi, o vreme, ne-am uitat în tăcere la Toby, care juca fotbal cu nişte băieţi. Eram bucuroasă că intrasem în legătură cu trecutul meu necunoscut, şi totuşi, între noi domnea o stânjeneală pe care nu reuşeam s-o îndepărtez. În minte îmi tot răsunau cuvintele doctorului Nash: „Despărţirea voastră a avut legătură cu Claire”.

— Ce mai faci? am întrebat-o eu în cele din urmă, iar ea a izbucnit în râs.

— Mă simt ca dracu’, a zis, apoi şi-a deschis geanta şi a scos un pachet de tutun. Nu te-ai reapucat de fumat, nu? m-a

întrebat, întinzându-mi pachetul, iar eu am clătinat din cap, dându-mi seama că era încă o persoană care mă cunoştea mult mai bine decât mă cunoşteam eu însămi.

— Dar ce s-a întâmplat?

A început să-şi ruleze o ţigară, făcând semn cu capul spre fiul ei.

— Ei bine, Tobes are ADHD. Iar noaptea trecută n-a dormit deloc, aşa că n-am dormit nici eu.

— ADHD?

— Ah, scuze, mi-a răspuns ea zâmbind. Îmi închipui că e un acronim destul de nou. Vine de la „tulburare hiperchinetică cu deficit de atenţie”[9]. Trebuie să-i dăm Ritalin, deşi urăsc chestia asta. E singurul remediu. Am încercat toate celelalte tratamente, dar fără Ritalin devine o adevărată bestie. E îngrozitor.

M-am uitat la Toby, care se juca în depărtare. Încă un creier defect, făcut praf, într-un corp sănătos.

— Dar în rest e bine?

— Da, a zis ea oftând, apoi a sprijinit foiţa pe genunchi şi a început să presare tutun în îndoitura ei. Atâta doar că uneori e foarte obositor. E ca şi când ar avea în continuare crizele de furie tipice pentru vârsta de doi ani.

Am zâmbit. Ştiam la ce se referă, însă doar în teorie. Nu aveam niciun termen de comparaţie, nicio amintire despre cum se comporta Adam când era de vârsta lui Toby sau când avea doi ani.

— Toby pare destul de mic, am zis eu.

— Vrei să spui că eu sunt destul de bătrână! a replicat ea, izbucnind în râs, apoi şi-a trecut limba peste banda lipicioasă. Da, l-am făcut târziu. Eram sigură că n-o să rămân însărcinată, aşa că nu prea am fost precauţi…

— Ah. Adică…?

A râs iarăşi.

— N-aş zice c-a fost tocmai un accident, dar ideea e că am fost şocată când am aflat, mi-a explicat ea, apoi şi-a pus ţigara între buze. Îţi aduci aminte de Adam?

M-am uitat la ea. Avea capul întors în cealaltă parte, protejând flacăra brichetei de vânt, aşa că n-am reuşit să-i văd expresia şi nici să-mi dau seama dacă îmi evitase privirea în mod deliberat.

[9] În engl. *Attention Deficit Hyperactivity Disorder* (ADHD) (n.r.).

— Nu, am răspuns eu. Acum câteva săptămâni mi-am adus aminte că am avut un fiu şi, de când am scris despre asta, simt că port tot timpul cu mine conştientizarea acestui lucru, ca şi când ar fi o piatră care mă apasă pe piept. Dar, propriu-zis, nu-mi amintesc nimic despre el.

Claire a suflat o coloană de fum albăstrui în sus, apoi a zis:

— Îmi pare atât de rău. Dar presupun că Ben îţi arată poze cu el. Asta nu te ajută?

Am stat pe gânduri câteva clipe, încercând să-mi dau seama cât de mult era bine să-i dezvălui. Părea că păstraseră legătura, că fuseseră prieteni cândva. Trebuia să fiu precaută şi, totuşi, îmi doream atât de mult să vorbesc cu ea şi să aflu adevărul.

— Da, am zis eu în cele din urmă, îmi arată fotografii. Deşi nu lasă niciuna la vedere. Zice că mă mâhnesc. Le ţine ascunse.

Era cât pe-aci să spun: „sub cheie”. A părut surprinsă.

— Ascunse? Serios?

— Da. Crede că aş fi prea tulburată dacă aş da peste o fotografie cu el.

Claire a încuviinţat din cap.

— Se gândeşte că s-ar putea să nu-l recunoşti? Să nu-ţi dai seama cine e?

— Cred că da.

— Poate că are dreptate, a zis ea, iar după o clipă de ezitare a adăugat: Mai ales că a plecat…

„A plecat…” A spus-o ca şi când ar fi plecat pentru câteva ore, ca şi când şi-ar fi scos iubita la film sau ar fi mers cu ea să-şi ia o pereche de pantofi. Dar am înţeles. Era un fel de acord tacit că nu vom vorbi despre moartea lui Adam. Nu încă. Am înţeles şi că încerca să mă protejeze.

N-am spus nimic, ci am încercat să-mi imaginez cum era să-mi văd copilul în fiecare zi, pe vremea când sintagma „în fiecare zi” avea un înţeles, înainte ca fiecare zi să devină complet separată de cea dinaintea ei. Am încercat să-mi imaginez cum era să mă trezesc în fiecare dimineaţă ştiind cine era, fiind capabilă să fac planuri, să aştept cu nerăbdare Crăciunul, aniversarea lui.

„Ce caraghios, mi-am zis în sinea mea. Nici măcar nu ştiu în ce zi s-a născut.”

— Ai vrea să-l vezi?

Mi-a sărit inima în piept.

— Ai fotografii cu el? am întrebat-o eu. Aş putea să…

A părut surprinsă.

— Bineînţeles! Am o mulţime. Acasă.

— Aş vrea să am şi eu una.

— Da, sigur. Dar…

— Te rog. Ar însemna foarte mult pentru mine.

Şi-a pus mâna peste a mea.

— Bineînţeles. O să-ţi aduc una data viitoare, dar…

A fost întreruptă de un ţipăt îndepărtat. M-am uitat în direcţia de unde venise şi l-am văzut pe Toby alergând spre noi în timp ce, în spatele lui, meciul de fotbal continua.

— La dracu'! a spus Claire în şoaptă, apoi s-a ridicat în picioare şi a strigat: Tobes! Toby! Ce s-a întâmplat?

Băieţelul alerga în continuare.

— Căcat! a zis ea cu năduf. Mă duc să-l liniştesc.

S-a apropiat de fiul ei şi s-a aşezat pe vine să-l întrebe ce se întâmplase. Am plecat privirea şi am văzut că aleea era acoperită cu muşchi, iar din loc în loc firele de iarbă ieşiseră prin crăpăturile asfaltului, străduindu-se să ajungă la lumină. Eram mulţumită. Nu numai pentru că îmi promisese o fotografie cu Adam, ci şi pentru că spusese că avea să mi-o dea la următoarea întâlnire. Deci urma să ne mai vedem. Dar mi-am dat seama că, la următoarea întâlnire, deja o voi fi uitat pe aceasta. Ce ironie: tind să uit că nu am memorie.

Iar felul în care vorbise despre Ben – cu o oarecare nostalgie – m-a făcut să-mi dau seama că bănuiala mea cum că ei doi ar fi avut o aventură era ridicolă.

În cele din urmă, s-a întors.

— Totul e în regulă, mi-a spus ea, aruncând ţigara şi strivind-o cu tocul. O mică neînţelegere cu privire la posesorul mingii. Vrei să ne plimbăm un pic?

Am încuviinţat din cap, iar ea s-a întors spre Toby.

— Dragul meu, vrei îngheţată?

Băiatul a zis da, apoi a luat-o de mână pe Claire şi am pornit împreună spre Alexandra Palace. „Ce mult seamănă unul cu altul, mi-am zis în sinea mea. Au aceeaşi lumină în ochi."

— Îmi place aici, a zis ea. Priveliştea asta te inspiră, nu crezi?

M-am uitat la şirurile de case gri, presărate cu verdeaţă.

— Cred că da… Mai pictezi?

— Nu prea, a zis ea. Pictura a ajuns un fel de hobby pentru mine. Pereţii casei noastre sunt plini până la refuz cu tablourile

mele. Din păcate, nimeni altcineva nu are în casă o pânză pictată de mine...

Am zâmbit. N-am adus vorba despre romanul meu, deşi aş fi vrut s-o întreb dacă îl citise şi ce părere avea despre el.

— Şi acuma cu ce te ocupi? am întrebat-o eu.

— În cea mai mare parte a timpului, am grijă de Toby. Face şcoala acasă.

— Înţeleg.

— Nu pentru că aşa mi-am dorit. Ci pentru că nicio şcoală n-a vrut să-l primească. Mi-au zis că e prea turbulent şi nu pot să se descurce cu el.

M-am uitat la Toby, care mergea în rând cu noi. O ţinea de mână pe mama lui şi părea foarte liniştit. A vrut să ştie când o să-şi mănânce îngheţata, iar Claire i-a spus că în curând. Nu mi-l puteam imagina fiind dificil.

— Cum era Adam? am întrebat eu.

— Când era mic? Era cuminte şi foarte politicos. Un băiat bine-crescut.

— Eram o mamă bună? Adam era fericit?

— Vai, Chrissy. Da, sigur că da. Nimeni n-a fost mai iubit decât băiatul tău. Nu-ţi aduci aminte, nu? Tu şi Ben vă doreaţi un copil şi aţi tot încercat o vreme, dar prima oară ai avut o sarcină extrauterină. Apoi ţi-a fost teamă că n-o să mai poţi face copii, însă până la urmă ai rămas însărcinată. Eraţi amândoi atât de fericiţi. Iar ţie îţi plăcea să fii însărcinată. Mie mi-a displăcut complet. M-am făcut cât o balenă şi aveam nişte greţuri cumplite. Ce mai, îngrozitor! Dar cu tine a fost altfel. Ţi-a plăcut fiecare clipă. Radiai de bucurie, Chrissy. Camerele în care intrai se luminau dintr-odată.

Am închis ochii în timp ce mergeam şi am încercat mai întâi să-mi aduc aminte că fusesem însărcinată, apoi să-mi imaginez cum era. N-am reuşit niciuna, nici alta. M-am uitat la Claire.

— Şi apoi?

— Apoi ai născut. A fost minunat. Ben era acolo, bineînţeles, iar eu am venit la spital cât am putut de repede.

S-a oprit şi s-a întors cu faţa spre mine.

— Şi ai fost o mamă extraordinară, Chrissy. Extraordinară. Adam era şi fericit, şi îngrijit, şi iubit. Niciun copil nu şi-ar fi putut dori mai mult.

Am încercat să-mi aduc aminte ce fel de mamă eram sau ceva

din copilăria băiatului meu. Nimic.

— Şi Ben?

A făcut o pauză, apoi a zis:

— Ben a fost un tată minunat. Întotdeauna. Îl iubea mult pe Adam. Seară de seară, se grăbea să ajungă acasă să-l vadă. Iar când Adam a rostit primul cuvânt, şi-a sunat toţi prietenii să le dea vestea. Şi tot aşa când Adam a început să meargă de-a buşilea sau când a făcut primii paşi. Când a început să meargă, lua o minge şi se ducea cu el în parc. Iar de Crăciun îi aducea atâtea jucării! Cred că ăsta e singurul lucru de la care v-am văzut certându-vă – că Ben îi cumpăra prea multe jucării. Îţi era teamă că Adam ar putea ajunge un răsfăţat.

M-a cuprins regretul şi am simţit imboldul de a-mi cere scuze pentru că am vrut să-i refuz ceva fiului meu.

— Acum, i-aş da tot ce şi-ar dori, am zis eu. Numai de-aş putea…

S-a uitat la mine cu un aer trist.

— Ştiu, a zis ea. Ştiu… Dar gândeşte-te că n-a avut niciodată vreun motiv să se plângă de tine.

În faţa noastră, pe marginea aleii, era parcată o rulotă unde se vindea îngheţată. Am pornit într-acolo, iar Toby a început s-o tragă de mână pe Claire, care s-a aplecat pe vine, i-a dat o bancnotă din geantă şi abia apoi l-a lăsat să plece.

— Alege un singur lucru! a strigat în urma lui. Unul singur! Şi aşteaptă restul!

L-a urmărit apropiindu-se în fugă de rulotă.

— Claire, am zis eu. Ce vârstă avea Adam când mi-am pierdut memoria?

Mi-a zâmbit.

— Cred că avea vreo trei ani. Cel mult patru.

Am simţit că păşeam pe un teritoriu nou. Şi periculos. Dar acolo voiam să ajung. Îmi doream să descopăr adevărul.

— Medicul meu mi-a povestit că am fost atacată, am continuat eu, dar Claire n-a spus nimic. În Brighton. Ce căutam acolo?

Mă uitam cu atenţie la chipul ei. Părea că deliberează, cântărind în minte opţiunile şi încercând să decidă ce era mai bine să-mi spună.

— Nu ştiu sigur. Nimeni nu ştie…

Apoi s-a oprit şi, o vreme, ne-am uitat amândouă la Toby. Îşi cumpărase o îngheţată, iar acum îi desfăcea ambalajul cu un aer

foarte concentrat. Tăcerea devenea apăsătoare. „Dacă nu spun ceva, ar putea dura o veşnicie”, m-am gândit în sinea mea.

— Aveam o aventură, nu-i aşa?

Claire n-a reacţionat în niciun fel. N-a tras aer în piept, n-a părut şocată şi n-a schiţat niciun gest de negare. S-a uitat ţintă la mine. Cu un aer calm.

— Da. Îl înşelai pe Ben.

În vocea ei nu era niciun pic de emoţie. M-am întrebat ce gândea despre mine acum. Şi ce gândise atunci.

— Povesteşte-mi, am zis eu.

— Bine. Dar hai să luăm loc. Abia aştept să beau o cafea.

Ne-am apropiat de corpul principal al clădirii.

Am intrat într-o cafenea care se prelungea cu un bar. Scaunele erau din oţel, iar mesele aveau un design simplu. Localul era presărat cu palmieri, dar atmosfera tropicală era stricată de aerul rece care năvălea înăuntru ori de câte ori se deschidea uşa. Stăteam faţă în faţă la o masă plină cu pete de cafea, încălzindu-ne mâinile pe ceştile fierbinţi.

— Deci ce s-a întâmplat? Vreau să ştiu.

— Nu-i uşor de povestit, a zis Claire, vorbind rar, ca şi când îşi croia drum pe un teritoriu periculos. Presupun că a început la puţin timp după ce l-ai născut pe Adam. După bucuria de la început, a urmat o perioadă în care lucrurile erau extrem de dificile.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— E foarte greu să-ţi dai seama ce se întâmplă când eşti chiar în mijlocul situaţiei. Abia când priveşti totul retrospectiv poţi înţelege cum stau lucrurile cu adevărat.

Am încuviinţat din cap, cu toate că nu înţelegeam. Pentru că eu nu sunt capabilă de această privire retrospectivă.

— Plângeai mult, a continuat ea. Îţi era teamă că nu poţi rezona afectiv cu Adam… Mă rog, chestiile obişnuite. Ben şi cu mine am făcut ce-am putut, dar a fost destul de dificil. Şi chiar după ce a trecut perioada cea mai nasoală, tot ţi se părea greu. Nu puteai să lucrezi şi mă sunai în miezul zilei. Erai supărată şi spuneai că te simţi ca o ratată. Nu o mamă ratată – îţi dădeai seama că Adam era fericit – ci o scriitoare ratată. Credeai că n-o să mai fii în stare să scrii niciodată. Veneam să te văd şi te găseam vraişte: plângeai şi tot tacâmul.

M-am întrebat ce urma să-mi spună – cât de rău ajunsesem – iar Claire a continuat:

— Începuseşi să te cerţi cu Ben. Îi purtai pică pentru că lui viaţa i se părea uşoară. Ţi-a propus să angajeze o bonă, dar… mă rog…

— Dar ce?

— I-ai zis că aşa face de fiecare dată: încearcă să rezolve problemele cu bani. Aveai şi tu dreptate, dar… poate că nu te purtai tocmai corect cu el.

„Poate că nu…”, mi-am zis în sinea mea. Mi-am dat seama că atunci trebuie să fi avut destui bani – mai mulţi decât am avut după ce mi-am pierdut memoria şi poate chiar mai mulţi decât avem acum. Ce povară pentru bugetul familiei trebuie să fi fost amnezia mea!

Am încercat să mă imaginez certându-mă cu Ben, având grijă de un copil, încercând să scriu. Mi-am imaginat sticle de lapte. Pe Adam la sânul meu. Scutece murdare. Dimineţi în care a mă hrăni pe mine şi a-mi hrăni copilul erau singurele obiective rezonabile pe care mi le puteam stabili. După-amiezi în care mă simţeam atât de obosită, încât singurul lucru pe care mi-l doream era să dorm – deşi trebuia să mai aştept câteva ore până să mă bag în pat – şi în care gândul de a încerca să scriu era foarte departe de mine. Mi-am închipuit toate astea şi am înţeles sentimentul puternic de nemulţumire care m-a cuprins încetul cu încetul.

Dar nu erau decât atât: exerciţii de imaginaţie. Pentru că, de fapt, nu-mi aminteam nimic. Relatarea lui Claire părea să nu aibă nicio legătură cu mine.

— Deci am avut o aventură?

— Pe vremea aia, eram liberă. Aveam timp să pictez… Iar la un moment dat ţi-am propus să am grijă de Adam două după-amiezi pe săptămână, ca să poţi scrie. Ba chiar am insistat.

Mi-a luat mâna între ale ei.

— A fost vina mea, Chrissy. Ţi-am sugerat să scrii într-o cafenea.

— Într-o cafenea? m-am mirat eu.

— M-am gândit c-ar fi o idee bună să mai ieşi din casă. Să iei o pauză. Câteva ore pe săptămână să fii departe de tot. După câteva săptămâni, părea că deja te simţi mai bine. Erai mai mulţumită de tine şi ziceai că scrii cu spor. Ai început să mergi la

cafenea aproape în fiecare zi, luându-l pe Adam cu tine când nu puteam avea eu grijă de el. Dar apoi am observat că te şi îmbrăcai altfel. O chestie clasică, deşi atunci nu mi-am dat seama despre ce-i vorba. Am crezut că porţi alte haine numai pentru că te simţeai mai bine şi erai mai încrezătoare în tine însăţi.

Dar într-o seară m-a sunat Ben. Cred că băuse. Mi-a zis că vă certaţi mai mult ca niciodată şi că nu ştia ce să facă. Nici sex nu mai făceaţi. I-am zis că probabil era doar din pricina copilului, că probabil îşi făcea griji degeaba. Dar…

— Mă vedeam cu altcineva, am întrerupt-o eu.

— Te-am întrebat direct. La început ai negat, dar ţi-am zis că nu-s proastă, şi că nici Ben nu-i prost. Ne-am certat, dar în cele din urmă mi-ai zis adevărul.

Adevărul. Nimic fascinant, nimic încântător. Doar faptele. Mă transformasem într-un clişeu viu: ajunsesem să mi-o trag cu un tip pe care îl întâlnisem într-o cafenea, în timp ce prietena mea cea mai bună îmi îngrijea copilul, iar soţul meu câştiga banii pentru hainele şi lenjeria intimă pe care o purtam pentru altcineva. Mi-am închipuit telefoanele date pe furiş, întâlnirile anulate din pricina câte unui eveniment neprevăzut şi – în zilele în care ne puteam vedea – după-amiezile sordide şi jalnice petrecute în pat cu un bărbat care pe atunci mi se părea mai bun – mai interesant? mai atrăgător? mai bogat? un amant mai bun? – decât soţul meu. Oare era bărbatul pe care îl aşteptam în camera aceea de hotel, bărbatul care în cele din urmă m-a atacat, lăsându-mă fără trecut şi fără viitor?

Am închis ochii şi dintr-odată mi-a revenit o amintire. Mâini care mă apucau de păr, apoi mi se strângeau în jurul gâtului. Capul meu sub apă. Gâfâiam şi plângeam. Mi-am amintit ce gândeam: „Vreau să-mi văd fiul. Pentru ultima oară. Vreau să-mi văd soţul. N-ar fi trebuit să-i fac una ca asta. N-ar fi trebuit să-l înşel cu bărbatul ăsta. N-am să-i pot spune niciodată că-mi pare rău. Niciodată”.

Am deschis ochii. Claire îmi strângea mâna.

— Te simţi bine? m-a întrebat ea.

— Continuă, te rog.

— Nu ştiu dacă…

— Te rog, spune-mi. Cine era?

A scos un oftat.

— Mi-ai spus că ai cunoscut un bărbat care şi el venea la cafeneaua aia în mod regulat. Că era frumos şi sexy, şi că te-ai străduit, dar n-ai fost în stare să te abţii.

— Cum îl chema? Cu ce se ocupa?

— Nu ştiu.

— Nu se poate! Măcar numele! Cine m-a adus în halul ăsta?

— Chrissy, mi-a zis ea pe un ton calm, uitându-se în ochii mei. Nu mi-ai spus niciodată cum îl cheamă. Tot ce mi-ai zis a fost că l-ai cunoscut într-o cafenea. Cred că n-ai vrut să-mi dezvălui niciun detaliu. Sau, în fine, nu mai multe decât trebuia să ştiu.

Am simţit că am pierdut încă o speranţă. Nu voi afla niciodată cine mi-a făcut asta.

— Şi ce s-a întâmplat apoi?

— Ţi-am zis că mi se pare o prostie ce faci. Că trebuie să te gândeşti la Adam şi la Ben. Şi că trebuie să încetezi, să nu te mai vezi cu el.

— Dar n-am vrut să te ascult.

— Nu. La început, nu. Ne-am certat. Ţi-am zis că mă pui într-o situaţie ingrată, pentru că Ben îmi era prieten. Îmi cereai să-l mint.

— Şi cât timp a mai durat?

A tăcut preţ de câteva clipe, apoi a spus:

— Nu ştiu. Dar într-o bună zi – cred că la doar câteva săptămâni după aceea – mi-ai zis că s-a terminat. Că i-ai spus tipului că nu merge şi că făcuseşi o greşeală. Că îţi pare rău, dar fusese o prostie din partea ta.

— Minţeam?

— Nu ştiu. Nu cred. Noi două nu ne minţeam. Pur şi simplu nu făceam chestia asta, a zis ea, apoi a suflat în cafea. Câteva săptămâni mai târziu, ai fost găsită în Brighton. Dar habar n-am ce s-a petrecut în intervalul ăla.

Cred că aceste ultime cuvinte – „Dar habar n-am ce s-a petrecut în intervalul ăla” – m-au făcut să înţeleg că s-ar putea să nu aflu niciodată cine m-a atacat. Şi dintr-odată, am scos un sunet. Am încercat să-l înfrânez, dar n-am reuşit. Era ceva între un icnet şi un ţipăt – era urletul unul animal suferind. Toby a ridicat privirea din cartea de colorat. Toată lumea din cafenea s-a întors spre mine, spre nebuna amnezică. Claire m-a apucat de mână.

— Chrissy, ce s-a întâmplat?

Am izbucnit în plâns. Tremuram şi respiram cu greutate. Plângeam pentru toţi anii pe care îi pierdusem şi pentru cei pe care aveam să-i mai pierd începând de acum şi până în ziua când voi muri. Plângeam pentru că, oricât de greu i-ar fi fost lui Claire să-mi povestească despre aventura mea, despre căsnicia şi fiul meu, ştiam că, a doua zi, va trebui să-mi spună totul de la început. Dar plângeam mai ales pentru că totul se întâmplase din vina mea.

— Îmi pare rău, am zis eu. Îmi pare rău.

Claire s-a ridicat în picioare, a venit şi s-a aplecat spre mine, sprijinindu-şi mâna pe umărul meu, iar eu mi-am sprijinit capul de al ei.

— Gata, gata, a încercat ea să mă liniştească. Nu-i nimic, draga mea. Acum sunt alături de tine. Sunt aici, Chrissy.

Am plecat din cafenea. Ca şi când n-ar fi vrut să se lase mai prejos decât mine, Toby a devenit extrem de gălăgios după izbucnirea mea: şi-a aruncat pe jos atât cartea de colorat, cât şi paharul de plastic din care bea suc. Claire a strâns după el, apoi a zis:

— Am nevoie să iau o gură de aer. Mergem?

Acum stăteam pe o bancă de unde se vedea tot parcul. Genunchii ni se atingeau, iar Claire îmi ţinea mâinile într-ale ei, frecându-le uşor, de parcă ar fi fost reci.

— Am avut multe… am început eu. Am avut multe aventuri?

A clătinat din cap.

— Nu. Doar pe asta. Ne-am distrat pe cinste în timpul facultăţii, dar fără să facem excese. Iar după ce l-ai cunoscut pe Ben, te-ai oprit. Întotdeauna i-ai fost fidelă.

M-am întrebat ce o fi avut atât de special bărbatul pe care îl cunoscusem la cafenea. Claire tocmai îmi povestise că mi se părea „frumos şi sexy”. Doar despre asta să fi fost vorba? Oare atât de superficială eram?

„Soţul meu era şi frumos, şi sexy, mi-am zis în sinea mea. De m-aş fi mulţumit cu ce aveam…”

— Ben ştia că am o aventură?

— La început, nu. Nu înainte să fii găsită în Brighton. A fost un şoc îngrozitor pentru el. Pentru noi toţi. Iniţial, medicii erau sceptici cu privire la şansele tale de supravieţuire… Mai târziu, Ben m-a întrebat dacă ştiu ce căutai la Brighton. Şi i-am spus.

Deja le povestisem poliţiştilor tot ce ştiam, aşa că n-am avut încotro, a trebuit să-i spun şi lui.

Iarăşi m-a copleşit sentimentul de vinovăţie, gândindu-mă la soţul meu, tatăl fiului meu, care se străduia să afle de ce soţia lui muribundă fusese găsită la zeci de kilometri depărtare de casă. Cum am putut să-i fac una ca asta?

— Dar te-a iertat, a continuat Claire. Nu ţi-a purtat pică niciodată. Nu voia decât să trăieşti şi să te faci bine. Ar fi dat orice pentru asta. Orice. Nimic altceva nu mai conta.

Am simţit un val de iubire pentru soţul meu. Iubire adevărată. Fără să fac niciun efort. Trecuse peste tot ce se întâmplase şi avusese grijă de mine.

— Ai vrea să vorbeşti cu el? am întrebat-o.

— Sigur! a zis ea zâmbind. Despre ce?

— Nu-mi spune adevărul. Sau oricum, nu întotdeauna. Încearcă să mă protejeze. Îmi spune doar lucrurile pe care crede că le pot suporta, doar ceea ce-şi închipuie că aş vrea să aud.

— Ben n-ar face una ca asta. Te iubeşte. Te-a iubit întotdeauna.

— Ei bine, face exact asta… i-am răspuns eu. Nu ştie că ştiu. Nu ştie că îmi notez ce aflu. Nu-mi povesteşte despre Adam decât atunci când îmi aduc aminte de el şi îi pun întrebări. Nu-mi spune că m-a părăsit. Iar despre tine, îmi zice că locuieşti la celălalt capăt al lumii. Se gândeşte că n-aş putea face faţă adevărului. Nu mă mai susţine, Claire. Oricum ar fi fost în trecut, cert e că acum nu mă mai susţine. Şi-a pierdut speranţa. Nu vrea să mai fiu consultată de niciun medic, pentru că, după părerea lui, n-o să mă fac bine niciodată. Dar adevărul e că m-am întâlnit cu un doctor în secret. Îl cheamă Nash. Şi nici măcar nu pot să vorbesc cu Ben despre asta.

Când a auzit, s-a schimbat la faţă. Părea dezamăgită. De mine, presupun.

— Nu e bine, a zis ea. Ar trebui să-i spui. Ben te iubeşte. Şi are încredere în tine.

— Nu pot. A recunoscut că păstrează legătura cu tine abia deunăzi. Până atunci, îmi tot spunea că n-a mai vorbit cu tine de ani de zile.

Expresia ei dezaprobatoare a dispărut. Era surprinsă pentru prima oară de când ne întâlniserăm.

— Chrissy!

— Ăsta-i adevărul. Ştiu că mă iubeşte, dar am nevoie să fie sincer cu mine. În legătură cu orice. Nu-mi cunosc trecutul, şi doar el mă poate ajuta. Am nevoie să mă ajute.

— Păi ar trebui să stai de vorbă cu el. Să ai încredere în el.

— Dar cum aş putea? După toate minciunile pe care mi le-a spus, cum să-l mai cred?

Mi-a strâns mâinile între-ale ei.

— Chrissy, ştii bine că Ben te iubeşte. Te iubeşte mai mult decât orice pe lume. Aşa a fost dintotdeauna.

— Dar… am început eu.

— Trebuie să ai încredere în el. Crede-mă. Poţi să-ţi lămureşti tot, însă trebuie să-i spui adevărul. Spune-i despre doctorul Nash. Povesteşte-i ce ai scris în jurnal. Asta e singura cale.

În adâncul meu, ştiam că are dreptate, şi totuşi, nu mă puteam convinge că trebuia să-i spun lui Ben despre jurnal.

— Dar poate o să vrea să-l citească.

Claire a mijit ochii.

— Doar nu conţine lucruri pe care n-ai vrea să le afle, nu? m-a întrebat ea, însă nu i-am răspuns. Sau nu-i chiar aşa? Chrissy?

Am întors privirea. Am tăcut amândouă câteva clipe, apoi Claire şi-a deschis geanta.

— Chrissy, o să-ţi dau ceva. E ceva ce mi-a dat Ben atunci când a hotărât că trebuie să te părăsească.

A scos un plic şi mi l-a întins. Era şifonat, dar încă nedesfăcut.

— Mi-a zis că înăuntru ai să găseşti explicaţia pentru decizia lui.

M-am uitat la plic şi am văzut că pe el era scris cu majuscule numele meu.

— M-a rugat să-ţi dau scrisoarea asta atunci când voi considera că starea ta e suficient de bună încât să poţi s-o citeşti.

Am ridicat privirea, simţindu-mă copleşită de mai multe sentimente în acelaşi timp. Nerăbdare şi frică.

— Cred că a venit timpul s-o citeşti.

Am luat-o şi am pus-o în geantă. Nu ştiu de ce, dar nu voiam s-o citesc acolo, de faţă cu Claire. Poate îmi era teamă că ar putea să ghicească ce scrie în ea după expresia mea, şi atunci conţinutul ei n-ar mai fi fost doar al meu.

— Mulţumesc, am zis eu, dar ea n-a zâmbit.

— Chrissy, a continuat Claire, plecându-şi privirea. Există un

motiv pentru care Ben îţi spune că m-am mutat.

Simţeam că lumea începe să mi se schimbe, deşi încă nu-mi dădeam seama în ce fel.

— Trebuie să-ţi spun ceva. Motivul pentru care n-am păstrat legătura.

În clipa aceea, mi-am dat seama. Am înţeles, fără ca ea să-mi spună nimic. Piesa lipsă a puzzle-ului, motivul pentru care Ben mă părăsise, motivul pentru care prietena mea cea mai bună dispăruse din viaţa mea, iar soţul meu mă minţise în legătură cu dispariţia ei. Avusesem dreptate. Tot timpul. Avusesem dreptate.

— E adevărat, am zis eu. Doamne, e adevărat! Te vezi cu Ben. Ţi-o tragi cu soţul meu.

A ridicat privirea cu un aer îngrozit.

— Nu, nu!

Eram stăpânită de o certitudine. Aş fi vrut să strig: „Mincinoaso!”, dar m-am abţinut. Eram pe punctul de a o întreba ce voia să-mi spună, dar am văzut-o ştergând ceva din dreptul ochiului. O lacrimă? Nu ştiu.

— Nu acum, a zis ea în şoaptă, apoi şi-a plecat iarăşi privirea. Pe vremuri…

M-aş fi aşteptat să fiu cuprinsă de orice alt sentiment, dar nu de uşurare. Şi totuşi, ăsta e adevărul: m-am simţit uşurată. Pentru că era cinstită? Pentru că acum aveam o explicaţie pentru tot, una pe care o puteam crede? Nu ştiu. Dar furia pe care aş fi putut s-o simt lipsea cu desăvârşire, la fel şi durerea. Poate că eram bucuroasă să simt o uşoară undă de gelozie, dovada concretă că-mi iubeam soţul. Sau poate pur şi simplu mă simţeam uşurată pentru că şi Ben îmi fusese infidel, deci acum eram chit.

— Povesteşte-mi, am zis eu cu glas scăzut.

— Întotdeauna am fost apropiaţi, a început ea tot în şoaptă, fără să ridice privirea. Mă refer la noi trei: tu, eu şi Ben. Dar nu fusese nimic între mine şi el. Trebuie să mă crezi. Niciodată.

I-am cerut să continue.

— După ce ai fost găsită în Brighton, am încercat să-l ajut cum m-am priceput mai bine… Îţi dai seama că a fost extrem de dificil pentru Ben. Fie şi la nivel concret. Trebuia să aibă grijă de Adam… Am făcut tot ce-am putut. Am petrecut mult timp împreună. Dar nu m-am culcat cu el. Nu atunci. Îţi jur, Chrissy.

— Atunci când? am întrebat-o eu. Când s-a întâmplat?

— Chiar înainte să fii mutată la Casa Waring. Starea ta se agravase foarte mult, iar Adam devenise dificil. Era o situaţie grea… a zis ea, întorcând privirea în altă parte. Ben începuse să bea. Nu foarte mult, dar destul. Nu mai făcea faţă. Într-o seară, ne-am întors împreună de la spital. M-am dus să-l culc pe Adam, iar când m-am întors, l-am găsit pe Ben plângând în living. „Nu mai pot, mi-a spus. Nu mai pot continua. O iubesc, dar situaţia asta mă dărâmă.”

Coasta dealului a fost măturată de o pală de vânt. Rece. Muşcător. Mi-am strâns haina mai bine.

— M-am aşezat lângă el şi…

Mi-am imaginat totul. Mâna pe umăr, apoi îmbrăţişarea. Gurile care se găseau printre lacrimi, momentul când sentimentul de vinovăţie şi certitudinea că trebuie să te opreşti fac loc pasiunii şi certitudinii că nu te poţi opri.

Şi apoi, ce? Sexul? Pe canapea? Pe podea? Nu voiam să ştiu.

— Şi?

— Îmi pare rău. Nu mi-am dorit niciodată să se întâmple. Dar s-a întâmplat… M-am simţit atât de rău. Atât de rău… Amândurora ne-a părut rău.

— Cât timp?

— La ce te referi?

— Cât timp a durat povestea asta?

A ezitat o clipă, apoi a zis:

— Nu ştiu. Nu mult. Câteva săptămâni. Am făcut… sex doar de câteva ori. Nu ni se părea corect. Amândoi ne simţeam foarte rău după.

— Şi ce s-a întâmplat? Cine a hotărât să pună capăt?

A ridicat din umeri, apoi a zis în şoaptă:

— Amândoi. Am stat de vorbă. Nu puteam continua aşa. Am hotărât că, din datorie faţă de tine – şi faţă de Ben – e mai bine să dispar din viaţa voastră. Cred că din vinovăţie.

Mi-a trecut prin minte un gând îngrozitor.

— Atunci a hotărât să mă părăsească?

— Nu, Chrissy, a zis ea repede. Să nu crezi asta. Şi el s-a simţit îngrozitor. Dar nu te-a părăsit din cauza mea.

„Nu, mi-am zis în sinea mea. Poate că nu în mod direct. Dar poate că i-ai amintit cât de multe lucruri îi lipseau.”

M-am uitat la ea. Nici acum nu eram furioasă. Nu puteam.

Poate că altfel ar fi stat lucrurile dacă mi-ar fi spus că încă se culcau împreună. Dar ce îmi povestise părea să ţină de alte timpuri. De preistorie. Îmi era greu să cred că toate astea aveau vreo legătură cu mine.

Claire s-a uitat în ochii mei.

— La început, am păstrat legătura cu Adam, dar cred că, în cele din urmă, Ben i-a povestit ce s-a întâmplat. Iar Adam a zis că nu vrea să mă mai vadă niciodată. Mi-a zis să nu-l mai caut. Şi să te las în pace şi pe tine. Dar n-am putut, Chrissy. Pur şi simplu n-am putut. Ben îmi dăduse scrisoarea asta şi îmi ceruse să am grijă de tine. Aşa că am continuat să te vizitez. La Casa Waring. La început, doar o dată la câteva săptămâni, apoi cam o dată la două luni. Dar vizitele mele te tulburau foarte tare. Ştiu că era o dovadă de egoism din partea mea, dar nu puteam să te las acolo singură. Am continuat să vin. Numai ca să văd cum te simţi.

— Şi îi spuneai lui Ben.

— Nu, nu păstram legătura.

— De-aia nu m-ai vizitat acasă în ultima vreme? Pentru că nu vrei să te întâlneşti cu Ben?

— Nu. Acum câteva luni, am fost la Casa Waring şi mi-au zis că ai plecat de acolo. Că te-ai întors să locuieşti cu Ben. Ştiam că Ben se mutase. Le-am cerut să-mi dea adresa ta, dar n-au vrut. Mi-au zis că sunt date confidenţiale, dar că or să-ţi dea numărul meu şi că, dacă vreau să-ţi scriu, or să trimită ei scrisorile la noua ta adresă.

— Şi mi-ai scris?

— Am lăsat o scrisoare pe numele lui Ben. I-am zis că îmi pare rău şi că regret ce s-a întâmplat. L-am rugat să mă lase să te văd.

— Şi ţi-a scris că nu vrea?

— Nu, Chrissy. Mi-ai răspuns chiar tu. Mi-ai zis că te simţi mult mai bine şi că eşti fericită alături de Ben.

A întors capul spre parc, apoi a continuat:

— Mi-ai scris că nu vrei să mă vezi. Că uneori îţi revine memoria şi, în clipele acelea, îţi aduci aminte că te-am înşelat, a zis ea, ştergându-şi o lacrimă. Mi-ai zis să nu mă mai apropii niciodată de tine. Că e mai bine să mă uiţi pentru totdeauna şi ca eu să te uit pe tine.

Am simţit că mă ia cu frig. Am încercat să-mi imaginez furia pe care trebuie s-o fi simţit ca să pot scrie o asemenea scrisoare,

dar în acelaşi timp mi-am dat seama că poate n-am fost deloc furioasă. Îmi închipui că nu ştiam decât foarte vag de existenţa lui Claire şi că uitasem de mult prietenia noastră.

— Îmi pare rău, am zis eu.

Nu-mi venea să cred că fusesem în stare să-mi aduc aminte de trădarea ei. Probabil că scrisesem acea scrisoare cu ajutorul lui Ben.

Mi-a zâmbit.

— Nu, nu-ţi cere scuze. Aveai dreptate. Dar n-am încetat să sper că poate o să te răzgândeşti. Voiam să te văd. Voiam să ne întâlnim şi să-ţi spun adevărul.

N-am zis nimic, iar Claire a continuat:

— Îmi pare atât de rău. Oare mă vei putea ierta vreodată?

Am luat-o de mână. Cum aş fi putut să mă înfurii pe ea? Sau pe Ben? Boala mea fusese o povară uriaşă pentru noi toţi.

— Da, am zis. Da, te iert.

La puţin timp după aceea, ne-am ridicat şi am plecat. Când am ajuns la baza dealului, s-a întors cu faţa spre mine.

— Am să te mai văd? m-a întrebat.

— Sper că da! am zis eu, zâmbind.

Părea uşurată.

— N-ai idee cât de dor mi-a fost de tine.

Era adevărat: nu aveam nici cea mai vagă idee. Dar cu ajutorul ei şi al acestui jurnal, aveam şansa să-mi construiesc o viaţă care să merite trăită. M-am gândit la scrisoarea din geantă. Un mesaj din trecut. Ultima piesă a puzzle-ului. Răspunsurile de care aveam nevoie.

— Pe curând! a zis ea. Poate ne vedem la începutul săptămânii viitoare, ce zici?

— Da, sigur.

M-a îmbrăţişat, iar cuvintele mi s-au pierdut în buclele părului ei. Părea să fie singura mea prietenă, singura persoană pe care mă puteam bizui, alături de Ben. Sora mea. Am strâns-o în braţe cu putere.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus adevărul. Mulţumesc. Pentru tot. Te iubesc.

Când ne-am desfăcut din îmbrăţişare, am văzut că amândouă plângeam.

*

După ce am ajuns acasă, am luat loc şi am scos scrisoarea de la Ben. Eram agitată: oare conţinea ce voiam să aflu? Oare urma să înţeleg în sfârşit de ce mă părăsise Ben? Dar, în acelaşi timp, eram nerăbdătoare. Eram sigură că aveam să găsesc în ea explicaţia pe care o căutam. Sigură că, citind acea scrisoare şi punând laolaltă ce aflasem de la Ben şi Claire, aveam să înţeleg toate lucrurile pe care trebuia să le ştiu.

Dragă Christine,

Acesta este lucrul cel mai dificil pe care a trebuit să-l fac în toată viaţa mea. Deja am folosit un clişeu, dar ştii că nu sunt scriitor – tu eşti scriitoarea – aşa că îmi pare rău şi o să mă străduiesc să mă exprim cât mai bine cu putinţă.

Deşi, la momentul la care vei citi această scrisoare, vei fi aflat deja, vreau să ştii că am hotărât să te părăsesc. Îmi este extrem de greu să scriu asta, ba chiar s-o şi gândesc, dar trebuie. Am încercat din răsputeri să găsesc o altă cale, dar n-am reuşit. Crede-mă.

Trebuie să înţelegi că te iubesc. Nu mă interesează ce s-a întâmplat şi nici de ce. Nu e o răzbunare sau ceva de genul ăsta. Nu am cunoscut pe altcineva. Când erai în comă, mi-am dat seama cât eşti de departe de mine – simţeam că mor de fiecare dată când mă uitam la tine. Mi-am dat seama că nu mă interesează ce făceai în noaptea aceea la Brighton şi nici cu cine te întâlneai. Nu voiam decât să te întorci la mine.

Iar în cele din urmă, te-ai întors, şi am fost foarte fericit. N-am cuvinte să-ţi spun cât de mult m-am bucurat în ziua când mi-au spus că eşti în afara oricărui pericol şi că nu vei muri. Că nu mă vei părăsi. Că vei rămâne alături de noi – Adam era destul de mic, dar cred că a înţeles şi el.

Când ne-am dat seama că nu-ţi aminteai nimic din ce se întâmplase, m-am gândit că e un lucru bun. Îţi vine să crezi? Acum îmi e ruşine, dar atunci m-am gândit că e mai bine aşa. În cele din urmă, ne-am dat seama că, pe măsură ce trecea timpul, uitai şi alte lucruri. La început, uitai doar numele celorlalţi pacienţi din salon, ale doctorilor şi asistentelor care te îngrijeau. Iar apoi situaţia ta s-a înrăutăţit. Uitai de ce erai în spital, de ce nu aveai voie să mergi acasă cu mine. Ai ajuns să crezi că

doctorii făceau experimente pe tine. Când te-am luat acasă într-un weekend, nu ai recunoscut nici strada, nici casa în care locuiam. Verişoara ta a venit să te vadă, dar habar n-aveai cine era. Te-am dus înapoi la spital, însă nu aveai nici cea mai vagă idee unde mergeai.

Cred că lucrurile au început să se înrăutăţească exact în perioada aceea. Îl iubeai foarte mult pe Adam. Când veneam să te vedem, îţi străluceau ochii de bucurie; Adam alerga spre tine, iar tu îl ridicai în braţe şi îl recunoşteai imediat. Însă după aceea – îmi pare rău, Chris, dar trebuie să ţi-o spun – ai început să crezi că Adam nu crescuse alături de tine. De fiecare dată când veneam să te vizităm, aveai impresia că nu-l mai văzuseşi de pe vremea când avea doar câteva luni. Îi ceream să-ţi spună când te văzuse ultima oară, iar el îţi zicea: „Ieri, mami" sau „Săptămâna trecută", însă nu-l credeai. „Ce i-ai băgat în cap? mă întrebai tu. E o minciună!" Ai început să mă acuzi că te ţin închisă în spital. Credeai că, în timp ce tu erai internată acolo, Adam e crescut de o altă femeie.

Într-o bună zi, am venit să te vizitez şi nu m-ai recunoscut. Ai făcut o criză de isterie. L-ai înhăţat pe Adam când eram cu spatele la tine şi ai fugit spre uşă – presupun că încercai să-l salvezi – dar a început să plângă. Nu înţelegea de ce făceai asta. L-am dus acasă şi am încercat să-i explic, dar n-a înţeles. A început să-i fie foarte frică de tine.

Apoi starea ta s-a înrăutăţit şi mai tare. Într-o zi, am sunat la spital şi am întrebat cum te comportai cât timp Adam şi cu mine nu eram lângă tine. „Spuneţi-mi cum se simte acum", le-am cerut eu. Şi mi-au zis că eşti liniştită. Bucuroasă. Stăteai pe scaunul de lângă patul tău. „Şi ce face?" Mi-au spus că vorbeai cu o altă pacientă, o prietenă de-a ta. Uneori, jucaţi cărţi împreună. „Adevărat?", am întrebat eu pe un ton foarte surprins. Şi mi-au zis că eşti foarte bună la cărţi. Trebuiau să-ţi explice regulile în fiecare zi, dar apoi băteai aproape pe toată lumea.

— E fericită? am continuat eu.

— Da, întotdeauna e fericită.

— Îşi aduce aminte de mine?

— Dacă nu veniţi pe-aici, nu.

Cred că atunci mi-am dat seama că, într-o bună zi, va trebui să te părăsesc. Ţi-am găsit un loc unde vei putea sta atât cât va fi nevoie. Un loc unde să fii fericită. Pentru că fără mine şi fără

Adam, vei fi fericită. Nu-ţi vei aduce aminte de noi, aşa că nu-ţi va fi dor de noi.

Te iubesc foarte mult, Chrissy. Trebuie să mă crezi. Te iubesc mai mult decât orice pe lume. Dar trebuie să-i ofer fiului nostru o viaţă – viaţa pe care o merită. În curând, o să fie suficient de mare încât să înţeleagă ce se întâmplă. Nu îl voi minţi, Chris. Îi voi explica alegerea pe care am făcut-o. Îi voi spune că, deşi s-ar putea să-şi dorească foarte mult să te vadă, l-ar tulbura foarte tare dacă ar face-o. Poate că mă va urî şi mă va acuza. Sper să nu. Dar vreau să fie fericit. Vreau ca şi tu să fii fericită. Chiar dacă nu poţi fi fericită decât fără mine.

A trecut o vreme de când ai fost mutată la Casa Waring. Acum nu mai ai accese de panică. Ai început să ai o rutină. Ceea ce e bine. Aşa că a venit timpul să plec.

Îi voi da această scrisoare lui Claire. O voi ruga s-o păstreze şi să ţi-o dea atunci când te vei simţi suficient de bine încât s-o poţi citi şi înţelege. Nu o pot păstra eu, pentru că m-aş gândi tot timpul la ea şi n-aş rezista impulsului de a ţi-o da peste o săptămână, peste o lună sau peste un an. Adică prea curând.

Nu-ţi ascund, nutresc speranţa că, într-o bună zi, vom putea fi iarăşi împreună. Când te vei face bine. Noi trei. O familie. Trebuie să cred că e posibil, altminteri aş muri de durere.

Nu te abandonez, Chris. N-am să te abandonez niciodată. Te iubesc prea mult.

Crede-mă, aşa e cel mai bine. E singurul lucru pe care îl pot face.

Să nu mă urăşti. Te iubesc.

Te sărut,

Ben

*

O citesc încă o dată, apoi o împăturesc. Foaia pare nouă, ca şi când ar fi fost scrisă ieri, dar plicul în care am vârât-o e catifelat – are marginile ferfeniţite şi un miros dulce, ca de parfum. Oare Claire a ţinut-o tot timpul la ea, într-un colţ al genţii? Sau – mai probabil – a păstrat-o ascunsă într-un sertar, fără să uite niciodată de ea? Scrisoarea asta a aşteptat ani de zile să fie citită. Ani în care n-am ştiut cine e soţul meu şi nici măcar cine

sunt eu. Ani în care n-aş fi putut umple golul dintre noi, pentru că nu ştiam de existenţa lui.

Pun plicul între filele jurnalului. Plâng în timp ce scriu aceste rânduri, dar nu sunt nefericită. Înţeleg totul. De ce m-a părăsit şi de ce m-a minţit.

Pentru că e limpede că m-a minţit. Nu mi-a spus nimic despre romanul pe care l-am scris, ca să nu fiu deprimată la gândul că n-o să mai scriu niciodată. Mi-a tot spus că prietena mea cea mai bună a plecat din ţară, ca să mă protejeze de faptul că amândoi mă trădaseră. Întrucât nu credea că îi iubesc suficient de mult încât să-i pot ierta. Mi-a tot zis că am fost lovită de o maşină, că amnezia mea e rezultatul unui accident, ca să nu trebuiască să mă confrunt cu faptul că am fost atacată şi ceea ce mi s-a întâmplat a fost rezultatul unui act deliberat, provocat de o ură feroce. Mi-a tot spus că nu am avut copii nu doar ca să nu aflu că singurul meu fiu a murit, ci şi ca să nu fiu nevoită să mă confrunt în fiecare zi cu durerea pricinuită de moartea lui. Şi nu mi-a spus că, după ce încercase timp de câţiva ani să găsească o soluţie pentru fi împreună, a fost nevoit să admită că e imposibil, după care l-a luat pe fiul nostru şi a plecat să-şi caute fericirea în altă parte.

Când mi-a scris această scrisoare, poate s-a gândit că despărţirea noastră avea să fie definitivă, dar probabil a şi sperat că nu va fi aşa, altminteri de ce ar fi scris-o? Oare ce-o fi fost în sufletul lui atunci când s-a aşezat la birou în casa lui – casa noastră pe vremuri – a luat un pix şi a încercat să explice cuiva de la care nu se putea aştepta să înţeleagă vreodată de ce a simţit că nu mai are altă soluţie decât să plece? „Ştii că nu sunt scriitor”, a început el, dar rândurile lui mi se par frumoase şi profunde. Pare că vorbeşte cu altcineva şi totuşi, undeva în adâncul meu, dincolo de pielea şi oasele mele, dincolo de sângele şi ţesuturile mele, ştiu că nu este aşa. Vorbeşte cu mine şi despre mine. Christine Lucas. Soţia lui bolnavă.

Dar despărţirea noastră n-a fost definitivă. S-a întâmplat ce spera el. Starea mea s-a ameliorat într-o oarecare măsură, sau poate că separarea de mine a fost mai grea decât se aştepta, şi s-a întors la mine.

Acum, totul pare diferit. Camera în care mă aflu nu mi se pare mai familiară decât azi dimineaţă, când m-am trezit şi am intrat în ea, încercând să găsesc bucătăria, disperată să beau un pahar

cu apă, disperată să pun cap la cap ce s-a întâmplat noaptea trecută. Şi totuşi, atmosfera acestei încăperi nu mai este tristă şi dureroasă. Nu mai pare emblematică pentru o viaţă pe care nu-mi pot dori s-o trăiesc. Ticăitul ceasului din spatele meu nu mai este doar semnul trecerii timpului. Acum îmi vorbeşte. „Linişteşte-te, îmi spune. Linişteşte-te şi ia lucrurile aşa cum sunt."

M-am înşelat. Am făcut o greşeală. Am făcut-o iar şi iar – cine ştie de câte ori? Da, Ben este protectorul meu, dar şi iubitul meu. Iar acum îmi dau seama că-l iubesc. L-am iubit întotdeauna, iar dacă va trebui să învăţ să-l iubesc în fiecare zi, atunci asta voi face.

În curând, Ben se va întoarce acasă – deja simt că se apropie – iar când va sosi, îi voi spune tot. Îi voi spune că m-am întâlnit cu Claire, cu doctorul Nash, ba chiar şi cu doctorul Paxton, şi că i-am citit scrisoarea. Îi voi spune că înţeleg de ce a făcut ce-a făcut atunci, de ce m-a părăsit, şi că îl iert. Că ştiu despre atacul de la hotel, dar că nu mai simt nevoia să aflu ce s-a întâmplat, că nu mă mai interesează cine mi-a făcut asta.

Şi îi voi spune că ştiu despre Adam. Ştiu ce s-a întâmplat cu el şi, cu toate că gândul de a mă confrunta zi de zi cu acest adevăr mă înspăimântă, exact asta trebuie să fac. Amintirii fiului nostru trebuie să i se dea voie să existe în casa asta şi în sufletul meu, oricâtă suferinţă ar stârni.

Şi îi voi spune despre acest jurnal, mulţumită căruia în sfârşit am o poveste, o viaţă, şi i-l voi arăta, dacă va vrea să-l vadă. Iar apoi îl voi putea folosi în continuare, ca să-mi scriu viaţa, autobiografia, ca să mă creez pe mine însămi din nimic.

„Gata cu secretele, am de gând să-i spun soţului meu. Te iubesc, Ben, şi te voi iubi întotdeauna. Amândoi am greşit unul faţă de celălalt. Te rog să mă ierţi. Îmi pare rău că am plecat de la tine cu ani în urmă, ca să fiu cu altcineva, şi îmi pare rău că nu putem afla cu cine am fost să mă întâlnesc în acea cameră de hotel şi nici ce mi s-a întâmplat. Dar vreau să ştii că acum sunt hotărâtă să-mi răscumpăr greşelile."

Iar apoi, când între noi nu va mai fi decât iubire, putem încerca să găsim o cale de a fi iar împreună.

L-am sunat pe doctorul Nash.

— Vreau să ne mai întâlnim o dată, i-am spus eu. Vreau să-mi citeşti jurnalul.

Cred că a fost surprins, dar a acceptat.

— Când? m-a întrebat el.

— Săptămâna viitoare. Vino să-l iei săptămâna viitoare.

Mi-a spus că o să treacă pe la mine marţi.

Partea a treia

ASTĂZI

Am dat pagina, dar nu mai e nimic. Povestea se termină aici. Mi-a luat ceva timp s-o citesc pe toată.

Tremur şi respir cu greutate. Simt nu numai că am trăit o viaţă întreagă în doar câteva ore, ci şi că m-am schimbat. Nu mai sunt aceeaşi persoană care s-a întâlnit azi-dimineaţă cu doctorul Nash, aceeaşi persoană care a luat loc pe fotoliu şi a început să citească jurnalul. Acum am un trecut. Sunt conştientă de mine însămi. Ştiu ce am şi ce am pierdut.

Îmi dau seama că îmi curg lacrimile pe obraji.

Închid jurnalul. În cele din urmă, mă liniştesc, iar prezentul începe să-şi reintre în drepturi. Camera în care mă aflu e mai întunecată acum. Afară încă se aude picamărul, iar ceaşca de cafea de la picioarele mele e goală.

Mă uit la ceasul de lângă mine şi am un mic şoc. Abia acum îmi dau seama că este ceasul din jurnal, că mă aflu în acelaşi living şi că sunt aceeaşi persoană despre care am citit. Abia acum înţeleg cu adevărat că povestea pe care tocmai am terminat-o este a mea.

Îmi iau jurnalul şi mă duc repede în bucătărie. Pe perete văd aceeaşi tablă pe care am văzut-o azi-dimineaţă, aceleaşi sugestii scrise cu majuscule îngrijite, aceeaşi însemnare pe care am adăugat-o eu însămi: „Să fac bagajul pentru diseară?”

Mă uit la ea şi îmi dau seama că ceva mă tulbură, dar nu-mi dau seama ce.

Mă gândesc la Ben. Cât de grea trebuie să fi fost viaţa pentru el. Să nu ştie niciodată lângă cine avea să se trezească. Să nu ştie niciodată cât de multe aveam să-mi amintesc, câtă iubire aveam să-i ofer.

Dar acum? Acum înţeleg. Acum ştiu suficient de multe cât să putem încerca să trăim împreună. Mă întreb dacă am avut cu el discuţia pe care o plănuiam. Probabil că am avut-o, din moment ce eram atât de hotărâtă, dar n-am scris nimic despre ea. De fapt, văd că n-am mai scris nimic de o săptămână. Probabil că i-am dat jurnalul doctorului Nash înainte să se ivească ocazia unei

asemenea discuţii cu Ben. Sau poate că, după ce i-am mărturisit totul lui Ben, mi s-a părut că nu mai are niciun rost să scriu în jurnal.

M-am întors la începutul jurnalului. Şi le-am văzut încă o dată, scrise cu aceeaşi cerneală albastră. Cele trei cuvinte de pe pagina pe care era scris numele meu: „Să nu ai încredere în Ben”.

Iau un pix şi le tai. Când mă întorc în living, văd pe masă albumul cu fotografii. Mă uit prin el, dar nici acum nu conţine fotografii cu Adam. Iar în dimineaţa asta, ca de obicei, Ben nu mi-a zis nimic despre el. Şi nici nu mi-a arătat ce se află în cutia de metal.

Mă gândesc la romanul meu – *Pentru păsările dimineţii* – apoi mă uit la jurnalul pe care îl ţin în mână. Dintr-odată, îmi trece prin minte un gând neliniştitor: „Şi dacă am inventat totul?”

Mă ridic în picioare. Am nevoie de dovezi. Am nevoie de o legătură între ce am citit şi ce trăiesc acum, un semn că trecutul despre care tocmai am citit nu e plăsmuirea imaginaţiei mele.

Pun jurnalul în geantă şi ies din living. Cuierul se află unde scrie în jurnal că trebuie să fie, în partea de jos a scării, iar lângă el văd o pereche de papuci. Oare dacă merg la etaj, o să găsesc biroul şi fişierul? Oare am să găsesc cutia metalică în sertarul de jos, ascunsă sub prosop? Oare cheia ei se află în sertarul de jos al noptierei din dormitorul nostru?

Şi dacă se află acolo, oare o să dau peste fotografii cu fiul meu?

Trebuie să aflu. Urc treptele câte două.

*

Biroul e mai mic decât mi-am imaginat şi chiar mai curat decât mă aşteptam, dar fişierul gri metalizat e acolo.

În sertarul de jos se află un prosop, iar sub el, o cutie. Pun mâna pe ea, pregătindu-mă s-o ridic. Mă simt ca o caraghioasă şi sunt convinsă că e sau încuiată, sau goală.

Niciuna, nici alta. În ea se află romanul meu. Dar nu era exemplarul pe care mi l-a oferit doctorul Nash – nu avea urma unei ceşti de cafea pe prima copertă, iar paginile erau noi. Probabil că e un exemplar păstrat de Ben pentru ziua când voi şti suficient de multe cât să mi-l poată arăta. Mă întreb unde e al

meu, cel oferit de doctorul Nash.

Scot romanul şi sub el găsesc o singură fotografie. Eu şi Ben, zâmbind în obiectiv, cu toate că amândoi avem un aer trist. Pare a fi recentă: chipul meu e aşa cum l-am văzut în oglindă, iar Ben arată la fel ca azi-dimineaţă, când a plecat. În fundal se văd o casă, o alee cu pietriş şi ghivece cu muşcate roşii. Pe spatele ei e scris: „Casa Waring”. Probabil că a fost făcută în ziua când a venit să mă ia de acolo şi să mă aducă aici.

Dar asta-i tot. Nicio altă fotografie. Niciuna cu Adam. Nici măcar cele pe care le-am găsit înainte şi le-am descris în jurnal.

„Sigur există o explicaţie, îmi spun în sinea mea. Trebuie să existe.” Mă uit prin hârtiile împrăştiate pe birou: reviste, cataloage cu reclame pentru soft-uri, un calendar şcolar cu câteva date subliniate cu galben şi un plic sigilat, pe care îl iau în mână din impuls. Dar nu dau peste nicio fotografie cu Adam.

Cobor la parter şi îmi pregătesc o băutură caldă. Apă fierbinte şi un pliculeţ de ceai. „Nu-l lăsa prea mult în ceaşcă şi nici nu-l presa cu linguriţa, altminteri o să iasă din el prea mult acid tanic, iar ceaiul o să fie amar.” *Cum de îmi amintesc o chestie ca asta, dar nu-mi aduc aminte că am născut?* Undeva în living sună un telefon. Îl scot din geantă – nu e cel cu clapetă, ci cel de la soţul meu – şi răspund. Ben.

— Christine? Totul e în regulă? Eşti acasă?

— Da, da. Mersi.

— Ai ieşit azi din casă?

Voce lui e familiară, dar cumva distantă. Mă gândesc la ultima oară când am vorbit. Nu-mi aduc aminte să-mi fi zis ceva de vreo întâlnire cu doctorul Nash. Poate nici nu ştie de el, m-am gândit în sinea mea. Sau poate vrea să mă testeze, să vadă dacă îi spun sau nu. Îmi aduc aminte de însemnarea de pe bucata de hârtie pe care îmi notasem data întâlnirii cu medicul: „Nu-i spune lui Ben”. Probabil că am scris asta înainte să-mi dau seama că pot avea încredere în el.

Acum vreau să am încredere în el. Gata cu minciunile.

— Da, am zis eu. Am fost să mă întâlnesc cu un medic.

Dar el nu spune nimic.

— Ben?

— Da, scuze, te-am auzit.

Am observat că nu era surprins. Deci ştia că aveam întâlnire cu doctorul Nash.

— Sunt în trafic, a adăugat el, şi mi-e greu să mă concentrez. Uite de ce te-am sunat: voiam să ştiu dacă ţi-ai adus aminte că trebuie să faci bagajele. Ştii că urmează să plecăm…

— Da, bineînţeles, spun eu, apoi adaug: Abia aştept!

Şi îmi dau seama că aşa e. Ne va face bine să plecăm un pic de acasă. Ar putea fi un nou început pentru noi.

— Ajung şi eu în curând. Ai putea să mă aştepţi cu bagajele făcute? O să-ţi dau o mână de ajutor când vin, dar ar fi bine dacă am putea pleca mai devreme.

— Încerc.

— Vezi că avem două genţi în dormitorul pentru musafiri. Sunt în şifonier.

— Am înţeles.

— Te iubesc, spune el, iar apoi, după o clipă prea lungă, în care el deja a închis, îi spun că şi eu îl iubesc.

*

Mă duc la baie. „Sunt femeie, îmi spun în sinea mea. O adultă. Şi am un soţ. Pe care îl iubesc.” Mă gândesc la ce am citit. La sex. La cum ne-am tras-o. N-am scris că mi-a plăcut.

Oare mă pot bucura de sex? Îmi dau seama că nu ştiu. Trag apa, apoi îmi dau jos pantalonii, ciorapii şi chiloţii. Mă aşez pe marginea căzii. Cât de străin îmi e propriul trup. Cât de nefamiliar. Cum aş putea fi fericită să-l ofer cuiva, când nu-l recunosc ca fiind al meu?

Încui uşa, apoi îmi depărtez picioarele. La început puţin, apoi mai mult. Îmi ridic bluza şi mă uit în jos. Văd vergeturile pe care le-am observat în ziua când mi-am amintit de Adam, smocul sârmos de păr pubian. Mă întreb dacă l-am ras vreodată sau dacă am ales să n-o fac pentru că nu-mi plăcea mie sau soţului meu. Poate că lucrurile astea nu mai contează. Nu acum.

Îmi fac mâna căuş, apoi o aşez pe pubis. Îmi ating labiile cu degetele şi le depărtez uşor, găsind vârful a ceea ce trebuie să fie clitorisul meu. Apăs uşor, mişcându-mi degetele cu grijă, simţind deja o furnicătură. Promisiunea unei senzaţii mai degrabă decât senzaţia însăşi.

Mă întreb ce se va întâmpla mai încolo.

Genţile sunt în dormitorul de serviciu, exact acolo unde mi-a

zis Ben: le găsesc împăturite în şifonier. Amândouă par foarte rezistente, iar una e mai mare decât cealaltă. Le duc în dormitorul în care m-am trezit azi-dimineaţă şi le pun pe pat. Deschid sertarul de sus şi dau peste lenjeria mea alături de a lui.

Fac selecţia pentru amândoi: şosete pentru el, dresuri pentru mine. Îmi aduc aminte că am citit despre noaptea în care am făcut sex şi îmi dau seama că trebuie să am pe undeva ciorapi cu centură abdominală. Mă gândesc că ar fi frumos să-i caut şi să-i iau cu mine. Ar putea fi bine pentru amândoi.

Mă apropii de şifonier. Aleg o bluză şi o fustă. Nişte pantaloni, o pereche de blugi. Văd şi cutia de pantofi – probabil cea în care îmi ascundeam jurnalul – dar acum este goală. Mă întreb ce fel de cuplu suntem când mergem în vacanţă. Dacă seara mergem la restaurant sau într-un pub primitor, să ne relaxăm în căldura trandafirie a unui foc adevărat. Mă întreb dacă avem obiceiul să ne plimbăm, explorând oraşul şi împrejurimile, sau mergem cu maşina în locuri pe care le alegem cu grijă dinainte. Sunt lucruri pe care încă nu le ştiu. Pe care am tot restul vieţii la dispoziţie să le descopăr. Şi de care vreau să mă bucur.

Aleg haine pentru amândoi, aproape la întâmplare, le împăturesc, apoi le pun în genţi. La un moment dat, simt un val de energie şi închid ochii. Văd o imagine luminoasă, dar tremurătoare. La început e neclară, ca şi când ar ezita să se apropie şi să se limpezească, dar încerc să-mi deschid mintea, s-o las să vină la mine.

Mă văd stând în picioare lângă o valiză din piele tocită. Sunt emoţionată. Mă simt iarăşi tânără, ca un copil care urmează să plece în vacanţă sau ca o adolescentă care se pregăteşte pentru o întâlnire, întrebându-se cum o să fie, dacă băiatul o s-o invite la el acasă, dacă or să şi-o tragă… Sunt stăpânită de o senzaţie de prospeţime şi de un sentiment de nerăbdare – aproape că le simt gustul. Îmi mişc limba uşor, încercând să-l savurez, întrucât ştiu că n-o să dureze. Deschid sertarele pe rând, alegând bluze, ciorapi, lenjerie intimă. Chiloţi şi sutiene atrăgătoare. Sexy. Genul de lenjerie pe care o porţi gândindu-te că în scurtă vreme o să fie dată jos. Pun şi o pereche de pantofi cu tocuri pe lângă pantofii cu talpă dreaptă pe care îi am în picioare, apoi o scot şi o pun iarăşi la loc – nu-mi plac, dar noaptea asta e specială, aşa că o să-mi pun hainele cele mai elegante, o să fiu altfel decât de obicei. Abia apoi trec la lucrurile practice. Iau trusa de călătorie

din piele roşie şi pun în ea parfum, gel de duş, pastă de dinţi. Vreau să fiu frumoasă în noaptea asta, pentru bărbatul pe care îl iubesc, pentru bărbatul pe care eram la un pas să-l pierd. Pun şi nişte sare de baie. Cu parfum de flori de portocal.

Îmi dau seama că îmi amintesc seara în care mi-am făcut bagajul să plec la Brighton.

Dar dintr-odată, amintirea dispare. Ochii mi se deschid. În clipele acelea, nu aveam de unde să ştiu că mă pregăteam pentru bărbatul care avea să-mi ia totul.

Continui să fac bagajul pentru bărbatul pe care încă îl am.

Aud o maşină parcând în faţa casei. Motorul se opreşte. O portieră se deschide, apoi se închide. O cheie în broască. Ben. A venit.

Sunt agitată. Speriată. Nu mai sunt persoana pe care a lăsat-o acasă azi-dimineaţă – mi-am aflat povestea. M-am descoperit pe mine însămi. Ce o să fie în mintea lui când o să mă vadă? Ce o să-mi spună?

Trebuie să-l întreb dacă ştie de jurnalul meu. Dacă l-a citit. Ce părere are.

După ce închide uşa, mă strigă:

— Christine! Chris! Am venit.

Dar vocea lui nu e melodioasă – pare extenuat. Strig şi eu, spunându-i că sunt în dormitor.

Treapta cea mai de jos scârţâie sub greutatea lui, şi aud cum respiră în timp ce ridică un pantof, apoi pe celălalt.

Acum o să-şi încalţe papucii, iar apoi o să vină la mine. Simt un fior de plăcere la gândul că-i ştiu tabieturile – jurnalul m-a familiarizat cu ele, chiar dacă memoria mea nu şi le aminteşte – dar, pe măsură ce urcă treptele, un alt sentiment îi ia locul. Frica. Mă gândesc la ce am scris pe prima pagină a jurnalului. „Să nu ai încredere în Ben.” Deschide uşa dormitorului.

— Draga mea!

Rămân nemişcată. Stau pe marginea patului, cu genţile desfăcute în spatele meu. Ben aşteaptă lângă uşă până când mă ridic în picioare şi îmi desfac braţele, apoi se apropie de mine şi mă sărută.

— Cum a fost la serviciu? îl întreb.

Îşi dă jos cravata.

— Ei, mai bine să nu vorbim despre asta, îmi răspunde el.

Suntem în vacanţă!

Începe să-şi desfacă nasturii cămăşii. Îmi reprim impulsul de a întoarce capul, amintindu-mi că este soţul meu şi că îl iubesc.

— Am făcut bagajele. Sper că am pus ce trebuie pentru tine. N-am ştiut ce-ai vrea să iei la tine.

Îşi dă jos pantalonii, apoi îi aranjează cu grijă şi îi atârnă în şifonier.

— Sunt sigur că ai ales bine.

— N-am ştiut unde mergem, aşa că mi-a fost destul de greu să mă hotărăsc.

Se întoarce cu faţa spre mine şi mă întreb dacă nu cumva în ochii lui se citeşte o undă de enervare.

— Nu-i nimic, o să verific eu bagajele înainte să le punem în maşină. Mersi că le-ai început.

Se aşază pe scaunul din faţa măsuţei de toaletă şi îşi pune o pereche de blugi decoloraţi. Observ că sunt călcaţi perfect la dungă şi tânăra de douăzeci şi ceva de ani care încă sălăşluieşte în mine trebuie să-şi reprime impulsul de a-l considera caraghios.

— Ben, ştii unde am fost azi?

Se uită la mine.

— Da, ştiu.

— Ştii despre doctorul Nash?

Îşi ia privirea de la mine.

— Da, mi-ai zis despre el.

Îi văd chipul reflectat în oglinzile măsuţei de toaletă – trei versiuni ale bărbatului cu care m-am căsătorit. Ale bărbatului pe care îl iubesc.

— Mi-ai povestit tot, continuă el. Ştiu tot.

— Nu te deranjează că m-am întâlnit cu el?

Nu întoarce capul spre mine.

— Mi-aş dori să-mi fi spus şi mie. Dar nu, nu mă deranjează.

— Şi jurnalul? Ştii de jurnalul meu?

— Da. Mi-ai zis şi de el. Şi că te-a ajutat.

Mi-a trecut un gând prin minte.

— Şi l-ai citit?

— Nu. Mi-ai zis că e privat. Nu m-aş uita niciodată în lucrurile tale personale.

— Ştii că am aflat şi de Adam?

Văd că tresare, ca şi când vorbele mele l-ar fi lovit cu violenţă. Sunt surprinsă. Mă aşteptam să fie bucuros. Bucuros că nu va

trebui să-mi mai povestească iar şi iar despre moartea lui.

Se întoarce cu faţa spre mine.

— Da.

— Dar n-am văzut nicio poză, continui eu.

Ben mă întreabă la ce mă refer.

— Avem în casă fotografii cu mine şi cu tine, dar niciuna cu el, îi explic.

Se ridică în picioare şi se apropie de pat, apoi se aşază lângă mine. Îmi ia mâna. Mi-aş dori să nu se mai poarte cu mine ca şi când aş fi o făptură fragilă, uşor de rănit – ca şi când adevărul m-ar putea distruge.

— Am vrut să-ţi fac o surpriză, spune, apoi bagă mâna sub pat şi scoate un album cu fotografii. Le-am pus aici pe toate.

Îmi întinde albumul. E destul de greu şi e învelit într-un material care încearcă să imite pielea neagră, dar nu reuşeşte. Ridic coperta şi dau peste un teanc de fotografii.

— Am vrut să le aranjez cum trebuie, îmi explică el. Să ţi-l ofer în seara asta. Un fel de cadou… Dar n-am avut timp. Îmi pare rău.

Mă uit prin fotografii. Într-adevăr, nu sunt ordonate după niciun criteriu: sunt puse de-a valma poze de când Adam era foarte mic şi de când era adolescent. Probabil că sunt cele din cutia metalică. Una dintre ele îmi sare în ochi: Adam e deja tânăr şi stă alături de o fată.

— Iubita lui? întreb eu.

— Una dintre ele. Cea cu care a stat cel mai mult.

E o fată drăguţă, blondă, tunsă scurt. Îmi aminteşte de Claire. Adam se uită direct în obiectiv şi râde, iar ea e pe jumătate întoarsă spre el şi pe chip i se citeşte un amestec de bucurie şi dezaprobare. Amândoi au un aer complice, ca şi când tocmai ar fi făcut o glumă cu cel care se află în spatele aparatului. Se vede că sunt fericiţi, ceea ce mă bucură.

— Cum o chema pe fată?

— Helen, răspunde el. O cheamă Helen.

Tresar când îmi dau seama că am vorbit despre ea la trecut, închipuindu-mi că şi ea a murit. Îmi trece un gând prin minte: „Ce-ar fi dacă, de fapt, ea este cea care a murit, nu el?” Dar îl îndepărtez înainte să capete o formă precisă.

— Încă erau împreună când a murit?

— Da, aveau de gând să se logodească.

Fata pare atât de tânără şi atât de plină de viaţă, iar în ochii ei se citesc atât de multe posibilităţi. Încă nu ştie câtă suferinţă va trebui să îndure.

— Aş vrea să mă întâlnesc cu ea.

Ben îmi ia fotografia din mână şi oftează.

— Nu păstrez legătura cu ea.

— De ce?

Deja îmi imaginam cum avea să fie relaţia noastră: Helen şi cu mine aveam să ne sprijinim una pe cealaltă. Aveam să ne înţelegem suferinţa şi să ne împărtăşim iubirea, dacă nu una pentru cealaltă, măcar pentru ceea ce pierduserăm amândouă.

— Au fost nişte certuri, îmi explică el. Nişte dificultăţi.

Mă uit la el şi îmi dau seama că nu vrea să-mi spună. Bărbatul care mi-a scris acea scrisoare, bărbatul care credea în mine şi ţinea la mine, care mă iubea atât de mult încât mă părăsise, iar apoi se întorsese la mine, părea să fi dispărut cu totul.

— Ben?

— Au fost nişte certuri… repetă el.

— Înainte să moară Adam sau după?

— Şi, şi.

Mirajul sprijinului reciproc dispare, iar locul îi e luat de un sentiment de spaimă. Dacă Adam şi cu mine ne certaserăm? Oare luase partea iubitei în pofida mamei?

— Adam şi cu mine eram apropiaţi? întreb eu.

— Da, sigur. Până a trebuit să fii internată. Până ţi-ai pierdut memoria. Sigur, aţi fost apropiaţi şi după aceea. Atât cât se putea.

Cuvintele lui mă lovesc ca un pumn. Îmi dau seama că Adam era doar un copilaş atunci când mama lui s-a afundat în amnezie. Bineînţeles că nu am apucat s-o cunosc pe viitoarea logodnică a fiului meu – pentru mine, fiecare întâlnire cu el era prima.

Am închis albumul.

— Putem să-l luăm cu noi? îl întreb eu. Aş vrea să mă uit la poze mai încolo.

*

Bem câte o ceaşcă din ceaiul pe care l-a pregătit Ben cât timp eu mi-am terminat bagajul, apoi urcăm în maşină, asigurându-

mă că mi-am luat geanta – nu am scos jurnalul din ea. Înainte de asta, Ben a adăugat câteva lucruri la bagajul pe care l-am făcut pentru el, apoi a luat şi servieta din piele cu care a plecat azi-dimineaţă şi două perechi de ghete din fundul şifonierului. Am stat lângă portieră cât timp a încărcat totul în portbagaj, iar apoi l-am aşteptat să verifice dacă uşile erau încuiate şi ferestrele închise.

Acum îl întreb cam cât va dura drumul, iar el ridică din umeri.

— Depinde de trafic. Nu foarte mult după ce ieşim din Londra.

Un refuz de a-mi răspunde, deghizat sub forma unui răspuns. Mă întreb dacă aşa e întotdeauna. Mă întreb dacă anii în care a fost nevoit să-mi tot repete aceleaşi lucruri nu cumva l-au epuizat, plictisindu-l într-atât, încât nu mai e în stare să-mi spună nimic.

Îmi dau seama că e un şofer precaut. Merge încet, uitându-se des în oglindă şi încetinind la cel mai mic semn al unui pericol.

Mă întreb dacă Adam avea permis de conducere. Presupun că nu putea intra în armată fără el, dar oare obişnuia să conducă atunci când era în permisie? Oare mă lua pe mine, mama lui bolnavă, şi mă ducea în excursii prin locuri care credea că mi-ar plăcea? Sau se gândea că nu are niciun rost, că bucuria pe care mi-ar prilejui-o ar dispărea peste noapte, precum zăpada de pe un acoperiş cald?

Suntem pe autostradă şi ne îndreptăm spre ieşirea din oraş. A început să plouă – stropii uriaşi cad pe parbriz, îşi păstrează forma preţ de o clipă, apoi îşi încep alunecarea uşoară pe sticlă. Soarele apune în depărtare, coborând sub stratul de nori, învăluind betonul şi geamurile clădirilor din jur într-o lumină catifelată de culoare portocalie. E o privelişte minunată, dar înăuntrul meu se dă o luptă: îmi doresc atât de mult să mă gândesc la fiul meu altfel decât în mod abstract, însă, fără o amintire concretă, nu reuşesc, şi sunt nevoită să mă întorc de fiecare dată la acelaşi adevăr – nu-mi pot aduce aminte de el, aşa că, pentru mine, e ca şi când nici n-ar fi existat.

Închid ochii. Mă gândesc la ce am citit în după-amiaza asta despre fiul nostru şi, dintr-odată, îmi apare în minte o imagine – Adam, când era mic, împingând o tricicletă albastră pe o alee. Dar, chiar în timp ce mă minunez de ea, îmi dau seama că nu e reală. Ştiu că nu e o amintire veritabilă, ci imaginea pe care mi-am format-o azi, în timp ce-mi citeam însemnările despre

această amintire, care la rândul lor sunt rodul unei aduceri aminte. Amintiri ale unor amintiri. Memoria celor mai mulţi oameni se întinde de-a lungul câtorva decenii, dar a mea, de-a lungul a doar câteva ore.

Nereuşind să-mi aduc aminte de fiul meu, fac lucrul cel mai bun pentru mine, singurul care îmi poate linişti mintea neliniştită. Nu mă mai gândesc la nimic. La absolut nimic.

Miros greu şi dulce de benzină. Simt o durere în ceafă. Deschid ochii. În faţa mea văd geamul ud al portierei, acoperit cu aburul respiraţiei mele, iar dincolo de el, în depărtare, lumini difuze. Îmi dau seama că am aţipit. Sunt sprijinită cu capul de geam, într-o poziţie incomodă. Maşina stă pe loc, iar motorul e oprit. Mă uit în dreapta mea.

Ben e alături de mine. E treaz şi se uită în faţă. Stă nemişcat şi pare că nici măcar nu-şi dă seama că m-am trezit. Continuă să privească prin parbriz cu un chip inexpresiv, imposibil de descifrat în întuneric. Întorc capul, să văd la ce se uită.

Prin parbrizul acoperit cu stropi, văd capota din faţă, iar dincolo de ea, un gard de lemn învăluit în strălucirea stâlpilor de iluminat din spatele nostru. Dincolo de gard, nu mai disting nimic. Văd doar întunericul enorm şi misterios, în mijlocul căruia, aproape de orizont, atârnă o lună plină.

— Îmi place marea, spune el fără să se uite la mine.

În clipa aceea, îmi dau seama că am ajuns pe coastă, că maşina e parcată pe vârful unei stânci.

— Ţie nu? mă întreabă el, întorcându-se spre mine cu o privire neînchipuit de tristă. Îţi place marea, nu-i aşa, Chris?

— Da, îmi place.

Vorbeşte ca şi când n-ar şti, ca şi când n-am fi fost niciodată pe malul mării, ca şi când n-am fi fost niciodată împreună în vacanţă. Simt că mă cuprinde frica, dar îmi păstrez cumpătul. Încerc să rămân aici, în prezent, cu soţul meu. Încerc să-mi amintesc tot ce am citit în jurnal în după-amiaza asta.

— Doar ştii că-mi place, spun eu.

Scoate un oftat.

— Da, ştiu că îţi plăcea. Dar nu mai sunt sigur. Te schimbi. Te-ai schimbat de-a lungul anilor. De când s-a întâmplat ce s-a întâmplat… Uneori, nu ştiu cine eşti. Mă trezesc în fiecare zi şi nu ştiu cum o să fii.

Tac. Nu ştiu ce-aş putea zice. Ştim amândoi cât de lipsit de sens ar fi să încerc să mă apăr, să-i spun că se înşală. Ştim amândoi că sunt persoana care ştie cel mai puţin cât de mult mă schimb de la o zi la alta.

— Îmi pare rău, spun eu în cele din urmă.

Se uită la mine.

— Ei, nu-i nimic. N-ai pentru ce să-ţi ceri scuze. Ştiu că nu e vina ta. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din vina ta. Cred că sunt nedrept. Mă gândesc prea mult la mine.

Întoarce iarăşi capul spre mare. Nu se vede decât o lumină în zare – un vas. O mică pată de lumină într-o mare de întunecime ca de smoală.

— O să fie bine, Chris, nu-i aşa?

— Bineînţeles, spun eu. Bineînţeles c-o să fie bine. E un nou început pentru noi. Acum ţin un jurnal, iar doctorul Nash o să mă ajute. Starea mea se ameliorează. Ştiu asta. Cred c-o să mă reapuc de scris. Nu văd de ce n-aş face-o. Ar trebui să mă simt bine. În plus, am reluat legătura cu Claire, şi mă poate ajuta şi ea.

Îmi vine o idee.

— Am putea să ne întâlnim cu toţii, nu crezi? Ca pe vremuri. Ca în timpul studenţiei. Noi trei. Şi soţul ei – parcă a zis că e căsătorită. Putem să ne strângem cu toţii şi să petrecem nişte timp împreună. Ar fi frumos.

Dintr-odată, îmi aduc aminte de minciunile lui Ben, despre care am citit în jurnal, şi de toate lucrurile în legătură cu care nu am putut avea încredere în el, dar le îndepărtez pe toate. Îmi spun că toate astea au fost lămurite. Acum e rândul meu să fiu puternică. Să fiu optimistă.

— Dacă ne promitem să fim întotdeauna sinceri unul cu altul, îi spun eu, cred că totul o să fie bine.

Se întoarce cu faţa spre mine.

— Mă iubeşti, nu-i aşa?

— Da, sigur că te iubesc.

— Şi mă ierţi? Pentru că te-am părăsit? N-am vrut s-o fac. Dar n-am avut încotro. Îmi pare rău.

Îl iau de mână. E caldă şi rece în acelaşi timp. Şi un pic jilavă. Încerc să i-o cuprind între palme, dar el nici nu mă ajută, nici nu se opune. Mâna lui rămâne nemişcată pe genunchi. O strâng uşor, şi abia atunci pare să observe că îl ţin de mână.

— Ben. Înţeleg. Te iert.

Mă uit în ochii lui. Şi ei par inexpresivi şi lipsiţi de viaţă, ca şi când deja ar fi văzut atât de multe grozăvii, încât n-ar mai putea suporta încă una.

— Te iubesc, Ben.

— Sărută-mă, îmi şopteşte el.

Fac ce mi-a cerut, iar apoi, după ce mă îndepărtez, adaugă:

— Încă o dată. Sărută-mă încă o dată.

Îl sărut încă o dată. Dar, dacă mi-ar cere-o, n-aş putea să-l sărut a treia oară. După aceea, ne uităm amândoi spre mare, la lumina lunii oglindită în apă, la picăturile de ploaie de pe parbriz, care reflectă lumina galbenă proiectată de farurile maşinilor ce trec pe lângă noi. Doar noi doi, ţinându-ne de mână. Împreună.

Rămânem acolo vreme îndelungată – mie mi se pare că preţ de câteva ore. Ben e alături de mine, uitându-se spre mare. Priveşte apa cu atenţie, ca şi când ar căuta ceva – un răspuns în întuneric – dar nu spune nimic. Mă întreb de ce a oprit aici, ce spera să găsească.

— Chiar e aniversarea noastră? întreb eu.

Dar nu primesc niciun răspuns. Pare să nu mă fi auzit, aşa că repet întrebarea.

— Da, răspunde el cu glas scăzut.

— Aniversarea nunţii noastre?

— Nu, aniversarea nopţii în care ne-am cunoscut.

Aş vrea să-l întreb dacă e cazul să sărbătorim şi să-i spun că nu pare o aniversare, dar mi se pare că ar fi crud.

Strada din spatele nostru s-a liniştit, iar luna se ridică tot mai sus pe cer. Încep să-mi fac griji că o să rămânem afară toată noaptea, uitându-ne la mare în timp ce stropii cad pe maşină. Mimez un căscat.

— Mi-e somn. Mergem la hotel?

— Da, răspunde el, după ce se uită la ceas. Sigur. Îmi pare rău. Mergem imediat.

Apoi porneşte motorul.

Mă simt uşurată. Abia aştept să dorm şi, în acelaşi timp, îmi e teamă de somn.

*

Drumul de coastă coboară şi se înalţă, şerpuind pe la marginea unui sat. După o vreme, încep să se apropie luminile unei localităţi mai mari, căpătând un contur din ce în ce mai precis prin parbrizul umed. Strada se aglomerează, apoi ajungem într-un mic port cu câteva ambarcaţiuni, pe al cărui chei sunt amenajate magazine şi cluburi de noapte, şi în cele din urmă intrăm în oraşul propriu-zis. Pe partea dreaptă, toate clădirile par să fie hoteluri, iar pe faţadele lor se leagănă în bătaia vântului pancarte albe care fac reclamă diferitelor oferte de sejur. Străzile sunt aglomerate, deci nu e atât de târziu pe cât îmi închipuiam, sau poate că suntem în genul acela de oraş care e animat şi ziua, şi noaptea.

Privesc spre mare. Un chei scăldat în lumină înaintează în apă, iar la capătul lui se află un parc de distracţii: un pavilion acoperit cu o cupolă, un montagne-russe şi un uriaş tobogan în spirală. Aproape că aud râsetele şi ţipetele celor care sunt purtaţi în viteză pe deasupra mării negre ca smoala.

Simt în piept o nelinişte pe care nu o pot numi.

— Unde suntem? întreb eu.

Deasupra intrării pe chei se văd câteva cuvinte cu litere luminoase, dar nu le pot descifra prin parbrizul acoperit cu stropi.

— Suntem aici, îmi spune Ben după ce virează pe o stradă laterală şi opreşte în faţa unei case cu etaj, pe a cărei marchiză e scris: „Hotel Rialto”.

Dincolo de gardul din fier forjat care o separă de stradă se văd câteva trepte care duc la intrare, iar alături de uşă se află un ghiveci crăpat care cândva trebuie să fi adăpostit un arbust, dar acum e gol. Mă cuprinde o spaimă intensă.

— Am mai fost aici? îl întreb eu, dar Ben clatină din cap. Eşti sigur? Casa asta mi se pare cunoscută.

— Sunt sigur. Dar se poate ca odată să fi stat într-o pensiune aflată undeva în apropiere. Probabil că de ea îţi aminteşti.

Încerc să mă liniştesc. Ne dăm jos din maşină. Vizavi de hotelul Rialto se află un bar prin ale cărui vitrine văd o mulţime de clienţi, iar în spatele lor, un ring de dans foarte animat. Muzica bubuie, înăbuşită de sticlă.

— Mergem să ne cazăm, îmi spune Ben, iar apoi o să mă întorc după bagaje, da?

Vântul e rece, iar ploaia s-a înteţit. Îmi strâng haina mai bine,

urc repede treptele şi deschid uşa de la intrare, pe care scrie: „Nu avem locuri libere”. Aştept în hol, iar când vine şi Ben, îl întreb:

— Ai făcut rezervare?

Văd o uşă dată de perete, iar de dincolo de ea se aude zgomotul unui televizor cu volumul la maximum, care concurează cu muzica de vizavi. Nu se vede niciun birou de primire, ci doar o sonerie pe o măsuţă, iar alături de ea, un semn care ne invită să sunăm ca să ne anunţăm venirea.

— Da, bineînţeles, îmi răspunde Ben. Nu-ţi face griji.

Apoi apasă pe butonul soneriei. Preţ de câteva clipe, nu se întâmplă nimic, dar în cele din urmă, dintr-o cameră mai îndepărtată, apare un tânăr înalt, cu mişcări neîndemânatice. Are cămaşa scoasă din pantaloni, deşi e mult prea mare pentru el. Ne salută ca şi când ştia că urma să venim, dar fără căldură în glas, iar eu aştept ca el şi Ben să încheie formalităţile de rigoare.

E limpede că pensiunea a cunoscut şi zile mai bune. Covorul e ros din loc în loc, iar vopseaua din jurul tocurilor de la uşi e scorojită. Pe una dintre uşi scrie: „Sala de mese”, iar în capătul holului se văd alte câteva uşi care îmi închipui că dau spre bucătărie şi camerele personalului.

— Să vă conduc la camera dumneavoastră, spune tânărul înalt, după ce termină cu Ben, şi îmi dau seama că vorbeşte cu mine, pentru că Ben deja a pornit spre uşa de la intrare – probabil a plecat să aducă bagajele.

— Da, mulţumesc.

Îmi dă o cheie, apoi pornim pe scară. La primul etaj sunt câteva dormitoare, dar nu ne oprim acolo, ci mergem mai sus. Pe măsură ce urcăm, clădirea pare să se îngusteze: tavanele sunt mai joase, iar pereţii mai apropiaţi. Ajungem la al doilea etaj şi, după ce trecem pe lângă un dormitor, ne oprim în faţa unei scări care probabil duce la ultimul nivel.

— Acolo e camera dumneavoastră, îmi spune tânărul. E singura de la etajul trei.

Îi mulţumesc, după care el coboară, iar eu urc în camera noastră.

*

Deschid uşa. Camera este întunecată şi – cu toate că se află la ultimul etaj – mai mare decât mă aşteptam. Pe peretele din faţa mea văd o fereastră prin care intră o lumină cenuşie, dând la iveală o măsuţă de toaletă, un pat, o masă şi un fotoliu. Muzica de la clubul de vizavi duduie, lipsită de claritate, redusă la un bas înfundat. Rămân nemişcată. Iarăşi m-a cuprins frica. Aceeaşi frică pe care am simţit-o în faţa pensiunii, dar cumva mai înfiorătoare. Mă ia cu frig. Ceva nu e în regulă, dar n-aş putea spune ce. Inspir adânc, dar parcă nu pot trage suficient aer în plămâni. Mă simt ca şi când aş fi pe punctul de a mă îneca.

Închid ochii, de parcă aş spera că, atunci când îi voi deschide, camera va arăta altfel. Însă nu se întâmplă aşa. Vreau să aprind lumina, dar sunt copleşită de groază, ca şi când simplul gest de a apăsa pe întrerupător va declanşa dezastrul, sfârşitul tuturor lucrurilor.

Ce se va întâmpla dacă ies din camera învăluită în întuneric şi cobor la parter? Aş putea trece calm pe lângă tânărul înalt, apoi aş străbate holul – trecând pe lângă Ben dacă îmi iese în cale – apoi aş ieşi din hotel.

Dar toată lumea ar crede că am înnebunit, bineînţeles. M-ar găsi şi m-ar aduce înapoi. Şi ce le-aş spune după aceea? Că eu, femeia care nu-şi aminteşte nimic, am avut un sentiment neplăcut, o vagă bănuială? Or să creadă că sunt o caraghioasă.

Sunt cu soţul meu. Am venit aici ca să mă reapropii de el. Sunt în siguranţă cu Ben.

Aşa că aprind lumina.

Preţ de o clipă, cât mi se obişnuiesc ochii, nu disting nimic. Apoi văd camera. Nu mă impresionează prin nimic. Nu am de ce să mă tem. Covorul e cenuşiu-deschis, iar perdelele şi tapetul sunt împodobite cu modele florale neasortate. Măsuţa de toaletă cu trei oglinzi e ponosită, iar deasupra ei atârnă un tablou spălăcit care înfăţişează o pasăre. Perna fotoliului din răchită e împodobită şi ea cu un model floral, iar patul e acoperit cu o cuvertură matlasată de culoare portocalie.

Îmi dau seama cât de dezamăgit ar putea fi altcineva dacă ar descoperi că aceasta este camera pe care a închiriat-o pentru vacanţa sa, dar nu dezamăgirea e sentimentul care mă încearcă pe mine, ci spaima, care acum s-a transformat în groază.

Închid uşa şi încerc să mă liniştesc. Sunt o caraghioasă. O paranoică. Trebuie să mă menţin ocupată. Să fac ceva.

E frig în cameră, iar perdelele se leagănă în bătaia brizei. Mă duc să închid fereastra, dar mai întâi arunc o privire afară. Camera noastră se află destul de sus: e o distanţă mare până la stâlpii de iluminat pe care stau liniştiţi câţiva pescăruşi. Mă uit pe deasupra acoperişurilor, văd luna rece atârnând pe cer, iar în depărtare, marea. Disting cheiul, toboganul în spirală şi luminile intermitente.

Apoi le văd. Cuvintele. Cele de deasupra intrării pe chei.

Cheiul Brighton.

Deşi e frig şi tremur uşor, simt cum mi se formează pe frunte o picătură de transpiraţie. Acum înţeleg. Ben m-a adus aici, la Brighton, locul dezastrului meu. Dar de ce? Oare îşi închipuie că e mai probabil să-mi amintesc ce s-a întâmplat dacă mă întorc în oraşul în care mi-a fost răpită viaţa? Se gândeşte că îmi voi aduce aminte cine mi-a făcut asta?

Îmi amintesc că doctorul Nash mi-a propus o dată să vin aici, iar eu i-am spus că nu vreau.

Aud paşi pe scară. Şi nişte voci. Probabil că tânărul îl conduce şi pe Ben până la camera noastră. Cred că aduc împreună bagajele, urcându-le pe trepte şi manevrându-le cu grijă pe palierele înguste. În curând, Ben o să ajungă aici.

Ce să-i spun? Că se înşală şi că venirea aici nu îmi e de ajutor? Că vreau să merg acasă?

Mă apropii de uşă. Îl voi ajuta să aducă bagajele în cameră, apoi le voi desface şi ne vom culca, iar mâine…

Abia acum îmi dau seama: mâine iarăşi nu voi mai şti nimic… Dar poate că în servieta de piele a lui Ben se află nişte fotografii. Poate chiar albumul pe care mi l-a arătat azi-dimineaţă. Va trebui să folosească tot ce are la dispoziţie pentru a-mi explica din nou cine e şi unde ne aflăm.

Mă întreb dacă mi-am luat jurnalul cu mine, apoi îmi aduc aminte că l-am pus în geantă. Încerc să mă liniştesc, în noaptea asta, mi-l voi pune sub pernă, iar mâine sigur voi da de el şi îl voi citi. Totul va fi bine.

Îl aud pe Ben discutând pe palier despre micul dejun.

— Probabil că vom vrea să-l servim în cameră, îi explică el tânărului.

Un pescăruş ţipă dincolo de fereastră, făcându-mă să tresar. Pornesc spre uşă şi, în clipa aceea, o văd. În dreapta mea. O baie cu uşa deschisă. O cadă, un closet, o chiuvetă. Dar ceea ce îmi

atrage privirea şi mă îngrozeşte este podeaua. E acoperită cu gresie, iar modelul este neobişnuit: plăci albe şi negre dispuse alternativ sub forma unor diagonale.

Gura mi se deschide şi simt că mă ia cu frig. Am impresia că mă aud ţipând.

Îmi dau seama că recunosc modelul.

Deci nu doar oraşul mi se pare cunoscut.

Am mai fost aici. Am mai fost în camera asta.

*

Uşa se deschide. Nu spun nimic atunci când intră Ben, dar gândurile mi se învălmăşesc în minte. Asta e camera în care am fost atacată? De ce nu mi-a spus că venim aici? Cum de poate trece de la a nu vrea să pomenească nimic despre atac la a mă aduce în camera în care s-a întâmplat?

Îl văd în cadrul uşii pe tânărul înalt şi aş vrea să-l strig, să-l rog să rămână, dar în cele din urmă se întoarce şi pleacă, iar Ben închide uşa. Acum am rămas doar noi doi.

Se uită la mine şi mă întreabă:

— Te simţi bine?

— Da, spun eu, încuviinţând din cap.

Însă e ca şi cum acest cuvânt mi-ar fi fost smuls dintre buze. Îmi simt viscerele răscolite de ură.

Mă apucă de braţ, strângându-mi carnea un pic prea tare – de m-ar fi strâns mai tare, aş fi spus ceva, de m-ar fi strâns mai încet, nu cred că aş fi băgat de seamă.

— Eşti sigură?

— Da.

Oare de ce face asta? Doar ştie unde ne aflăm şi ce semnificaţie are locul ăsta. Probabil a plănuit totul cu multă grijă.

— Da, mă simt bine. Dar sunt cam obosită.

Abia atunci îmi trece prin minte că s-ar putea ca doctorul Nash să aibă o legătură cu toate astea. Altminteri de ce-ar hotărî Ben să mă aducă aici tocmai acum, după toţi aceşti ani, în care ar fi putut s-o facă, dar n-a făcut-o?

Probabil că au luat legătura. Poate că Ben l-a sunat după ce i-am spus că m-am întâlnit cu el. Poate că au plănuit totul în ultima săptămână – săptămâna despre care nu ştiu nimic.

— De ce nu iei loc? întreabă el.

— Cred c-o să mă aşez, mă aud spunând, apoi mă întorc cu faţa spre pat.

Sau poate că au fost tot timpul mână în mână? E posibil ca doctorul Nash să mă fi minţit în legătură cu tot. Mi-l imaginez sunându-l pe Ben după ce îşi lua la revedere de la mine, povestindu-i despre progresele mele sau despre absenţa lor.

— Foarte bine, spune Ben. Voiam să iau şi o şampanie. Cred c-o să mă duc să cumpăr. E un magazin în apropiere. Vin repede.

Mă întorc cu faţa spre el. Îmi zâmbeşte şi mă sărută. Acum, sărutul lui e prelung. Îşi plimbă buzele peste ale mele, mă mângâie pe păr şi pe spate. Îmi reprim impulsul de a mă da înapoi. Mâna lui coboară şi, în cele din urmă, mi se opreşte deasupra fesei. Înghit în sec.

Nu pot avea încredere în nimeni. Nici în soţul meu. Nici în cel care a tot pretins că vrea să mă ajute. Au pus totul la cale împreună, pregătindu-mă pentru ziua aceasta, ziua în care au hotărât că trebuie să înfrunt oroarea din trecutul meu.

„Cum au îndrăznit! Cum au îndrăznit!”

— Bine, spun eu, apoi întorc puţin capul şi îl împing uşor, ca să-mi dea drumul.

Se întoarce cu spatele şi iese din cameră.

— O să încui uşa, spune el. Mai bine să fim precauţi…

Aud cheia învârtindu-se în broască şi simt că mă cuprinde panica. Oare chiar se duce să cumpere şampanie? Sau merge să se întâlnească cu doctorul Nash? Nu-mi vine să cred că m-a adus în camera asta fără să-mi spună – încă o minciună, care se adaugă celor de până acum. Îl aud coborând treptele.

Mă aşez pe marginea patului, frângându-mi mâinile. Nu mă pot calma, nu mă pot concentra asupra unui singur lucru. Gândurile mi se amestecă neîncetat, ca şi când, într-o minte lipsită de memorie, fiecare idee ar avea prea mult spaţiu să se dezvolte şi să se mişte, izbindu-se de celelalte şi producând o jerbă de scântei care în cele din urmă dispare.

Mă ridic în picioare. Sunt extrem de furioasă. Nu mă pot împăca deloc cu gândul că Ben se va întoarce în cameră, va turna şampanie în pahare şi apoi se va strecura în pat alături de mine. Nici cu gândul că pielea lui se va lipi de a mea, că mâinile lui mă vor atinge toată noaptea, mă vor mângâia şi mă vor pipăi, încurajându-mă să fiu a lui. Dar cum aş putea să fiu a cuiva, când nici măcar nu ştiu cine sunt?

Cred că aş face orice. Orice, în afară de asta.

Nu pot sta aici, în locul unde mi-a fost distrusă viaţa, unde mi-a fost luat totul. Încerc să estimez cât timp am la dispoziţie. Zece minute? Cinci? Mă apropii de geanta lui Ben şi o deschid. Nu ştiu de ce. Şi nici nu mă gândesc de ce sau cum, ci doar că trebuie să acţionez acum, cât timp Ben e plecat, înainte să se întoarcă şi lucrurile să se schimbe din nou. Poate că vreau să găsesc cheile de la maşină, să deschid uşa cu forţa şi să cobor la parter, apoi să ies în ploaie şi să urc în maşină. Nici măcar nu sunt sigură că ştiu să conduc, dar poate că vreau să încerc: să urc la volan şi să plec cât mai departe.

Sau poate vreau să găsesc o fotografie cu Adam – ştiu că sunt acolo. Am să iau doar una, apoi am să ies din cameră şi am să fug. Am să fug până când o să simt că nu mai pot, iar apoi am s-o sun pe Claire – sau pe altcineva – şi am să-i spun că nu mai suport şi o s-o rog să mă ajute.

Vâr mâna adânc în geantă. Simt metal şi plastic. Ceva moale. Apoi un plic. Îl scot, gândindu-mă că ar putea conţine fotografii, şi îmi dau seama că e cel pe care l-am găsit acasă, pe biroul lui. Probabil că l-am pus în geanta lui Ben când am făcut bagajul, intenţionând să-i aduc aminte că nu fusese deschis. Îl întorc pe cealaltă parte şi văd că pe el e scris cuvântul: „Privat”. Fără să stau pe gânduri, îl deschid şi scot ce se află în el.

Hârtie. Mai multe pagini. Pe care le recunosc. Dunguliţele orizontale albăstrui şi liniile roşii de pe margine sunt identice cu cele din jurnalul meu, din agenda în care mi-am făcut însemnările.

Apoi îmi recunosc scrisul şi încep să înţeleg.

Nu mi-am citit toată povestea. Îmi lipseşte o parte din ea. Câteva pagini bune.

Îmi scot jurnalul din geantă. Nu am văzut înainte, dar acum observ că, după ultima pagină acoperită cu scris, a fost îndepărtată o secţiune întreagă: paginile au fost scoase cu grijă, tăiate cu un bisturiu sau cu o lamă, foarte aproape de cotor.

Tăiate de Ben.

Mă aşez pe podea, cu paginile împrăştiate în faţa mea. Aceasta este săptămâna lipsă din viaţa mea. Îmi citesc restul poveştii.

*

Pe prima pagină, scrie: „Vineri, 23 noiembrie”. Ziua în care m-am întâlnit cu Claire. Probabil că am scris în jurnal chiar în seara aceea, după ce am stat de vorbă cu Ben. Poate că deja purtasem conversaţia pe care o tot anticipam.

Stau aici, pe podeaua din baie, în casa în care se pare că mă trezesc în fiecare zi. Am în faţa mea acest jurnal, iar în mână ţin un pix. Scriu pentru că e singurul lucru care îmi trece prin minte şi pe care pot să-l fac.

În jurul meu sunt împrăştiate şerveţele îmbibate cu lacrimi şi sânge. Când clipesc, privirea mi se colorează în roşu. O *nouă picătură de sânge mi se prelinge în ochi imediat după ce o şterg pe cea dinainte.*

Când m-am uitat în oglindă, am văzut că am o tăietură deasupra ochiului şi una pe buză. Când înghit, simt izul metalic al sângelui.

Vreau să dorm. Să găsesc un loc sigur, să închid ochii şi să mă odihnesc, precum un animal.

Pentru că asta sunt. Un animal. Care zi de zi şi clipă de clipă încearcă să înţeleagă lumea în care trăieşte.

Inima îmi bate cu putere. Recitesc acest pasaj, iar privirea îmi zăboveşte de fiecare dată asupra cuvântului „sânge”. Ce se întâmplase?

Încep să citesc repede, iar mintea mi se împiedică de cuvinte, precipitându-se de la un rând la altul. Nu ştiu când se va întoarce Ben şi nu pot risca să-mi ia paginile din mână înainte să le fi citit. S-ar putea să fie singura mea şansă.

Hotărâsem că cel mai bine era să stau de vorbă cu el după cină. Am mâncat în camera de zi – cârnaţi şi piure de cartofi, cu farfuriile sprijinite pe genunchi – iar după ce am terminat, l-am rugat să stingă televizorul. Întâi s-a împotrivit, dar apoi i-am spus:

— Vreau să stau de vorbă cu tine.

Liniştea din living era prea apăsătoare – nu se auzeau decât ticăitul ceasului şi zumzetul îndepărtat al oraşului. Şi vocea mea, care părea spartă.

— Draga mea, a zis Ben, aşezându-şi pe măsuţa de cafea

dintre noi farfuria în care rămăseseră o bucată de cârnat pe jumătate mestecat şi câteva boabe de mazăre într-o baltă de sos. Totul e în regulă?

— Da, totul e în regulă, am răspuns eu.

Dar nu ştiam cum să continui, iar el se uita la mine cu ochii larg deschişi, aşteptând să spun ceva.

— Mă iubeşti, nu-i aşa? am zis eu în cele din urmă, simţindu-mă ca şi când aş fi adunat dovezi pentru a putea contracara orice dezaprobare ulterioară.

— Da. Bineînţeles. Despre ce-i vorba? Ce s-a întâmplat?

— Ben, şi eu te iubesc. Înţeleg motivele pentru care ai procedat aşa, dar ştiu că m-ai minţit.

Am regretat că am început această frază aproape imediat după ce am terminat-o. Am observat că a tresărit. S-a uitat în ochii mei cu un aer ofensat, iar buzele i s-au încordat.

— Ce vrei să spui? m-a întrebat el. Draga mea...

Nu aveam încotro, trebuia să continui. Nu mai aveam cum să ies din râul pe care începusem să-l traversez.

— Ştiu că nu mi-ai zis anumite lucruri ca să mă protejezi, dar situaţia asta nu mai poate continua. Vreau să ştiu adevărul.

— Despre ce vorbeşti? Nu te-am minţit.

Am simţit că mă cuprinde furia.

— Ben, am aflat de Adam.

În momentul acela, s-a schimbat la faţă. A înghiţit în sec şi a întors capul spre un colţ al camerei. A luat o scamă de pe mâneca puloverului şi a zis:

— De cine?

— De Adam. Ştiu că am avut un fiu.

Mă aşteptam să întrebe de unde am aflat, dar apoi mi-am dat seama că, pentru el, nu era ceva neobişnuit. Mai avuseserăm astfel de conversaţii atât după ce îmi văzusem romanul, cât şi în zilele când îmi amintisem de Adam.

Am observat că se pregătea să spună ceva, dar nu voiam să mai aud nicio minciună.

— Şi ştiu că a murit în Afganistan.

A închis gura la loc, apoi a deschis-o din nou, căpătând un aer uşor caraghios.

— De unde ştii?

— Mi-ai spus tu. Acum câteva săptămâni. Tu mâncai un biscuit, iar eu eram în baie. Am coborât la parter şi ţi-am spus că

mi-am amintit că am avut un fiu, ba chiar şi numele lui, apoi ne-am aşezat unul lângă altul şi mi-ai povestit cum a murit. Şi mi-ai arătat nişte fotografii cu mine şi cu el pe care le păstrezi undeva la etaj. Şi câteva scrisori scrise de el. O scrisoare către Moş Crăciun...

M-a copleşit durerea şi m-am oprit. Ben se uita ţintă la mine.

— Ţi-ai adus aminte toate astea? Dar cum...?

— În ultimele săptămâni, mi-am tot făcut însemnări.

— Unde? a întrebat el, începând să ridice tonul, ca şi când s-ar fi înfuriat, deşi nu înţelegeam ce anume ar fi putut să-l înfurie. Unde ţi-ai făcut însemnări? Nu înţeleg, Christine. Unde ţi-ai făcut însemnări?

— Într-o agendă.

— Într-o agendă? a repetat el pe un ton dispreţuitor, care dădea de înţeles că o agendă nu poate fi folosită decât pentru liste de cumpărături şi numere de telefon.

— Da, am ţinut un jurnal.

Ben s-a aplecat în faţă, ca şi când s-ar fi pregătit să se ridice din fotoliu.

— Un jurnal? De câtă vreme?

— Nu ştiu exact. De câteva săptămâni.

— Pot să-l văd şi eu?

Eram enervată şi intrigată de atitudinea lui. Am hotărât să nu i-l arăt.

— Nu. Nu încă.

— Unde e? a întrebat el pe un ton furios. Arată-mi-l!

— Ben, e personal.

— Personal? a repetat el. Cum adică, personal?

— Adică e privat. Nu m-aş simţi în largul meu dacă l-ai citi.

— De ce nu? Ai scris despre mine?

— Bineînţeles.

— Şi ce-ai scris despre mine?

Cum să-i răspund? M-am gândit la toate felurile în care îl trădasem. La ce îi povestisem doctorului Nash şi la lucrurile pe care le gândisem în legătură cu Ben. La neîncrederea de care dădusem dovadă faţă de soţul meu, la lucrurile de care îl crezusem în stare. La minciunile pe care i le spusesem şi la întâlnirile cu doctorul Nash şi cu Claire. Dar până la urmă nu i-am zis nimic din toate astea.

— Multe lucruri, Ben. Am scris multe lucruri.

— Dar de ce? De ce ţi-ai făcut însemnări?

Nu-mi venea să cred că-mi punea această întrebare.

— Vreau ca viaţa mea să aibă un sens. Vreau să fiu în stare să leg zilele între ele, la fel ca tine. La fel ca toată lumea.

— Dar de ce? Eşti nefericită? Nu mă mai iubeşti? Nu mai vrei să stai aici, cu mine?

Întrebarea lui m-a nedumerit. Oare de ce avea impresia că a vrea să-mi înţeleg viaţa fracturată însemna că îmi şi propuneam s-o schimb cumva?

— Nu ştiu, am zis eu. Ce este fericirea? Cred că sunt fericită dimineaţa, când mă scol, cu toate că azi-dimineaţă, de exemplu, m-am simţit dezorientată. Dar nu-s deloc fericită când mă uit în oglindă şi îmi dau seama că am cu douăzeci de ani mai mult decât îmi imaginam când am deschis ochii, că am încărunţit şi am riduri în jurul ochilor. Nu-s fericită când îmi dau seama că am pierdut foarte mulţi ani. Deci presupun că de multe ori nu sunt fericită. Dar nu e vina ta. Sunt fericită cu tine. Te iubesc. Şi am nevoie de tine.

A venit şi s-a aşezat lângă mine, iar vocea lui a devenit mai blândă.

— Îmi pare rău. Mă întristează foarte tare că totul s-a stricat din pricina acelui accident de maşină.

Am simţit că iarăşi mă cuprinde furia, dar am reuşit să mă stăpânesc. Nu aveam niciun drept să mă înfurii pe el, pentru că nu ştia cât din trecutul meu reuşisem să aflu.

— Ben, ştiu ce s-a întâmplat. Ştiu că n-a fost un accident de maşină. Ştiu că am fost atacată.

A rămas nemişcat. Se uita la mine cu o mină inexpresivă. Am crezut că nu m-a auzit, dar apoi a spus:

— Ce atac?

— Ben! am ridicat eu vocea. Încetează!

Nu m-am putut controla. Îi spusesem că ţineam un jurnal, că mă străduiam să pun cap la cap detaliile vieţii mele, iar el voia să mă mintă în continuare, când era evident că ştiu adevărul.

— Nu mă mai minţi, ce dracu'! Ştiu că n-a fost vorba de un accident de maşină! Ştiu ce s-a întâmplat cu mine. N-are niciun rost să-mi tot spui că lucrurile au stat altfel decât în realitate. Faptul că negi n-o să ne ajute deloc. Trebuie să încetezi cu minciunile!

S-a ridicat în picioare. Părea enorm – trupul lui se înălţa în faţă

mea, blocându-mi vederea.

— Cine ţi-a spus? Cine? Nenorocita aia de Claire? Şi-a băgat nasul unde nu-i fierbe oala şi ţi-a îndrugat tot felul de minciuni?

— Ben...

— Nu m-a suportat niciodată! m-a întrerupt el. Ar face orice ca să te instige împotriva mea. Orice! Minte, draga mea. Minte!

— N-am aflat de la Claire, am zis eu, plecând capul. Ci de la altcineva.

— De la cine? a ţipat el. De la cine?

— M-am întâlnit de mai multe ori cu un medic, am şoptit eu. Am stat de vorbă cu el. De la el ştiu.

Ben a rămas perfect nemişcat, cu excepţia degetului mare de la mâna dreaptă, care desena cercuri mici pe falanga policarului stâng. Îi simţeam căldura trupului şi îi auzeam zgomotul respiraţiei. Când, în cele din urmă, a deschis gura, glasul lui era atât de slab, încât abia am reuşit să disting cuvintele.

— Cum adică, un doctor?

— Îl cheamă Nash. Se pare că a luat legătura cu mine în urmă cu câteva săptămâni.

Chiar în timp ce vorbeam, am avut impresia că nu-mi spun propria poveste, ci pe a altcuiva.

— Şi ce ţi-a zis atunci?

Am încercat să-mi aduc aminte. Oare făcusem însemnări şi despre prima mea conversaţie cu doctorul Nash?

— Nu ştiu. Nu cred c-am scris ce mi-a spus.

— Şi te-a încurajat să faci însemnări?

— Da.

— De ce?

— Vrea să mă fac bine, Ben.

— Şi aţi obţinut vreun rezultat? Ce-aţi făcut, mai exact? Ţi-a dat medicamente?

— Nu. Am făcut teste şi exerciţii. Am făcut o tomografie...

Degetul mare al lui Ben s-a oprit.

— O tomografie? a întrebat el, întorcându-se cu faţa spre mine şi ridicând iarăşi glasul.

— Da, o tomografie cu rezonanţă magnetică. Mi-a zis că s-ar putea să-mi fie de ajutor. Tehnica asta nu exista pe vremea când mi-am pierdut memoria. Sau poate că nu era la fel de sofisticată ca acuma...

— Unde? Unde ai făcut testele astea? Spune-mi!

Începeam să devin confuză.

— În cabinetul lui. Aici, la Londra. Iar tomograful era aproape de cabinet, dar nu-mi aduc aminte exact unde.

— Şi cum ai ajuns acolo? Cum poate ajunge o persoană ca tine la cabinetul unui medic? m-a întrebat el pe un ton precipitat.

Am încercat să-mi păstrez calmul.

— Venea să mă ia de acasă cu maşina…

Pe chipul lui se citea dezamăgirea, care apoi a cedat locul furiei. Nu-mi doream ca discuţia noastră să se desfăşoare aşa, nu-mi doream să devină dificilă. Trebuia să încerc să-i explic lucrurile.

— Ben… am început eu.

Dar nu mă aşteptam deloc la ce s-a întâmplat după aceea. Din gâtul lui, de undeva din adânc, s-a auzit un geamăt surd, care s-a înteţit rapid, până când, incapabil să se mai stăpânească, Ben a scos un ţipăt înfiorător, aşa cum auzi când freci un cui pe o bucată de sticlă.

— Ben! Ce s-a întâmplat?

S-a întors cu spatele, clătinându-se uşor, ca să nu-i văd faţa. Mi-a fost teamă ca nu cumva să aibă cine ştie ce atac. M-am ridicat în picioare şi i-am întins mâna ca să se sprijine de ea.

— Ben! am zis eu din nou, dar el nu m-a luat în seamă, ci s-a proptit de perete.

Când s-a întors iarăşi spre mine, era roşu la faţă şi avea ochii mari. Am observat că avea salivă la colţurile gurii. Trăsăturile lui erau atât de schimonosite, încât părea că-şi pusese o mască grotescă.

— Proasta dracului! a zis el, apropiindu-se de mine.

M-am dat un pic înapoi. Faţa lui era la doar câţiva centimetri de a mea.

— Când a început?

— Eu…

— Spune-mi, curvă ce eşti! Când a început?

— N-a început nimic! am zis eu.

Dintr-odată, m-a cuprins o frică puternică – a apărut la suprafaţa conştiinţei mele, dar, după o clipă, s-a scufundat în adâncul meu.

— Nimic! am repetat eu.

Simţeam mirosul de mâncare din respiraţia lui. Carne şi ceapă. Din gură îi ieşeau stropi mici de salivă care mă loveau în

faţă şi mi se lipeau de buze. Îi simţeam furia fierbinte şi umedă.

— Te culci cu el! Nu mă minţi!

Partea din spate a gambelor mi se atingea de marginea canapelei, şi am încercat să mă mişc de-a lungul ei, ca să mă îndepărtez de Ben, dar el m-a înhăţat de umeri şi a început să mă zgâlţâie.

— Întotdeauna ai fost aşa! O curvă proastă şi mincinoasă. Ce-o fi fost în capul meu când mi-am închipuit c-o să fii altfel cu mine? Ia zi, ce-ai făcut? Ai plecat pe furiş de acasă cât eram la serviciu? Sau l-ai adus aici? Sau v-aţi tras-o în maşină, pe un teren viran?

Îi simţeam strânsoarea puternică, iar degetele şi unghiile lui mi se înfigeau în piele chiar şi prin bluza de bumbac.

— Mă doare! am ţipat eu, sperând să-l şochez şi să-i domolesc furia. Ben! Încetează!

Tremurul care îi scutura trupul a încetat, iar mâinile lui şi-au mai slăbit strânsoarea. Părea imposibil ca bărbatul care mă ţinea de umeri cu o expresie în care se amestecau furia şi ura să fie acelaşi care scrisese scrisoarea pe care mi-o dăduse Claire. Cum de am ajuns să avem atât de puţina încredere unul în celălalt? Oare câtă lipsă de comunicare a existat între noi din moment ce am devenit atât de suspicioşi?

— Nu mă culc cu el, am zis eu. Medicul ăsta mă ajută să mă fac bine, ca să pot duce o viaţă normală. Aici, împreună cu tine. Tu nu vrei asta?

Privirea lui a început să rătăcească prin cameră.

— Ben? Spune ceva! i-am cerut eu, dar el a rămas nemişcat. Nu vrei să mă fac bine? Nu asta ţi-ai dorit întotdeauna, nu asta ai sperat?

A început să clatine din cap.

— Ştiu că-i aşa, am continuat eu. Ştiu că e ceea ce ţi-ai dorit în tot acest timp.

Lacrimi fierbinţi mi se prelingeau pe obraji, iar vocea îmi era întreruptă de suspine. Ben încă mă ţinea de umeri, dar cu blândeţe. Mi-am pus mâna pe a lui şi i-am zis:

— M-am întâlnit cu Claire. Mi-a dat scrisoarea ta. Am citit-o, Ben. După atâţia ani. Am citit-o.

Văd pe pagină o pată de forma unei stele – cerneală amestecată cu apă. Probabil că am plâns în timp ce scriam.

Citesc mai departe.

Nu ştiu ce mă aşteptam să se întâmple. Poate îmi închipuiam că o să-mi cadă în braţe, plângând uşurat, şi că o să rămânem nemişcaţi, îmbrăţişaţi în tăcere, până când aveam să ne liniştim şi să putem vorbi iarăşi pe un ton cald. Apoi aveam să lămurim totul. Poate că aş fi urcat la etaj să aduc scrisoarea pe care mi-o dăduse Claire, şi am fi citit-o împreună, începând procesul lent al reconstruirii vieţilor noastre pe temelia adevărului.

În schimb, a urmat o clipă de tăcere, în care totul părea încremenit. Nu se auzea nici zgomotul respiraţiilor noastre, nici zumzetul traficului. Dispăruse până şi ticăitul ceasului. Era ca şi când viaţa ar fi fost suspendată, plutind pe culmea dintre două stări.

Iar apoi s-a terminat. Ben s-a îndepărtat uşor de mine şi am crezut că are de gând să mă sărute, dar în schimb, am simţit că mi se întunecă vederea unuia dintre ochi, iar capul mi s-a dat într-o parte. Durerea mi-a cuprins maxilarul, apoi am căzut, văzând cum se apropie canapeaua de mine, iar ceafa mi s-a lovit de ceva tare şi ascuţit. Am ţipat. A urmat încă o lovitură, şi încă una. Am închis ochii, aşteptând-o pe următoarea – dar n-a urmat nimic. Am auzit doar zgomot de paşi îndepărtându-se de mine şi o uşă trântită.

Am deschis ochii şi am inspirat cu furie. Acum, covorul se întindea vertical în faţa mea. Lângă cap aveam o farfurie spartă, din care sosul se scurgea pe podea, impregnându-se în covor. Boabele de mazăre şi cârnatul pe jumătate mestecat erau şi ele împrăştiate pe jos. Am auzit uşa de la intrare deschizându-se, apoi trântindu-se. Zgomot de paşi pe alee. Ben ieşise din casă.

Am expirat şi am închis ochii. „Nu trebuie să adorm, mi-am zis în sinea mea. Trebuie să rămân trează."

Am deschis iarăşi ochii. Întunericul deja se cuibărise prin colţurile camerei. Simţeam miros de cârnat şi gust de sânge.

Ce-am făcut? Ce-am făcut?

M-am asigurat că a plecat, apoi am venit la etaj şi mi-am scos jurnalul. Din buza spartă mi se prelingea sânge pe covor. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Nu ştiu unde e soţul meu, nici dacă se va întoarce şi nici dacă îmi doresc asta.

Dar am nevoie să se întoarcă. Nu pot trăi fără el.

Sunt speriată. Vreau s-o văd pe Claire.

Mă opresc din citit şi duc mâna la frunte. Simt pielea catifelată şi îmi aduc aminte de vânătaia pe care am văzut-o azi-dimineaţă, cea pe care am acoperit-o cu machiaj. Deci Ben m-a lovit. Mă uit iarăşi la dată: „Vineri, 23 noiembrie”. Înseamnă că totul s-a întâmplat acum o săptămână. O săptămână în care am crezut că totul este în regulă.

Mă ridic în picioare să mă uit în oglindă. Încă e acolo – o contuzie albăstruie. Dovada că ceea ce am scris e adevărat. Mă întreb ce minciuni mi-am spus ca să-mi explic acea vânătaie, sau ce minciuni mi-a zis Ben.

Însă acum ştiu adevărul. Mă uit la paginile pe care le ţin în mână şi îmi trece prin minte un gând: „A vrut să le găsesc”. Ştie că nu-i nicio problemă dacă le citesc azi, pentru că mâine voi fi uitat de ele.

Dintr-odată, îi aud paşii pe trepte şi îmi dau seama – aproape pentru prima oară – că mă aflu în această cameră de hotel şi că am venit aici împreună cu Ben. Cu bărbatul care m-a lovit. Aud cheia în broască.

Trebuie să aflu ce s-a întâmplat, aşa că vâr repede paginile sub pernă şi mă întind pe pat. Când intră în cameră, închid ochii.

— Te simţi bine, draga mea? Eşti trează?

Deschid ochii şi îl văd în prag, cu o sticlă în mână.

— Am găsit doar Cava. Îţi place? întreabă el, apoi pune sticla pe măsuţa de toaletă şi mă sărută. O să mă duc să fac duş, adaugă el în şoaptă, apoi intră în baie şi porneşte robinetele.

După ce închide uşa, scot paginile de sub pernă. N-am mult timp la dispoziţie – sigur nu va dura mai mult de cinci minute – aşa că trebuie să citesc cât mai repede cu putinţă. Parcurg paginile în grabă, fără să disting toate cuvintele, dar reuşind să prind sensul frazelor.

Toate astea s-au întâmplat în urma cu câteva ore. Am rămas în holul întunecat al casei noastre goale, cu o bucată de hârtie într-o mână şi un telefon în cealaltă. Pe hârtie era mâzgălit un număr. Nu mi-a răspuns nimeni. N-am auzit decât un ţârâit nesfârşit. Mă întreb dacă şi-a oprit robotul telefonic sau dacă i s-

o fi terminat caseta. Încerc încă o dată. Şi încă o dată. Am mai trecut prin asta. Timpul meu pare să fie circular. Claire nu mă poate ajuta.

M-am uitat în geantă şi am găsit telefonul pe care mi-l dăduse doctorul Nash. „E târziu, mi-am zis în sinea mea. N-are cum să fie la serviciu. Probabil că e cu iubita lui, şi fac ce fac ei de obicei seara. Ce fac de obicei oamenii normali. Adică lucruri despre care n-am nici cea mai vagă idee."

Aveam numărul lui de acasă notat la începutul jurnalului. L-am format şi am aşteptat. S-a auzit de mai multe ori sunetul de apel, apoi nimic. Nicio voce înregistrată care să-mi spună că este o greşeală, nicio invitaţie de a lăsa un mesaj. Am încercat încă o dată. La fel. Nu mai aveam niciun alt număr în afară de cel de la cabinet şi cel de acasă.

Am rămas pe hol o vreme. Neajutorată. Mă uitam la uşa de la intrare, iar o parte din mine îşi dorea ca Ben să apară în spatele geamului mat şi să bage cheia în broască, în timp ce o altă parte din mine se temea de întoarcerea lui.

În cele din urmă, n-am mai putut aştepta. M-am dus la etaj şi m-am dezbrăcat, apoi m-am băgat în pat şi am făcut aceste însemnări. Casa încă e goală. Peste câteva clipe, voi închide jurnalul şi îl voi ascunde, după care voi stinge lumina şi voi adormi.

Apoi voi uita, şi nu va rămâne decât jurnalul acesta.

Mă uit cu groază la următoarea pagină, temându-mă că ar putea fi goală, dar nu-i aşa.

Luni, 26 noiembrie

Ben m-a lovit vineri. Au trecut două zile de atunci, însă n-am scris nimic. Oare în tot acest timp am crezut că lucrurile sunt în ordine?

Dar faţa încă mi-e vânătă şi mă doare, deci sigur am bănuit că ceva nu e în regulă.

Azi mi-a zis că am căzut – cel mai mare clişeu imaginabil – iar eu l-am crezut. De ce n-aş fi avut încredere în el? Deja fusese nevoit să-mi explice cine sunt, cine e el, şi cum am ajuns să mă

trezesc într-o casă străină, cu vreo douăzeci de ani mai în vârstă decât mă aşteptam, deci de ce aş fi pus la îndoială explicaţia lui pentru ochiul meu vânăt şi umflat, pentru buza spartă?

Aşa că mi-am continuat ziua fără să-mi pun nicio problemă. L-am sărutat când a plecat la serviciu, am strâns masa, apoi am făcut o baie.

În cele din urmă, am venit aici, am găsit acest jurnal şi am aflat adevărul.

Lipseşte ceva. Îmi dau seama că nu l-am pomenit pe doctorul Nash. Oare mă abandonase? Cumva găsisem jurnalul fără ajutorul lui? Sau oare deja nu-l mai ascundeam?

Am continuat să citesc.

Mai târziu, am sunat-o pe Claire. Telefonul mobil pe care mi-l dăduse Ben nu funcţiona – m-am gândit că i se consumase bateria – aşa că l-am folosit pe cel de la doctorul Nash, dar nu mi-a răspuns nimeni. Apoi m-am aşezat pe canapeaua din living. Nu mă puteam linişti. Am luat nişte reviste de pe măsuţă, dar le-am pus repede la loc, după care am pornit televizorul şi m-am uitat ţintă la ecran preţ de jumătate de oră, fără ca măcar să-mi dau seama la ce mă uit. Am aruncat o privire spre jurnal, dar nu mă puteam concentra, nu eram în stare să scriu. Am mai sunat-o de câteva ori, dar de fiecare dată mi-a răspuns robotul, care mă invita să las un mesaj.

Claire mi-a răspuns abia după prânz.

— Chrissy! Ce mai faci? m-a întrebat ea, şi l-am auzit pe Toby jucându-se în fundal.

— Mă simt bine, am răspuns eu, deşi nu era deloc aşa.

— Aveam de gând să te sun. Am o stare foarte nasoală, şi e abia luni!

Luni. Pentru mine, zilele nu înseamnă nimic – toate trec la fel, şi mi-e imposibil să le deosebesc unele de altele.

— Aş vrea să ne întâlnim, am zis eu. Poţi să treci pe la mine?

— Să vin la tine acasă? m-a întrebat ea pe un ton surprins.

— Da. Te rog! Vreau să stau de vorbă cu tine.

— Totul e în regulă, Chrissy? Ai citit scrisoarea?

Am inspirat adânc şi am zis cu glas scăzut:

— Ben m-a lovit.

Lui Claire i s-a tăiat respiraţia.

— Poftim?

— Acum două zile. Sunt vânătă la faţă. Mi-a zis că am căzut, dar am scris în jurnal că m-a lovit.

— Chrissy, Ben nu te-ar lovi niciodată. Pur şi simplu nu e capabil de aşa ceva.

M-a cuprins îndoiala. Oare era posibil să fi inventat totul?

— Dar am scris în jurnal, am zis eu.

A tăcut preţ de o clipă, apoi a zis:

— Dar de ce crezi că te-a lovit?

Am dus mâna la faţă şi mi-am pipăit umflăturile din jurul ochilor. Am simţit că mă înfurii. Era limpede că nu mă crede. M-am gândit la însemnările mele şi i-am răspuns:

— I-am spus că ţin un jurnal. Că m-am întâlnit cu tine şi cu doctorul Nash. Că ştiu despre Adam, că mi-ai dat scrisoarea pe care te rugase s-o păstrezi pentru mine şi că am citit-o. Apoi m-a lovit.

— Te-a lovit pur şi simplu?

M-am gândit la invectivele pe care mi le aruncase în obraz, la lucrurile de care mă acuzase.

— Mi-a zis că sunt o curvă, am zis eu în cele din urmă, simţind că-mi vine să plâng. Şi... şi m-a acuzat că m-am culcat cu doctorul Nash. I-am spus că nu-i adevărat, iar apoi...

— Apoi?

— M-a lovit.

Câteva clipe de tăcere, apoi Claire a zis:

— Te-a mai lovit până acum?

Nu aveam de unde să ştiu. Oare mă mai lovise? Poate că relaţia noastră întotdeauna fusese abuzivă. Dintr-odată, mi-am adus aminte de mine şi Claire, ţinând în mână pancarte scrise de mână: „Drepturile femeilor!”, „Stop violenţei domestice!” Mi-am amintit că întotdeauna m-am uitat cu dispreţ la femeile care descoperă că s-au căsătorit cu bărbaţi care le bat, însă nu iau nicio măsură. Mi se păreau slabe. Slabe şi proaste.

Oare căzusem şi eu în aceeaşi capcană ca şi ele?

— Nu ştiu, i-am răspuns în cele din urmă.

— Mi-e greu să mi-l imaginez pe Ben făcând rău vreunei vietăţi, dar nu e imposibil. Doamne! Când mă gândesc că a reuşit să mă facă şi pe mine să mă simt vinovată. Îţi aduci aminte?

— Nu. Nu-mi aduc aminte nimic...

— La dracu’! Scuze! Am uitat... Deci mi-e foarte greu să-mi imaginez aşa ceva. El m-a convins că peştii au acelaşi drept la viaţă ca şi animalele cu picioare. Nu omora nici măcar păianjenii!

Vântul flutură draperiile camerei. Aud zgomotul îndepărtat al unui tren. Ţipete de pe chei. Cineva de pe stradă strigă: „La dracu’!”, după care se aude zgomot de sticlă spartă. Nu vreau să citesc mai departe, dar ştiu că trebuie.

Am simţit un fior rece.

— Ben era vegetarian?

— Chiar vegan[10]! a zis ea râzând. Să nu-mi spui că nu ştiai!

M-am gândit la noaptea în care mă lovise. „O bucată de cârnat pe jumătate mestecată, scrisesem eu în jurnal, şi câteva boabe de mazăre într-o baltă de sos...”

M-am apropiat de fereastră.

— Ben mănâncă şi carne... am zis eu, rostind cuvintele pe îndelete. Nu e vegetarian... în orice caz, nu acuma. Poate s-a schimbat...

A urmat încă o tăcere prelungă.

— Claire? am zis eu. Nu mi-a răspuns.

— Claire, mă auzi?

— Da, a zis ea, iar acum avea un ton furios. Vreau să-l sun. Să lămuresc povestea asta. Unde e?

I-am răspuns fără să stau pe gânduri:

— Cred că e la şcoală. A zis că nu se întoarce înainte de ora cinci.

— La şcoală? Adică la universitate? A început să ţină cursuri?

Am simţit că mă cuprinde teama.

— Nu. Lucrează la o şcoală din apropiere. Nu ştiu cum se numeşte.

— Şi ce face acolo?

— E profesor. E şeful catedrei de chimie, parcă aşa mi-a zis. Nu mai ţin minte...

M-am simţit vinovată la gândul că nu ştiam cu ce se ocupă soţul meu, că nu eram în stare să-mi aduc aminte cum câştigă

[10] Spre deosebire de vegetarianism, veganismul presupune eliminarea din dietă nu numai a cărnii, ci şi a tuturor produselor de origine animală — lapte, brânză, ouă, etc.

banii din care trăiam amândoi. Dar am ridicat privirea şi mi-am văzut reflectată în geam faţa umflată, iar sentimentul de vinovăţie s-a evaporat.

— Ce şcoală? a continuat ea.

— Nu ştiu. Nu cred că mi-a spus.

— Cum, niciodată?

— În dimineaţa asta, nu. Deci e ca şi când nu mi-ar fi spus niciodată.

— Îmi pare rău, Chrissy. N-am vrut să te necăjesc. Atâta doar că... – dar s-a oprit, şi am simţit că s-a răzgândit, că a renunţat la o frază. Ai putea afla cum se numeşte şcoala la care lucrează?

M-am gândit la biroul de la etaj.

— Cred că da. De ce?

— Aş vrea să stau de vorbă cu Ben, să mă asigur că o să vină şi el acasă în după-amiaza asta, când o să trec pe la tine. N-aş vrea să fie o vizită zadarnică.

Mi-am dat seama că încercase să facă o glumă, dar n-am râs. Simţeam că nu am niciun control asupra situaţiei şi nu-mi puteam da seama ce-ar fi fost mai bine să fac, aşa că am hotărât să merg pe mâna prietenei mele.

— Mă duc să arunc o privire, am zis eu.

Am urcat la etaj. Era ordine în birou, iar pe masă erau aranjate teancuri de hârtii. Nu mi-a luat mult timp până să găsesc o foaie cu antet – era un raport despre o şedinţă cu părinţii.

— Se numeşte Sfânta Ana. Vrei să-ţi dau numărul?

Dar mi-a zis că o să-l caute singură, după care a adăugat:

— Te sun eu mai încolo, da?

Iarăşi m-a cuprins panica.

— Ce ai de gând să-i spui? am întrebat-o eu.

— Vreau să lămuresc povestea asta. Ai încredere în mine, Chrissy. Sigur există o explicaţie pentru toate astea. În regulă?

— Bine, am zis eu, apoi am încheiat conversaţia.

M-am aşezat, simţind că-mi tremură picioarele. Dacă prima mea bănuială era corectă? Dacă Ben şi Claire încă se culcau împreună? Poate că, în clipa aceea, Claire îl suna ca să-l avertizeze. Poate că-i spunea: „A intrat la bănuieli. Ai grijă”.

Mi-am amintit ce citisem în jurnal. Doctorul Nash îmi spusese că, pe vremuri, avusesem simptome de paranoia: „Susţineai că doctorii conspirau împotriva ta. Erai înclinată spre confabulaţie. Inventai tot felul de lucruri”.

Dacă nu era decât o confabulaţie? Dacă, de fapt, am inventat toate astea? „S-ar putea ca tot ce-am scris în jurnal să fie nişte simple născociri. Rodul paranoiei.”

M-am gândit la ce am aflat când am fost în secţia de psihiatrie şi la ce mi-a spus Ben în scrisoarea lui. „Uneori deveneai violentă.” Mi-am dat seama că poate eu fusesem cea care provocase cearta de vineri seara. Oare îl lovisem pe Ben? Poate că el doar a ripostat, iar apoi, când m-am dus în baie, am luat un pix şi am explicat totul printr-o fabulaţie.

Dacă acest jurnal nu înseamnă decât că situaţia mea s-a înrăutăţit din nou? Şi că, în curând, va trebui să mă întorc la Casa Waring?

M-a luat cu frig. Preţ de câteva clipe, am fost sigură că tocmai de aceea a vrut doctorul Nash să facem o vizită acolo – ca să mă pregătească pentru o nouă internare.

Nu pot decât să aştept să mă sune Claire.

O nouă pauză. Oare asta se întâmplă acum? Oare Ben va încerca să mă ducă înapoi la Casa Waring? Am aruncat o privire spre uşa băii. N-am să-i permit.

Văd că mai sunt doar câteva însemnări, făcute în aceeaşi zi, dar mai târziu.

Luni, 26 noiembrie, 18:55

Claire m-a sunat după mai puţin de jumătate de oră, iar acum, mintea mea oscilează între două gânduri: „Ştiu ce trebuie să fac. Nu ştiu ce trebuie să fac. Ştiu ce trebuie să fac…”

Dar mai e un gând care nu-mi dă pace. Mă trec fiorii când îmi dau seama care e adevărul: „Sunt în pericol”.

Deschid jurnalul la prima pagină, vrând să scriu: „Să nu ai încredere în Ben”, dar văd că aceste cuvinte sunt deja acolo.

Nu-mi aduc aminte să le fi scris eu. Dar, la urma urmelor, nu-mi aduc aminte nimic.

O nouă pauză, apoi următoarele însemnări:

Când am vorbit cu ea la telefon, mi s-a părut că avea o voce ezitantă.

— Chrissy, mi-a zis ea. Ascultă-mă bine.

Tonul ei m-a speriat.

— Ce s-a întâmplat?

— L-am sunat pe Ben. La şcoală.

Eram copleşită de senzaţia că mă îmbarcasem într-o călătorie pe care nu o puteam controla, că pluteam pe ape nenavigabile.

— Şi ce-a zis?

— N-am stat de vorbă cu el. Am vrut doar să mă asigur că lucrează acolo.

— De ce? am întrebat eu. Nu ai încredere în el?

— N-ar fi prima oară când te minte.

Nu aveam cum s-o contrazic.

— Dar de ce crezi că m-ar minţi în legătură cu locul unde lucrează?

— Pur şi simplu am fost surprinsă că lucrează într-o şcoală. Ştii că a terminat arhitectura? Ultima oară când am stat de vorbă cu el, voia să-şi înfiinţeze propriul lui birou. Şi mi s-a părut destul de ciudat când am aflat că s-a angajat la o şcoală.

— Şi ce ţi-au spus?

— Mi-au spus că nu-l pot deranja, pentru că e la ore. M-am simţit uşurată: cel puţin în legătură cu asta nu m-a minţit.

— Poate că s-a răzgândit în privinţa carierei lui, am spus eu.

— Chrissy? Le-am spus că vreau să-i trimit nişte documente. Prin poştă. Şi le-am cerut titlul lui oficial.

— Şi?

— Nu e şeful catedrei de chimie sau al catedrei de ştiinţe. Mai exact, nu-i şeful niciunei catedre. E laborant.

Am tresărit. Poate că am şi icnit, cu toate că nu-mi aduc aminte.

— Eşti sigura? am zis eu.

Mintea mea a început să caute frenetic un motiv pentru această nouă minciună. Oare îi era ruşine de slujba lui? Se gândea cu teamă la ce mi-aş spune în sinea mea dacă aş afla că a trecut de la statutul de arhitect de succes la cel de laborant într-o şcoală? Oare chiar credea că sunt atât de superficială, încât l-aş iubi mai mult sau mai puţin în funcţie de ce slujbă are?

Mi se părea că lucrurile începeau să se lege.

— Doamne, e vina mea! am zis eu.

— Ba nu! Nu e vina ta!

— Ba da! E din pricina eforturilor pe care trebuie să le facă pentru mine. Trebuie să aibă grijă de mine zi de zi şi probabil că suferă de o cădere nervoasă. Poate că nici el nu mai ştie ce e

adevărat şi ce nu, am zis eu, izbucnind în plâns. Şi trebuie să suporte de unul singur suferinţa asta. În fiecare zi.

Au urmat câteva clipe de tăcere, după care Claire a zis:

— Suferinţă? Ce suferinţă?

— Adam... am răspuns eu, simţind că mă doare să-i pronunţ numele.

— Ce-i cu Adam?

Abia atunci mi-am dat seama: „Doamne! Nu ştie. Ben nu i-a spus.”

— A murit.

I s-a tăiat respiraţia.

— A murit? Când? Cum?

— Nu ştiu exact când. Ben mi-a zis că anul trecut. A murit în război.

— În război? Ce război?

— În Afganistan.

— Chrissy, ce să caute el în Afganistan? m-a întrebat ea pe un ton ciudat, aproape încântat.

— Era în armată, am răspuns eu, dar chiar în timp ce vorbeam am început să mă îndoiesc de ce spuneam – era ca şi când mă confruntam cu un lucru pe care îl ştiusem dintotdeauna.

Am auzit-o pufnind, ca şi când i s-ar fi părut ceva amuzant.

— Chrissy, draga mea, Adam n-a fost în armată. Şi n-a fost niciodată în Afganistan. Locuieşte la Birmingham cu o fată pe care o cheamă Helen. E programator. Nu m-a iertat, dar încă îl sun din când în când. Poate c-ar prefera să n-o fac, dar la urma urmei sunt naşa lui, mai ţii minte?

Mi-a luat câteva clipe să-mi dau seama de ce foloseşte timpul prezent.

— L-am sunat săptămâna trecută, a continuat ea. După ce m-am întâlnit cu tine.

Acum, aproape că râdea.

— Nu era acasă, dar am vorbit cu Helen. Mi-a zis c-o să-l roage să mă sune. Adam trăieşte.

M-am oprit din citit. Mă simt foarte uşoară. Goală pe dinăuntru. Am impresia că, din clipă în clipă, aş putea să cad pe spate sau să încep să plutesc. Oare să îndrăznesc să cred? Oare vreau asta? Mă sprijin de măsuţa de toaletă şi citesc mai departe, doar vag conştientă că nu mai aud zgomotul duşului.

Cred că mi s-au înmuiat picioarele şi m-am sprijinit de scaun.

— Trăieşte? am întrebat eu, simţind că mă ia cu greaţă – îmi aduc aminte că am simţit cum mi se ridică voma până la baza faringelui, dar am reuşit s-o înghit. Chiar trăieşte?

— Da!

— Dar... Dar am văzut o tăietură din ziar... În care scria că a murit.

— Chrissy, n-are cum să fie autentică. Pur şi simplu nu se poate. Adam trăieşte.

Am început să spun ceva, dar apoi am fost asaltată de un vârtej de gânduri şi sentimente. Bucurie. Îmi aduc aminte că eram bucuroasă. Bucuria pură de a şti că Adam trăieşte îmi sfârâia pe limbă, dar era amestecată cu izul amar, şi înţepător al fricii. M-am gândit la vânătăile mele, la forţa cu care trebuie să mă fi lovit Ben. Poate că nu mă abuzează doar fizic, poate că în unele zile se delectează spunându-mi că băiatul meu a murit, ca să vadă cât de multă suferinţă îmi provoacă acest gând. Oare e posibil ca, în alte zile – cele în care îmi aduc aminte că am fost însărcinată sau că am născut un copil – să-mi spună pur şi simplu că Adam s-a mutat, că lucrează în străinătate sau că locuieşte în cealaltă parte a oraşului?

Şi dacă este aşa, de ce nu mi-am notat niciunul dintre aceste adevăruri alternative pe care mi le tot spune?

Mintea mi-a fost invadată de imagini – Adam aşa cum ar trebui să arate acum, scene din trecutul lui la care nu am luat parte – dar nimic nu mi-a rămas întipărit în minte. Toate apăreau preţ de o fracţiune de secundă, după care se evaporau fulgerător. Singurul lucru la care mă gândeam era că Adam trăieşte. „Trăieşte. Fiul meu e în viaţă. Mă pot întâlni cu el!”

— Unde e? am întrebat eu. Unde e? Vreau să-l văd.

— Chrissy, stai calmă.

— Dar...

— Chrissy! m-a întrerupt ea. Rămâi acasă, o să trec pe la tine.

— Claire! Spune-mi unde e!

— Sunt foarte îngrijorată din pricina ta, Chrissy. Te rog...

— Dar...

— Chrissy, calmează-te! a zis ea, ridicând vocea, apoi ceaţa confuziei mele a fost străpunsă de un singur gând: „Sunt isterică.”

Am inspirat adânc şi am încercat să mă liniştesc, iar Claire a continuat:

— Adam locuieşte în Birmingham.

— Dar probabil că ştie unde sunt acum. De ce nu vine să mă vadă?

— Chrissy...

— De ce? De ce nu vine să mă viziteze? Cumva nu se înţelege cu Ben? De-aia nu ia legătura cu mine?

— Chrissy, a zis ea pe un ton blând. Birmingham e destul de departe. Iar Adam are o viaţă încărcată...

— Adică...

— Poate că n-are cum să ajungă la Londra foarte des.

— Dar...

— Chrissy, îţi închipui că Adam nu te vizitează. Dar nu pot să cred asta. Poate că vine, totuşi, atunci când reuşeşte să-şi facă timp.

Am tăcut. Totul părea lipsit de sens. Şi totuşi, poate că avea dreptate. Am început să ţin acest jurnal doar de vreo două săptămâni. N-am de unde şti ce s-a întâmplat înainte.

— Trebuie să-l văd, am zis eu. Vreau să-l văd. Crezi că se poate aranja?

— De ce nu? Dar dacă Ben chiar îţi spune că a murit, cred că ar fi bine ca mai întâi să vorbim cu el.

„Bineînţeles, mi-am zis. Dar ce-o să spună? El îşi închipuie că încă îi cred minciunile.”

— O să vină acasă în curând, am zis eu. Mai vrei să treci pe la mine? Să mă ajuţi să lămuresc povestea asta?

— Bineînţeles. Nu-mi dau seama ce se întâmplă. Dar o să stăm de vorbă cu Ben. Promit. Vin acum.

— Chiar acum?

— Da. Sunt îngrijorată, Chrissy. Ceva nu-i în regulă.

M-a deranjat tonul ei, dar în acelaşi timp mă simţeam uşurată. Şi eram încântată la gândul că, în curând, voi putea să mă întâlnesc cu fiul meu. Voiam să-l văd, să văd o fotografie cu el. Imediat. Dar mi-am adus aminte că nu prea aveam poze cu el şi că cele pe care le aveam erau sub cheie. Apoi mi-a venit o idee.

— Claire, în casa noastră a izbucnit un incendiu?

— Un incendiu? a întrebat ea pe un ton confuz.

— Da, pentru că avem puţine poze cu Adam. Şi aproape niciuna de la nunta noastră. Ben mi-a zis că au fost distruse la

incendiu.

— Ce incendiu?

— Ben mi-a spus că la vechea noastră casă a avut loc un incendiu şi că am pierdut multe lucruri atunci.

— Când?

— Nu ştiu. Cu ani în urmă.

— Şi nu aveţi nicio fotografie cu Adam?

Am simţit că încep să mă enervez.

— Avem câteva, dar nu-s multe. Şi aproape toate sunt de pe vremea când era copil. Când abia începea să meargă în picioare. Dar niciuna din vacanţe sau din luna de miere. Şi niciuna de la Crăciun. Nimic de genu' ăsta.

— Chrissy, a zis ea cu o voce liniştită, cumpătată, în care mi s-a părut că disting un sentiment nou – frica. Descrie-mi-l pe Ben.

— Poftim?

— Fă-mi o descriere a lui Ben. Cum arată?

— Dar ce poţi să-mi spui despre incendiu?

— N-a avut loc niciun incendiu.

— Dar am scris că mi-am amintit de el. O tigaie încinsă pe aragaz. Apoi a sunat telefonul…

— Probabil că-s născociri ale imaginaţiei tale.

— Dar…

— Chrissy! a zis ea cu nelinişte în glas. N-a avut loc niciun incendiu! Nu cu ani în urmă. Ben mi-ar fi zis. Iar acuma, descrie-mi-l pe Ben. Cum arată? E înalt?

— Nu foarte.

— Păr negru?

Nu ştiam ce să spun.

— Da… Nu… Habar n-am. A început să încărunţească. Şi are burtă, cred. Sau poate că nu… am adăugat eu, ridicându-mă în picioare. Trebuie să mă uit la pozele cu el.

M-am dus iarăşi la etaj. Erau acolo, lipite în jurul oglinzii. Eu şi soţul meu. Fericiţi. Împreună.

— Părul lui pare mai degrabă şaten, am zis eu, iar apoi am auzit o maşină parcând în faţa casei.

— Eşti sigură?

— Da.

Motorul s-a oprit, iar portiera s-a trântit. Apoi am auzit un bip.

— Cred că a venit Ben, am zis eu, coborând glasul.

— Căcat! Spune-mi repede, are cumva o cicatrice?

— O cicatrice? Unde?

— Pe faţă, Chrissy. Pe unul dintre obraji. Odată, când a fost la alpinism, a avut un accident.

M-am uitat repede la fotografii, oprindu-mă la cea în care eu şi soţul meu luăm micul dejun îmbrăcaţi în halate. Ben zâmbea cu un aer fericit, dar, cu toate că nu se bărbierise în ziua aceea, se vedea clar că nu avea niciun semn pe obraji. Mi s-a făcut frică.

Am auzit deschizându-se uşa de la intrare. Apoi o voce:

— Christine! Draga mea! M-am întors!

— Nu, am zis eu. N-are nicio cicatrice.

Am auzit un sunet în receptor – ceva între un icnet şi un oftat.

— Chrissy, nu ştiu cine e bărbatul cu care locuieşti, dar nu e Ben.

M-a cuprins groaza. Aud apa trasă la baie, dar nu mă pot opri din citit.

Nu-mi amintesc foarte bine ce s-a întâmplat după aceea. Nu pot pune lucrurile cap la cap. Claire aproape că a început să ţipe, spunând de mai multe ori: „La dracu'!", iar pe mine m-a cuprins panica. Am auzit trântindu-se uşa de la intrare şi clicul zăvorului.

— Sunt în baie! i-am strigat eu bărbatului despre care până atunci crezusem că era soţul meu, iar vocea mea era spartă, disperată. Cobor imediat!

— Vin la tine, a zis Claire. Vin să te iau de acolo.

— Totul e în regulă, draga mea? a strigat bărbatul care nu e Ben.

I-am auzit paşii pe trepte şi mi-am dat seama că nu încuiasem uşa de la baie.

— A ajuns acasă, am zis eu în şoaptă. Vino mâine, când e plecat la serviciu. O să-mi fac bagajul. Te sun.

— Căcat! Bine, dar să-ţi notezi totul în jurnal. Să scrii cât mai repede. Să nu uiţi!

M-am gândit la jurnalul meu ascuns în şifonier. „Trebuie să-mi păstrez calmul, mi-am zis în sinea mea. Trebuie să mă prefac că totul e în regulă, cel puţin până reuşesc să-l scot din cutie şi să scriu că mă aflu în pericol."

— Ajută-mă, am şoptit eu. Ajută-mă.

Am închis telefonul exact înainte ca el să împingă uşa de la baie.

*

Aici se termină însemnările. Răsfoiesc cu frenezie paginile următoare, dar sunt goale – nu le brăzdează decât dunguliţele orizontale, de un albastru pal. Aşteaptă continuarea poveştii mele. Dar nu există nicio continuare. Ben mi-a găsit jurnalul, a smuls aceste pagini, iar Claire nu a venit după mine. Când i-am dat jurnalul doctorului Nash – cred că marţi, pe 27 noiembrie – habar n-aveam că ceva nu e în regulă.

Înţeleg totul dintr-odată şi îmi dau seama de ce m-a tulburat atât de mult tabla din bucătărie. Din pricina scrisului. Majusculele acelea îngrijite şi uniforme arătau cu totul altfel decât literele neregulate ale scrisorii pe care mi-a dat-o Claire. Undeva, în adâncul meu, mi-am dat seama încă de atunci că nu fuseseră scrise de aceeaşi mână.

Ridic privirea. Ben – sau bărbatul care se dă drept Ben – a ieşit de la duş. Acum e în pragul băii, îmbrăcat la fel ca mai înainte, şi se uită la mine. Nu ştiu de câtă vreme stă acolo şi mă urmăreşte citind paginile din jurnal. Are o privire indiferentă, ca şi când nu prea l-ar interesa ce vede, ca şi când ar fi o problemă care nu-l priveşte.

Mă aud icnind şi dau drumul foilor din mână, care se împrăştie pe podea.

— Cine eşti? îl întreb eu, dar el nu-mi răspunde, ci se uită la hârtiile din faţa mea. Răspunde-mi!

Dar tonul meu autoritar nu corespunde cu starea mea interioară. Mintea mea se străduieşte să-şi dea seama cine ar putea fi. Poate cineva de la Casa Waring? Sau un pacient? Nimic nu are sens. Simt că mă cuprinde panica, pentru că în mintea mea prinde contur un alt gând, dar în clipa următoare dispare…

Ridică privirea spre mine.

— Sunt Ben, îmi spune el, pronunţând rar cuvintele, ca şi când ar încerca să-mi explice un lucru evident. Ben, soţul tău.

Rămân pe podea, dar mă îndepărtez uşor de el, străduindu-mă să-mi aduc aminte tot ce-am citit, tot ce ştiu.

— Ba nu, spun eu, apoi repet pe un ton apăsat: Ba nu! Se apropie de mine.

— Ba da, Christine. Ştii bine că-i aşa.

Mă cuprinde frica. O spaimă care simt că mă înşfacă, mă

ridică şi mă ţine suspendată o clipă, apoi mă azvârle înapoi în propria-i grozăvie. Îmi amintesc vorbele lui Claire: „Dar nu e Ben”. Apoi se întâmplă un lucru ciudat. Îmi dau seama că nu-mi aduc aminte că am citit cuvintele ei, ci că-mi aduc aminte însuşi momentul în care le-a rostit. Îmi aduc aminte panica din glasul ei, felul în care a zis: „La dracu’!” înainte să-mi spună lucrul de care îşi dăduse seama şi să-l repete: „Nu e Ben”.

Îmi aduc aminte.

— Ba nu. Nu eşti Ben. Mi-a spus Claire! Cine eşti?

— Dar îţi aduci aminte de fotografii, Christine? Cele lipite în jurul oglinzii din baie? Uite, le-am adus ca să ţi le arăt.

Face un pas spre mine, apoi se apleacă după geanta lui, care e pe podea, lângă pat. Scoate din ea câteva fotografii cu colţurile îndoite.

— Uite! spune, însă eu clatin din cap, iar el o ia în mână pe prima şi, după ce se uită la ea, o întoarce spre mine. Aici suntem noi. Uită-te: tu şi cu mine.

Fotografia ne înfăţişează pe noi doi stând într-o barcă, pe un fluviu sau pe un canal. În spatele nostru se vede o apă întunecată şi murdară, iar în fundal – prost focalizat – nişte stuf. Amândoi eram tineri şi aveam pielea întinsă, nu lăsată şi ridată ca acum, iar ochii ne erau mari de fericire.

— Nu vezi? Uite! Suntem noi! Tu şi cu mine. Cu ani în urmă. Suntem împreună de multă vreme, Chris. De ani de zile.

Mă uit cu atenţie la fotografie. Îmi revin nişte imagini: noi doi, o după-amiază însorită. Închinaserăm o barcă. Dar nu-mi aduc aminte unde eram.

Apoi ia altă fotografie, în care suntem mult mai în vârstă. Pare destul de recentă. Stăm în faţa unei biserici, iar cerul e înnorat. El e îmbrăcat în costum şi dă mâna cu un alt bărbat îmbrăcat tot în costum. Eu port o pălărie care pare că-mi face probleme – o ţin cu mâna ca şi când ar fi în pericol s-o ia vântul. Nu mă uit în obiectiv.

— A fost făcută în urmă cu doar câteva săptămâni, îmi explică el. Nişte prieteni ne-au invitat la nunta fetei lor. Îţi aminteşti?

— Nu! spun eu cu furie. Nu-mi amintesc!

— A fost o zi minunată, continuă el, întorcând fotografia spre el ca s-o mai vadă o dată. Minunată…

Îmi aduc aminte că mi-am notat ce mi-a zis Claire când i-am povestit despre tăietura din ziar în care se vorbea despre

moartea lui Adam. „Chrissy, n-are cum să fie autentică.”

— Arată-mi una cu Adam! îi cer eu. Haide, arată-mi o fotografie cu el!

— Adam a murit în război… A murit cu demnitate, ca un erou…

— Dar ar trebui să ai o poză cu el! ţip eu. Arată-mi măcar una!

Ia o fotografie cu Adam şi Helen. Cea pe care am văzut-o deja. Simt că mă înfurii.

— Arată-mi o singură fotografie cu Adam în care apari şi tu. Una singură! Trebuie să ai câteva de genu’ ăsta, că doar eşti tatăl lui, nu?

Se uită prin fotografiile pe care le ţine în mână, şi mă aştept să scoată una în care apar ei doi, dar nu se întâmplă asta.

— Nu am niciuna la mine, spune el, coborându-şi mâinile pe lângă corp. Probabil că le-am lăsat acasă.

— Nu eşti tatăl lui, nu-i aşa? Există vreun tată care să n-aibă fotografii cu el şi fiul lui?

Mijeşte ochii, ca şi când s-ar fi înfuriat, dar nu mă pot opri.

— Şi ce tată i-ar spune soţiei lui că fiul lor a murit, când de fapt nu-i aşa? Recunoaşte! Nu tu eşti tatăl lui Adam, ci Ben!

Chiar în clipa când am pronunţat numele lui Ben, mi-a revenit în minte o imagine. Un bărbat cu păr brunet şi ochelari cu rame subţiri, de culoare neagră. *Ben.* Îi pronunţ numele încă o dată, ca pentru a-mi întipări în minte această imagine.

— Ben.

Numele acesta are un efect asupra bărbatului din faţa mea, care spune ceva, dar prea încet ca să-l pot auzi, aşa că-i cer să repete.

— Nu ai nevoie de Adam, spune el.

— Poftim?

— Nu ai nevoie de Adam, repetă el pe un ton mai ferm, uitându-se în ochii mei. Acum mă ai pe mine. Suntem împreună. Nu ai nevoie de Adam. Nu ai nevoie nici de Ben.

La auzul acestor cuvinte, mă simt de parcă mi-aş fi pierdut toată puterea, iar el pare să-şi revină. Pe chipul lui se aşterne un zâmbet.

— Nu fi necăjită, îmi spune pe un ton cald. Ce mai contează! Te iubesc – ăsta e lucrul cel mai important. Te iubesc şi mă iubeşti.

Se apleacă lângă mine şi îmi întinde mâna. Zâmbeşte în

continuare, ca şi când aş fi un animal pe care încearcă să-l momească afară din gaura în care s-a ascuns.

— Vino, spune el. Vino la mine.

Mă dau şi mai în spate, târându-mă pe podea. Mă lovesc de ceva tare şi simt caloriferul fierbinte din spatele meu. Îmi dau seama că am ajuns sub fereastră. Se apropie încet de mine.

— Cine eşti? îl întreb iarăşi, încercând să păstrez un ton calm. Ce vrei?

Se opreşte. E aplecat în faţa mea, iar dacă ar întinde mâna, mi-ar putea atinge piciorul sau genunchiul. Dacă s-ar apropia mai mult, poate aş reuşi să-l lovesc cu piciorul la nevoie, deşi nu sunt sigură că aş reuşi să ajung până la el şi, oricum, sunt desculţă.

— Ce vreau? spune el. Nu vreau nimic. Nu vreau decât să fim fericiţi, Chris. Ca pe vremuri. Îţi aminteşti?

Iarăşi întrebarea asta: „Îţi aminteşti?” Preţ de o clipă, mă gândesc că poate e sarcastic.

— Nu ştiu cine eşti, îi răspund pe un ton aproape furios. Cum să-mi amintesc? Pentru mine, e ca şi când abia azi te-aş fi văzut prima oară!

Zâmbetul dispare, iar chipul său capătă o mină îndureratăă. Urmează un moment de calm, ca şi când balanţa puterii s-ar înclina dinspre el înspre mine şi, preţ de o fracţiune de secundă, ne aflăm în echilibru.

În cele din urmă, îşi revine şi spune:

— Dar mă iubeşti. Aşa ai scris în jurnalul tău, că mă iubeşti. Ştiu că vrei să fim împreună. De ce nu-ţi aminteşti asta?

— Jurnalul meu!

Ştiu că mi-a găsit jurnalul – altminteri cum ar fi putut să rupă paginile acelea esenţiale? – dar acum îmi dau seama că îmi citeşte însemnările de multă vreme, cel puţin de acum o săptămână, când i-am spus prima oară de el.

— De cât timp îmi citeşti jurnalul?

Nu pare să mă fi auzit.

— Zi-mi că nu mă iubeşti, îmi spune, ridicând glasul cu un aer triumfător. Zi-mi că nu mă iubeşti, repetă el, dar nu-i răspund. Vezi? Nu poţi, nu? Nu poţi să spui asta. Pentru că mă iubeşti. Întotdeauna m-ai iubit, Chris. Întotdeauna.

Se aşază pe podea, iar acum stăm faţă în faţă.

— Îmi aduc aminte cum ne-am cunoscut, continuă el, iar eu

mă gândesc la ce mi-a spus – că mi-am vărsat cafeaua peste foile lui la biblioteca universitară – şi mă întreb ce urmează să-mi zică acum. Lucrai la ceva. Scriai mereu. Mergeai zi de zi la aceeaşi cafenea. Întotdeauna stăteai la aceeaşi masă de lângă vitrină. Uneori, veneai şi cu un copil, dar de obicei erai singură. Întotdeauna aveai o agendă deschisă în faţă – fie scriai, fie pur şi simplu te uitai pe fereastră. Îmi păreai foarte frumoasă. Treceam pe lângă tine zi de zi, în drum spre autobuz, şi am început să aştept cu nerăbdare să mă întorc acasă, ca să te mai pot vedea o dată. Încercam să ghicesc cum o să fii îmbrăcată, dacă o să ai părul prins sau desfăcut, dacă aveai pe masă un aperitiv, o prăjitură sau un sandvici. Uneori, aveai lângă tine o clătită neîncepută, iar alteori, o farfurie cu firimituri sau doar un ceai.

Râde, clătinând din cap cu tristeţe, iar eu îmi aduc aminte că, atunci când ne-am întâlnit, Claire mi-a povestit despre această cafenea şi îmi dau seama că spune adevărul.

— Treceam pe acolo zi de zi, la aceeaşi oră, continuă el, dar oricât m-aş fi străduit, nu reuşeam să-mi dau seama cum hotărai la ce oră să-ţi iei gustarea. La început, am crezut că poate variază în funcţie de zilele săptămânii, dar n-am putut identifica niciun tipar, apoi m-am gândit că poate are legătură cu data, însă nici asta nu mi-a fost de ajutor. Am început să mă întreb la ce oră îţi comanzi gustarea şi m-am gândit că poate avea legătură cu ora la care ajungeai la cafenea. Aşa că am început să plec mai devreme de la serviciu şi să vin în fugă spre localul ăla, în speranţa că am să aflu la ce oră ajungi. Apoi, într-o zi, nu erai acolo. Am aşteptat până te-am văzut venind. Împingeai un cărucior, iar când ai ajuns la uşa cafenelei, ţi-a fost greu să intri. Te blocaseşi în prag şi păreai atât de neajutorată, încât, fără să stau pe gânduri, am traversat şi am venit să-ţi ţin uşa. Mi-ai zâmbit şi mi-ai spus: „Mulţumesc foarte mult!” Erai atât de frumoasă, Christine. Am vrut să te sărut chiar în clipa aceea, dar n-am putut şi, ca să nu crezi că trecusem strada numai ca să te ajut, am intrat şi eu în cafenea şi m-am aşezat la coadă în spatele tău. În timp ce aşteptam, mi-ai zis: „Ce aglomerat e azi”, iar eu ţi-am răspuns: „Da, aşa-i”, cu toate că nu era tocmai aglomerat pentru ora aia. Nu voiam decât să fac conversaţie. Am comandat o cafea şi mi-am luat aceeaşi prăjitură ca şi tine, după care m-am gândit dacă ar fi bine să-ţi cer voie să mă aşez la masa ta, însă în clipa în care mi-am luat ceaiul de pe tejghea,

deja începuseşi să stai de vorbă cu altcineva – unul dintre angajaţii cafenelei, cred – aşa că m-am retras la o masă din colţ. După aceea, am început să intru în cafeneaua aia aproape zi de zi. Întotdeauna e mai uşor să faci un lucru după ce l-ai făcut o dată. Uneori, aşteptam să vii sau mă asiguram că eşti acolo înainte să intru, dar alteori, intram pur şi simplu. Iar tu m-ai observat. Sunt sigur. Ai început să mă saluţi şi să schimbi cu mine câteva vorbe despre vreme. Iar într-o zi, am fost reţinut după program şi am ajuns mai târziu decât de obicei, iar când am trecut pe lângă tine, ţinând în mâini un ceai şi o clătită, mi-ai zis: „Azi ai întârziat!”, şi, văzând că nu mai e nicio masă liberă, ai adăugat: „De ce nu iei loc aici?”, apoi mi-ai arătat scaunul liber de la masa ta. În ziua aia, nu veniseşi cu copilul, aşa că am zis: „Eşti sigură că nu-i nicio problemă? Nu te deranjez?”, dar apoi mi-a părut rău c-am spus asta şi m-am temut ca nu cumva să-mi răspunzi că, dacă te gândeşti mai bine, te-ar deranja. Dar ai zis: „Ah, nu! Deloc! Sinceră să fiu, nu prea am spor, aşa că mi-ar prinde bine o pauză”. Ei bine, aşa mi-am dat seama că voiai să stau de vorbă cu tine, nu să-mi beau ceaiul şi să-mi mănânc prăjitura în tăcere. Îţi aminteşti?

Clatin din cap. Am hotărât să-l las să vorbească. Vreau să aflu tot ce are de spus.

— Aşa că am luat loc şi am început să discutăm. Mi-ai zis că eşti scriitoare. Că deja publicaseşi o carte şi te chinuiai s-o scrii pe a doua. Te-am întrebat despre ce e vorba, dar n-ai vrut să-mi spui. „Scriu literatură”, mi-ai spus, apoi ai adăugat: „Cel puţin încerc…”, după care te-ai întristat foarte tare, aşa că m-am oferit să-ţi cumpăr o cafea. Mi-ai zis c-ar fi frumos din partea mea, dar că nu aveai cu ce să-mi cumperi şi tu una. „Nu-mi iau portofelul când vin aici. Îmi iau bani numai pentru ceva de băut şi o gustare. În felul ăsta, nu sunt tentată să mă îmbuib.” Am fost surprins, întrucât nu mi se părea că eşti o femeie care ar trebui să-şi facă griji pentru siluetă – erai foarte suplă. Dar oricum, m-am bucurat, pentru că însemna că îţi face plăcere să stai de vorbă cu mine; în plus, aveai să-mi fii datoare cu o cinste, deci urma să ne mai vedem. Ţi-am zis să nu-ţi faci griji din cauza banilor şi că nu-i nevoie să-mi cumperi şi tu una, după care m-am dus să comand încă un ceai şi o cafea. După aceea, am început să ne întâlnim în mod regulat.

Încep să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Deşi nu-mi amintesc

nimic, îmi pot închipui cam cum se petrec lucrurile de genul ăsta. Întâlnirea întâmplătoare, statul la aceeaşi masă, tentaţia de discuta cu un străin şi de a avea încredere în el – într-un un om care nu te judecă şi nici nu ţine partea cuiva, pentru că nu are cum. Sporirea treptată a încrederii, care în cele din urmă duce la… ce?

Am văzut fotografiile cu noi doi făcute cu ani în urmă. Păream fericiţi. E limpede unde ne-au dus confidenţele, în plus, arăta bine – nu ca o vedetă de cinema, dar mai bine decât majoritatea bărbaţilor – aşa că nu-i greu de înţeles ce m-a atras la el. De la un punct încolo, probabil că, în timp ce stăteam acasă şi mă străduiam să scriu, am început să aştept cu nerăbdare să plec la cafenea, alegându-mi hainele cu mai multă grijă şi întrebându-mă dacă e cazul să adaug sau nu un strop de parfum. Şi, într-o bună zi, unul dintre noi probabil a propus să ieşim la o plimbare, sau la un bar, sau poate chiar la cinema, iar prietenia noastră s-a transformat în altceva, ceva infinit mai periculos.

Închid ochii, încercând să-mi imaginez totul, şi astfel încep să-mi amintesc. Noi doi în pat, dezbrăcaţi. Simt sperma care mi se usucă pe abdomen şi în păr. Mă întorc spre el, iar el începe să râdă şi mă sărută din nou. „Mike! spun eu. Opreşte-te! Trebuie să pleci. Azi Ben se întoarce mai târziu de la serviciu, şi trebuie să mă duc să-l iau pe Adam. Opreşte-te!” Dar nu-mi dă ascultare, ci îşi apropie faţa de a mea – are mustaţă – şi ne sărutăm iarăşi, uitând de tot, de soţul şi copilul meu. Îmi dau seama cu scârbă că mi-am mai amintit această zi. Când am fost cu doctorul Nash să vizitez casa în care am locuit cu Ben, nu mi-am amintit de soţul meu, ci de amantul meu. De bărbatul cu care mi-o trăgeam în timp ce soţul meu era la serviciu. De aceea trebuia să plece. Nu doar ca să prindă un tren, ci şi pentru că bărbatul cu care eram căsătorită urma să se întoarcă acasă.

Deschid ochii. Sunt iarăşi în camera de hotel, iar el e tot în faţa mea, pe podea.

— Mike. Numele tău e Mike.

— Ţi-ai adus aminte! spune el cu un aer încântat. Chris, ţi-ai adus aminte!

Furia clocoteşte în mine.

— Îmi amintesc numele tău. Nimic altceva. Doar numele tău.

— Nu-ţi aduci aminte cât de mult ne iubeam?

— Nu. Nu cred că te-am iubit vreodată, altminteri sigur mi-aş

aminti mai multe despre tine.

Am spus asta ca să-l rănesc, însă reacţia lui mă surprinde.

— Dar nu-ţi aduci aminte nici de Ben, nu-i aşa? Asta înseamnă că nu l-ai iubit? La fel şi cu Adam…

— Eşti bolnav! Cum îţi permiţi? Bineînţeles că l-am iubit. Era fiul meu!

— Este. Este fiul tău. Dar dacă ar intra acum în cameră, nu l-ai recunoaşte, nu-i aşa? Crezi că asta e iubire? Şi unde e el acum? Unde e Ben? Te-au abandonat, Christine. Amândoi. Eu sunt singurul care n-a încetat niciodată să te iubească. Nici măcar atunci când m-ai părăsit.

Abia atunci îmi dau seama. Cum altfel ar fi putut şti de camera asta şi de unde altundeva ar fi putut afla atât de multe despre trecutul meu?

— Dumnezeule! spun eu. Tu eşti cel care mi-a făcut asta! Tu eşti cel care m-a atacat!

Se apropie de mine, îşi petrece braţele în jurul meu, ca şi când ar vrea să mă îmbrăţişeze, şi începe să-mi mângâie părul.

— Christine, draga mea, şopteşte el, nu vorbi aşa. Nu te gândi la asta. O să te necăjeşti.

Încerc să-l îndepărtez, dar e puternic. Mă strânge şi mai tare în braţe.

— Dă-mi drumul! Te rog, dă-mi drumul! spun eu, dar cuvintele mi se pierd în cutele cămăşii lui.

— Iubita mea.

Începe să mă legene, ca şi când ar încerca să liniştească un copil.

— Iubita mea. Draga mea, scumpa mea. N-ar fi trebuit să mă părăseşti, nu-ţi dai seama? Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă n-ai fi plecat.

O nouă amintire prinde viaţă.

E noapte şi suntem într-o maşină. Eu plâng, iar el se uită prin parbriz, fără să spună nimic.

— Spune ceva, îi cer eu. Orice. Mike?

— Nu vorbeşti serios. Nu se poate să vorbeşti serios.

— Îmi pare rău. Îl iubesc pe Ben. E drept că avem nişte probleme, dar îl iubesc. El e bărbatul alături de care mi-a fost dat să trăiesc. Îmi pare rău.

Îmi dau seama că încerc să simplific lucrurile, ca să mă poată

înţelege. În aceste câteva luni pe care le-am petrecut cu Mike, mi-am dat seama că e mai bine aşa. Lucrurile complicate îl derutează. Îi plac ordinea şi rutina. Lucrurile care se amestecă în proporţii exacte şi dau rezultate predictibile. Şi în plus, nu vreau să mă pierd în prea multe detalii.

— Pentru că am venit la tine acasă, nu-i aşa? Îmi pare rău, Chris. N-o să se repete, promit. Voiam doar să te văd. Şi voiam să-i explic soţului tău...

— Lui Ben, îl întrerup eu. Poţi să-i spui pe nume. Îl cheamă Ben.

— Lui Ben, repetă el, ca şi când ar fi pronunţat numele acela pentru prima oară şi i s-ar fi părut neplăcut. Voiam să-i explic lucrurile. Voiam să-i spun adevărul.

— Ce adevăr?

— Că nu-l mai iubeşti. Că acum mă iubeşti pe mine. Şi că vrei să fii cu mine. Asta e tot ce voiam să-i spun.

Oftez.

— Nu-ţi dai seama că, şi de-ar fi adevărat – deşi nu e – nu tu ar trebui să-i spui asta, ci eu. Nu aveai niciun drept să vii la mine acasă.

În timp ce vorbesc, mă gândesc la ce noroc am avut. Ben era la duş, Adam se juca în camera de zi, iar eu am reuşit să-l conving pe Mike că trebuie să plece înainte să apară vreunul dintre ei. Aceea a fost seara în care am hotărât să pun capăt aventurii.

— Trebuie să plec, spun eu, apoi deschid portiera şi păşesc pe pietriş. Îmi pare rău.

Se apleacă şi se uită la mine. Îmi spun că e foarte atrăgător şi că, dacă ar fi fost mai puţin posesiv, căsătoria mea s-ar fi putut afla în real pericol.

— O să te mai văd? întreabă el.

— Nu. S-a terminat.

Şi totuşi, iată-ne împreună după atâţia ani. Mă ţine iarăşi în braţe şi îmi dau seama că ar trebui să mă tem şi mai mult de el. Încep să ţip.

— Draga mea, linişteşte-te.

Îmi acoperă gura cu mâna, iar eu ţip şi mai tare.

— Linişteşte-te! O să te audă cineva!

Dau capul pe spate, şi mă lovesc de calorifer. Muzica de la

clubul de vizavi se aude în continuare – poate chiar un pic mai tare. „N-o să mă audă, îmi spun în sinea mea. N-o să mă audă nimeni.” Ţip încă o dată.

— Încetează!

Cred că m-a lovit, sau poate doar m-a zgâlţâit. Mă cuprinde panica.

— Încetează!

Capul mi se loveşte iarăşi de metalul cald şi dintr-odată mă opresc. Încep să plâng.

— Dă-mi drumul, spun eu pe un ton rugător. Dă-mi drumul, te rog…

Îşi slăbeşte strânsoarea un pic, dar nu suficient de mult cât să pot scăpa din braţele lui.

— Cum m-ai găsit după atâţia ani? întreb eu. Cum m-ai găsit?

— Cum te-am găsit? Dar nu te-am pierdut niciodată.

Sunt dezorientată, nu înţeleg.

— Te-am urmărit tot timpul, continuă el. Şi te-am protejat.

— M-ai vizitat pe unde am fost internată? La spital, la Casa Waring? Dar…?

— Nu mereu, spune el, oftând. Nu mă lăsau. Dar uneori le spuneam că vreau să vizitez pe altcineva sau că sunt voluntar. Numai ca să te pot vedea şi să mă asigur că te simţi bine. La Casa Waring a fost mai simplu: erau atât de multe ferestre…

Mă ia cu frig.

— Mă urmăreai?

— Trebuia să mă asigur că te simţi bine, Chris. Trebuia să te protejez.

— Deci te-ai întors după mine? Nu ţi-a ajuns ce-ai făcut în camera asta?

— Când am aflat că nenorocitul ăla te-a părăsit, n-am putut să te las acolo. Ştiam că ţi-ai fi dorit să fii cu mine. Ştiam că aşa ar fi cel mai bine pentru tine. A trebuit să aştept o vreme, să mă asigur că nu mai e nimeni care să încerce să mă oprească, dar cine altcineva ar fi putut avea grijă de tine?

— Şi pur şi simplu m-au lăsat să plec cu tine? M-au lăsat să plec cu un străin?

Mă întreb ce minciuni le-o fi spus ca să-l lase să mă ia, apoi îmi aduc aminte că doctorul Nash mi-a povestit despre femeia de la Casa Waring. „S-a bucurat foarte mult când a aflat că te-ai întors să locuieşti cu Ben.” În mintea mea se formează o

imagine. O amintire. Mike mă ţine de mână în timp ce semnează un formular. O femeie îmi zâmbeşte din spatele unui birou. „O să ne fie dor de tine, Christine, îmi spune ea. Dar o să te simţi foarte bine acasă.” Apoi se uită la Mike: „Împreună cu soţul tău”. Îi urmăresc privirea. Nu-l recunosc pe bărbatul pe care îl ţin de mână, dar ştiu că e bărbatul cu care m-am căsătorit. Trebuie să fie. Aşa mi-a spus.

— Dumnezeule! spun eu în cele din urmă. De câtă vreme pretinzi că eşti Ben?

— Pretind? repetă el pe un ton surprins.

— Da. De cât timp pretinzi că eşti soţul meu?

Pare dezorientat. Mă întreb dacă a uitat că nu e Ben. Apoi se schimbă la faţă. Se întristează.

— Crezi că mi-a plăcut să fac asta? Am fost nevoit. Era singura cale.

Braţele i se relaxează uşor, şi se întâmplă un lucru ciudat. Mintea mi se linişteşte şi, cu toate că sunt în continuare îngrozită, mă cuprinde un ciudat sentiment de calm. Din senin, îmi vine o idee: „Am să-l lovesc. Şi am să fug. Trebuie”.

— Mike? Să ştii că te înţeleg. Îmi dau seama că ţi-a fost dificil.

Ridică privirea spre mine.

— Mă înţelegi?

— Da, bineînţeles. Îţi sunt recunoscătoare că ai venit să mă iei. Că mi-ai oferit un cămin. Că ai avut grijă de mine.

— Serios?

— Da. Gândeşte-te doar unde aş fi rămas dacă nu m-ai fi luat tu. N-aş fi putut suporta să trăiesc acolo.

Simt că se relaxează. Apăsarea de pe braţele şi umerii mei scade, fiind însoţită de senzaţia discretă, dar inconfundabilă, că începe să mă mângâie, ceea ce, cu toate că mi se pare respingător, îmi dau seama că mă poate ajuta să scap. Pentru că nu mă pot gândi decât la asta – trebuie să fug. Mare prostie din partea mea că, în timp ce el era la duş, m-am aşezat pe podea şi am citit paginile pe care mi le-a furat din jurnal. Trebuia să le iau cu mine şi să plec. Dar îmi aduc aminte că abia după ce am citit ultimele însemnări din jurnal mi-am dat seama că mă aflu în mare pericol. Aud din nou vocea aceea care îmi şopteşte: „Am să fug. Am un fiu pe care nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată. Am să fug”. Mă uit în ochii lui şi încep să-i mângâi mâna pe care şi-o sprijină pe umărul meu.

— Hai, dă-mi drumul, iar apoi o să discutăm despre ce ar fi bine să facem.

— Dar cum rămâne cu Claire? spune el. Ştie că nu sunt Ben. I-ai spus tu.

— N-o să-şi aducă aminte, spun eu cu disperare.

Izbucneşte într-un râs sec, gutural.

— Întotdeauna m-ai tratat ca pe un prost. Dar să ştii că nu-s prost deloc. Ştiu ce o să se întâmple! Ai vorbit cu Claire şi ai stricat tot!

— Ba nu, răspund eu repede. O sun şi îi spun că eram confuză. Că uitasem cine eşti. Pot să-i spun c-am crezut că eşti Ben, dar m-am înşelat.

Sper din tot sufletul să i se pară plauzibil.

— N-o să te creadă, spune el.

— Ba da, insist eu, deşi îmi dau seama că nu m-ar crede. Promit.

— De ce-a trebuit s-o suni? se răsteşte el, înfuriindu-se dintr-odată şi strângându-mă mai tare. De ce? De ce, Chris? Ne-a mers bine până să vorbeşti cu ea. Ne-a mers bine! ţipă el, zgâlţâindu-mă din nou. De ce? De ce?

— Ben, mă doare.

Apoi mă loveşte. Aud zgomotul palmei lui pe obraz mai înainte să simt durerea înţepătoare. Capul mi se răsuceşte, iar mandibula mi se izbeşte dureros de maxilarul superior.

— Să nu-mi mai zici niciodată aşa! strigă el printre dinţi.

— Mike, spun eu repede, ca şi când aş putea să-mi şterg greşeala. Mike…

Dar nu mă ia în seamă.

— M-am săturat să fiu Ben. De acum înainte, poţi să-mi spui Mike. Ai înţeles? Mike! De-aia ne-am întors aici. Ca să lăsăm totul în urmă. Ai scris în jurnal că, dacă ai putea să-ţi aminteşti ce s-a întâmplat în camera asta cu ani în urmă, ţi-ai recăpăta memoria. Ei bine, ne-am întors. Te-am adus aici, Chris. Aminteşte-ţi!

Nu-mi vine să cred.

— *Vrei* să-mi amintesc?

— Da! Bineînţeles! Te iubesc, Christine. Vreau să-ţi aduci aminte cât de mult mă iubeşti. Vreau să fim iarăşi împreună. De-adevăratelea. Aşa cum trebuie.

Face o pauză, apoi adaugă în şoaptă:

— Nu mai vreau să fiu Ben.

— Dar…?

Se uită iarăşi în ochii mei.

— Începând de mâine, când ne întoarcem acasă, poţi să-mi spui Mike. Ai înţeles?

Mă zgâlţâie din nou, apropiindu-şi faţa la doar câţiva centimetri de a mea. Îi simt mirosul neplăcut al respiraţiei, în care se amestecă un iz ciudat, şi mă întreb dacă nu cumva a băut.

— Totul o să fie bine, nu-i aşa, Christine? O să mergem mai departe?

— O să mergem mai departe?

Mă doare capul şi simt că-mi curge ceva din nas. Mă gândesc că e sânge, dar nu sunt sigură. Calmul dispare. Ridic glasul, ţipând cât de tare pot:

— Vrei să mă întorc acasă? Să merg mai departe? Ce dracu', ţi-ai pierdut complet minţile?

Ridică o mână ca să-mi acopere gura, şi îmi dau seama că mi-a eliberat un braţ. Îl lovesc peste falcă, dar nu foarte tare, şi totuşi, lovitura îl ia prin surprindere: cade pe spate, dându-mi drumul şi la celălalt braţ.

Reuşesc să mă ridic în picioare.

— Nenorocito! strigă el.

Dar trec pe lângă el şi mă apropii de uşă. Reuşesc să fac trei paşi înainte să mă apuce de gleznă. Mă împiedic şi, în cădere, mă lovesc cu capul de muchia unui taburet aflat lângă măsuţa de toaletă. Am noroc, pentru că tăblia taburetului e capitonată şi amortizează şocul, însă trupul mi se răsuceşte şi aterizez pe podea într-o poziţie ciudată. Simt dureri ascuţite în spate şi în gât – mi-e teamă să nu-mi fi rupt ceva. Dau să mă târăsc spre uşă, dar mă ţine în continuare de gleznă. Mă trage icnind spre el, apoi simt greutatea strivitoare a trupului său, iar buzele lui se apropie la câţiva centimetri de urechea mea.

— Mike, scâncesc eu. Mike…

În faţa mea, pe podea, se află fotografia cu Adam şi Helen – e acolo unde a lăsat-o Mike. Deşi sunt în situaţia asta, mă întreb cum de-a ajuns la el, iar în clipa următoare îmi dau seama: Adam mi-a trimis-o la Casa Waring, iar Mike a luat-o cu el, împreună cu toate celelalte fotografii, atunci când m-am externat de acolo.

— Curvă proastă ce eşti! îmi spune el în ureche, scrâşnind din dinţi.

Are o mână în jurul gâtului meu, iar cu cealaltă mă ţine de păr. Îmi trage capul în spate, curbându-mi gâtul.

— De ce-a trebuit să faci asta?

— Îmi pare rău, scâncesc eu.

Nu mă pot mişca. O mână mi-e prinsă sub trup, iar pe cealaltă mi-a răsucit-o la spate şi mi-a imobilizat-o cu genunchiul.

— Unde voiai să te duci? Spune.

Acum fornăie ca un animal. Simt cum se revarsă din el ceva asemănător furiei.

— Îmi pare rău, şoptesc încă o dată, pentru că nu-mi trece nimic altceva prin minte. Îmi pare rău.

Îmi aduc aminte de zilele când cuvintele acestea funcţionau, când erau de ajuns, când erau exact ce trebuia pentru a ieşi din orice încurcătură.

— Nu-mi mai spune că-ţi pare rău! încetează odată!

Capul mi se ridică şi mai mult, apoi coboară cu viteză. Fruntea, nasul şi gura mi se izbesc de podeaua acoperită cu mochetă. Aud un zgomot scârbos, ca şi când s-ar fi strivit ceva, şi simt miros învechit de tutun. Ţip. Am sânge în gură. Mi-am muşcat limba.

— Unde aveai de gând să fugi? Habar n-ai să conduci şi nu cunoşti pe nimeni! De cele mai multe ori nici măcar nu ştii cine eşti. N-ai unde să te duci. Eşti jalnică!

Încep să plâng, pentru că are dreptate. Sunt jalnică. Claire n-a venit după mine. N-am niciun prieten. Sunt extrem de singură şi mă bazez în totalitate pe bărbatul care m-a adus în halul ăsta, iar mâine-dimineaţă – dacă supravieţuiesc – voi fi uitat chiar şi asta.

Dacă supravieţuiesc. Cuvintele îmi răsună în minte şi îmi dau seama că bărbatul care mă ţine imobilizată e în stare de orice şi că s-ar putea să nu ies vie din camera asta. Mă cuprinde spaima, dar apoi aud iarăşi vocea aceea discretă dinăuntrul meu: „Nu vei muri în locul ăsta. Nu cu el. Nu acum. Orice, dar nu asta”.

Reuşesc să-mi arcuiesc spatele şi îmi eliberez mâna. O întind repede în faţă şi înhaţ piciorul taburetului. E greu, iar unghiul în care mă aflu nu e cel mai potrivit, dar izbutesc să mă răsucesc şi să-l salt deasupra capului, unde îmi închipui că trebuie să fie capul lui Mike. Simt că se izbeşte de ceva, şi aud un trosnet satisfăcător, apoi un icnet. Îmi dă drumul la păr.

Mă uit peste umăr. Mike s-a dat în spate şi a dus mâna la

frunte. Sângele începe să i se prelingă printre degete. Se uită la mine cu un aer nedumerit.

Mai târziu, mă voi gândi că trebuia să-l lovesc încă o dată. Cu taburetul sau cu pumnii. Cu orice. Ar fi trebuit să mă asigur că l-am neutralizat, că voi putea fugi, că voi putea coborî scările sau măcar voi putea ajunge până la uşă să strig după ajutor.

Dar nu-l lovesc a doua oară. Mă ridic în genunchi, apoi în picioare, şi mă uit la el – e pe podea, în faţa mea. „Orice-aş face, a câştigat, îmi spun în sinea mea. A câştigat pentru totdeauna. Mi-a luat totul, chiar şi capacitatea de a-mi aminti exact ce mi-a făcut.” Mă întorc cu spatele şi pornesc spre uşă.

Se aruncă icnind spre mine. Trupul lui se loveşte de al meu. Ne izbim amândoi de măsuţa de toaletă şi cădem pe podea, aproape de uşă.

— Christine! Chris! Nu mă părăsi!

Întind mâna în faţă. Dacă aş putea deschide uşa, aş striga şi, în ciuda gălăgiei de la club, sigur m-ar auzi cineva şi ar veni aici.

Mike mi se agaţă de talie şi, precum un monstru grotesc cu două capete, înaintăm împreună centimetru cu centimetru, eu târându-l pe el.

— Chris! Te iubesc!

Tonul lui tânguitor şi ridicolul vorbelor sale nu fac decât să mă impulsioneze. Aproape că am ajuns. Încă un pic şi pun mâna pe clanţă.

În clipa următoare, îmi aduc aminte. Îmi aduc aminte de noaptea aceea, în urmă cu mulţi ani. Eu, în camera asta, stând în picioare exact în acelaşi loc. Întinzând o mână spre aceeaşi uşă. Sunt fericită, caraghios de fericită. Pereţii reflectă lumina catifelată, de culoare portocalie, a lumânărilor aprinse pe care le-am găsit împrăştiate prin cameră atunci când am intrat, iar în aer pluteşte mirosul dulce al buchetului de trandafiri care era aşezat pe pat. „Ajung în cameră pe la ora şapte, draga mea”, scria pe biletul prins cu boldul de ambalajul buchetului şi, cu toate că m-am întrebat preţ de o clipă unde s-ar fi putut duce Ben, adevărul este că îmi prinseseră bine cele câteva minute pe care le avusesem la dispoziţie înainte să vină. Mă gândisem la cât de aproape fusesem să-l pierd, la cât de uşurată mă simţeam ştiind că am pus capăt aventurii cu Mike, şi la cât de norocoasă eram că Ben şi cu mine ne-am angajat pe o nouă traiectorie. „Cum de m-am putut gândi că aş vrea să fiu cu Mike?” Mike n-ar

fi făcut niciodată ce-a făcut Ben: să pună la cale o noapte surpriză într-un hotel de pe malul mării, ca să-mi arate cât de mult mă iubeşte şi că, în ciuda problemelor pe care le-am avut în ultima vreme, lucrul acesta nu se va schimba niciodată. Mike era prea preocupat de sine. Cu el, totul era un test, iar afecţiunea era măsurată cu multă grijă. Ceea ce oferea era pus în balanţă cu ceea ce primea şi, de cele mai multe ori, rezultatul acestor comparaţii îl dezamăgea.

Pun mâna pe clanţă, o răsucesc şi trag de uşă. Ben l-a dus pe Adam la părinţii lui. Avem un weekend întreg numai pentru noi. Nu trebuie să ne facem griji pentru nimic. Vom fi doar noi doi.

— Iubitule… încep eu, însă cuvântul mi se opreşte în gât.

Nu e Ben. Ci Mike. Trece pe lângă mine, intră în cameră şi, chiar în timp ce-l întreb ce-şi închipuie că face – ce drept are să mă momească în camera asta, ce-şi închipuie că poate obţine – îmi spun în mintea mea: „Escroc nenorocit ce eşti! Cum îndrăzneşti să pretinzi că eşti soţul meu? N-ai niciun pic de mândrie?”

Mă gândesc la Ben şi la Adam, care au rămas acasă. Probabil că Ben deja a început să se întrebe unde sunt. Poate că în curând o să sune la poliţie. Cât de proastă am fost să mă urc în tren şi să vin aici, fără să spun nimănui nimic. Cât de proastă am fost să cred că biletul acela scris la maşină – chiar dacă era stropit cu parfumul meu preferat – îmi fusese trimis de soţul meu.

— Ai fi venit, dacă ai fi ştiut că urma să te întâlneşti cu mine? mă întreabă Mike.

Izbucnesc în râs.

— Bineînţeles că nu! S-a terminat. Ţi-am mai spus.

Mă uit la flori, apoi la sticla de şampanie pe care o ţine în mână. Toată această punere în scenă are un aer romantic, seducător.

— Dumnezeule! continui eu. Chiar ai crezut că mă ademeneşti aici, îmi dai flori şi o sticlă de şampanie, şi gata? Că o să-ţi cad în braţe şi totul o să fie ca înainte? Eşti nebun, Mike! Nebun! Plec chiar acuma! Mă întorc la soţul şi băiatul meu.

Nu vreau să-mi amintesc mai mult. Îmi închipui că atunci m-a lovit prima oară, dar nu ştiu ce s-a întâmplat după aceea, cum am ajuns de acolo la spital. Iar acum sunt iarăşi în camera asta. Ne-am întors unde a început totul, deşi toate zilele care au trecut

de atunci mi-au fost furate. E ca şi când n-aş fi plecat niciodată de aici.

Nu pot ajunge la clanţă. Mike se ridică în picioare, iar eu încep să strig:

— Ajutor! Ajutor!

— Taci! Taci odată!

Însă eu strig şi mai tare, iar el mă ridică de jos, mă întoarce cu faţa spre el şi mă împinge în spate. Mă prăbuşesc din nou pe podea, iar tavanul şi chipul lui îmi alunecă rapid prin faţă, asemenea unei cortine care cade. Mă lovesc cu capul de ceva tare şi îmi dau seama că m-a împins în baie. Întorc capul şi văd podeaua acoperită cu faianţă, partea de jos a closetului, marginea căzii, iar într-un colţ, un săpun umed.

— Mike! Nu!

Dar el se apleacă pe vine şi îşi pune mâinile în jurul gâtului meu.

— Taci! Taci! repetă el întruna, deşi acum nu mai spun nimic, ci doar plâng. Respir cu greu, iar ochii şi gura îmi sunt umede – sânge, lacrimi şi cine ştie ce altceva.

— Mike… spun eu cu greu.

Nu pot să respir. Mâinile lui sunt în jurul gâtului meu şi nu pot să respir. Imaginile din trecut năvălesc iarăşi în mintea mea. Îmi aduc aminte că Mike mă ţine cu capul sub apă. Îmi aduc aminte că mă trezesc într-un pat, având pe mine un halat de spital, iar Ben stă lângă mine, adevăratul Ben, cel cu care m-am căsătorit. Îmi amintesc o poliţistă punându-mi întrebări la care nu pot să răspund. Un bărbat cu pijamale bleu care stă pe marginea patului meu de spital şi râde în timp ce-mi spune că-l salut în fiecare zi ca şi când l-aş vedea pentru prima oară. Un băieţel blond cu un dinte lipsă, care îmi spune „mami”. Imaginile vin una după alta. Mă invadează. Au un efect violent asupra mea. Scutur uşor capul, încercând să-mi limpezesc mintea, dar Mike mă strânge şi mai tare de gât, ţintuindu-mă cu o privire sălbatică, fără să clipească. Îmi aduc aminte că s-a mai întâmplat asta o dată, exact în baia în care ne aflăm acum. Închid ochii. „Cum îndrăzneşti!”, strigă el, dar nu-mi pot da seama cine vorbeşte: Mike cel de acum sau cel care există doar în memoria mea. „Cum îndrăzneşti! repetă el. Cum îndrăzneşti să-mi iei copilul?”

Abia acum îmi amintesc. Când m-a atacat cu ani în urmă, eram însărcinată. Nu era copilul lui Mike, ci al lui Ben. Copilul

care avea să fie noul nostru început.

Niciunul dintre noi doi n-a supravieţuit.

*

Probabil că am leşinat. Când îmi recapăt cunoştinţa, îmi dau seama că stau pe un scaun. Nu-mi pot mişca mâinile şi am o senzaţie de asprime în gură. Deschid ochii. Camera e întunecată – printre draperiile date la o parte nu pătrund decât razele lunii şi lumina gălbuie a stâlpilor stradali. Mike stă în faţa mea, pe marginea patului. Ţine ceva în mână.

Încerc să vorbesc, dar nu pot. Îmi dau seama că am ceva în gură – poate o şosetă, pe care a reuşit s-o fixeze cumva – iar mâinile şi picioarele îmi sunt legate. „Asta a vrut, îmi spun în sine mea. Să fiu tăcută şi nemişcată.”

Mă zbat uşor, iar el observă că m-am trezit. Ridică privirea – chipul său e o mască a durerii şi tristeţii – şi se uită în ochii mei. Sunt copleşită de ură.

— Te-ai trezit, spune el, şi mă întreb dacă are de gând să adauge ceva, dacă e în stare să adauge ceva. Nu voiam să iasă aşa. Am crezut că venirea noastră aici te va ajuta să-ţi aminteşti. Să-ţi aminteşti ce simţeam unul pentru altul. Şi că vom putea discuta, iar eu îţi voi putea explica tot ce s-a întâmplat cu ani în urmă în camera asta. N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea, Chris. Dar uneori devin extrem de furios. Nu mă pot abţine. Îmi pare rău. N-am vrut niciodată să-ţi fac rău. Niciodată. Am stricat tot.

Apoi pleacă privirea. Înainte, voiam să aflu cât mai multe despre trecutul meu, dar acum mă simt epuizată, şi e prea târziu. Simt că mi-aş dori să închid ochii şi să mă afund în uitare, să şterg totul.

Dar nu vreau să dorm în noaptea asta. Iar dacă totuşi voi adormi, aş vrea ca mâine să nu mă mai trezesc.

— Atunci mi-ai zis că eşti însărcinată.

Dar nu ridică privirea. Vorbeşte încet, cu bărbia lipită de piept, iar cuvintele i se pierd în cutele hainelor, aşa că trebuie să fac eforturi ca să aud ce spune.

— N-am crezut niciodată că pot face copii. Niciodată. Toţi mi-au zis…

Ezită, ca şi când şi-ar fi schimbat părerea, hotărând că e mai

bine să nu mărturisească anumite lucruri.

— Mi-ai spus că nu-i al meu. Dar eu ştiam că e al meu. Şi nu mă puteam împăca deloc cu gândul că vrei să mă părăseşti, că vrei să-mi iei copilul şi că s-ar putea să nu-l văd niciodată. N-am putut suporta asta, Chris.

Nici acum nu-mi dau seama ce vrea de la mine.

— Crezi că nu-mi pare rău pentru ce-am făcut? Regret în fiecare zi, pentru că te văd atât de dezorientată şi nefericită. Uneori, stau întins în pat şi aud când te trezeşti. Apoi te uiţi la mine, iar eu îmi dau seama că nu ştii cine sunt, că eşti dezamăgită şi că ţi-e ruşine – se citeşte limpede pe chipul tău. Şi mă doare să văd toate astea. Să ştiu că, dacă ai avea de ales, nu te-ai culca niciodată cu mine. Apoi te dai jos din pat şi te duci în baie, şi ştiu că, în câteva minute, o să te întorci în dormitor şi o să fii foarte confuză, nefericită, îndurerată.

Face o pauză.

— Iar acum ştiu că până şi asta se va termina în curând. Ţi-am citit jurnalul. Îmi închipui că medicul tău deja şi-a dat seama care e adevărul. Sau o să înţeleagă în curând. La fel şi Claire. Ştiu că or să vină după mine.

Ridică privirea.

— Şi vor încerca să mi te ia. Dar Ben nu te vrea. Eu te vreau. Vreau să am grijă de tine. Te rog, Christine. Te rog, adu-ţi aminte cât de mult mă iubeai. Apoi vei putea să le spui că vrei să rămâi cu mine.

Face un semn cu mâna spre paginile din jurnal împrăştiate pe podea.

— Vei putea să le spui că m-ai iertat. Iar apoi vom putea fi împreună.

Clatin din cap. Nu-mi vine să cred că *vrea* să-mi amintesc. Vrea să ştiu ce-a făcut. Zâmbeşte.

— Ştii, uneori, mă gândesc că poate ar fi fost mai bine dacă mureai în noaptea aia. Ar fi fost mai bine pentru amândoi.

Se uită pe fereastră.

— Te-aş urma, Chris. Dacă asta ţi-ai dori.

Iarăşi pleacă privirea.

— Ar fi foarte simplu. Ai putea să pleci tu prima. Şi promit că te-aş urma. Ai încredere în mine, nu-i aşa?

Se uită la mine cu un aer întrebător.

— Ai vrea asta? N-ar durea deloc.

Clatin din cap, încerc să spun ceva, dar nu reuşesc. Mă ustură ochii şi abia pot să respir.

— Nu? întreabă el pe un ton dezamăgit. Nu. Aşa-i, orice viaţă e mai bună decât niciuna. Foarte bine. Poate că ai dreptate.

Încep să plâng, iar el clatină din cap.

— Chris, totul o să fie bine. Vezi tu, problema e jurnalul ăsta, spune el, ridicându-l. Eram fericiţi înainte să începi să faci însemnări. Sau, oricum, cât de fericiţi putem fi. Şi era destul de bine, nu? Ar trebui să scăpăm de el, după care ai putea încerca să le spui că erai confuză. Şi apoi lucrurile ar putea fi la fel ca înainte. Cel puţin o vreme.

Se ridică de pe pat şi ia coşul metalic de sub măsuţa de toaletă, după care scoate din el punga de plastic goală.

— Apoi o să fie uşor.

Pune coşul de gunoi între picioare.

— Uşor.

Aruncă jurnalul în coş, apoi adună foile rupte – care încă sunt împrăştiate pe jos – şi le pune tot în coş.

— Trebuie să scăpăm de el. O dată pentru totdeauna. Scoate o cutie de chibrituri din buzunar, aprinde un băţ şi ia o foaie din coş.

Mă uit la el cu groază. „Nu!”, încerc să strig, însă nu se aude decât un fel de geamăt înăbuşit. Dar el nu se uită la mine, ci dă foc paginii pe care o ţine în mână şi o aruncă în coş. „Nu!”, spun eu încă o dată, dar de data asta e doar un ţipăt mut în mintea mea. Văd cum povestea mea începe să ardă, cum amintirile mele se transformă în cenuşă. Jurnalul, scrisoarea de la Ben, tot. „Fără jurnalul ăsta, nu sunt nimic, îmi spun în sine mea. Nimic. El a câştigat.”

Nu-mi premeditez următoare acţiune. E instinctivă. Mă arunc spre coşul de gunoi şi, întrucât am mâinile legate, nu-mi pot amortiza căderea – mă prăbuşesc peste el şi aud un trosnet. Simt o durere foarte puternică în braţ şi mă gândesc că voi leşina, dar rămân lucidă. Coşul se răstoarnă, împrăştiind pe podea hârtii în flăcări.

Mike scoate un ţipăt ascuţit, apoi se aruncă repede în genunchi şi loveşte podeaua cu palmele, încercând să le stingă. Văd că o foaie aprinsă a ajuns sub pat, fără ca Mike s-o observe. Flăcările ajung la cuvertură, însă eu nu pot să mă întind după ea, nici să strig. Aşa că pur şi simplu rămân nemişcată, privind cum

se aprinde cuvertura şi începe să fumege. Închid ochii. „Camera o să ardă, îmi spun în sine mea. O să ardă şi Mike, o să ard şi eu, şi nimeni n-o să ştie vreodată ce s-a întâmplat în camera asta cu ani în urmă, iar trecutul se va transforma în cenuşă şi va fi înlocuit de presupuneri.”

Tuşesc – e un icnet sec, înăbuşit de şoseta pe care mi-a îndesat-o în gură. Simt că mă sufoc. Mă gândesc la fiul meu. Nu-l voi mai putea vedea, dar măcar voi muri ştiind că am avut un băiat. Şi mă bucur să ştiu că e în viaţă şi trăieşte fericit. Mă gândesc la Ben. Bărbatul cu care m-am căsătorit şi pe care apoi l-am uitat. Aş vrea să-l văd. Aş vrea să-i spun că acum, în cele din urmă, îmi aduc aminte de el. Îmi aduc aminte că l-am cunoscut la petrecerea aceea din Noaptea focurilor de artificii şi că m-a cerut de soţie pe un deal de pe care se vedea întreg oraşul, că ne-am căsătorit într-o biserică din Manchester şi că am făcut fotografii în ploaie.

Şi da, îmi aduc aminte că-l iubeam. Ştiu că-l iubesc şi acum, că l-am iubit întotdeauna.

Totul se întunecă. Simt că mă sufoc. Aud trosnetul flăcărilor şi le simt fierbinţeala pe buze şi pe pleoape.

N-o să am parte de un final fericit. Acum sunt sigură. Dar nu-i nimic.

Nu-i nimic.

*

Sunt întinsă. Am dormit, dar nu pentru multă vreme. Îmi pot aminti cine sunt şi unde am fost. Aud vuietul estompat al traficului şi o sirenă al cărei volum nici nu creşte, nici nu scade, ci rămâne constant. Am ceva pe gură – mă gândesc la o şosetă făcut ghem – dar îmi dau seama că pot să respir. Sunt prea speriată ca să deschid ochii. Nu ştiu ce voi vedea.

Dar trebuie să-i deschid. Nu am de ales, trebuie să văd ce se întâmplă acum în jurul meu.

Lumina e strălucitoare. Văd un neon pe un tavan jos şi, paralel cu el, două bare de metal. Pereţii laterali sunt apropiaţi unul de altul şi sunt prevăzuţi cu tot felul de piese strălucitoare din metal şi plexiglas. Disting nişte sertare şi rafturi pline cu sticluţe şi pachete, iar alături de mine, nişte aparate cu beculeţe care se

aprind intermitent. Totul vibrează uşor, inclusiv patul pe care sunt întinsă.

Deasupra capului meu apare faţa unui bărbat. E îmbrăcat cu o cămaşă verde. Nu-l recunosc.

— Gata, s-a trezit! spune el.

Apoi apar şi alte chipuri. Mă uit repede la fiecare în parte. Îmi dau seama că Mike nu e printre ei şi mă liniştesc un pic.

— Christine, se aude o voce. Chrissy, sunt eu.

E vocea unei femei, o voce pe care o recunosc.

— Suntem în drum spre spital. Ţi-ai rupt o claviculă, dar o să se vindece. Totul o să fie bine. A murit. Bărbatul ăla a murit. Nu-ţi mai poate face rău.

Apoi văd persoana care îmi vorbeşte. Zâmbeşte şi mă ţine de mână. E Claire. Aceeaşi Claire pe care am văzut-o deunăzi, nu Claire cea tânără pe care m-aş putea aştepta s-o văd după ce mă trezesc din somn, şi observ că cerceii pe care îi poartă sunt aceeaşi pe care îi avea ultima oară când am văzut-o.

— Claire? zic eu, dar ea mă întrerupe.

— Nu spune nimic. Încearcă să te relaxezi.

Apoi se apleacă spre mine, mă mângâie pe păr şi îmi şopteşte ceva la ureche, dar nu înţeleg foarte bine ce-mi spune. Am senzaţia că aud: „Îmi pare rău”.

— Îmi amintesc, spun eu. Îmi amintesc.

Zâmbeşte, apoi se dă în spate şi în locul ei apare un tânăr. Are o faţă prelungă şi poartă ochelari cu ramă groasă.

O clipă mă gândesc că poate e Ben, dar îmi dau seama că acum Ben trebuie să aibă cam aceeaşi vârstă ca şi mine.

— Mamă? spune el. Mamă?

Arată la fel ca în fotografia cu el şi Helen, şi îmi dau seama că mi-l amintesc şi pe el.

— Adam? şoptesc eu, iar vocea mi se sugrumă când mă strânge în braţe.

— Mamă, o să vină şi tata în curând. E pe drum.

Îl trag mai aproape de mine şi inspir mirosul băiatului meu. Sunt fericită.

*

Nu mai am răbdare. A sosit timpul. Trebuie să dorm. Sunt internată singură într-un salon, aşa că nu trebuie să respect

rutina strictă a spitalului, dar sunt epuizată şi simt că mi se închid ochii. A sosit timpul.

Am stat de vorbă cu Ben. Cu bărbatul cu care m-am căsătorit cu adevărat. Mi se pare că am discutat câteva ore, deşi se prea poate să fi fost doar câteva minute. Mi-a spus că, după ce l-a sunat poliţia, a urcat în primul avion şi a venit să mă vadă.

— Poliţia? am întrebat eu.

— Da. Când şi-au dat seama că nu trăiai cu persoana cu care îşi închipuiau cei de la Casa Waring, au luat legătura cu mine. Nu-mi dau seama cum. Presupun că aveau vechea mea adresă şi au început căutările de acolo.

— Şi unde erai?

— În Italia, mi-a spus el după ce şi-a împins ochelarii pe nas. Lucrez acolo de câteva luni.

A făcut o pauză.

— Am crezut că eşti în siguranţă.

M-a luat de mână.

— Îmi pare rău…

— Nu aveai de unde să ştii. A întors privirea.

— Te-am părăsit, Chrissy…

— Ştiu. Ştiu tot. Mi-a povestit Claire. Şi ţi-am citit scrisoarea.

— Am crezut că aşa e cel mai bine. Chiar eram convins. Am crezut că aşa o să te ajut. Şi că o să-l ajut pe Adam. Am încercat să-mi continui viaţa. Chiar am încercat.

A ezitat.

— Am crezut că nu pot face asta decât dacă divorţez de tine. Am crezut că asta o să mă elibereze. Adam nu m-a înţeles, chiar dacă i-am explicat că nici măcar nu ştiai, nu-ţi puteai aminti că erai căsătorită cu mine.

— Şi despărţirea de mine te-a ajutat să-ţi continui viaţa?

S-a uitat iarăşi în ochii mei.

— N-am să te mint, Chrissy. Au fost câteva femei în viaţa mea. Nu multe. Au trecut mulţi ani de când ne-am despărţit. La început, nimic serios, dar apoi, în urmă cu vreo doi ani, am cunoscut pe cineva. M-am mutat cu ea. Dar…

— Dar?

— Ei bine, s-a terminat. Mi-a zis că n-o iubesc. Că n-am încetat niciodată să te iubesc pe tine…

— Şi avea dreptate?

N-a zis nimic şi, temându-mă de răspunsul lui, am adăugat:

— Ce-o să se întâmple acuma? Mâine? O să mă duci înapoi la Casa Waring?

— Nu, a spus el, privindu-mă în ochi. Avea dreptate. N-am încetat niciodată să te iubesc. Şi n-am să te mai duc acolo. Mâine vreau să vii acasă.

Acum mă uit la el. Stă pe un fotoliu de lângă patul meu şi, cu toate că deja a început să sforăie, cu capul aplecat în faţă într-un unghi incomod, încă mă ţine de mână. Nu-i văd decât ochelarii şi cicatricea de pe obraz. Fiul meu a ieşit din salon să-şi sune iubita şi să-i şoptească noapte bună fiicei lui nenăscute încă, iar prietena mea cea mai bună s-a dus în parcare să fumeze o ţigară. Orice s-ar întâmpla, acum sunt înconjurată de oameni pe care îi iubesc.

Mai devreme, am vorbit cu doctorul Nash. Mi-a spus că am plecat de la Casa Waring în urmă cu aproape patru luni, la puţin timp după ce Mike a început să mă viziteze, pretinzând că este Ben. Când m-am externat, am semnat toate actele necesare. Am plecat de acolo în mod voluntar. Cei de acolo n-ar fi avut cum să mă împiedice, chiar dacă ar fi crezut că au motive să încerce. Iar atunci când am plecat, am luat cu mine cele câteva fotografii şi lucrurile personale pe care le mai aveam.

— Deci aşa se explică faptul că Mike avea fotografiile acelea? am zis eu. Cele cu mine şi cu Adam. De-aia avea scrisoarea pe care Adam i-a scris-o lui Moş Crăciun? Şi certificatul lui de naştere?

— Da. Le aveai la Casa Waring şi le-ai luat cu tine când ai plecat. La un moment dat, probabil că Mike a distrus toate pozele în care apăreaţi tu şi Ben. Poate chiar înainte să te externezi: personalul de acolo e foarte ocupat, şi habar n-aveau cum arată de fapt soţul tău.

— Dar cum ar fi putut avea acces la fotografii?

— Erau într-un album pe care îl ţineai într-un sertar din camera ta. După ce a început să te viziteze, i-a fost foarte uşor să-ţi umble prin lucruri. Poate că a şi strecurat în paginile albumului câteva poze cu el însuşi. Probabil că avea câteva cu voi doi de pe vremea când… mă rog, de acum mulţi ani, de pe vremea când vă întâlneaţi. Personalul de la Casa Waring era convins că bărbatul care te vizita era acelaşi cu cel din album.

— Deci am adus fotografiile acasă la Mike, iar el le-a ascuns în cutia metalică? Apoi a inventat un incendiu ca să-mi explice de

ce erau atât de puţine?

— Da.

Părea obosit şi avea un aer vinovat. M-am întrebat dacă nu cumva se învinovăţea pentru ceva din ce se întâmplase, dar am sperat să nu fie aşa. La urma urmelor, mă ajutase foarte mult. Mă salvase. Şi am sperat că-şi va putea scrie studiul, că-mi va prezenta cazul la conferinţă şi că eforturile lui vor fi recunoscute şi apreciate.

Nici nu vreau să mă gândesc unde aş fi fost acum fără el.

— Cum m-ai găsit? l-am întrebat eu.

Mi-a explicat că, după ce a vorbit cu mine, Claire a fost foarte îngrijorată, dar a aşteptat s-o sun eu a doua zi.

— Probabil că Mike a rupt paginile din jurnal chiar în noaptea aceea. Tocmai de-aia nu ţi s-a părut că e ceva în neregulă marţi, când mi l-ai dat. Şi nici eu n-am bănuit nimic. Când a văzut că nu o suni, Claire a încercat să te sune ea, dar nu avea decât numărul mobilului pe care ţi l-am dat eu, iar Mike ţi-l luase. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu e în regulă azi-dimineaţă, când te-am sunat pe mobilul de la mine, dar nu mi-ai răspuns. Cu toate astea, nu mi-am făcut griji, ci pur şi simplu te-am sunat pe celălalt număr…

A clătinat din cap.

— Nu-i nimic, am spus eu. Continuă.

— E de presupus că îţi citea jurnalul de vreo săptămână, dacă nu şi mai mult. La început, Claire n-a reuşit să dea de Adam şi nici nu avea numărul lui Ben, aşa că a sunat la Casa Waring. Cei de acolo nu aveau decât un număr care credeau că e al lui Ben, dar de fapt era al lui Mike. Claire nu avea numărul meu şi nici măcar nu ştia cum mă cheamă. A sunat la şcoala unde lucra Mike şi i-a convins să-i dea adresa şi numărul lui Mike, dar amândouă erau false. Ajunsese într-o fundătură.

Mă gândesc că bărbatul acela îmi descoperise jurnalul şi mi-l citise în fiecare zi. Oare de ce nu-l distrusese?

Pentru că scrisesem că-l iubesc. Pentru că asta voia să continue să creadă.

Sau poate că sunt blândă cu el. Poate că pur şi simplu voia să-l văd arzând.

— Claire n-a sunat la poliţie? am întrebat eu.

— Ba da, dar poliţia a luat cazul în serios abia câteva zile mai târziu. Între timp, a reuşit să ia legătura cu Adam, iar el i-a zis ca

Ben plecase în străinătate de ceva vreme şi că, din câte ştia el, tu încă erai internată la Casa Waring. Apoi a luat legătura cu cei de acolo şi, cu toate că nu voiau să-i dea adresa ta, în cele din urmă s-au îmbunat şi i-au dat lui Adam numărul meu. Probabil şi-au închipuit că e un compromis acceptabil, pentru că sunt medic. Claire a luat legătura cu mine abia în după-amiaza asta.

— În după-amiaza asta?

— Da. Claire m-a convins că ceva nu e în regulă, iar faptul că Adam era în viaţă mi-a întărit convingerea. Am venit amândoi la tine acasă, dar când am ajuns, deja plecaserăţi la Brighton.

— Cum aţi aflat că suntem acolo?

— Azi-dimineaţă, mi-ai povestit că Ben – scuze, Mike – ţi-a zis c-o să plecaţi din oraş în weekend, că o să mergeţi undeva la malul mării. După ce mi-a explicat Claire ce se întâmplă, am bănuit imediat unde voia să te ducă.

M-am sprijinit pe pernă. Mă simţeam obosită. Epuizată. Nu voiam decât să dorm, dar îmi era frică de somn. Frică de ce aş fi putut să uit.

— Dar tu mi-ai spus că Adam a murit. Că a fost omorât. Atunci când stăteam în parcare. Mi-ai zis şi că în casa noastră a avut loc un incendiu.

Mi-a zâmbit cu un aer trist.

— Pentru că asta mi-ai povestit tu, mi-a explicat, iar eu i-am spus că nu înţeleg. Într-o zi, a continuat el, la câteva săptămâni după ce ne-am întâlnit prima oară, mi-ai zis că Adam a murit. Bineînţeles, aşa îţi spusese Mike, iar tu îl crezuseşi, aşa că mi-ai povestit şi mie aceleaşi lucruri. Când eram în parcare şi m-ai întrebat de Adam, ţi-am zis ce aflasem de la tine. La fel a fost şi cu incendiul – am crezut ce mi-ai povestit.

— Dar mi-am amintit înmormântarea lui Adam, am zis eu. Sicriul lui…

Pe chipul lui s-a aşternut iarăşi un zâmbet trist.

— Rodul imaginaţiei tale…

— Dar am văzut poze. Bărbatul ăla – îmi era imposibil să pronunţ numele lui Mike – mi-a arătat fotografii cu mine şi cu el, cu noi doi la nuntă. Am găsit şi una cu o piatră funerară. Pe care era scris numele lui Adam…

— Probabil că erau contrafăcute.

— Contrafăcute?

— Da, pe computer. În ziua de azi, e foarte uşor să falsifici

poze. Poate s-a gândit că bănuieşti care e adevărul şi le-a ascuns într-un loc în care să le poţi găsi cu uşurinţă. E foarte probabil ca fotografiile cu voi doi să fi fost nişte falsuri.

M-am gândit la însemnările în care spuneam că Mike este la el în birou. Că are ceva de lucru. Oare asta făcea? Cât de mult mă minţise…

— Te simţi bine? m-a întrebat doctorul Nash.

— Da, am zis eu zâmbind, cred că da.

M-am uitat la el şi mi-am dat seama că mi-l aduceam aminte într-un alt costum şi tuns mult mai scurt.

— Îmi pot aminti lucruri, am adăugat eu.

Expresia lui nu s-a schimbat.

— Ce lucruri?

— Îmi aduc aminte de tine cu o altă tunsoare. L-am recunoscut pe Ben. I-am recunoscut şi pe Adam şi Claire când eram în ambulanţă. Şi îmi aduc aminte că m-am întâlnit cu ea deunăzi. Am fost la cafeneaua de la Alexandra Palace. Am băut cafea. Şi are un băiat pe nume Toby.

Ochii lui aveau o expresie tristă.

— Azi ţi-ai citit jurnalul?

— Da, dar nu înţelegi? Îmi aduc aminte lucruri pe care nu mi le-am notat. Îmi amintesc cerceii pe care îi purta când am fost la cafenea. Sunt aceiaşi pe care îi poartă acum. Am întrebat-o şi mi-a zis că am dreptate. Şi îmi aduc aminte că Toby purta un hanorac albastru, că pe şosete avea personaje din desene animate şi că era supărat pentru că voia suc de mere, dar nu aveau decât de coacăze negre. Înţelegi? Nu mi-am notat lucrurile astea. Mi le amintesc.

Părea încântat, dar încă era precaut.

— Doctorul Paxton mi-a spus că n-a identificat nicio cauză biologică evidentă a amneziei tale. Că e probabil să fi fost provocată – cel puţin în parte – atât de trauma emoţională pe care ţi-a produs-o atacul, cât şi de trauma fizică. Presupun că e posibil ca o altă traumă să inverseze efectele celei dintâi, cel puţin într-o anumită măsură.

M-am agăţat imediat de sugestia lui.

— Deci crezi că s-ar putea să mă fi vindecat?

S-a uitat ţintă în ochii mei şi am avut impresia că încerca să cântărească în minte ce anume să-mi spună şi dacă aş fi putut suporta adevărul.

— Trebuie să-ţi spun că e puţin probabil. În ultimele săptămâni, ai făcut câteva progrese, dar nu ţi-ai recăpătat memoria în întregime. Însă e posibil, bineînţeles.

Am simţit un fior de bucurie.

— Dar faptul că îmi aduc aminte ce s-a întâmplat cu o săptămână în urmă nu înseamnă că mi-am recăpătat capacitatea de a păstra amintiri noi?

— S-ar putea, a zis el pe un ton ezitant. Dar, Christine, vreau să ştii că se poate să fie doar ceva temporar. N-o să aflăm decât mâine.

— Când o să mă trezesc?

— Da. E foarte posibil ca, după ce o să dormi în noaptea asta, amintirile de azi să dispară complet. Atât cele noi, cât şi cele vechi.

— S-ar putea să fiu la fel ca azi-dimineaţă, când m-am trezit?

— Da, e posibil.

Faptul că m-aş fi putut trezi fără să-mi mai aduc aminte de Adam şi Ben mi se părea îngrozitor. Aş fi fost ca o moartă rămasă în viaţă.

— Dar… am început eu.

— Scrie mai departe în jurnal. Îl mai ai?

Am clătinat din cap.

— I-a dat foc. Aşa a pornit incendiul.

— Ce păcat! a zis el cu un aer dezamăgit. Dar nu-i nimic. Totul o să fie bine, Christine. Poţi să începi altul. Oamenii care te iubesc s-au întors la tine.

— Dar aş vrea ca şi eu să mă întorc la ei, am spus. Aş vrea ca şi eu să mă întorc la ei…

Am mai stat de vorbă o vreme, apoi m-a lăsat cu familia mea. Ştiu că doar încerca să mă pregătească pentru cazul cel mai rău – pentru posibilitatea ca mâine-dimineaţă să mă trezesc fără să ştiu unde mă aflu, sau cine este bărbatul acesta de lângă mine, sau cine e tânărul care pretinde că ar fi băiatul meu – dar trebuie să cred că se înşală. Că mi-am recăpătat memoria. Trebuie să cred asta.

Mă uit la soţul meu adormit, a cărui siluetă se profilează în camera întunecată. Îmi aduc aminte că ne-am cunoscut la petrecerea din Noaptea focurilor de artificii, când am urcat cu Claire pe acoperiş. Îmi aduc aminte că m-a cerut de soţie într-o

vacanţă la Verona şi că am fost foarte emoţionată când am zis da. Îmi amintesc nunta, căsnicia, viaţa noastră, tot. Pe chip mi se aşterne un zâmbet.

— Te iubesc, spun în şoaptă, apoi închid ochii şi adorm.

NOTA AUTORULUI

Această carte a fost inspirată în parte de cazurile câtorva pacienţi amnezici, mai ales de ale lui Henry Gustav Molaison şi Clive Wearing – povestea celui de-al doilea a fost relatată de soţia lui, Deborah Wearing, în cartea *Astăzi pentru totdeauna. Jurnalul unei iubiri şi al unei amnezii.*

Cu toate acestea, evenimentele descrise în acest roman sunt în întregime fictive.